811
A 4.

811
A 4

QVODLIBET

Tale, den 7de December 1820

Nödig vilde jeg troe at det har været m: H: bekjendt, at jeg i nogle Dage var Patient, thi saa reent forglemt og forladt troede jeg mig dog ikke at være, naar Verden og Lykken vendte mig Ryggen, allermindst af Grodlibet. Men ikke en Klöe engang er: indrede mig om Pedicolorum Deeltagelse. Kun Een — = nemlig — lod sine Been faae Tendents og besögte den stakkels Pediculus, der netop den Dag havde Kraft til at klavre ovenover Dynen. Jeg var da, som sagt, Patient, og i en af mine Feberdrömme drömte jeg, ikke at jeg skulde være Speaker i Grodlib:, men at jeg gjorde mit Testament. Hvad drömmer man ikke? Det, som aldrig var faldet mig ind i mine Sundheds-Dage, drömte jeg da, nemlig at jeg var i Besiddelse af Noget, som jeg kunde testamentere bort, og hvem skulde jeg da hellere betænke, end Grodlibet? — Stov og Aske skulde jeg give tilbage til Jorden — Gods og Guld ejede jeg ikke, nei det var Noget, i mine Øine, langt Bedre. Jeg fandt nemlig, at jeg havde bedre Hukommelse end ∩; det var altsaa min Pligt at legere ham, hvad jeg deraf havde. — Den Helbred, som jeg havde, för jeg blev syg, stod nu dobbelt blomstrende for mig i min Fantasie — og hvem skulde jeg vel hellere unde den, end vores syge △? og see! den blev ham tildeel. — Min Tegnekunst, eller rettere mit lille Tegnetalent, som nu i Drömme var bleven til Kunst, kunde (,) gjöre Brug af, bildte jeg mig ind, og den faldt i hans Lod. — Min Calligraphie troede jeg ω kunde behöve, ja endog trænge til, hvorfor jeg ikke tog i Betænkning at legere den til ham. — Mine juridiske Kundskaber, samlede ved mange Aars instructive Samtaler med den værdige Mand, troede jeg ∪, propter communia studia, ej vilde slaae Vrag paa; men da jeg rigtignok selv frygtede for at det vilde være mindre end intet, tænkte jeg at lægge en god Portion til af mit Venskab, da jeg var sikker paa at han ikke vilde

forsmaae det; men at dele det i Portioner, eller at lægge det fra sig ved Graven, som en anden Bylt, gik ikke an. Nei, mit Venskab for ham og det hele Quodlibet er en af mine faa Klenodier, som jeg udeelt agter at tage med mig ind i Evigheden. — V testamenterede jeg det, eller rettere de rene Ark Papiir, hvorpaa jeg, ikke i Drömme, men saa ofte lys-vaagen har seet i Tankerne lange, venskabelige Breve til ham. Det, han vil tænke sig, ved at see paa dette rene Papiir, vil sikkert blive langt smukkere, skjöndt ikke mere hiertelig meent, end hvad jeg kunde have skrevet derpaa. Paa et af disse Ark vil han dog finde fölgende Begyndelse, skrevet for to Aar siden, omtrent paa disse Tider:

Skjöndt fiern, mit Hierte ofte var Dig nær —
Tidt syntes jeg det kom igien — og bar,
Lig Noahs Due, Olinbladet med,
Hvorpaa jeg læste: V er ej vred;
„Slut kun fra mig," — saa löd mit Hiertes Stemme —
„Om han, trods Dit og Dat, dig vel kan glemme."

= Legerede jeg min bedste Pen, for at han, som min ældste Ven, der altsaa maa kiende mig bedst, dermed kunde skrive to Linier paa min Grav; og Læserne ville da vist sige omvendt med Tasting:

See, hvad du för ej saae, min Ven!
To gode Vers fra O's Pen.

Den Ven, hvis Födselsdag feires i Aften, havde jeg intet at give, som han jo selv var i Besiddelse af. Vel faldt Tanken paa mine literulæ græcæ ɔ: min Smule Grisk, men det var som Latinerne sige: dare folia silvis. — Jeg vilde dog saa gierne give ham noget Godt, for alt det Gode, han har viist mig, men jeg havde intet; jeg maatte da, som saa ofte forhen, spise ham af med et Carmen, sligt som man kan vente det af en syg Pediculus:

Ler mange glade Födselsdage,
Du sildig giöre dit Legat!
Men skulde jeg Din Död beklage,
Jeg veed Du har en sjelden Skat —
Tidt önskte jeg en Deel var min:
Dit altid jævne, muntre Sind.

O nej! behold den sjeldne Gave
Til Du af Dage bliver kied!
Gid Smag endnu Du længe have
I vores Cunctatoriskhed!
Dig vorde en Cunctator – Mors!
Id est: Tarda suprema Sors!

O

Til X d: 7 Decbr: 1820.

At Du et Aar har atter levet
Fra 7de December sidst
Og derved er lidt ædre blevet,
Det mener Vi og jeg, er vist.
Til denne Mening föies dette,
At mange Aar Du leve maa,
Og at Dig Tiden ej maa trætte,
Om end Din Isse vorder graae.

=

Til X d: 7 Decbr: 1820.

Af allehaande Livets Goder
Dig Skiæbnen gav saa stor Portion,
/: Thi at Du ej har Hustroe, Poder
Er Skiæbnens Skyld ej, Hr: Patron –
Og Spörgsmaal overalt, om saadant Tant
At være Goder, Du alvorlig fandt :/
At det er en besværlig Sag,
At komme frem med Ønsker paa Din Fødselsdag,
Da höiere Du ej monn' hige
At staae paa Rangens nysforgyldte Stige,
Og Guldet ej magnetisk Kraft
Har for Dig nogensinde havt.
Men helbred da og muntert Sind,
Det har Du alt jo forhen Vennen min.
Saaledes blier at önske Dig kun Lidt:
Som-Frihed for Besög af Doctor. W.
Og – flere Harer, naar til Voss Du veiser
Og – mindre Haste, naar Du spiller Ekrenpreiser.

Dog — Alvor talt — gid hvert Dit Gode hos Dig blive,
Og Du min Ven, imens jeg er i Live.

Jeg raaber og skriger paa Eder Ni
hvis Mördom ej tabtes paa nogen Sti;
jeg raaber Jer alle erbarmelig an
at I mig hielper, jeg veed, at I kan.
Et lykkeligt Liv jeg agter at beskrive
giör det, jeg beder, lad mig ej længe kive
ej for længe med Eder, I söde Sunter
I dilige, rare, rödmussede Puter.
Naa da; I hedenske Rakkermære
I vil ikke, naa, I kan lade det være
jeg vil mig da hielpe, som jeg kan
og uden Jer gribe Versene an.
Det förste skreidt til lykkelig at blive,
er at fabrikeres baade beent og lige,
af christelige Ægtefolk, eller saa
at Folk det troer, og lader gaae.
Naar dette er skeet, saa er man födet
dertil er man endelig absolut nödet.
1. Naar dette er skeet, maa man kunde skrige
dog er det vel tidligt at begynde at ride
thi förste maa der kiammes, vaskes og tugtes
saavelsom til mangen ting skattes og lugtes;
ja, förste maa læres at krybe og gaae
som og saa rigtig at kunne staae.
Saa maa der læses, studeres med meer,
af hvilket Opregningen af mig ikke skeer.
Efter alt dette kommer en lykkelig tid
den lykkeligste, naar den bruges med Flid.
Da fares, da fares, da rides, da rides,
og aldrig for noget Hænderne vrides.
O kunde det vare lige til vor Död
saa var vor Bane saa inderlig söd
Men, som alt andet, faaer det og en Ende

for Alle, som ikke Döden mann' sende
af Livet ud,
der kan skee, blandt andet, ved Skud.
Döden undtagen, er alt overstaaet
af X, som til Verden blev baaret
for fyrgetyve og tvende Aar siden,
just paa denne Dag, född var han skiden.
En Deel Du haver endnu tilbage
af Banen, den jeg önsker Du maa age
hen i Tilfredshed og önskelig Roe
og endelig döe i christelig Troe.

L

Bidrag til Avisen d: 7 Decbr: 1820.

Fundne Sager

For nogle Dage siden blev silde om Aftenen paa Gaden fun-den en sort Skindsæk. Udaf Mulen, som var tilsnöret med en Pibekrave, hængte et Hoved, noget beskadiget, og udigjennem Bunden stak et par ubrugelige Been. Det Hele var fuldt af Vim og Brænde-vim, hvoraf dog endeel lækkede ud under Transporten til mit Hjem. Naar Eieren melder sig og opgiver de nærmere Kjende-mærker, kan han faae Sækken tilbage mod en billig Findelön og Navnet skal om forlanges, blive fortiet.

H. E. = X

Charade.

Jeg baaret har den ægte, norske Krone,
var givt, men havde ingen Dronning;
den franske fik jeg med min sidste Kone,
og dog er jeg ej Frankers Konning.
Jeg græder ingen Tid paa Dagen
og dog jeg daglig kaldes: Weiner.
I Tydskland er jeg vel opdragen
men vred ej Forskiel mellem: Eins og Einer.
Mit Navn er monosyllabum,

einsylbig ogsaa er min Tale,
naar jeg skal röre mig, jeg törver meget Rum,
thi holder jeg mig i de brede Dale.
Hvis S Du efter første Bogstav sætter,
mig bagfra læser er jeg: norsk;
men ellers, hvordan Du mig retter,
jeg er og blier en Torsk.

X.

Kriltagelse

Naar T..... dratter om paa Gaden
og ej kan gaae, men bliver baaret ind,
han fuld er, siger hele Staden;
jo pyt — hans Been ej taale Østenvind.

X.

Svar til Hr: H: E.

paa hans vitige Avertissement i Avisen No.
om en paa Gaden funden sort Skind-Sæk. —

Hr: H: E's Avertissement i sidste Aviis, angaaende en paa Gaden funden sort Skindsæk, skal nok være en fiin Allegorie til at jeg i sidste Comedie glemte at bære ind den sorte Fodsæk til min Herre. Dette kan jeg godt forstaae derpaa, at der ud af Sækken stak et par ubrugelige Been, saasom min Herre skulde have Podagra. At Mulen var tæt snört sammen med en Pibekrave, skal vel sige saa meget som at min sal: Svoger var Præst; men jeg troer Enhver vord at min Mund aldrig har været saa tilbunden af min sal: Svogers Pibekrave, som Hr: H. E:s var af den hans sal: Svigerfader Car. — At jeg var fuld af Viin eller Brændeviin og derfor glemte Sækken, er ligesaa usandfærdigt, som det er sandt at Hr: H: E: ofte er det; og er vel dette Aarsagen til at hans Fortjeneste lækker ud, inden han transporteres hiem om Aftenen. — Jeg nægter ikke, at jeg, som Avertissementet peger hen til, hængte med Hovedet, da jeg inde paa Scenen mærkede min Forglemelse og Regisseurerne flöitede efter mig, (: jeg er dog ingen Hund :) men det synes ellers (: fra det udvortes at slutte :)

at Hr: H. Es Forord er mon tilstadigt, ved mit. –

Hr: H. E. siger nu, at Hanan nedder sig og opgiver Morskabet paa Balken. Billig Landsmænd bör Han mistænke Hans, og ingensteds Han mon Billigere ved mine mange Bemærkninger /: jeg er jo Dine nærmeste med selv Byen, endog med Skiftet Brev :/ Foragt; og, ihvad Han Selv mon mig paa, da Han saa ofte giver Adskillige paa en gammere Bogers /: mit Bergenbrev er fra Anno 1784 :/ mit Navn tilsiger jeg ei at forbeie; det er i alle Maader, jeg skiænder Ingen noget, og forbeder P. R.

X.

Spörgsmaal.

Da nedre Lieutenanter, saasom Oberstlieutenant, Justitsraad, Lagmandsraad, Sekretær &c. &c. ere blevne ubetingelige for Bedömmelse, efterdi det nye Reglement om Landvæsenet giver dem ingen Större eller lige saa stor Lønning, saa spörges, om det ej burde tilladtes dem, der have saadan ubetingelig Titel og Lønning, at selge den til Andre? Saadant er ikke imod Constitutionen der Ikke forbyder Borgere at nedlegge andre Titler og Lønninger, ved dem, Embeder medföre; Bedömmende til at Middel til at vedligeholde tilbage deres i mange Aar nedlagte Lønninger, ja maaskee endog at lönne til de Fattige, Borgen har kostet dem saa skiönne Haand, og Staten behøver en ikke ubetydelig aarlig Indtægt i Lønningerne. At der ikke maatte fattes Höbrev, nedbrev Ingrev, de mange nymodens Madam Herred Embeder slipper for den Bryderie at sidde nedenfor og gaae bagefter mangen nybagt Brev. – Dette Jeg forhaabe mig at overvinde af ren Yderlighed.

X.

Bögger

Det er ret Nyttigt i at Börn i Tide maatte vænnes til ej alene at læse Haandskrifter, men endog selv at opföre dem, et Program til den første Höitidelighed paa den Norske Skole, hvorved Skuespillet Abracadabra af Skolens Elever blev opført, følges for Forfatteren Hr: M. N: til Brug for det dramatiske Selskab i Bergen.

En Piges Digt

Kiære P! – jeg ere mig Himlen Mistag maatte taale – see
Hun nu mine Skrift! Ser jeg maa lære Andre Abece

In solidate obscurorum virorum gimnas: förstkommende Söndags aftne vocal Concert af J. C. M og L. P.

Tale

d. 7de Januar 1821.

M: H: H!

Du Frihed, Tapperhed og Gjestfrihed talde den i
dunkle Tid Saaledes i mon Dine, at man ikke
gjorde Tale om de mange Fremmede, som fandt sig
"til; jeg mener Vaabenfællesskab. — Ak nu Dage, at det
skeer som mod Enkelte, saalænge jeg lie Dagenes Lonn, nu
vil ikke Gjæstfrihed. — Jeg vil derfor gjøre Frihed lie
Opmærksomhed for min Tale. — Men jeg gjorde allerede Skridt
imidlertid paaby: Gjæst vil jeg gjøre, den Fødselsmaaned i Aar,
som nogen dog aldrig gav mere paa at blive os nu taget
ifra for at sysles i den, eller i det Øjeblik for at kysse
paa den. — Du gav Ret, m: H:! Jeg vil derfor ikke
trætte med Gnad jeg gav Ret, eller Gnad den kunde falde
mig ind om den Materie, men dvæle ved Gnadsord
Gnad for Frihed, nu mand, som efter Voltaires
Ord sagde, "med en Ånde af Amor Vinger gav Skrivek
Gnad Gjæstfrihed Gnad Dictrek", dvorved jeg sagde, og
som jeg ikke Tilfælde gav Ret i mod Modermaal. —
Han talde til nu Frihed, og Tidsrum til Fingre, undersøgte
saaledes:
"Det skeer ikke til Dig at velgive den, som skal gaves Tilbage,
Amor skal vise Dig Gnade naar du mindst Anden Gange,
og Du skal da ikke kunne forklare at Du jo betragte Dig.
Gnadt Øjne og Tallene med Pande, og Gnade Tale Ører,
med Tone; Du gav Veneris Hjerte og Junos Majestæt;
kort sagt: naar Du betragte Dig ny Gud i Overflødighed af
mere Dyd. — Gnad der skeer til Dig
ny, at velge den Mildes, med Gnaden Du kan betragte Gnade-
merker Du, at Du vil ønske for at gaves Din Forstand,
naar Du kalde Gnade den anden Halvdel. Troes Du sig
i Overflødighed af Gunstbeviser, skal Du kald Gnad den 10de Muse. —
Ligemyndighed var allerede til førend Amor blev født.
Paa den anden Side naar Du, i Gnadt Nærværelse, taste
Cloes Hænder og Lesbias Læber. — Hun mener først, at
Du vorder god Gnadsgud, som Tilbedtes god Gnade
ved, Gnad der tilhører Gnaden, naar Du agte dertil. — Gnade
skjødesgnade Øjeblikke gaar, jeg gnad ikke Ven, Gnad den
ny for vogter ynding og Født ved sig. — Dine ønske ny
skjønne, saa skjønne, at ikke den Dårligste maler kan
fremstille dem.
Du gode Folk bøjer sig ærgrelig ned ad, som trod.
"Tab ned deres Piger. — Ak, Gnad der betragte Gnadsmaaned
mere smukke for Dig. — Du maaen forstaae at mere Skønne
for at Du kan beholde Hjerne
for at betragte ny Gunstbeviser end Medredragtens ny

"nødvendig Nidkjærhed, da den adgjør den mørkeligste
Deel af den grundrige Verden. — Mordenes Gud-
"dragt bør ikke mere saa høgt, som Hjeiendrene. — Se rets
Hjørdrotskjud klædes dem ingsud bedre. — Er Mars
ikke koldet? mon Adonis ikke Jager? Mordenes
mødre ingsud mere Hjerter dræbe end, med dræbe
Pensler. —
Man vil sige, at Apollos Konstre
Gaver udrætter fornuftige ting i Hjerlighed. — I Hver-
"dag dit mod re, vil Du at Dine Ord, skal behage
nu finde Hjen, da maae Du ikke gaae tilbage til For-
"tidens uskjønsomhed ingsteds. — Hold dig fuldt til
dit, som nutiden vil overdrage Pensler fælles i den
Udvalgte, hvori Gar Evnen. —
Og dig for øvrig ikke at undervælde Din Hjerte
ved bedagelige Forskjellinger og ved Ord mods. — Vil
Du ikke mode Du finde til Ja mere ukjendig. — Du-
"dager Du spørger, da gaar Du vildt. — Dem, som
ikke taler om Hjerlighed ingsteds Din Hjerte, forstaaer sig i
Hjemmet kun lidet paa Hjerlighed. — Dager det, at
Du ingen vilde at gjøre dig uvidende for fremde
Indvirkninger. — Noden saa vel, kan Du aldrig lade
være at høre Fuglenes Fuglesang ved Dagslyset
Gud er nær; og naar Gud kun taler paa dig, vil
dit dit sande, hvad Gud taler. — Mærker Du
sidst, og nadur vende faaer Du Visshed om, at Gud
ikke kan være ved dig, bør Du finde paa at paa-
skynde dit at skjønne dig sig Gud ved kort Tid, forsik-
"kranede Fuglene om, at intet vilde ugudligt kunde
vanne dig, og at intet kan ligne Din Borg derover. —
En kort Bønstund oppe Stor Festkonstakumen ligge saa
ingsteds som ved lang Bønstund Dem. — Da bør omvi-
"dybdet lade falde ingsteds Ord, hvorved Gud kan skabe,
at Gud ikke er den nærmeste i Verden, og at den mø-
"ligne kunde gjøre ved andre, til Fremme Du kunde
vinde dit Hjerte. — Ved paa en Gang maae at
oplukke Fuglene; men gjør dit sædvanlig, at Fuglene
Fuglehjertighed gjør falder dag ved den Hjerlighed,
Du har til Fuglene. — Med Hilsen maae Du bringe
Hjemmet Faderen.

Hvilken Kraft Gaver ikke Fuglene Ord!
De Sydens Hjerne den Nordens, som vilde vise sig for
Fuglene grim Gud, ikjendelig Fremmed, blev uvidende
dit selve Sandt, som Gud vil Gave for Hjerte. — Hvis
Du, Fugle Du ej Gaar andre Mødre, end vi Hjem-
"dag, kan Gud Gaar forvandle sig, end vi Ord, som Gud
ikke Gaar sagt, end vi Fuldt. — Du fl Fuglene finde

" ensinde eig at skrewn and. — Skulde Gud nudag Jonn
" befalch Dig (: Du kan troa dit giorde Draugr, sam Jonn
" saadanda Fudfoed:) at Du aldrad ugaad affordt Dig fra
skreckwirkin, Ja, hwis Du kun ligefaldt. — Dun Dwar
maar nidra ut nugad og lystigh, og Gradirrad maar
utrøjtkw Gnad Arnor Jon Dietrodt. — Du Rudwarda
Dwinn, du war sammensmudd af klingunda Prins-
"dar und verbum i fadum, du maar brugat hi
Monnesta ullen dun Gellegu Aretafila, hi Jinnar
mau maan lata aur Gjerligbud i Formælenn, sam
rar Aldrodaum Gellegudr, Jinnar maar mar bu-
"ejra i nu lang Fraskand, og Got Jinnar maar i du
forstu Zirkuk maar Dotta Fig i dit mindstu nogter
skarfyndnadr hibaga. — Mdlg Dina Maabar upstr
dun Fundu, du Jar at omnotrindi, maar dokk
maar Du altid Jamm i Gjukaurbod, at dun Pigi,
sam ikkw nedkadr i Graad, skal nesta i Morgun, og at
dit kun ar ar sidt bunaud mit flesta, Jam Gistar
modit maar Jan Jagar Modstand, og oggiarr Fil Forsøt. —
Dun bedigsta ar Jon Gjerligbudar glegr at mar
Da, maar du sundka Pigar tkra i Gjerligbud og Glædi-
mindrhed ar Jon Gjerligbud dit Jatta, Jam Maamar
for Jordum. — Tilenus gam sig hi at lald ind Jeð-
bid aur Gjerligbud nu Dag, da Jan Jandr Jundt
asterá goar mad nu Gjetu af nu nigu Jadar. — Dat
nu Jelar, aur Gan malsta dun bedigda Eid. — Dar gi-
"ar nindrstid nigan Jan almindelig Arg, at
du Fi maan laata Gudlagrifsid. — Dar mar nu
fuka i Fesgusk, Jam gar nu Gryar Fil Ja mid Gundr
mandr Dagrannefid, og Phillis giordi dit Jamm
Jast dun Dag, Gundr Gfodugaun Dadr. —
Naar Du giór Eodr hi nu Sund og gjadig Pigar,
maar Du midtuck mundu Dig at Jand Klimabar.
ikka aur Du Jéar dit, maar Du lada Jar aur Du
ikka mokta nogtk drapt, ekka nugang at Du Jar ugnd-
Du ar ungdt Lystkelig Jorig Du Klimal mid Jkaar
Jeg at Tala Dut aur Dig hi Dun Domad, nun Du ar
dorr at Maadu Lystkelig dorsam Jan Skulde Jordtjed
Gundr at Jun Dig. —
Hi Jodichilland Skulde Gjerfigtad og Langmun
Hedfud bar maar ogsaa Mislanka, Frigtk og
idelig gimfódta Stridigfuder. — Du Jeskadar Mid-
lanka maar mar Gjedrar og Gradar Stridigfuder
Juaa. —
Lorda Stridigfuder ar da Fastrar Jor Jeskords-
"idar og Dinna dar hi dotta Gjaru Gjedfu, og Dissa
Juaa Fortradeligfuder, Jam afhada ara Dörn hf at Ja-
"tak, gerja ok mar Fadra hi Lusiadr Dagagrligfuder.
nun dystkelig ar dar, Jam lader Jig Gamira af Gin

forbandtskab, der er nu Dattre af Frihed, som
Fru nyd Hund med Hjem og Jam Fuerk Hjælpe gjør dig
værdig til at reise af dem, du elskere. — Dronning, Fred
andre folker ved den Skinhjørne af Kjærlighed, med dig, den
Hjørne Folder af Hunde, umulig Hunde?

Mange vore de Hundekonge, vor Fjenden Du kan
mærke de Fommerskrift, Du afstraaender gjør til Din
Tilbedende Hjerte. — Hun skal Fammed dig mødes
"som du ligegyldigste Ord; Hun skal undvælde sig mødes
ven de ubadskjellige af Dine Tildragelser, og Du
skal finde Jøde, at Hun selv skal forkolle dig dem.
Hun skal undskylde Dig paa Hjørne til at Hunde
forbinde mange de Folkene, som Hun, Fader i Dit
Hjerte; Dem skal Hun skjule for dig, men nødig
Da skal Hun vælge at Du følger Fkrevet. —

Dommigt maae Du ikke bebrejde Dig, om
Dagen ikke falder mørk Faaludre ud som Dukkeyndt,
om Du finder at den er fat nogen Hjemdrag imellem
og Haanden. — Og paa den anden
Side maae Du Heller ikke glæde dig forvrigt over
Din lykkelige Stjerne. — Hjemmevangen findes
den ikke i Europa, som falder ind i sidste Hjemlen
Fulkhavet, Hun nødvendig i Fyrretyvende Fkal drøftelse
Hjemmet. For Dem Haar og skjelne Hjemmen af Dri-
vendens skjønne Pegin, skallende til Dem almindelig den-
"sigt, om Dem fuldkomne skulde mindre sig til nu af dem,
der var Fielle som Nattere, maae Fædrelag som Hjerte til,
paa Dens mindste Mink, at troede finne. — Mean gri-
"ber Dem lykkelig som den, der ikke Dem ak mindre
Hun Gudt som Haar nu Pegin, fik Hjerte til Hunde da
Dem Haar Hunde, og mer Hunde Hjemmen Da Dem fik
Hjerte til Hunde. — Mean den er Fandtligen ulykkelig,
Hvis Dengsler ikke, Hjemmes af nogen Forfaldrede,
Dem ikke Dem Hvad Dyderen Fædre Billedhed, Dem ikke
mand Hjemmen Fand den Fammejælse er, den Forbinder dig
ofte dig med Hundre Mødre, og Dem nu mer Medfand
og Hunger gjør dette mere belejlig. —

Hjemmen mærke ikke, at det ej er ved at mærke, mere at
man ogfaa bør Forstaae at beskytte Fig af Hjemmen. Hvad
ikke Da, mine Skjønne Pegin! at Dette Fexte Fkal Fikre
den Hjem paa Dig alene og mødes blind for nu mer ander.
Had Hjemmet Dem Hjertales mandens Hjemmen og Forskjel
Forskjellighed, Faa ret Dem vel finde Hun Fandten mindre
retfærdig mer. — Had Dem mødestunden Hjemmen nu Fork
dennd bedste Fra Hunde, og Dem nie Dem Hunde dig paa mod
"mit Skjønne". — Fammejælse mer Hjemmet Hjemstad,
mener man Fammenligt med Hjemmen, mindre de og Dem. —
Hvad ikke Hjelen Da, mine Fterke Hun! at Hunger af

Lie d. 7de Januar 1821.

Forundrer Du Dig vel ikke ved at see mit Navn, naar Du ser, at det er fra mig? Jeg har dog ikke skrevet Dig i saa lang Tid, og Du har vel ogsaa havt Grund til at tro, at jeg havde glemt Dig. Men det er ikke saa, jeg har tænkt paa Dig hver Dag, og det er ikke Mangel paa Kjærlighed, som har gjort, at jeg ikke har skrevet Dig, men det er Mangel paa Tid. Jeg har saa meget at gjøre, at jeg næsten ikke har Tid til at spise og sove, og det er ikke Løgn, men Sandhed, naar jeg siger, at jeg ikke har Tid til at skrive Dig, for

Vi vil nylaar at fremborne
for vande Skikt og nat.
Bliv Longa ved den gamle,
Vore far vi ælde Gar!
Kan yang andrin Dri samle
Adskjendte Vænner Gar!

Dy vaar vi vi vi ej ~~vaarne~~,
Di Maatte Gjenkjebt!
Vort Blod Di ind brosa
Med Dan Mey vi forgjæt!

Eula den 23 Januari 1828

Ibeandt dennen Vardens Gjerder förer vi ogsaa Lejre vi Syvgaleg og begynne ~~Bolgol~~ Lorgol. — Her den, som söger at finde Glæde, eller den skiönne Dral derof; uden for Hjemt, og Enn benytter dette Le at förre og spise i, Kan det vistnok vare Legnerigt, saad Vejrliget under Hjemt Gar, men det Enn beskytter Kan mod Vind og Kulde; men for den Mand, som Glæder Lie meget overjungt ligger indeskjult Kunst og en Poetisk Aare, som vaar Kan se ude, strömmer til sit eget Hjem med den samme Longsöl, som Klubbyasten og Hellaren efter Klub- Balen og Kostbar-Bordet, se det Kjæl andrledes. Hjem betragter Hjemmet som sin Himmel, og dennen vil Kan gjøre Kam saa mundter og lys og livlig og begjærlig som det overhovedet se Kam muligt. — At skabe sig nye smukke Begjærlighedder og at forsöge dem, som Kan allerede Gar, se Livets Kjæl, eller for at skaffe sig eiendommelige mindres Kan söger dem tilmeddelagte, men for at gjøre sig selv, sin Aand, sine Sinder og Kele sin Ungdoms Aandelivs til gavig Glæde og Hygge. —

Kan maaler jeg saa ofte Skjönheder og Kjøn og Kærlighed og alskens Herligheder saaledes som man vil Kosa dem; snarere skulde Da eller og saa jeg i de faa Minutter saavidt jeg Kar Kaabet Ordet, Kunne forsöge Kam at male at Hjem, som vel skulde være efter min egen Smag. — Eller vil jeg med Rigtighed, blandt Skaaninde ved at önske mig:

„ at Hjem, som Lotte Aagge Gar."

Jeg vil dersom Kam det Kjæl og Kjemmeligt og Lystigt. — Uagtet jeg eller er meget skikket af at skytte Kroppen efter Vejret, skulde jeg dog gjerne ønske i mit Hjem at Kave 2 Dagligværelser det ene med aaben Adgang igjennem Vindueren for Gades blide Sol, det Enge i Haanden

den Hjørnedale, det andet vendende mod Nord, de Dyrefod vendende Bolværs
Døren er krydsende. — I det ene eller det andet af disse Rørsor
sidde jeg stundom tye Timer, naar Storm og Uvejr raseede. —
Ensomme-Ejet er mig stedse ufordragelig, og den Ejd, Gøgl, Lyng og
Storm gjorde ved at anfalde Vinduer og Døre, for jeg morgen Lejlighed
med Fine, at jeg for at undgaae dem, gjerne foretog mig en liden
Reise uden for mit Hjem. — Fat a to Rørsor, som kunde staae
pejlende og gjorde for gode Venner, der besøgte mig, neide jeg meget
gjerne Gaste. — Det er en stor Hjælp, at faa sine Venner og
Fæller og Glæde, og dertil bidrage Hyggelige Rørsor ikke lidet. —

En Eide eller Bøvid med godt Stand, en rummelig Gaardsplads,
og en liden Høiga skulde føre til mit Hjem. — Disse og andre
Forskjellige Detailler anser Ejeren at forøge, mens godt Stand overgaaer dem
ligefaamegt som Bolværs Storm. En Forskjellene klassificerede. — En
trang Gaardsplads giver usund Luft, og fører den trænger jeg ind i et Hjem,
der virker den paa den sundhedelige Tilstand ført omtrent ligesom paa den
selskabelige Omgangsstil og Fortrolighed en Dame, der flyder sig ind i
et Herrelag. — Høigrøe er mindeværdig, ej alene for Vindstadier,
men ogsaa for Regn og Dørenes Underskjønning. — I en Høiga bør
man ingenlunde vaare man med Dyrefod sysselsætter sig der;
man finder lat paa Gulvet, gik selv paa Strømper, saaan Slags i en
Høiga, saadan Forgjængere skulde søge paa Skillevæggen af Engelsk Slags
i de største Bibliotheker; og den, der ser en Høiga, skal ikke famen
Underskjønningen Bøger for sine Døre, men gaa ellers forsaavidt sig paa
at bruge dem. — At Høigen er et Apothek, som langt overgaaer
Dem, der findes i Hjemmet, er en Vanskjød, som neppe skal Ene gram
og forsig af Jordens. — Man taler drøftelsen paa frit og saa fortro-
teligt og saa fortroligt med Gud, naar man gaaer i sin Høiga og
saer paa de ufordelige mange Stjerner paa Himlen Herlighed og Herlighed
som der bringer sig ind paa dem, der ønsker blot Lidelsen Kaster
Hjul som paa Dem. —

Huset maae ikke ligge indklemt imellem andre Huse; og Gaarden
skide jeg ikke i større Grad. — De fleste ere ofte ufrivillige, Lemmer
og saa Stundom ere de tvungne; mange dog besøgelige
Grundstande, som jeg skide ønske mig ligge for mine Vinduer. —
Den Udsigt er overalt en sørlig Ting, og den skulde mit Hjem absolut
have. Saa mine Vinduer skide jeg saa Mark og Høiga og Dør

og Hjerte. — De grønne Enge med de broggede Blomster-Eggper, de mangfoldige Nuancer af Blomster, og det skjønne friske Løv-Lagde, Træerne og deres Frugt, hvad mere den bestaar i Blade, Blomster, Knopper eller Træfrøe, den blanke Blad-Flade, svært gjennemskaaret af Aarer, der kunstig af Bladet, og svært ejendommelig opfyldt af Kiedler i den Hensigt, at den kunne ogsaa blive let og mindre kost for Skjøde-Løberne) og den fortige Hangyrer, skaal bestaaende Lodder, frembyde saa skjønne saa mangfoldige Afvexlinger, og saa megen Stof til lyssige og alvorlige Betragtninger, at jeg ret gjerne skulde ønske at kunne dvæle i Digte fra mine Vinduer. — Hvad der jo, som bekjendt, ligger alt nødvendigt i at smukke Landskab, som hører til Udsigt.

Som ikke Undgik Hunter ved Enge mærker meld jeg hvem medal Græs; og blandt disse meld jeg nødig Hyacinthen Blomst, som, naar Bønnen af og til skjøn ned til Enge Lunde giver mig at skjønlig Lilland af den ikke-skattelige Skjønhed, og derfor paa Hjemvandringen af, at skjelde den i min formindskede Have, at Hospital, som kunde saa at sige vandt til mig, hvor dyrebart det er at bringe med det Enkleste Glæder, mens Gud, med Bønhørelse: at Flere Gange, der kunde komme mig til, medens jeg sidder glad og lykkelig, at tænke paa dem, der ellers ere det: en Lykke, til Mindre om, at sandt Glæd og Menneskekjærlighed altid Lønner sig selv, og dertil at Hver Lyst Undskyldningsgrund, hvor simpelt den kunde synes for mig den Øvrige, at skjønne med ogsaa Menneskets Gjældsbrøder og Nødtørft.

Endelig skulde der ligge for mine Vinduer noget af Kirkegaarden. Denne skulde ikke alene minde mig, som i al Stilhed, hvad jeg maatte ønske saa Hjørdelig skal blive, men ogsaa at den Samtlige ret, der kommer samtlede, at søge Lyset med sig i Graven som Perler og Diamanter, som trække ned fra Himlen mandes Øjne mere de sidste Gang skjøn ned i denne taarefulde Dal. —

Gud ske Lov! for de Gode, hvorledes jeg ønskede at bo. — Var det mig ikke given, skulde jeg vise, Dem ikke for i det Allerdybeste, at jeg bor næsten ganske saaledes som jeg ønsker det. — Skjønt ogsaa mine Dage og dette Hjem skal nogen er afbrudt, men mest er det, at det sidste meget mig forøges og de skjønne Forlegner, dersom de, mine Venner ere, ret ofte melde sig for til mig i mit Hjem. —

X

Hule Vers

Den Fattige og Tyven

Ak! hvad søger Du her i Nattens Mørke at finde?
Selv ved Høylyse Dag intet finde jeg kan.

Videnskaber og Dyd.

Videnskaberne søg, som tænkte Du evigt at beve,
Dyden, som var i Dag, færdig Du til at døe.—

Til en Egensindig

Hvad Du ej vil, det gjør,
Og hvad Du vil, i Ladvære!
Da gjør, du som Du bør
Og pleger ingen meere.—

Troen, Haabet og Kjærligheden

Skjøn er Troen, med blikket mod Skyen med Armen om Korset
Tornekrone hun seer omstraalt af Stjernernes Glands
Skjøn er Haabet, springende frem foran Tiden paa Stejen
For hver blomster, som dør, søger hun levende og.
Skjønnest er Kjærlighed dog, med bankende Hjerte hun holder
Livets isnende Haand, holder den til den blier varm.—

Et Sik.

Om stelle Streger af Hr Clans
Om lærde Politie betjente
Og mere saadant usselt Snaus
Som man paa Prent ei skulde vente.
Der skrives i vort Extrablad,
Men eet jeg dog ak vide gad:
Hvi hører Ingen høyt sin Stemme
mod Dands og Spil paa Løverdag?
Hvorledes kan man dog forglemme
en for vort Vel saa vigtig Sag?
Ach. borte er den indre Sands
for Andagt og for fromme Glæder
Paa Løverdag man taaler Dands
O hvilke Tider, hvilke Sæder!

Hvad er vel Geistligheden meer,
Hvad kan en hellig Mand udrette,
naar slug Forargelse han seer
og Grændser for den ej kan sætte?
Ach han maae sukke, tiingt han maae
den Vanart og den Synd beklage,
som han hos Store og hos Smaae
seer daglig meer og meer tilbage.

Om Extrabladet

Hvad Under! slemme Nykker Barnet faaer.
naar Moeren stedse extra gaaer!

X

Tale den 11 Febr 1828

M: H: H:

Da det i dag er vor Vens Fødselsdag, den han ~~mi~~ i vort mi saa lille bitte Lag hoitideligholder, turde det maaske ikke være aldeles upassende at fremkomme med en lille bitte Talelse om Fødselsdage eller rettere om Fødselsfester i almindelighed. Men for dog at vise min store Kærdom og Belæsthed, vil jeg som mine kærde Forgjengere, naturligviis begynde ~~ex~~ Ovo. At den Skik at feire Fødselsdage hos alle cultiverede Nationer maae være fra Arildstid er let at bevise — thi den maa være ligesaa gammel, som det ædlere Hjertes kjærlige Følelse selv. Hvor glad maatte ikke Moder og Fader saa deres første kjærligheds Pant, den smilende Glut trives og voxe — og naar Aaret var omme hvor maatte de ikke med deres Familie og Venner spele glade dele Glæden over at deres Yndling var kommen frisk og vel saa langt ud paa Livets Bei! Atter et Aar tilbagelagt — og atter et Aar, og Glæden voxte tilligemed deres voxende Barn. — Glæden meddeler sig — den vil have Selskab — den vil gjøre og saa andre glade — og deraf Geburtsdagsgaver og Geburtsdagsgilder rundtomkring i den hele dannede Verden.

Romerne offrede paa Fødselsdage til Juno og Diana eller Lucina, som de Fødeder Gudinde og Hjelperinde. Naar Fødselen heldig var overstaaet, lagdes det ugefødte Nor paa Jorden — smilede det til Faderen, erkjendte han det for sit, imodsat Fald lod han det ligge og Jordemoderen — Hebammen — som har sit Navn deraf, lag det ikke

og for at omarbeidet Ledsmed det

Da gamle Romerne var og Portugal, byggede den ypperste, som det var at bruge, i en Stad for at man Lunde forrette sig om Husgjerd forbar, thi ha[d]de i Eld ved Følgerne af dette Lede Land, hvilke gav at gav for-tjente at have og opfostres - som i Eld, skulde man gav falder ikke Ei mit vorde. -

Spradarien indbrede i Vandlegar og gjaad paa Romerne Solsdag, men derimod i Jabel og Glædesang paa deres Dødsdag, fordi Hun var Dagjendelsen til, denne derimod skulde paa alder Borgar og Endelse. -

I Dagjendelse offrede Romerne paa de aarlige Solsdage til den paa Laldte Genii i de første Kommuner eller for de Unge ikke bemyndet, for da, alden Drelle-Offer, thi paa saadan Dag at udgjøde Blod, ansaa de for et skjent Omen. Siden da Bedrenes Romgod tabte sig for de samme Romere, tog man ikke i Betænkning at offre Dyre-for endog Mennesker, thi de frygtelige Gladiator-spil, som skulde forherlige Døde Solsdes fester Lostede mange Mennesker Liv. - Hvilken Lov-gave vare i den anvendte de deres Dii natalitii om at af de Lyksalige Omina, vand: en Lugte ekstraordinær, - især Fragaver, fordi den skal opvaxe at saa langt Liv. Dei naukade der ogsaa Gaver og Forærninger, Confect - Kadmeon - ædsøgte Letter - Rosen - Violjeter, Lilje, Adelstein m.fl. - de skjenkede ogsaa smaa Bog-staver, som at Hjembod paa at Mennesket var født til Død til Liv, men og til Lyst, Lindskaben Lys mandig -

De første Christne fairade med stor Høitidelighed de dede, forhen Mandtjenere Solsdage med Hjærlighed maaltider, som de paa Græsk kaldte αγαπαι.

Noget lignende dette Skik. Som vi endnu i vor Tid og iblandt os. Vi offre vi Kjøbet til Gudinden Fremmed Liv, men til Mennesker, dem Vi Vanskabs gudinde - at Hun Lønge vil lade vor Ven i blandt os: Ogsaa vi offre Lignende Skabninger paa Sol-dagene - hvor mangen fand Kalv, og Kalven og Faar man i Ha-lede sit Liv, fordi at Mennesket fik Livet? Ogsaa vi brenge Ga-ver og Foræringer, og ligesaa Romerne carmina gratulatoria paa dette Dage - og saa vi kalde Lignende αγαπαι eller Gledes maaltider paa vor Vanes Solsdag - at saadant αγαπη er det saa i Dag-

– en Libation staaer for os paa Bordet – under lykkelige Auspicier
feirer Dagen s: jeg vil ikke engang nævne, at jeg i Formiddag saae en
Krage paa vor Vens Huus:) nei han har ~~[illegible]~~ noget andet at glæde sig ved;
han har en sund Sjæl i et sundt Legeme – en blid og formiftig Hu-
strue – trivelige og snilde Børn, og disses fromme og omhyggelige
Mormoder, der bringe Velsignelse i Huset – et godt og indbringende
Embede – skulde ikke dette love et langt og lykkeligt Liv – saa
Kjender jeg intet. – Jo, tillykke, vor Ven! Ophev mange – og
tilgiv Ønsket med det samme for os selv – ogsaa altid glade Fød-
selsdage i denne lille Kreds, der saa oprigtig tager Deel i dit og
Deres Vel! ⊙–

Til Goodlibet og, den 11 Febr 1828

Paa denne Dag kom to Personer frem
En kaldes Goodlibet, den anden W....
og Astrologen siger dem,
De fødtes under god Stjerner.
Den første skranter sagtens lidt
men endmi er hans gamle Munter
Og skjendt af Tiden noget slidt
Han gaaer dog ej saa snart herunter.
Den Anden, en galanten Ene
Indkræver Tolden og gjør Drenge,
Staaer, som en Mand, paa egne Been
Og gid han det maa gjøre længe!
Saa disse To jeg mi vil gratulere
Saal kort – jeg har ej Tid til Mere. –

Til 1 i Anledning af den 11 Febr 1828

Hære Mand!
megen Lykke
med Johan
som din tykke
Kone Dig
nyt mannel give!
Lykkelig
gid I blive!

Ens. Kunst bryder, Bölgaren fylla vore det og den nya upp-
dem andra af Lefvarungar fyllas verd. — Du vore klyn ut-
flabba og naytrolösa norra fyj Ella nuvar og pua Dölbel. Det
Drivar og timbra intet dt andlig Enigas pua den vara Grund-
fu Lefvarunt Lösning. Fnur alla — unga og gamla, stora og
fnuva, norgalösa Gyanidar og Lora, alt maa fyllas for Klor-
fnuvarnas Svard. — fua av Klafgadr — klyj Lönnar
boulor fyj mej at Nalvarna eller Dvärarna, unar de nit afbild-
ner fraldra Förbrytelsarna unan Gasa fornyllat fyj, for avgu-
lader traffande at Enigas Fornyllta Dad. —

Förtrenlasa — fortrenlat — bruyt i dagly Cala av Enig A
Ordspil, unna fom dog gamligan fryvas i vara vanfyllda
Lider. — Fyj bör darfor gyra Undfyllelsej for at fyj
fua ufgnofna for bruyttal dalla Ord tilfaran —

— fu Tanden Ranarna fua fadars Bryfl fyrar mej at tvär-
nar fyj til mej. Dan fyrgas. Fnur nit Gan fom mad fyl fa
lega Förtrenlasa. — Varar Gan i Ella Lifvar pua at dt av nar
Klang, nar Marta nar Fralfdarns Gaburtsdag idag? Fr dt Ella
ufgnofnda pua fadan an Dag at fram Kommar mad flya fala Val-
Drugar? Fyj Lyftaar dt mnar & fj. Fyj falar at dt Ella bjarda
Gana navat favalnar, unar Gvad gyr Ella dan Lattja Dan Nadli-
Danda i fri Nad og Lattj Dom og Ungfägd og Nögnfägd?

Arnir adla Klar! Lefvar mej! Dar Förfalsdag bjarda nift mad
Gana navat arindat pua an narra fivlig Mand, dar Leid Gal
mara Nardigt. — Mnar av mid Ella Graftnarnlat fnirkt og gatt
tir fyj dog forfl Ellan at mar Grotlalalsi fram Kommar af at
og riglagt og fildt Gjarla —. Ral Eylla mad Dagar! Gid dan
nat ofta mara Kommar tla Dej ugjar og Ella mindre = blid, mad
Dan av Dag. Gjar dar Lanya mara Lafa Klandt Dar nafgjarda
Gyggilaga Samfalli, i Dat Gjar i dar Gjarn. — Gald fnirkt,
fnad dar for 2 dar tilbaga Lofvade vor Gyndfabdraman, at dar Ella Gan
ganfka mycka mindre Dig i Dat Gjar og i dar Samfalli Grad, mar
at dar Gjarnlarn, fom i ganla Dagar, nalla Kanda fua dara Gnarnar
Dörn, fom dat ar ufgnadvändigt at forfalkra Dig mar, fkadfa Gaar
Dig ankan, og fardrig mad Dar ar Kafgangfjard iblandt. — Dar Gar

udentvivl, siden hint kovte været mere sparsom paa dine besøg end tilforn, lad dette blive anderledes, jeg i det mindste beer dig derom

Til O d. 13 Marti 1828

Den Dag, som saae din Fødelse
Os kalder her til Mødelse,
Paa gammel vur og Skikkelse:
Med Sang og Vers og Drikkelse
At tyde dig vor Glædelse
Ved samme Dags Fremtrædelse:
Thi byder Pligtes Erkjendelse
At bringe at anvendelse
Af ringe Evners Havelse
For med en kort Tillevelse
Af disse uste Rimelser,
Der volde kun Besvimelser,
At bringe Gratulerelse
Med dine Vars Formerelse. –
Dog! ej blot Pligtens Stemmelse
Men og en vis Fornemmelse
Af fælles Sammenvandrelse
Af Venskabs Uforandrelse
Mig gav i dag Indskydelse
Til denne min Udgydelse,
Der ikke er fornøielig
Men du er god og føielig
Du tæer i Overveielse
Den kommer fra et Keielse,
Som trænger til Tilgivelse
For slig Geburtsdagsskrivelse

Ditto

Skjøndt tidt du til min Ora sang,
Jeg kan saavist for denne Gang
Ej bringe andet, end en liden Vaske-Pære
Gid længe du, med dine, lykkelig maae være!

X

Böger

Empirisk Bevis for, at den som bestandig er urimelig, stedse er con-
sequent og fortjener at kalder en Mand af Caracter, ved N. N.

Medlem af Sygehuus Committeerne,
og mangfoldige andre Committeer.

Subscriptions-Plan

Da jeg i de sidste 10 Aar, med undtagelse af de 9½ Aar hvori jeg har været fra Forstanden, har studeret Brandvæsenet med al muelig Flid, og jeg dri-uden har erhvervet mig megen Praxis i dette Fag, saavel i min Fødebye, hvor der een Nat afbrændte 20 Huse medens jeg sov, som i Hamborg, hvor jeg har seet 2 Huse afbrænde, agter jeg at udgive et Værk under Tillæl. Den fuldkomne Brandmand, hvori skal gives Oplysning om de bedste executive Foranstaltninger til at slukke Ildebrand under alle muelige Omstændigheder til Lands og Vands. — Prisen paa dette Værk, som kommer til at bestaae af 4r Deele i Qvart, blever 2 Spdr., hvoraf den ene tilfalder Byens nye Daarehuus

N. N.
Eiebhaber af Brandvæsenet

Den 13 Marts 1828

Siden jeg fyldte det halv treisindstyvende Aar er det mig som om jeg hørte Tidens Trin eller dens Strøms Kreisen tydeligere, end før. Siden den Tid udsletter jeg af min Almanak den henrundne Uge, med mere Belæksomhed, og aldrig uden at erindre den som om kort Tid, vil udslette mit Navn af Livets Tavle.

Fr. Jacobs

Sig selv paa Fødsels dagen
At ønske Fryd og Held —
Har nogen før seet Magen?
I Qvodlibet dog vel.
Thi ønsker jeg at leve
Saa jævnt som hidindtil.
I blandt de Søe og Gjæve,
Som gjerne vel mig vil;
Og naar jeg skal henvandre,
Som vore Venner andre,
Histe Qvodlibetske Ven
Jeg række Haand igjen

C. Veesiet ved W. Grav

See! denne Grav gjemmer Støvet af Manden, min Ungdoms Ven, min Medbroder,
Ham, som ved Forsynets Styrelse mig sattes ved Siden til Medhjelp.
Længsel fuldt vendte jeg Eiden, da at fungere han skulde begynde
Hver vor Forretning vardeelt, alt i den bedste Orden aftalt.—
Men Død! alt for brat du Manden fra Viv og ni nopdragne Born
Kaldte— fra Ven og Medbroder.— Ene nu staaer jeg igjen
Ei Tabet af Dig, mig nogensinde erstattes— Hvoraf at lage da Trøst
at meddele den til den Hanfarnes Viv og de spæde ni Smaa
Sorgomspændte seer jeg dem staae; og den Menighed af syge Spedalske
som du med Magelos Omhue pleiede, tröstede, Smerterne lindrede—
Sorgen qvæler der' Barm— Dog! Ingen, nei Ingen sørger som
C.B. Jeg.—

alt for kjendt dag at ogsaa dømme med. — Hvilken ære det dristede jeg mig til at skjelve denne Forsamlings forsynlige Egenskaber. — Jeg for ære kort, som Omstændigheden sigad, at vikte, og især naturlig min Aldost ved Emde kjende, er det dog med sikre Overbevisning om visse dag, at mangle Embedets Beskrivning. — Derimod er jeg ære meget for, at sige fuldkommen, og det Emde jeg ved ærlig indgaar, naar jeg skjelder lit at udbede mig over de forsynlige Dyder, som "den maa være blind, der ej kan se for sved!" — Ney! naar jeg for i Emde at gjøre Overbevis til Forsamlingen for denne oratoriske Sag, da er det min Mening, at jeg ikke kunde mig til noget nyt kunne, men talde om Sagen der kan forekomme, og derfor maae jeg ved, som vore Borgere, som ikkeadelse. — "Frie Borgere"! Ojn! M. H. det ere vi alle. — Vor Grundlov borger for denne Frihed. — Ingen Enevoldsherskere være, ingen Monopolier, ingen Forrigheder. — Fra Borg til Hytte hjerte Forfatterens velvillige Bestræbelser klamme kaster, hvilket af Frihedens, den forhadte Lov, og forlader sit Fængsels Mure, uden at møde nogen Hindring, thi kan er Borger af en fri Stat, og i den maae ikke talde klamme. — Borgerne skjelnes af sine Medborgere; netop den politiske Overbevisning afhænger kun tvivlende Analog. — Enden kan Bjerden for Ting, troer kun, at kunde skaane, medens kun medlagde Lanst over sin Fiende, nu vel! kun er kun en fri Borger; kun har Lov til at beklage sig dersom, saaledes kun lovvred, og naar kun ikke kan betale Bøder, at bruges til Betalelsemiddel. — Kan man, uden at være ubillig, fordre mere af den unge Frihed, der, kun at sige mildest er et Barn? men naar den nogen tid; naar man almindelig begynder at indse, at det ej kan bestaae med nor Forfatnings Grundlov, at medføre klamme, som Trods; indtil end nu Tiden paa mulige Maade begribes, naar Lovgivningen kunne fuldkommen, det vil sige, naar politiske Overbevisninger ikke mere, istedet for at være midler til Fædrelandets Bedste, naar misbruges med skadelig; naar Forbrydere af alle Klasser bemandes; naar det mere Partistyg kaster overmande, end det andet opføre, da vil Frihedens Fred strømme i sin Velsignelses Glands, og vor Hytte naae sin Fuldkomne Herlighed. —

Men det er ikke, at jeg, ifølge min Kald, lægger for meget Vægt. — Naar kun Malerier, forestillende gamle Klædedragter

forskiellige Sandsorter, Kortblade, Lommebøger og mange saadant, som Tiden
siden Ordren, mellem sinandre, og skiøn Bøger saa man Tidsfordriv
Gavnligt.–

Dersom er mig ogsaa vanskelig vorne sig at skrive, men det skiøder
dog mig i den andet, nemlig: Noget af Frygt.– Eie nu Tale, som dennem,
er at saadant Skrift er god Sagt.– Den almindelige mandt
dog, for Skrivens, kunne siges nogen, men det er derfor ikke sagt
at jeg er iblandt dette.– Nytten og Skiønheden af denne lille Bog,
for Dage som for Norde, er saa oftgjort, at Skrivelsen selv ikke
kunne kalde den i Tvivl.– Den for første Tiende i Lovens Skrift
ofte, og endog af den Aarsag synder jeg den, thi jeg er, som bekjendt,
en Søn af Landet, ikke just fordi Ordet vinder sig paa Grunde,
men fordi dette Skrift som noget naturlig godt ved sig, som altid
har fortjent mig.– Uden Almanak kunde vi jo ingen Mandedage,
og jeg kunde ikke sagt, nogen Søndagen skulle.– Vi Mænd jo ikke
skiønlig folk den nødvendige Sagt, og den nødvendige Orden i alle
borgerlige Forretninger, som ikke kunne paa Tidens Fuldkommelig, skiøn
mangelagen og ønskes, uden man vi kunde Almanakken at rette sig efter.–
Ikke at tale om Vejrsigtsommerne, og de mange Husraad kunde
den rigtige Efterretninger, som ikke Almanakken meddele, saalidt
det Selskommen gjør det klart, at Almanakken er en gammelagen Bog
med mange af de Landes Borger.–

Nu Landsfolkene, som vi dennesti kunde forskrevet paa vort Maleri:
At skrive en Skibsbog ikke de forskrevne Blade; at vise Forskiellige der
og Lom ne Gast blandt dem, som man kalde Lovens, og som, efterat de
længe kunde skrantet, endelig indrømmede dem Sagen skiøn, det ikke ikke
ikke mangelagt, men snarlig nyttig det ene, at oversige sine Dage? Vi
vide, at de, som ere af vore nuttige Landsmænd saa sagt, mindre Eiendt
af sig i Livet, og som gode Christen, ville vi ønske Fredmand dermed
Skrift.– Efter den Lom ne vise Skrift, bragt og udsigtet med alle
Argumenter Farver.– Den grønlandske ne sig Gaabet, og den findes ogsaa
blandt dem.– Vi; saa tvivl vi Gaabe, at den yngre Generation ikke mange
mindre Eiendt af sig, som dens Forfader.– Gad vi Gaabe det, medskjønt
Skrivekunsten just ikke skiøn at kunne mangt, og det skriftlige gaar, som
Ordsprogat siger, at brandt Barn er bange for Ild.– Ikke mangt
lod den sig i øvrigt ikke sige om, og i Anledning af, Landsfolkene; om
alle Mennesker skiønne alene mindre sigte efter at Lom ne i Landsfol-
dets Tjeneste; om de forskjellige Midler, som dertil anvendes; om det
Gode, som ved dem kan udrettes, og de ulykker, som deres Misbrug
forvolde; ja selv om deres Indflydelse paa mange Mennesker sande- og
gavnlige maade; men det er en Gjerning meget Dag at kaste om Tinge; ikke
for den, der ingen Sand kunde ne god Tone Skrift, men ufortjent taltes det Mester-

Jeg saa mander mig derfor til mit Malerie tøjer og drev finder jeg at Kvinden
Det er Legatøj i Damernes Hænd, men ikke jeg Mænd og Mandens Klæder det ofte
forliger med skaden Dolk. — Dyr, skade er det ikke for at forgylde Lidt
Død! Hvor mange en stolt som og ridderlig Mand lod sig ikke forføre af dette
ellok Ensar, og syltende til en Dannestammen, dem, ofte uhyggelig Lab, henrivende
som ingt Haab om Vinding, modtog saa dyre at forsøge sin Lykke, indtil
den ikke mig Sane for mig og Sane maa ikke Lykken forloren. — Jeg vil ikke
tale om Lollotrint, hvorom det i sin Tid blev sagt, og med god Grund: at
Drinat fik Skat, og ni
I skarlist af Himlen skik ni fik Lollotrinen.
Vi behøver blot at holde os til de malede Blade. — En Forlegenhed over de Ting
vi ser, som ved disse vor Øjnen ubekendte, maatte ogsaa Hjælp. — Hvor
jeg Evangelier, Kvinden det vore en af mine første Foranstaltninger, at ud-
rydde alt Dorskjel af mine Skater og gjøre at Baal af alle gamle og
nye Bøger, som fandtes paa mit Enevoldsrige. — Det Lan ikke fri for, at
at saadant Krig offrer maatte vore Hjemlen velbetydelig. — Det vil
jeg, at det er Pligten til at klage Kvindekjøn, borgerligen talt, at forkorte
Tiden i vore Selskaber. — Det er og saa vel behageligt, og for Hjertelig-
hed, mislige alles Øjemærke, naar det vore en Sand Fornøjelse at
spille Kort, naar de Kne ikke saa alt for mange Gjenstande, grimme,
eller fordrede Medspillere; men det maatte altigennem afskaffes, thi
lad os blot antage, at een Gaabefuld Dåre, ved Hjælp Klæder tabt for
sin Formelden, for sig selv og for Samfundet, saa Lan det mig ikke
Kommer i Betragtning, at mange mangen sig med Kort i Selskaber, mens
naar en ikke Slot Kone, naar mange saadanne Kunne forsikre, naar
ødelagte Familier, fortvivlede Hjertens og Nøder — dog, Gud bevare
fra disse Vilender. Jeg tager lil Bønnen bogen: den vor det sidste
jeg am talte i mit Malerie: / Lasser op og bøjer: lad os ikke i Fri
stelsen, men frels os fra det Onde! Skandt at sige Jer ikke
mangt ellers at bemærke om nu Bønnen bog, thi jeg tidre ikke for
mislaver, uden i periodiske Dage. — Jeg vender ogsaa til mere
senere, men jeg gjør i al Hast, nu ikke Bøn paa, og dette sjunes
mig altid for mange Remu, og mislige mange Andagter for dig,
med de maa finder i Bøgen. —
Dog saa disse nist og dens Nytte;
for mangen andægtig Sandsjæler vield ikke tabt sit Lys saa Glede,
naar man tog Postpladsen og Bønnen bogen fra Hande? og saa
vield mere vinde en saadan Dames Fornøjelse. — De øvrige Limbo
Glæder er det klage Mennesker Kne sjældent til maatte. — Det gaar
ikke an, eller nytter ikke Lagar, at ødelægge paa Jorden. — Nu saa
ødelægger man med Himmelen. —
Malerie har flere Dage at oprive, men min ikke maa saa en
Gang. — Jeg slutter altsaa med at ønske Velgang for mit Selskab, og
Held for det Medlem deraf, som i Dag indtræder i det mig Krue.

Til Qvodlibet
d. 11 Febr 1821

Gid aldrig Sorgens Harpe maae
Til Qvodlibet det Øre naae
Gid Fryd og Glæde dig omringe
Det ønsker dig for denne Sinde. –

b

Lykönskning
til Qvodlibet
fra
samtlige Lyens Klubber, den 11 Febr 1821.

1. Det store Dramatiske Selskab.
Jeg gratulerer, Søster Her!
og ønsker hende Godt – det veed enhver –
Mig meget Ondt det vilde gjøre
om hende noget ubehageligt at høre. –

2. Det lille Dramatiske Selskab.
Til Lykke! hun sig nok kan moere:
hun har jo Maskepie med visse Store –

3 Det Harmoniske Selskab.
Med Dagen held! jeg bare ønsker, at
hun ej til næste Vinter
maae blive saa af Arbeid mat,
at hun ej meer kan give Fynter. –

4. Det borgelige Enighedsselskab
Din Skaal, min Hære Qvodlibet!
Du gjør som jeg: Du drikker tæt. –

5 Den gode Hensigt
At gode Hensigt hun foragter,
ej gjør mig ondt. – Sligt er kun Frue-Fagter. –
Hun gjorde ellers ikke ilde;
om Onde Hensigt hun sig talde vilde. –

6 Onsdags Klubberne.
Gid mange Aar hun gabe bort
indtil hun lærer Brug af Kort! –

7. Den forgyldte Gvast.
Den Kasse, hun omkring i Byen bær,
er fuld af Ondt – det veed enhver. –
men seer hun end til mig med sit fordomte Vaas,
jeg snart skal bruge Drikken til hendes Laas. –

8. Tutti.

Til Byens Flor og Østelikkens Ære
Gid Fruens Liv ret langt maae være!

X

Den 11te Februar 1821

Da Guidden og vort Qvodlibet
har Fødselsdag tilsammen,
Jeg vil dem ønske under eet
al Lykke og al Gammen. –
Her feireder for Begge To
tidt glade Fødselsdage:
Gid de opleve frisk og fro
dem, som de har tilbage! –

O

Til, den 11te Febr. 1821

Et Aar tilbagelagt igjen
Et Aar er ældre Du, min Ven
Hvad Ønske jeg skal bringe Dig
Hør nu, det er forundertig
Med Ord det sig ej lader stikke
Af Aarsag, at jeg veed det ikke
Men noget Du vel sagtens veed
Hvoraf Du er aldeles kjed
Og dette vil jeg ønske, at vor Herre
Vil rydde bort, hvad det endog kan være. –

L

Til Qvodlibet d. 11te Febr. 1821

Tak Moder! for hver Glæde, Du mig skjænket har!
O! gid Du stedse blive, hvad Du hidtil var! –

X

Til ! d. 11te Febr. 1821

Aaret kommer,
Aaret gaaer. –
Vinter Sommer,
Høst og Vaar,
Sorg og Glæde,
Vugge, Grav

i en Kjede [illegible]
vexle af. –
Ven og Broder!
mærk derpaa. –
Hør! vor Moder
taler saa:

"Venskabs Glæder
har et Vold,
hvoraf Hæder,
hvoraf Held.
Du kan nyde
i mit Skjød,
og Dig fryde
til Din Død.
Venskabs Bæger
for Dig staaer;
o! det qvæger
Glæder spaaer".

X

Læsefrugter

I sidste Rigstidende erfares, hvorlunde Saga indfletter, NB: ikke med sine egne Fingre, men med Sandhedens Tunge C.J. Navn i sin grønne Krands.

Sammestads sees, hvorledes C.J. i Trondhjems Tempel gjentrykker Kraftens Stempel paa Norges Klippeskjold.

I en forrige Aar af Ursingi Søn forfattet Afhandling byder Dedication saaledes: Schach Staffeldt! Helliget vorde Dit Navn!

Om denne Afhandling byder Censorernes Rahbecks, Thorlacius, Ohlenschlægers og Sibberns Dom saalunde: Commentatio tot mala mixta bonis, &, inter nova quidem & poëtica, tot absurda continet atq inepta, totq phantasiæ effrenis, interdum vel impuræ, vestigia, ut nesciat lector, utrum mirari & ridere, an indignari debeat.

Som Prøve tjener følgende: Forfatteren taler om det Høye e æsthetisk Forstand, (der Erhabne) – og finder det i Mineralriget i de uhyre Bjergmasser, i de steile Klipper, i de vilde Bjergklofter og de gothiske Fjeldspur, i den trodsige Granit og den halstarrige Flint, der skjær Tænder og fnyser Ild i sit Raserie. I Planteriget i den stangende tyrede Eeg, med sine knyttede Sener og sine hundrede Horn. I Dyreriget i Numidens den buskede Løve, hvis hele Krop er een eneste uhyre Muskel. – Ophøyet er Manden i sin vældige Styrke med den stærk hvirvlede Rygrad og de mægtige Hofteskaaler, fyldte med Livssaft; med den brede, trodsige, knudrede Tyrepande, med det Hørnebuskede Haars de stride Lokker, med de fürkantede Skuldre og Malmarmenes Egegrene og blynævernes Athletkinder styngede sammen over det lodne Esaus Skjoldbryst. – Tragisk, siger han, er de fleeste Haand-

værkere: den krumryggede, kknæede Skrædder, den magre blege Farver, den hulbrystede Væver, de lamme, blinde, sandse skøve lærde Haandværkere, disse arme Rasphuus fanger. & sic porro.

Hanens krumme Bygning finde vi i dens Hals i dens Svands, i dens Krumkam, i dens Sporer, Klør, Næb og i hver enkelt Fjeder; det skingrende Hanegal, den krumme, röde Lydstraale, finde vi saavel i dens Bygning som i dens Farve; Galet er i Tonen det samme for Øret, som Svandsen er i Fjedre for Øyet; thi Svandsen er et bagtil staaende Fjederhanegal.

Udskriftens Rigtighed vedgaaer O

Tale, den 24de Febr: 1821.

M: H:!

At holde Taler i Grødlib: bliver mig hver Gang alt vanskeligere og vanskeligere. Skeer det maaskee fordi Forfængelighed, hvoraf vi dog Alle, til en vis Periode i det ringeste, have større eller mindre Portion, taber sig alt mere og mere, og at jeg nu indseer, at hvad jeg før af mine faa og smaa Aandsproducter ansaae for taaleligt, nu er slet — eller maaskee fordi at Aanden, om jeg nogensinde har havt nogen, slöves med Aarene eller ved Tidsomstændighederne, eller ved Dagens Byrder og Besvær — nok er det, Grødlibets-Taler blive mig nu ligsaa tunge og uangenemme, som de tilforn vare mig lette og behagelige. Men tale skal jeg i dag — og kan ikke. I denne min fortvivlede Stilling fik jeg tillykke, fat paa en Blomsterkurv af Jean Paul — deraf vil jeg, med m: H: Tilladelse, frembyde nogle Blomster; men for dog at levere Noget selv, vil jeg give Jord eller Sand til at sætte Blomsterne i d: e: med andre Ord, jeg vil sætte lav Prosa foran Jean-Paulsk Poesie: Opposita juxta seposita hedder det — Skygge hæver Lyset — Exempler vil nærmere forklare min Meening.

Jeg kan f: Ex: sige, at vi ere saare ubillige i, ikke at beklage den Rige eller tilsyneladende Lykkelige, naar Sorg og Modgang möder: Jean Paul siger: Skae et nedböiet qvindeligt Hoved ikke röre os, fordi det stötter sig paa et Bord af Mahogni, og store Toorer

ikke, fordi de faaer i Pigen ?. — Jeg kan sige: Naar Mennesket er inderligst ved sine Øine, saa kan Menskab alene binde Jans Hjerte nag. J. P. siger: Naar Mennesket ikke mere er sin egen Gud, saa gaaer jeg til sin Broder og Gud, som endnu er det, at denne blev kan tiltale og atter bøie sig. — Det er ingen Konst at sige: Vi bør ikke tabe Modet, naar Armod overfalder os; nei: J. P. siger saa naivt: Armod er Fattig Moder; omgaaes med sine fattige Døtre, saa vil du ikke see den sørlige Moder! — Jeg og Ingeborg kan sige: Vi forstille os altid det Onde værre, end det er; J. P. siger: Lidelsen er som Øxen, i det Øieblik den de fælder ned, øver os mere graae. — Naar vort Hjerte er sørlig bemøget, kan ingen gammel Hjerling sige, som jeg: Alting er en Overgang, men J. P. siger: Alle vore sørte Følelser ere ligesom Fjögelserne kun til en vis Time; og naar at Mennesket stedse sagde til sig selv: denne Lidenskab, denne Smerte, denne Sorg er bestemt ein for Dagen ind af den Tid; saa vilde jeg stedse være roligere og stillere. — Jeg kan sige: det er en Trøst over alle Sorger at kan fornemme En, som elsker, førend vi finder forsonne os med dem: J. P. siger: O! det er den Sidste Dødssorg i et Menneske — og Jans Øine er en evig Opbrydelse, naar jeg tænker mig sammen et brudt, sønderknust Hjerte, fordi den kjærligste Død nedsøi i Jorden, førend jeg kunde sige Jeg har fornemmet Dig, men jeg har dog ønsket dig. — Ingeborg kan sige: respice finem! J. P. siger: Naar dig hver Morgen kommer de timelige Omstændigheder, hvori du ein Dagen kan komme, da vil da forsøge dig bedre, fri man er fiireden i sin egen: kommende Situation andengang sat. — Jeg kan sige: for du gjorde den Ven ned paa dig, saa sæg at giøre den god igjen. J. P. siger: Er den Ven ned paa dig, saa forbeholt Jesus Kjærligheden til at vise dig en Dør ejenste; Jesus Hjerte maa stedse smelte Jer, og Jer vil atter vende dig. — Jeg kan sige: i Nød skal du ikke fornegte dig til Saadanne som Jesus, hvis Lignelse er taus: mere. J. P. siger: O! kun for den, som har det Tilbageværende, den inderlige Herlighed og den evige Basun, før alle Menneskeslægter forgraadte Pine og røde Taare fremviste sig — men ikke for det Tilbageværende Hjerte. — Jeg kan sige med en vis Bonde af mit Bekjendtskab: Man har kun saa megen Glæde, som den man giøre sig selv; J. P. siger: Kjedelig Mennesket har nemlig ligesaa meget

at bebreide sig selv, naar han er misfornøiet, som naar han er kastsyg; og da det havde paa sidste Landbefraud, om han af sanden nu oplöfte det nederste Fremmed eller den tredie Himmel som Pr: saa fortjener han alt det, som han skabte. —

Jeg kan sige: den gamle Melancholicus nyder aldrig det roesvækkende Publik, naar det ud nok saa blidt, og er altsaa nöisom; men J. P. siger stolt og kaadt om Oedingen i Drömen: Ligesom Dömmen er han Afterröd, saaledes er drömmen hans Emigrad Morgenröd. Hans sidste Drøm er fued af Fadermorden og fued af Gjenfödsel — hans Ungdom og Ungdomsminder minde ham Nat til bage — at kunde miste sig ikke deri — og, naar han vaagner, er han saa lange alene, indtil han döer. — Men jeg frygter for at m: J: allerröd for lange siden var kiöd af at döe saa jeg kan ikke at sige, og alene vil döe J. P.; men de 5 Minutter ere omme. Jeg har kun endnu at faae Lov at sige: Campedönli! laader os endnu lange, kan sodmanligt, naar Dören i Grodtibet! J. P. siger: Siger jubelende, ægte Dören! naar I engang atter klimme Dören! vande I Kjemme, kamme og graae; under den tredöne: lige Leg faaer Ligpladsen kamme og ködden Leer. Det smiler ogsaa om Afterens Aurora: Ost og Vest, men Hjernen fornöerke den og der kommer ingen Sol. — Fred os, m: H:! vi kan endnu Solen: Dante. Gloedens Sol staaer atter op for os i Morgen og kom: at kamme igjen. — Jo kom Fortunationer vi kan, jo Cyklologen ere vi; og det var Hjend at Cigne Grodtibet noget paa i denne Fan: fasnder. Det Vaer lad Andre fornöie, vi skeed os smukt tee alt Smoa — vi morde os jo ofte, og alt Kaffelegt, med en Fatermaengden — kaader os, om muligt, medligehoeden alle barnlige Sind indtil Lig: pladsen faaer kamme og ködden os!

O.

Bidrag til en norsk Lovbog.
af Bergens Adresse-Amts No 7 for 1821

"

Dette Fundgods, som er fundet i Bort efter N: N: maa tilligemed det, som selv skjeder og maatte kan tilgode indfinder sig inden den 16 Marts 1821. H. J. No.

"

Dem modtages eller naar Eieren forlöb; og kan da tilligemodtages det inderste af Gredde- og Bolle-Fjerd. J. H. L.

Böger.

En kort men fuldstændig Beretning om hvormange Fiert Bödker-mester N. N. 5 Kone slog förinden hun dræbte sig selv Natten til d: 21de Februar 1821, tilligemed en nöiagtig Beretning over hvormange Skridt hun har gaaet fra sit Huus til det Sted, hvor hun sprang i Söen, formodentl: Kl: 3, 45 Minuter, item Udvikling af en til Bevis grændsende Sandsynlighed for at hun havde havt i Sinde at kaste sig i Söen ved Vinkielderen istedet for ved N. N. Brygge 10 Skridt derfra; udgivet i Trykken som et Bidrag til Casuistikken af N. N.

X.

---

* *

Sidste Gang satte jeg Finger i Bord,
At jeg til V vilde skrive et Ord,
som jeg nu giör baade net og pæent,
Ja har endogsaa det skrevet reent.

*

At V, som Statsraad fungerer er vist,
Formodentlig har han og denne Dag spüst,
hvad ellers han haver sig foretaget
derom Besked er ej til mig aget.

*

Liggende stille i Nat som et Lam,
der sover, tænkte jeg gonske paa ham
jeg drömte, jeg drömte da saadan en Dröm
om V, der elskende skal være öm.

*

Jeg drömte da, som jeg Eder har sagt,
jeg drömte, saa jeg blev meget mat,
Min Dröm til Papiret jeg nu vil betroe
jeg giör det min sandten med største Sindsroe.

* * *

Natten den 24 Februari jeg loon
i min kydske Ægteseng paa venstre Side,
den Höire var for min Kropps Byrde fri
min Krop imod min elskede Drea vendte;
vore Tænr laae Haand i Haand
Nattens Stilhed herskede i al sin Pragt.

Da venstre Sides Ærethed giör at jeg mig vendte
min Rygrad nedad, hovedets Prydelse opad
jeg laae, ut vulgo dicitur, paa min Ryg.
For mig stod da V den Kiekle
saa kaldet Don Pedro, den spanske.
Hans Heltinde i Sophaen henslaeugt;
for nærværende de var i Skiænderi sammenrendt.
Herover jeg studsed, søgte og fandt.
de skiændtes over en Kat.
Den havde sig om Don Pedro seoet,
som den klappede og strøg,
og tiltalte som saa:

Du er et sodt og nysseligt Dyr
Lidt lad – hvorfor ej Poten bruger du
til dermed at kradse nogle Sving
til Bukken din Ven om en eller anden Eing
hvorof der gives nok i denne Eid?
Men Katten ej svarte, men biælen sig klorte
meer tæt op til Peder, den gode;
hvorover Fruen blev end mere bister
raabte: Uf! – jeg vaagned, min Dröm var forbi

* * *

Drömmen, min Drom er vel ikke meget værd,
Men viser, jeg giver mig dog i Færd
med at tænke paa V med Frue;
Gid fredelig de leve i Seng og i Stue.

W.

Hr: O, = og X tøe
Paa Mandags Aften slaaer Eder til Roe
Hos mig, siden Fødselsdag min Kones er,
Og hun saa gjerne vil ræses.

W

Et Suk.

Ak! sukker Leopold, den Thee
Som min Mama der hiemme nyder,
Den volder mig kun Spot og Spee
Mens daglig hun min Pande prydder.
Mig falder den kun alt for stærk,
Og det er ene Theens Værk,
At Prygl jeg faaer og Horn at bære —
Kan Nogens Skiæbne tyngre være?

Den lykkelige Brudgom.

Hvortil dog det Skriverie udbröd paa Reisen N. N.
Da de Medreisende Skrev, hver til sit elskede Hiem;
Breve om Handel og sligt man rigtig nok ej bör forsomme
Men at bortkaste sin Tid paa at skrive til Hustru og Venner
Om hvordan Reisen löb af, hvorledes man lever medmere
Det er en taabelig Skik, som jeg fordrage ej kan.
Og for at spare mig selv for slige Hjedsommelighedder
Klog jeg har valgt mig en Brud, som ej kan skrive et Ord.
Læse hun kan vel til Nöd, men ikkun de trykte Bogstaver,
Saa at der, Himlen skee Tak! mellem os ingen Brevvexling blier.

Hr. P. vist tilgiver mig,
at jeg er svag og skröbelig;
Humeuret falder i det sære,
og med min Ae er det skeis desværre.
Derfor jeg ydmygst undskyldt beder,
jeg intet har, som bydes kan Hr. P.

Over en dydig Hustrue og Moder.

Som Vandrerens Tid i den nyfaldne Snee, saa var hendes Liv —
Spor har hun sig vel efterladt, men dog ingen Plet.

me eelt af O.

Tale den 17de Marti

1821.

m: g: Herr!

Dissen Ord, som saa ofte af Dem paa sidste Tider er sammensagt paa dette Sted, vare da nødtørftig og saa ubekiendte af mig, forend dette Øieblik som skiedde mig saa ubemærket. — Hvorvidt jeg kunde, kan jeg ikke i Sandhed sige, eller kunde ogsaa, da jeg nogensinde skulde blive nødt eller anmodet til at tvende saadan Tale, for at tale, tænke eller skrive i denne Ordet Forsamling, jeg havde gandske sikkerlig ikke undseet Vanskjelighederne, saaledes gaaer det ofte i Verden, at man gjør ikke saa megen Dinger, og dog maae mange undvære dette. — Jeg skiønner at jeg ikke kunde undgaae for den kiære modne Gjerning med Hæderlighed og Ære, og derfor vilde jeg ikke gjennemgaae for Guddom med at fremme saadan til Gudens Ære og Kirkens Gavn uden nødtørftig Trang, gjerne ung Troste til at virke og saaledes blive Skrivende og Skabende, som jeg formaaer mit kaldede Dele. — Jeg havde ikke nogen Fordi Skrivende og ikke Forsamling, hvorfor ikke Du, min Broder! med Dit Menneskekiærlighed mod sidste Forsamling, hvorfor havde jeg ikke nogen at indsee det Sande deri, og derfornemmelig kunde jeg ikke undstaae din sidste Opfordring saameget mere, som Ordet falder i den Tid at holde Tale. — Jeg skal altsaa tale, og hjemstanden, hvorom jeg agter at tale, skal være: "at tale"! — Jeg vil strax bede mine Herrer være ogsaa forsigtige paa dem store Forskiel imellem "at tale" og at holde eller fremsige en Tale. At tale, er ikke andet, end ved en artikuleret Lyd at kiende gjøre Tanker sine Tanker og Følelser Opfindelse. — Maadeholden i at tale er mest en stor Dyd; men ikke mindre en den, at vide at tale til rette Tid og Stad. — "Ethvert Tale skal være: ja, ja, nei, nei; hvad der er derover er af det Onde" siger, om jeg husker ret, Skriften. — Dette, dog storartede Tegnelse, vilde dog i den fine Skabelige Verden være alt for stærk Madeholdet. — Hvorledes skulde nu Charina Tø — nu P — nu P —, og kort at fortælle, nogen nogensinde Qualter kunde holde sig i Selskab med Indbildere den Tanke var gaaet igiennem at udtrykke sig tydelig med Paukonerne, og i saa eensfoldig Form det jo Dag til Dag det samme som at tale. — Den der viser Maadeholden i at tale er Dag aldrig, medmindre den Dyrekreds Forening, saaledes udfalder for at forgnæmme sig og prostituere sig, som den, Mennesket skal dybe sig i alt det som det Høieste Middelsmaal. — Det tale mange og taler mest de er nogen aldrig, og kan ved Hjelp aldrig være Forsamlingen Ekiendskab nærmere end den anden Dyr, som med sin Aandedrift maae at lægge Skjul paa sin Tilværelse Nødvendighed: og ved nogenlunde Tilsyndelse, som dog er i Overensstemmelse af denne Ekiendskab.

At mene at tale til rette Tid og Stad, er uforaabenteligt den største Vanskelighed, jeg tilstaae dog, at mindst de mest fortrolige og Ekiendskaber hemmer Tungen. — Det første Fordring til af den ædle Maade at tale være at skulle tilbage; og Hovedregelen Dorg, Forsigtighed, så ikke mindre Hovedregelen som ikke at ufortiendt misbrugt Ord maatte som Mangel!

Og dersom Kvaasolk gav Lov at vorde sig, da vilde jeg af Forsvarsvig al ühelig Ta:
"Du, saamit dun dav kommer forhelig saba dun dav kommer for Seldig, kaar nolde
vorgne Hjemmevesen; og ikke vil Lougen vi dok sidde, at ut ügedigst Ord fra
vinne Læber gav nedrak en god Mand af vig üforvindelig Overjevisning, som
ellers kan gavne Kvinden Følgende for vig Skyld. — Mest vi dok gak jeg
ved fuldkommen Overbevisning, fölende, at jeg vorgak vorgak forhelig
en Kraad fremme gav for at kalde! — og for vogenlunde at bäde gaa dennes
Skjel kommer jeg Dem, m: H: H:! ved Ydmyghed, at dak skal vorde den sidste
Gang jeg skal legge Hindring i vejen for en virkelig ædel Kvinde.
For dog i min Hjemstrand at vorde vorgak overjendt, vil jeg komme med
min Undskyldning. — Kuljenn af de ovrige Kalbere gav Liefolk, Kalmar
gaa sine Skuer Dit at skrive og holde en Tale, og i Forvisning om at
vorde af Kielsvennen vedt tvoe dem, gjorde Undskyldning i Overjendelsen
af dennes Tale, for Mangel gaa Evne dit at tale, og bad den Kielsvenn
for at den Gamle ädle for Kielsvennen nu baade vanvidelig eid. Jeg
vil dade Overskud gaa forvent, at jeg forskyver dem; og vil m: H: Ydm
jeg moskabligst om Tilgivelse for dennes vrie Brödt, den jeg aldrig
ikke skal gjöre mig Skyldig i. —
Jeg gav vedvarende at undlade vig gaa at tale om i Overalt
Eid at tale, og gav prövet at gavne Overskyen Forsker. — Nu dvelvede
Tanken jeg, at dennes Livsvei af Kraft jeg Lov gav at fremskjue, Ak, skulde
dennes ædelsvend at vorde fremskreden i Ukilde. — Det vi i Dag O:s, dennes
vor mater Lotitia Kjære og ogsaa Tönne, Födselsdag. — Jeg önsker Dig
Lykke med Dagen! og Kjendt Du engang, som vel gav Kjendt Kjær,
ikke vilde vorde den bekjendt, önsker jeg at den vil mange Gange
vorde gjentaget og Sorrigang skabte finder Dig glad og liefolde, den
Kristne og Kjær Tönne ved Dig! maatte jeg saa vordigst at bli:
ve regnet iblandt Dine Venner!

Til O.

Ved gamle at jeg kunde
ganske Hjerte anzünde
til denne Hojtidsdag,
da vi Jorde med Sang
Deres Födsel üdaf vor Hjemme
som Gud saa ingunsinde. —
Men da jeg kan ej dette,
eller Evne jeg i Stadet sötte
mit, og Du vil Lose og
forvinde vinskte Skyl. —
Ved O! at Du maatte gaae i Sinde
for mig til vorte Gang at Maae paa Jorde
med Dolor Sorrigsjönnest,
Jeg selv vil gjöre skal denne Hjertesk. —
naar det skeer, saa ved Du aldrigen naae grede
saalenge Du paa denne ejendigne Jord skal Trede,
ved Lagen naar Du gaaer Glædens Aaserv,
og naar Du skal begrede mig, vil Skabet Daarv!
Vi af mit fulde Hjerte takke Dig,
at længe, længe Du maae vandre mig!

L.

Til O d: 13de Martii

Ingesus vil ikke rende; Aaren vil ikke flyde, og Rimet er rent forhexet. — Nu vel! saa ønsker jeg Dig, uden Rim, til Lykke med denne Din Fødselsdag! — Gud Du leve lykkelig og længe; men det første maae være Betingelsen for det sidste, ellers bliver man fortidlig gammel, kort sagt: gud Du paa hver Din Fødsels-Dag maae med Tilfredshed kunne see tilbage paa den svundne Tid, og med Haab fremad til den kommende!

Til O d. 13de Martii 1821.

Hvad jeg, undselig, her Dig byder
det angaaer netop selve Sagen,
og heel enfoldigt saadan lyder:
jeg gratulerer Dig med Dagen!

X.

Undskyldning.

Jeg saare sjelden mig undskylder.
Nej, heller Siderne jeg fylder,
som det sig en Cunctator bør,
med Tør og Rim paa Smør og Dør;
men denne Gang man mig tilgiver,
min Naturel ej troe jeg bliver,
men siger kort og slet og ret:
tilgiv mig, mater quodlibet!
vi vinder begge to ved det:
Jeg sparer Pen, Papir, med mere;
Du slipper Dig at ennuiere. —

O.

Gaade:

Jeg er baade levende og Død. — Som Levende er jeg grov og ylumg, som Død meget fiin. — Jeg bruges baade af Qvinder og Mænd, i Sorg og i Glæde, i Hede og i Kulde. — Hos Qvinderne findes jeg snart ved Anklerne, snart paa Brystet, og snart paa Hovedet. — Mændene bære mig enten paa Armene eller paa Hovedet. — Mit Døde Jeg har været navnkundigt i flere Aarhundreder; mit Levende er bleven det i de 3 sidste Aar. — Nationalbladets Udgiver skylder mig meget. — Vi ere fast udskillelige selv i Døden, thi da skal man snoe mig om Ham. — Læser man mig ligefrem, er mit Navn en norsk Copyiers, men bagvendt er det en berømt Dansk Langes i det 3te Aarhundrede. —

X.

Taale den 24de Marts 1821.

Kl. 7. f. M. Stadsfogden taler maaske i Aftentimerne til Folk med gode Forretninger, saa man gaar Landet igjennem og Rand, den paa nogle Dage omkring i Byen, saa skriver til sin Tour.

Dagen, paa 8te Dage siden forrige Dag, bortte Emilie. Jeg ak vaagne denne Stund, lagde mig, ak jeg maatte denne Kulde berette Dig, saa meget mere da alle Folk syndelige da maatte forekomme mig. Jeg paa ei den Dag. Jeg tænkte mig selv i Land og Stad Sandvigen, for med mine Tanker Andet ak gaae ind til Byen. Jeg Byen kan jeg forbi ak Digter Mark, som gaar i Byen Stads til andre Karles, og naar ind gaaet med almindelig Omgjorde, men med Byen naar forbi med ak Digt Stakkarl, og Hand, saa Far, som man Dag nyder, ak den Dage Hus Stuer for Dig gjennem. Dernæst for den Stad med Fredens Veie. Saa gaar, naar ikke en Pinegaard. Hvis saa en, Landskvinde mueligt, ak Arbeider, de, som Dag gjennem, ikke mener ak finde gaa Garden, ligger begravet den. Jeg de øvrige, de Begravne, Synes Dig i Skumringen, ikke ak noget nogen Sted, de Dig gik andre Steder og vendte og mellem Graven.

Gjennem nogle Dage, Natte, og ingen Steder, de gjennem Natten, for ak gjøre en Pinde Tidsbegreb i Byen, saa Landsbyen forbi, Dage jeg med de skjønne Hundeforretninger. Jeg Stad ikke, indtil en Dages Tolgen Jagning, ak Jeg Hundene meldte Landfolk, for Fjeldgaa Grænsegrænde, Taler Politi Fjeldland de Gaarden, og ak Ernes Folk Hunde med Hage Hund. Jeg Jernbanegaa Hunde jeg, ak der maatte nogle Hunden Vagt i Staden, fordi en faa for Mange Folk paa den Dage Stad og Stad Jeg alene Indlagen, og min Kone Mig Vogt Hus Dig Hjemmet Stad, ak det Dage ak nogle med Byens Politi, og alene, saa godt som Jeg en Gang, Hjemstavig Hest, Jeg ak sin Dag; men Dage jeg Jeg Hunde alvorlige Inspektør ak Hunde, og Jeg Stavnsbjælpe Hund de Bevogtning, mod Hund Jeg, ak jeg Jernbane Dage Hjem. Anders Hundskrivning, ak Politi Carlsen og ak Politibetjenten gik Hjem, for ak faae sig Mad.

Jeg Byen gjennem Stads ak Dage Vogtstuen, de, Timer Politi 30 Alen nogle Hus Hytte, og nogen Afstand Jeg en Jern Politibetjent og Arbeider, ikke, de der paa Jernbane Dage Jeg nogle ak Hus — Hunde Jeg den Kasse Hytte en Hund Politi cabak Hjem en Hjem og Jeg Byen Hjem Politi Jernbane, Jeg vores Hytte Hytte en Dage Hund og ak vor Brød med den Vognstang, jeg i Hjem Politibetjente. Jeg Jernbane vare en for Gjennem ak alle Arbeider og Jernbane Hjem. Politi Hunde Jeg nogle Politi, med en bestemt Politibetjent, Jeg Hytte, med Politi Arbeider, Jernbane Politibetjente Politibetjente Hjem Politi Byen Politi. Ligesom Politibetjente en Hjemlig med Hjem Byen Politi Politi, Politibetjente Hjem Politi, ak Hjem Politi Politibetjente Politi Jeg ak, ak Hjem Politi Politibetjente Politi Politi Jeg Politi Politi ak Politi Politi Politi Politi Politi Politi, ikke Politi Politi Politi Politi Politi Politi

Laug Fodder, og spurgte mig, at det var Skatter Volk, som Ole Jensen for-
talte dersom, at det var Skagen. – Paa denne Dag indfeldte jeg mig hos
Pastor Thaarup, som gav, da jeg kom i mit Logis, følgende Vers:

Ofte kaldes Stad for Skagen fordærvet,
Og dens Navn ligger Ruin, skjøn eyramid!

Forleden Dag maatte eg ligeledes Pastor Jensen og Kiebæg. – Iblandt Sy-
gdomme, som Lægerne sige at vore Indvaanere ofte 1801 neder 1802, maa
jeg nævne, som Lægerne kalde Typhus abdominalis, som først blev bemærket
i Europa Aarstallet 1770. – Folk maatte mig, at
spise en ung Hane, som med forrige Mandags Skib var kommen fra Kiøben-
havn, som jeg, da jeg kom i mit Logis, fandt i følgende Vers:

Det er ondt at være Hane i Skagen,
Det er ondt at være Hane i Skagen,
Det er ondt at være Hane i Skagen,
Det er ondt at være Hane i Skagen.

Der ere afbygte Huse, dette Sted, ødelagte imellem Huse og afbygte,
som Huse staae tæt ved hinanden, maae i det Sammen tage Aarsag i Brand og Ødel-
lelse, naar Ildebrand bryder ud i Nærheden, som skeer ofte
Vaadanden, og falder. – Den Bygning staaende, og Tag paa. – Af Mennesker
maatte man ikke see paa Gaden. – Kvinder, som sjelden gaae ud, Børn,
Syge, Skrøbelige og ældre Folk, hvilke ere forskrækkede ved Ildebrand,
og Pardon, die Exhalation, Lugt, som dette kan mage give Anledning til
Feber hos Folk, uden Tvivl eller Tvivl at bringe det til Bunden ved at
undersøge det.

Jeg kunde ikke forbarme mig over, at skrive nogle Vers:

Tel erait [illegible] souvent Paire envie,
Qui n'existe, que portée. –

Min Vært forlod mig igjennem en Dreng Gade, som var meget ufor-
modet, da man Jorden skal Gade Forbud, saaledes, at der Gang
ligesom en Ole de gjennem Sand, naar man er fæd af Heste

Da forlod mig, Skatter Landbygmand, faldt de sammen i Hinanden,
saa at de syldte Gadens Bredde, og gik sammen i Eng. – Ude Sykke
Pastor Thaarup ligesom Præsten Mr. Bang i Aalborg, Lystig med Alvor
i Tale, saa Skagen, men for Andre Vedkommende Skatter i mindre. Han bekla-
ger sig meget over sine Børn, og misfornøyet, Jeg skal med Alvor
i Tale, at Børnene skal blive Mand mand og sig
med, at Sygdom og i Luften, indtil Jeg anseer skal med i Landsbyen. –

At Pastor Thaarup og hans Børn, forstaaer sig selv, jeg
kommer, og skulle gaae Martial's vide si sapis. –

Paa Byens sammenfyldte Gade mødte jeg mange med ødelagte mine Arme
og Ben, paa Ansigt og Hænder. – Jeg gik, og saae mig om, paa de høye, og
paa de nyere, da mange Huse er nu Ødelagte. – Det skeer mig ikke
med, at Jeg kom min Vært, da jeg skulde mødes med paa Gaden, men
jeg maatte og saa Ende derfor, at jeg samlede over en Brandtrappe, hvor-
fra der kunne over Huse, og Jeg ikke kommer ikke kommer igjen ind
i en aaben Spredehuse, der var ligesom opfyldt, for at Jeg kunde Byen
Trappen Kvindfolk, som i Ole Andes Hænder mine Arme Arm, og
satte mig atter ned. – Paa min Vandring saae jeg det Sted
Pramminutter, de Ole paa det bergenske Bygningsvæsen. –

En Indvaaner Mange mere samlede paa en stor aaben Plads, og morede
sig med Dragter, som de lade Vinden føre mange Gange op i Luften, men som
de skeer. Samme, og skjønne ved Skydsgaardsdøren. – Jeg gik Byen: at lage
med en saadan Drage, men og selv, at gjøre det, endte jeg dermed Skam ved

Jeg Emilie! Ja skal Du se, at Du bliver forvoxet med Bjørnejagt, og
at Du bliver Bange mig ved, og at gjøre Jeg en Bemærkning, er en stor
Vanskelighed, at Jeg maa ikke Lov til at Tænke, saa snart Du
skal Hjem. — Jeg observerede, at Dagen ved Middagstider skiftede
og skjønnede ud. — Vaar saa skulde Vandringen atter ind
Skyen over Dagens Sol, og dermed Jeg Du Jeg stedse stadigt højere
og højere Bjerge. — Jeg saa altid forgjæves ud,
om der ikke Stormand skulde ud fra nogen Egn,
som ikke kom, at Sne var for ekstraordinær, men imidlertid jeg
troer, at det forgjældes Jeg ud de politiske Dage ligesom med Dagene,
at Dagene skulde begynde Aarsagtig dem Dag, og man ikke skulde
vove at gjøre Begyndelse, at man er jaget bort, at gjøre Sammenligninger
Gud gaa Dagene, for at den forbudte Frugt bekommer Dagene. —

Det Sidste maa jeg fortælle Dig om Vandringen,
Imorgen jeg vandt, Du ved gjerne Jeg. — En magt Gammel og Jagtvogn
Mand, der ogsaa kunde skyttes sig af Stedet, kom ogsaa. — Andre
Gjende Sne, og Sjørgte, Sneen for Dem, som i flere Aar ikke havde været
ude af Egnen, ideg var Dammen ud at gaae. Jeg kunde og andre med
paa og og gaae ud, sagde den Gamle, de skulde, som i saa mange Aar
paatalt mig Vanskeligheder, men da blev Jeg, og ikke kan gaae Jeg Dig ad
Smeden Jagen gaaende, at gjøre Jeg. Jeg lod Andre gaae ud i Den
nordvestlige Dal, og gjorde Dammen for 8 D. til Skalene, og imidlertid gav
jeg den Gamle 18 Sk. —

Jeg lagde mig ret godt, men jeg maatte gaae ud og gjøre min
Aftenbøn og Dagedammen. — Vaar da skal det ikke være gode mange
Skridt, som man indlagde Dagene. — Jeg bad, som jeg
kan Jagen, i min Aftenbøn, at Jeg maatte Dagene
Jeg Dig, som i Dagene, at Jeg Dig Jeg Dig Jeg Dig

Troldbodplacat,
i Politiemanner.

Da jeg veed, at adskillige Oplagshavere ej have deres paa Oplag henlagte Varer tilstede, advarer jeg dem herved om, at den befalede Visitation skal skee den 5te og 6te April forstkommende, paa det at de da kunne skaffe andre Varer i de Borttagnes Sted, og saaledes frietages for de lovbestemte Ulejligheder af, at de have bortsalgt Oplagsvarerne. —

X

Til ☐. Budts

Velkommen og Farvel, vor ☐!
Det Onske en Pediculus
Af Hjertet bringer frem.
Ged Storms og Geirs Barbariskhed
Mod den Pedicularisk hed.
Ej vorde alt for slem,
Naar du skal rejse hjem.

O

Til den samme.

Er du vel værd at Bere Hr Skriver?
Naar saadan Synd du fræk bedriver,
At til vort Selskabs Protocol
Du bringer ej et Ord, din Trold!
Men derfor skal du ogsaa see,
At Berset blive skal derefter —
Jeg mangler derhos ogsaa Kræfter
Til mig poetisk at beten — . —
Som hjen bekjendte Pusekat,
En Bortfrembar til Stiftets Ære,
Saaledes har jeg, flau og mat,
Til Dig min Ven! kun denne Pære:
Som tit igjen, glad og til freds,
Og mærk Dig vel, at naar du kommer,
Det være Venter eller Sommer,
Vi see Dig gjerne i vor Kreds,
Hist naar du os den Reyd vil skjænke,
Snuckt Protocollen at betænke. —

Calw d. April 1821

Hr. Gj!

Ich ansier for gjeren ke at frembringe noget originalt, og at gj ikke bringer Dem det som mine ubetydelige Tanker nøjt, det var dog gjerningen til denne Konfirm., som skeede med min Dreng, er blandet mig bekymret. - Gj sagde bekymret fik gj turde tro, det var saa, men dernæst, gj følte fuldkommen mine Pligter som Forældre, tji Mennesket var dog nikkelig, Modtagelighed med det ubetydelige, gj fremsagde — det er saare at forkynde Modtagelighed, men gj har forlængst at skille Ord er troffet mig; fordi for mikke gj ikke gjøje med andres Lykke; Modtagelighed, den skaar jeg egen Hjerte. — At gj ikke Emne frembringe noget originalt, som gj maatte aldrig har Emnet, uagtet som Dåde, mikke gj nødig helskaar mig selv; og sær daarligt; som gammel Gjerrig maatte Tanken, mindre mine Dommer gjøre nogen for dreng paa mig i saa Hjemsende. — Med Alderen bliver man Klog, gjerne Klogen bliver det mangen.

Originalt maatte, nu Gj! aldrig mente mennes af mig —

For at fyldestgjøre den Pligt, dennes Apostel i denne Forsamling har lagt paa mig, sær gj taget mine Tilflugt til en gammel Bog, der skal være af almindelig Anerkjendelse, men er ikke gj vist meget mærkelig, sværi gj har fundet følgende Lærerige:

1. I Selskab bør man optage sig for alvorlig og filosofisk Mine, tji den bliver man ofte for vis og forandelig.
2. Sagtaleske er meget uhyggelig, men man bør altid begynde med Ærbødighed, og naar man har sagt alt det Onde, man kan, altid slutte: "Han Gjør Folk, men Gud vaad om det er sandt, man bør ikke tro alt hvad man hører."
3. Hvor meget Du end har for, skal Du altid Lægen og Klage, og raabe paa Din Ret for, saa undgaaes Misundelse og Forfølgning.
4. Desuden Du endog ved saa lidt af hvad Du skal, saa raad alligevel Ære, alt hvad Du har at gjøre og gjør, saa vil de skamme sig ikke allermest tro, at Du gjør, hvad Du skal, men endog meget mere.
5. Dine Kundskaber kan Du skjule i Hjertet; Dine Lyder kan Du overhøre, men for alt Ting bør Dine Dømmekraft. — Sætter Du ikke Ærbødighed for Dig, saa lide Du dig godt, og hvad kan ikke det bringe til?
6. Du skal aldrig sige vondt ord Nej til Nogen; det lader sig barnagtigt, hvad saa Sømmen i gjøre, saa kan altid en god Undskyldning sømme.
7. Sig aldrig, hvad Du mener, men alt tænkt dygtigt, saa kan Du altid

sadde dig, og Lommen gjort for dit, uvist it vi allers maatte staa saa saft —

8. Naar Du vigtig til Gaarden ind kommer dig over Bogen, saa Troldet vil Dig narre, skal Dig saa vi, som Du fortjener dit, ønske at forlige dig med Gaarden og Da at kommer vinde Hjemlet! —

9 Naar alt andet staaer fast, tag Du Dig alvorligt til Hinsidighed, dit Helgen —

Der var mer mod skrive her, saa dit i Ede Lund saa Postkontoret vogter Lommen at paant en lang Dato; men jeg vil slutte, da man bør tænke paa sine Medmennesker, og den Hjemsøgelse, som skal indfinde vil ske, just saadan mig i Lundbrone —

Tillæg

Supplement til Patriotens N. 75. Forfatteren af ovenstaaende Digtning, tillader sig ydmygst Lundbrand, forfattet under Ørnen, og trykt paa samtlige Vore kjøbstæder Handlendes Bekostning, saa vidt jeg forladt Kjøbenhavn. —

Det er deri gjort indskjænket, at Natten i Ede besøges andre Lundbrænd end de Notarialt publicerede i saa mange Lunde Byer og Steder Kjøbstæder. — Disse maatte nødvendig, saasom Handelen i Ede gjort Lommen indbydende, saa ofteligt det end allerhelst nødes, at den saare skade Lunde blive indrykket. — Skulle endelig et eller andet Lundbrænd, foruden ovennævnte, anføres foranledning, bør samtlige Forvaltning Explosions paaligger Borgerne, som andre Lundbrænd, med skilles Indretning Natten paaraades for de mange, og saa overdragen fejet nu staaende Gjæster, som nu faar at ildrende, ligesom Lundbrænde selde klima bestyrende vilde være lebrosa Grund, detninger end Sidemhed. —

Man haaber, at det nu forsamlede Kortsving vil nordisk dannes Gjenstand til fordeles Dy. morskommelse. —

Tilsidst for, at alt skal da foregaaende, og det nordsvenske Kortsving saa talt, tonet eller samlet er, saa først til sidst, dunet, vovsvinget, og til Stade for Digt, saa vigtig forladt Kjøbenhavn, i dramatisk Form —

De tre nordiske Forfattere H. H. W. K. M. S. og trods jeg i dette Drama, den vil modtage jeg ogsaa en vist Dialog og med patriotisk Tidsr. — Hver vor Time forsvinder Angstelser Mesterskyldner af Lommen og Verden. — Se ind den anden mindre grundige, saa indvorter de sig dybt vanen fra Sporgatens Side, og den tvedrives - vidne vinde Gandrigen vor det danske Borgerskab.

Med det første Lun vinter vil Forfatteren af de samme Forfatteren, indbydende ligesaa ivrigst ligesaa for, at alle de Lommende Kortsving, inden saadan ligesaa taabelyst, som de foregaaende, og ut det aldrig bliver gjort, førend vi kaste os i Lovforfølgtes Armen. —

Udödelighed

Udödelighed kan ej Dödelige fömme;
udödelig er da kun Mennesket i Drömme.

X

Böger.

Formular-bog til Contracter, udgiven af H. B.

X

Anbefaling

for H. L. paa hans Ansögning om at blive Flytmand:

Flytmand være han bör, ej nogen bedre jeg Hender,
thi sit pantsatte Huus fra Creditor flyttet han har.

X

Dödens Varsel

(Oversat)

Log Haanden paa dit Bryst — om du ej för
Har hört den Lyd, som om vort Stöv os minder —
Som Timeglassets Sand der Blodet rinder,
Og Döden banker der paa Livets Dör.

o

Betjendtgjörelse.

I det n. n. ste Kreinstitut er Plads ledig for 2 Subjecter der have boogogiske Kundskaber.

o

Tale den 9de Maii 1821

X

M. Hrr.! Af megen Tale kommer Fortrydelse men Taushed er sikker. Denne Sententes findes, troer jeg hos Salomon i hans Ordsprog. Staaer den der ikke, saa paastaaer jeg med hin Advocat der citerede et Kunstord, som ei var til, at den burde staae der, og overalt kan det jo være det samme hvem der enten har sagt eller skrevet den, naar den kun er rigtig. Dette vilde, i det heele taget, ikke være vanskeligt at beviise, men om Talen er der lör handlet af en om ikke fleere af mine Forgiængere; Jeg vil altsaa indskrænke mig til nogle Betragtninger over Taushed. Bist nok er en Tale om Taushed

at Viser Morskingelse, da Forfatteren selv skjønder med sin Pige, som omgivet, men jeg kan jo ikke undgaa at tale, jeg taler for at Selskab, som nødvendig med Loven er forpligtet til at have Ansvar for Ungen, skulde selv at ere vore Forældre skyldig og jeg kan ældre gjøre sin at Troskabens Overgivenhed for at mine Børn bekjende sig gode Kristendom, end naar jeg skrive de skjønne Skuller nævnes, skulde Forældre. - Selskab til Dagen! Naar man overstaaer at det ofte ikke umuligt at tie, skrive naar det for at forstaaes rigtigt, Christendommen, at bevare sig, under Kristendom Forskjellighed, hvilken = mulighed, kan jeg ikke forestille mig. - Dette skjønner mig kvalificeret, at være sig Dag. — Man behøver jo blot at forholde sig passiv, for ikke at erkjende hvad der bør skabes fornuftigt. - Hvilke udfordrer ingen Hjemmel, og derfor negativen Hjælp være vel de Letteste at øve. —

Underligt er det derfor, at der gives saa mange aandelige Mennesker, som forholder kjøl og klar, ubekjendt, ere, uden de dermed nærbragte andres Sandfærdighed til den, eller ikke. — Det maatte være Forsømmelighed der Dagen sit Spil med saadanne Folk. - Det skjedes den at Dumen fortalte, hvad andre ikke vilde og dermed ikke ellers tilbragte sig Gemskjønhed, men nødvendigvis sig Mine af at være mægtige Personer ved at fortælle almindelige Hjemmel, som ingenting giver en mere Form, end jo, forsaavidt nogen der var Fragen, skjøns i Skrot eller Forvirring, stammer til Sorg eller Glæde, alle tider, for den der fortæller og alligevel bemærker denne Vindforandring, nogen pirrende, hvad andre saa vi gives og eller ind, hvor mangt maatte da naar det er Hjemmelighed der mindelse. —

Men hvad er det da, spørger man, for en Forskjel, der er saa mangfoldig? Jo, M: Herr. at tie til indbildte eller virkelige Sammenligning, at tie og tvale, naar Morgang Loggen sin hvad Ungt gave var Ofre, at tie, naar Afskyelighed Modsigelse og Forargelse falde i vor Lod, jo! Men at tie til Naadens Fest og Kristendommens Bagmandskjøn, det er svært mangfoldigt og Troen mange Sammenligninger. - Ligesom den skjønne, skjønne der, skjønt skulle Forældre

i nogle Tvistlu Forskrifter, som sine, naar sku vi overholde.
Som sagt vore! vine Fjender skjuns mig dog ikke at vore stor,
thi skulde der, efter at vore overvundne ene at faa, endnu vedblive
sin Forfølgelse, rebne Vinsind og Ondskabsvin, og at lade disse
Fare, naar man ikke længere kan søge nogen Grund, det
skjuns ikke at være nogen ond Gerning for vinskelig Mand
for gjøre. — Nej. Ene der sine ønske at være overvundne, ene
vinder nu virkelig skjøn Sejer, thi kan opstørgjøre, ikke at
være overvundet, og det vil man dog, i Almindelighed, saa
vidt, ihvor grumlight det end kan være. Hvad kommer der
ikke af Klagemaal, ofte over ingen Ting? Der gives Mennesker
som aldrig vil tilstaae at de have Ondt, og at modsige
saadanne er dog virkelig ikke andet end at skjelde Ild og Ban-
demodighed. — Og for min Del indrømme gjerne, naar det
endelig skal saae være, at Fredt er sødt, og at Jorden er flad
som en Pandekage, ut exitum habeant negotia humana.
Der er saa mange Ting, hvori man for Alm, Balfærd
og og andre Lignende mindre vigtige Gode, maae vinske sig til
Veirs og tale høit og stærkt for at opstaae i Kampen; men
hvorfor kjæres ene Fiendskab? Nej! klogt gjør den som tænker,
han holder sine ikke det sidste Ord, saa han kan altid vende,
thi som han har indrømmet sig selv. — Man behøver ikke ikke at
sig længe ene efter Evangelium paa, at det i mange Tilfælde
maatte staae Enhver til Rette gaae Side i Øret eller Kinden tin. —
Det nørende Parting maatte da ikke vanvit i 3 Maaneder være
at 3 Dage maatte være bragte til Ende. — Hvorfor skulle Hvis-
lands Kvinge, der krigede ene paa Hjul til Hjul og ødelagde
efterladne sin tarvede Gjæld, ikke maatte da tabe sin Brod og
Mennesker til Gavn gjøres Landflygtig paa Jorden. —
Endskjønnest Omvendelse af Gjert Westphalere, pl. s: der ikke
engang vare saa barmhjertige at gaae i Kirken med deres
Historier naar de ikke saa længe maatte ombytte med Fiendig,
klog og forsiktig Ærlighed. — Hvor maatte tin med Fiendskab
skal ogsaa gaae at vælte sten ogen; kort sagt: Saasnart Enhver
Retter maatte ethvor maatte tilbage, og man maatte i ære Fiendskab
indgaae en passende Overenskomst hvor den enkeltes, uden at gaae
til Verden med langt Ærinder ene Følgerne af et forandret Gode. —
Hvorved har jeg da vel saa omtrent udsagt de Meninger, hvori det

efter Bedtægterne paalaae mig at tale, men hvorledes skulde jeg
med al den Roes jeg yder Causshed, kunde fortie den lykkelige og
jeg kan nok føie til uventede Begivenhed, som i Dag sammen
kalder os? Oprigtigt tilstaaer jeg, og de ville uden Cwivl indrømme
det M: Hr. at det saaledes, som Sagerne engang stode, var
meere at ønske end at haabe, at Vi igien skulde see Arnoldus △
iblant os. — Mange troede med mig at den 9de Maii aldrig mere
for ham vilde oprinde; og nu gamle ærlige Ven! Nu sidder du
dog her med Hammeren i Haand, paa gamel Viis. — Det fore=
=kommer mig, som saae jeg dig pludselig og uventet igien efter
en lang Fraværelse, og hvorfor skulde jeg dølge ~~det~~ at dette at
dette Giensyn opvækker Følelser hos mig, som jeg vanskelig kan
beskrive. — Modtag da en velmeent Lykønskning paa denne din
Fødselsdag, den vigtigste uden Cwivl af dem du hidindtil har oplevet.
Gid du fremdeles maatte tiltage i Helbred og Kræfter! Jeg talte
om Causshed; Os andre Stakkler kan det ofte falde svært nok at
bringe en storsnudet Locps til Causshed, men du, du bragt mors
selv til at tie, skiønt han opløftede sin Røst imod dig, men vant
til at seire, hvor der proveder Kræfter, affærdigede du ogsaa ham,
der ellers ikke saa let lader sig afviise. — Du sagde vel til ham,
som, ved en anden Lejlighed, til den hedenske Gud Hymen: Hvad
vil han her? Lek ham min Maas! og hvem kunne ikke andet
end biefalde saadan fornuftig Tale. — Endnu engang til Lykke
med Dagen, Gid den ofte maae kome igien, til Held for dig
selv og til Glæde for dine Venner! —

═

(Mel: der var engang etc.) Til △ d 9 Maii 1821

Til Lykke med din Fødselsdag
Den har du dog oplevet,
Skiønt tit vi frygtet i vort Lag,
Hin var din sidste blevet.
Ved denne casus kiære △!
Er du dog kommen efter
At Mors flyer for en Raad af Mars
Med martialske Kræfter

#

Vor Broder! da ved freidigt Mod,
Skiönt Skroget lidt monn' feile,
Er Spantingen dog sikker god —
Thi skal Du med os seile.
Og fóles stundum Glædens Sawn,
Vor Cours vi styre sammen
Til vores quodlibetske Havn
Til Löier, Skiemt og Gammen.

#

Ja, lev vor Broder! frøe og glad
Til Fryd for gamle Mater,
Som, mellem os, ret for Dig bad,
Saavelsom hver confrater. —
Ja haabet smiiler i vort Lag,
Og lover, kiære Nolle!
At oftere paa denne Dag
Vi tómme skal vor Bolle. —

O

Ditto

Mors havde paa dig dygtig fat,
Men skiönt han fik dig noget mat
Og skar dig af en viss Canal
Til megen Fryd og nogen Gval,
Han mægtede dig ei at fælde. —
Nej, Karl du var og er naar det monn' gjelde. —
Han troede du var hans tilvisse
Da han dig hindret fik at pisse;
Men du ham svarte, gode △
Gaae han sin Vei; lex mihi Mars. —
Saa svare du ham, ædle Ven,
Om Lupen komme tór igien. —
Og gid du mangen Fødselsdag
End sidde frøe i dette Lag!

X

Ditto

O gid jeg værdig kunde Qvæde
Og tolke dig min store Glæde
At Vi kan være samlet her i Dag.
Tænk mors Dig havde grebet Strubetag
Og troede ei det skulde glippe;
Men Du den stærke i dit Fag
Ham tvang at taget slippe
Held dig! Held Os! Du overvandt
Og gid Du mange Aar end vinde.
Husk Smerten som forsvandt
Nyd Hygget med din gode Qvinde
Hun er dig ikke mindre huld
Fordie Du har som ~~Du~~ hun to Hul.

Ditto

Velkomen og vor kiære Ven
Velkomen △ blandt os igien
Saa raabte Gratierne smilende
Cupido hørte dette grinende
E

Teil Qvodlibet

Tak ædle Brødre, som, da nær mit sidste Suk jeg drog
Saa varm og øm en Deel udi min haarde Skiebne tog;
Tak for hver Gang medlidende I til mig saae,
Men ~~Da~~ jeg paa haarde Sygeleje udstrakt laae
Da følte jeg hvad Trøst kun Synet af en Ven kan give
O! skiænk mig den saalænge jeg blant eder vandrer her i Live.
△

Bøger

Spillebordet og Spisebordet, eller Kiødets Strid med Aanden,
en heroisk komisk Skildring, af W: B.

X

Tale, den 9de Juni,

1821.

Endnu har vi Sommer saa varm og saa blid — alle modre os saa alle Børn — sjuntat som Brud, iklædt sit blomsterrige og grønne Klædebon aabner alle os saa venlig sin Barm. Man skal ei blot Naturens Sønner, alle i disse Dage saa kærlig indbydes os til sit Skød — ogsaa vores Liv Sønner staar nu i sammeste Blomster. Vi have alle hørt Limets Bøger — alle er nu forbi for os — men vi have frydet os i dem, nydt dens Kortsjellaser og bringe alle / ja saa gjerne vor vi / nogen i alle Fremstrænder bygagtige Hindringer med os fra den kjøbenhavnske Eid — thi vi have jo saaledes mange Kjøbenhavns Skjødebøger. Ingen fjendtlig Umiddelbar, endsige frygtelig Torden sjøn har formørket vore Barndoms og Ungdoms Glæder i Sværtimod, ligesaa umærkelig som Naturens Dage sammensmelter med alle Søndage — saa vor Livs: vaar gaar over til Sommer i sidst ingen af os har bemærket det; og denne Sommer er endnu saa varm og saa blid for os alle. Tusinder og atter Tusinder paa vore Kloder — hvor: af den ene fjælder med eller blegner sig som lidt om den anden — vilde gladelig byttet Kaar med os. Men medens vi taknemmelig erkjende dette, forundrer os dog mangen en Tanke — ubekjendt os maaskee af vor Sammen: natedrøm — den Tanke mindelig: der kommer, der kommer en koldere Tid. Jamvist vil den komme — skiøb vi længere sammen — vore Koldere Tid, da vi, som nu af vort Fyrstabs Medlemmer almindelig: skjønnede nødtvungne sig, ville gjæstende og stønnende, som alle gamle Mænd, mærke Caudatores temporis acti — ville klynke: alter times — nos mores — ville trænge med vanvittigt Savn tilbage, fjendtrelige, grødelibet og saa meget andet, der i Erindringen Pjril vil skjønnes langt skiønnere, end det virkeligt var. Men lad den Tanke komme Koldere Tid; ogsaa for vore Sønner haabe vi at medbringe Erindringer, der ville opmuntre os i mødige Stunder — vort Livs-Træ saa vi endnu i skjønne Blomster; — lunde ikke alle Grene, haabe vi dog at en eller anden Blomst vil afløse af en anden skiønnere Green, der vil medvirke os, med Livets Hjæst med blid Erindring fra dette Livets mange kjønne Stunder,

Imidlertid have vi dog endnu Sommer — Alle have vi et virk-
samt Livs Sommer, og kun den kan være blid. Naar Middags-
solen enging daler, naar Skyggerne vorde længere og bebude
Livets Aften, ville vi trøstig modtage den. Lad den da
komme denne kaldere Tid. Det er med Livets Vinter, som
med Naturens — Sommerforlystelserne adspreede, giör stundum
ær, og efterlade ikke sielden Tomhed i Sjælen — men Vinteren
kalder os sammen om den stille Arne — Sjælen kommer til sin
Roe, og Mindet, denne huldsalige Engel, leder os tilbage til
hine blide Egne, vi forlode, og, som sagt, foröger endog deres
Skiønhed. Har man nu ovenikiöbet godt Selskab i den lune Takkel-
ovnskrog, vil sandelig Vintren ikke savne sine Glæder. Naar
vort Livs Vinter kommer, haabe vi godt Selskab — vi
Qvodlibetianere ville kryle sammen /: sit venia verbo, com-
pediculi! :/ og fryde os, om endog stundum mooskee lidt
gigtiske og podagristiske — med det gamle: fiimus Troes; — saaat
vi, m: H:! selv under ublidere Auspicier, end dem, vi nu
have, ikke aldeles troe at kunne istemme med Sangeren hvad Vinte-
ren angaaer: Men den blier dog ikke
Hvad Sommeren var, som hvandt hen.

O.

Tak, ædle Venner! som, da nær mit sidste Suk jeg drog,
Saa varm og öm en Deel udi min haarde Skiæbne tog;
Tak for hver Gang medlidende I til mig saae,
Mens jeg paa haarde Sygelein udstrakt laae!
Da fölte jeg hvad Tröst kun Synet af en Ven kan give,
O! skiænk mig den, saalænge jeg blandt Eder vandrer her i Live!

△.

Anecdot.

En af mine Bekiendtere skrev mig forleden til og sluttede sit Brev
med det Ønske, at jeg snart maatte blive gammel, som en —
Nestor.

X.

En Besynderlighed.

Ved Omsætning af Bogstaverne kan man af Navnet:
Rosenkilde
faa ud: I er en Klods. —

X.

Medens jeg forleden Dag sad paa et vist Sted, hvor man saa let fristes til at læse gamle Aviser, faldt mig Bergens Adres=seavis No. 14 for 1820 i Hænderne. I denne stod et Gravskrift over et Pigebarn, som döde, da hun var circa 16 Maaneder gammel. Det löd saaledes:

Du döde, begrædt af Fader og Moder,
din ubesmittede Sjel ikke besmudset
med Tidernes Laster,
opflöi til Alherren.
Gud selv, glad ved at redde en Sjel
fra Fordærvelse, sagde:
gak ind til den evige Glæde,
thi du er den værdig.

Det er underligt nok, at Nonsens seer ordentlig godt ud, naar den faaer en religiös Paaklædning. — Hvor der vilde blevet en Glæde i hele Himmelen, hvis det havde været muligt for Alherren, at redde Forfatterens Sjel, förend denne blev besmudset med den Tidernes Last, som kaldes Forfatter=Syge!

X.

Hvis I Undskyldning have vil,
Saa kan jeg den freinbære;
Men andet ej jeg duer til,
Thi maa jeg her erklære:
At ei til Pratocols jeg har
I Dag den mindste Smule;
Jeg Intet har i eget Kar
Og eier ingen gule.

I et vist Land var Nationalforsamlingen samlet. Da denne pratede meget, og udrettede lidet, sagde en Bonde: de slaae meget ned, har nok Raaveir, for de kan ikke faae det i Huus.

W.

Mortepampen, som Harlekin Patriot, et poetisk Drama sælges hos N. R i N. N.

W.

Dalen,
den 30te Juni 1821

Mine H. H.!

Jeg veed ikke hvorfra den Tanke, at komme til Deres Forsamling, som min Afstedkommelse og Reise til Dem, skulde have sin Aarsag i den store Begjærlighed, at høre saa vidt, saa talrige en Dale, som Forsamlingen maatte være, enstemmig tilkjendegive, og ikke Enkelte Dannemænd i Dette Øieblik maatte have bebreidet, som om den aldrig var, eller kunde være, lig. —

Ikke desmindre maatte mig Spørgsmaalet forekomme Deres Velbaarenhed, som skulde min Tilstedeværelse i saa mange Forsamlinger, den mange Gange maatte have været for den talende? — om Grunden eller Forfatteren skal bebrejdes for saadan? At det sager mangt Ungmøe, det mindste i dette Forsamlinger, ved M. H. ikke ikke Fremmed mere, at saa gaalagen sig at gjøre, skulde den Kundskyldighed maatte være Mig. — Med Enkelte karakteristiske Eiendomme om saadan Aarsag Dannebrogsmænd gaar, Hebraisk, Latin, Italiensk, Fransk, Tydsk, Engelsk, Spansk, Hollandsk, Russisk eller Polsk, ved Forfatteren, af gode Grunde, ikke indlader sig paa at afgjøre. — Endskjønt vorder som den Formodning, at saadant allerede kjendt i videre Kredse, og saaledes maatte den ganske vistnok at bestemt tilbørlig paa en saadan Landsmandsmøde, Enkelte som overlader Eiendige, skuffer sig og angiver. —

Forfatteren maatte tale og bede, den er legges stort som det ydre, den angiver sig, blandt som for Øieblikket i Dale, og om som maatte have Lyst til at tage Deeger paa en Folkefest, eller Fremmede i Dale over skandalet og skjæmt Dr, som saa mange Dalen kjender som Jeres gjorde, kan som ikke ligge ved Dette Øieblikket, da som ikke er Dr. Dette at mangle Erbarg, og at taale en, med jo mere det sammen, som at skjøde Øieblikket i Dale, Enkelte som kommer som mangt som Overgreb, ved at som skulle ville bebrejde sig Noget —

Men, sige maatte de andre Herrer, kan man i en saa mangfoldig Forsamling, som den undertegnede, ved mange Øieblikket i Dale? Det at Brøstede, som i Aften har vist sig med Barbari og Overgreb, at Brøstede og Fanatisme i Øiet, eller at Sjov og munter Udbrydelse i en Forsamling af Fjeldfolk, eller at den salige Almindelighed, dannelig ikke ved at Fremmede som Venner, eller at Mangelen af Dybde maatte være Aarsagen til Grunden, at Brøstede, Ærlighed, Retfærdighed, at Sandhed, Ærbødighed, at Kjærlighed.

Det er vel utvivlsomt, Høystærede Herrer! At ethvert af dyse Stoffe vilde være et godt Emne til en Tale i en duelig Mands Hænder, men nærværende Forfatters Evner strække ikke til, at bearbeide saa høye og vidtomfattende Materier. – Han maae give Slip saa dem alle, om der end ikke skulle komme nogen Tale for Lyset. — Vog, Apropos! om vore Gader: Forfatteren troer, at have observeret en stor Pøyl ved Broelægningen, eller rettere, ved Nivelleringen, af Gaderne, – hvor fortræffelige de end ellers kunne være, den nemlig: at Rendesteenene enten ere saa flade, at intet Skarn kan samles i dem, eller og, at de dækkes over, saaledes at man ikke kan komme til Skarnet —, thi havde denne Mangel ikke været ved dem, vilde Forfatteren strax have lagt sig til Hvile i en saadan Rendesteen, for dygtig at kunne bestænke enhver Forbigaaende, ad formam Nationalbladet, siden dette for enhver Friehedskende Ven saa nyttige og oplyggelige Blad nu ikke mere kommer til os, og det kunde maaske, som dette, lykkes at vække en Boreas, lige farlig for Nationens fremspirende Friehed, som nærværende Boreas, der dagligen tiltager, istædenfor at trættes, er farlig, til intet gjør Landmandens bedste Forhaabninger, og truer med Sult og Undergang. —

Vog! uden Spas: gid hine boreaske mørke Skyer, som trække og over vort elskede Fødeland, maatte adsplittes og forsvinde, uden at efterlade slemme Spor, og gid hiin militaire Omvaltnings-syge maae blive fjernet fra vort Fødeland! — Gid Inscriptionen paa Hobenhavns Comediehuus og maae blive tegnet over Feldeherrens Telt!

Anecdotet

En Person sagde Madam Denis mange Complimenter, med Hensyn til hendes Spil i Zaires Rolle. – "For at spille den godt" sagde hun, "maae man være ung og vakker". D. Madam, svarede den artige Mand, Ve er det bedste Beviis for det Modsatte —

Bemærkninger /: NB gule :/

En vis Mand sagde, at Podagra var den eneste Sygdom hvorved man vandt et Slags Anseelse i Verden —

Gode Mennesker mirkjende hinanden oftere end ende.

Ve fordragelyste Narre erede — indspærrede

Vegterne ere spelden Venner, farde kronede Hoveder i Almindelighed ikke krig.

At holde og med et lære hedder omtrent, at begynde at forglemme det Lærte.

Tjolmand N. N. spanker saa stolt som en Rigsgreve, men, min Gud! Gevinst er jo engen Partjeneste.

Lagogrypt.

En romersk Gud — ej stort i Gunst
Tag Tusindbort, — igjen staar Kunst.

Forslaghet nyt Reglement ved Kirkers Indviesse af C. P.

Bevis, at Biskopper ikke alene Lunne befale i Guds, men endog i Kongens Navn — en Tale, holden ved en Kirkes Indviesse af C. P.

En snorrig casus

Ja Stor sig skulde nys et Extraoffer have
Og der paa Pelt i Kirken fandtes megen Savn
Men udenfor var fuldt, da blev han reent af Lave,
Poerud, og skreeg: hevnd, i Guds og Kongens Navn.

Forsag i det Tydske.

Mein Gott! wie einfach du bist angezogen!
Rief Fuldeck heut' zum reichen Vater Geert.
Ich lachte, denn, hat man ihn nicht belogen,
Die Lumpen übertreffen ihn in Werth
sind mehr als er selbst doch werth.

Afskeed
mellem en Mand og hans Kone, med den sidstes Afreyse.

× ×

Hun:

Jeg reyser fra en utroe Mand;
Min Broder, Helten, mig modtager.
Hos ham dog frit jeg aande kan
Langt fra en Mand, som kun mig plager.

Han:

Reys kun Madam! i Herrens Navn
Jeg bliver her med Madam —
Hun kan erstatte Deres Savn.
De har forlængst jo mistet Glandsen.

Hun:

End De! Har De vel nogen haft?
Hvorledes seer De ud, min Kjære!
Figuren — som et Kosteskaft,
og Kjæset — som en tørret Pære.

Han:

Nu! det er, paa min arme Sjel!
Da ogsaa Grovhed, uden Lige.
Madam! De handler meget vel
Om strax De vil i Baaden stige.

Hun:

See, hvor galant, indtil det Sidste.
Karvel! jeg mig da bort vil liste. —

Tale den 3die Aug. 1821. –

Mine Høistærede Herrer! fra den Tid jeg begyndte at tale jeg
mener, at siige Papa og Mama, og lige indtil nærværende
Stund veed jeg ikke at jeg har været i større Forlægenhed for
at tale, end jeg nu er. – Pulpetet er opreist, der er staaet
til Lyd, Tilhørerne sidde foran, intente ora tenentes, og jeg staaer
bagentil med Hænderne i Buxelommerne og en Lap Papir
forved mig; kort alt er færdigt og der fattes intet uden
en Tale, thi jeg finder slet intet at tale om, eller med
andre Ord jeg har intet Thema. – Men jeg synes at høre
en bekiendt borgerlig Stemme høve sig, spørgende: Naar Hr.
Speakeren selv siiger, at han har intet Thema, hvorfor
taler han da ikke over det Thema, han selv siiger at han
har? Af Erfaring ved Doctor-Disputatser har jeg lært, at naar
man faaer en opponens ex auditorio, hvis Indvendninger man
ikke altid forud kiendes saa godt som opponentium ordina-
riorum, da giør man rettest i strax at svare concedo. –
altsaa Hr. Borger in auditorio! han har Ret, og jeg begynder
nu at tale over intet Thema. – Hvilket Thema kan vel være
bedre end dette? Det befrier mig saa ganske fra de Bebreidel-
ser, som almindeligen giøres det Slags Talere, hvortil jeg
hører, om mig skal man ikke i Dag siige, han er ikke sit
Thema voxen; thi jeg tør saamen uden at kaldes ubeskeeden,
paastaae at jeg er intet Thema voxen. – Heller ikke skal
nogen med Rette paastaae, at jeg ikke holder mig til mit
Thema, thi jeg haaber, at det, ved Talens Ende skal sandes, at
jeg uaftadelig har talt over intet Thema. – At jeg ikke har
udtømt mit Thema skal vel heller ingen Letteligen forekaste
mig, thi naar man skal tale om intet Thema, da lader dette
sig ikke udtømme uden ved at tale om Alt. Og derfor vil nok
Tilhørere i Almindelighed og mine in Specie frietage mig. –
Hvor herligt er ikke intet Thema tillige saavel for Taleren
som for Tilhørerne? Den første behøver ikke at genere

sig med Ordene, Skam Indklingar og alle de øvrige Formalitater, som skeer at iagttages naar der skal tales om at Ekteskab, og de sidste nar spurtagen for at omstrengne deres Øjemerksomhed paa Talen, jo de kunde medog sidde vendige, som i Kirken, uden at forsømme at sige ikke andet med Mund. — Talerne som ikke Ekteskab har, giør, om jeg saa maatte sige en mandelig Ligestand til i den ideelske Verden. Som gaaer sig Naturens Skikke Bruder, i den sveie Natur. — Som betragter Ligesom gjennem et Øre, som et Øje, en Bog som en Plante, en Dreg som en Skygge, en Skov som en Fugle-klynge. — Hvad der ikke for Øjeblikket interesserer dem, gaaer dem kaldt forbie. Som bekymrer ikke at opfatte sig med noget andet end hvad dem finder Øjemerksomhed værdigt, og omgaaes dette kun dem giøre saa sjelden og saa mangesidig-heden som dem vil. — Som kan stande sit Bord saa fjelt og saa længe som dem behager, og smuldrer dem skuffen forbie dem saa for sig, saa kan dem see sig og igjennem Ligesaa godt som de kan taale, jo dem kan medog giøre sig tilgode ogsaa den Rolle Rum som man Anledning til dennes Fred. — Taler dem nogent, kan dem sige det rammet og Ligesom, taler dem intet kan dem betimme sig af Tidrack og, a la Skaldor Smek og J. B. Lorjer, af Caricaturtegner. — Hvad Fjendskaben taaler sig man nu det nogent Kjendommeligt, at gaaen som Bi som og Elbogen, men Smilene aandelig Fromme kan mal ogsaa mange ugjennemt i sine Hensender ved den Talens, som ikke Ekteskab har. Som kan giennem om dem sige-hagen, gaaen Ligesom Skranketuren, efter at af Klemens Tarter, dem gaaet i Orkanen, altsa, om dem kan som B: Prahl i Forstaaen til de Nicobariske Øers Befolkning. — Endelig synes mig at der er nogent Feil og Skade i at Tale om Ikke at giøre ikke Ekteskab til Gjenstanden for sin Tale, thi Talerne agerer i sine Felt nu Skabe en mignatura, den dem af ikke giør nogent. — Om det er af denne Aarsag at mange indbilde sig det nar nar hører, og at saa mangen gudfrygtig Taler, der, i det dem gaaer op saa Talerskolen, med Ligefrihed Hvad dem Ord sige i sine sine Tilhørere nu naar dem gaaer ned, hvad dem har sagt,

seer heel majestætisk ud naar han tørrer sin Pande og pustes
for at søge efter fleere Ord, det vil jeg lade uafgiort.
Jeg vil for denne Gang kun fortælle Eder, Mih: Hrr: at de
4 Minutter hvori jeg skal tale er forbie, og at det 5te skal gaae
med nogle ~~behagelige~~ venskabelige Betragtninger angaaende
de to fraværende Venner hvis Fødsels Dage vi i Dag erindre.
Der er ingen af dem, som fornærværende Tid har det saa godt,
som vi ønske dem det. – U sidder nu daglig blandt de Store i
det store Ting og tilmaales Kiedsomhed med Copmaal.
Han skrev mig nylig saaledes til: I Førstningen saa-
-længe Sottiserne bestode i enkelte Tankestræger kunde man
spøge dermed og moere sig over Bestialiteten, der dog
tager sig best ud i Rediculens Dragt, men seenere
da Sottiserne have floreret over al Maade, og Bestiali-
-teten greb saavidt om sig at den var paa Veien til
at ryste Landets heele Selvstændighed, har jeg ikke været
Philosoph nok til at tage Tingen saa lystigt som før.
Her var en Kilde, som – tanquam lucus a non lucendo –
havde faaet Navnet Rosenkilden. – I denne slog man en heel
Hielm fuld af Sæbelang saa at den dannede en heel Fasse,
men Vandet blev grumset og skident. – Imidlertid vilde
dog en Præst, der længe havde været en Bold for Skiebnen
og i sine yngre Aar Degn, bruge samme som Vievand. –
Dette var den første Aarsag til al den seenere Ulempe. –
Herof og hvad der ellers er os bekiendt, kan man da see,
hvorledes han har det ude. – At Bekymring for en elsket
og elskværdig Kone, som i en ung Alder truer med at
blive aldeles helselös, forøger det ubehagelige i hans
Stilling, er os altfor bekiendt og begribeligt. –

V. har en Post som kunde bringe enhver anden end ham
til Fortvivlelse paa en Tid, da Horisonten er saa mørk,
som nu og den Skude han skal styre er saa læk og saa om-
-givet af Brændinger og Skiær, som man nu hører og slutter

og giette. — Den ene af disse Beener kommer nok snart iblandt os, den anden have vi allerede forgiæves i fleere Aar ønsket os hertil. — Det skee snart! Men ihvordan det end gaaer, gid de begge nyde den Glæde, det huld og den Tilfredshed, som de saa vel fortiene!!

X

Til 8 den 3die Aug 1821.

Til Spøg sig tiden ei vil skikke
Og Alvor-deraf har du nok,
Jeg derfor rigtig fatter ikke,
Hvad det jeg arme stakkels Kok
Dig lave skal paa denne Dag,
Som kunde være til Behag. —
Det intet jeg formaaer at byde,
Som før du ej har hørt og vend
Jeg Koger i den gamle Gryde
Den er forslidt og Kokken med.
Kun dette altsaa: Bliv min Ven
Og snart vi see dig her igien!

Ditto. —

Den Mand har giort saa megen Lykke,
Hvis Fødselsdag vi feire her,
At Avind jo godt Folk maae trykke
Fordin saa høit paa Straae han er.
Hvad skal jeg ønske da vor Frater?
Jo — mindre Gigt og meere Mag,
Og snart med os og gamle Mater
Han feire her sin Fødselsdag!

O

Ditto.

Et Aar alt i tiden nu atter svandt hen
Og derved et Aar du jo ældre er bleven
Gid ofte stigt hendes dig Ærefte Ven

Og sildig Du blive ved Døden henreven!
Gid snart Du forlade dit Departement
Og blandt os indtage dit Sæde og Rang!

△

Ditto.

Ei noget lettere kan være
End Fødsels Ønsker at forrære
Til Bergens Foged Norges Raad

# #

Den første ønskes og maae stige
Den sidste ønskes ned at trine
Nu er jo truffet begges Vaad. —

E

Bøger

Tobaks-Protesten, eller Visitats-Løjer, en Farce i een Akt af O: D:. —

X

Roelige Betragtninger af E: O: ved hans Overøvrigheds Afreise fra ham d: Julii 1821, har nylig forladt Pressen og sælges for 48 s. til Bedste for de Sængeliggende paa Sygehuuset. —

X

Tale
d. 9de Septbr 1821

M. H. H.!

Der skeer saa mange Ting utænkt siger man og blandt dem er ogsaa den ganske uventet, saavel for mig selv, som for mine Hære compediculi, at jeg nogensinde meere skulde kunde stillet mig foran denne skrækkende Skillads, som saa ofte har udpresset Sveden af min skaldede Pande, for om mulig at holde hvad vi blandt os kalde en Tale. — Tingen er nu skeet, jeg staaer her og jeg tilskriver det tvende Aarsager. — Den første troer jeg er den, at vor Herre ikke fandt at jeg endnu var bleven saa fuldkommen som jeg burde være for at kunne modtage den himmelske Kon der er nyhver tilskikket, der har ført et ærbart og christeligt Liv og Levnet; Han tilsendte mig derfor

at fær af de Bøsserne som jeg ynskar at bruga til Kor-
nrøg for dem, som jeg midtil vil skal naudsa jeg paa
fordan for mig sit Øjemaal at vinda til sine Medskabninger
Ey Salighed, ja jeg Lod dem ud og maga dat jeg vadar, at
Ey, som gaalonga finda medskaant de Kristne for med smilda
jeg mange Lade jeg kalla til Fordømmelsens Afgrund, eller mere
skuld Ende fristes, men for skarlidne skadja skuld vore det
naringt Mönster paa Dygt og Erbarhed. — Den anden Grund
fwarfor jeg skaar sat atter og taler, er min stora Mangel paa
skamtsad. — Der som jeg eller skriar troar jeg at Emma da-
finare Bestemtsad med at vara en fast og overtalig Bestrebelse
after at utföra hvad man har beslutat, eller at forsvara den
Mening man engang har fattat. — Man Lærde jag tales
den en bestemt Mand, som eller nalkar, men med Fastsad og
Kraftsad utförar den beslutade Gjerning eller forsvarar den fat-
tade Mening. — Detta är sannt vid med detta för en Sköldemen-
ska, som skuldom Lov vid baade Ens og Den, men jeg troar
og saa at en ubegrundat Bestemtsad kan blim en Dyd, ty
naar man nödbliver at vilja utföra en Handling bedt for di
man har beslutat dem, skjönt man kan förudsa, at den er
til Skade baade for sig selv og andra, eller man vil nödbliva
saavidt nalgat at forsvara en fattat Mening, skjönt man med
endbyssade Grunde blivar overbevisat om at dens Mening är
falsk og urigtig, da är det Dumdjurdighet, som kan skada liga
saa ovigt, som Bestemtsad i en mera nedsvenskat Förstand,
kan gagna. — Mangel paa Bestemtsad eller Obestemtsad är
darinnod nästan altid skadelig. — Den Obestemta blivar skog
kunskrodig, det mindste fast Emdskaper dens angang fallerda
Beslutning; dens Mening kommer nalkande og Handlingen
udbliver. — Jeg sagde at Mangel paa Bestemtsad är
nästan altid skadelig, dog gior jeg her og saa en Undta Undtag af,
og jeg kan nämna mig selv som man. — Gud gav mig et
skarpt og raskt Ögonblick og sund Menniska förstand, dem jeg
dog aldrig uddannade. — Jeg handlade aldrig efter nogan
lagt Plan for min Framtid, jeg lod Ögonblicket blind sin segra,
og jeg Emnade ansa mig som en Skuld, der skulde betalas for
en annen lat Vind snarast den med förta. — Saaledes tog jeg
selv fat med Ivrat, men vist / Jeg vover at säga det: / at Ett
stenta Gjörta blandt mig til en Lærda troan og Bryggarskra Navn

= vor som skyggade Skuden naar den drog för storkt och vaddade dem
för at Skrande, endskiönt de ovanpåliggande fick dem fortvigat i vor Sälles Hänn,
Skuden av gott og Skuden vattnat mot Sälla Skeppar förmedelst Evi-
gt Skrifter. — Men detta, som sagt, Inga Undantagelser, og jag vil der-
för til Exempel för mina Läsarinnor anföra Exempler af 2:ne Mord
som bragta hela nejden mycket darom Verdighet och Ära, den ena af för
magan Oskuldhet och den andra af Mangel på Oskuldhet. — Jag
förvarnar mig jag följa bland dem som omtvistat Saken skulat gan
at ligga klumpen emellan, för at Domslut för mycken Mening Ens hela
liga Skyldra. — Napoleon Hade maska mycken besvär för Kejser Ära
och Verdighet dersom Jan Ella med för magan Oskuldhet Hade ba-
ständat Engelsmäns Undergang och tragiskt efter Jan velat i Ry-
ssa. — Dy jag — Jag Hade maska besvär mig förfalla Ära
Person jag ubrödelig Hade fulgt mig Skötsling och Ella af
Mangel på Oskuldhet utan Hade gnidat den Stan, som jag
sagang Hade Jan slungt efter at jag Hade stramat at Jan Ella
och förfallat mycken mindre Digta. — Nu är alt tubt, jag vil
derför, liksom Napoleon, der Kastade sig i det förfärdiga Eng-
lands Armar, Kasta mig i det Himmelska Gnodbetar, som jag
visst vil finna liksom mycken Skadsel och adelmodig Behandling,
som Jan fandt sig! — Eil gin derför döda Gnodbet! ut
jag Lin med alt för många ords Lan fuldra den Klock och de Sö-
ndagar, som denna Dag Skoular rasmar af vor med den dobbelta
Kost den stumme bjöder. — En af vora närmaste Grannar
hade Födelsedag vi själfvigen skrivde, Hade för en Eil förkastat vår
för med sina Vänskaper och god Villia at vörda lil Söndeandakten
Skuer nöjsammaste Verksamhet är nu med den fuldmakt. — Skäd derför
Söndeandakt! Gnedom! Vi Skiön Jan atter i vor Mitta. — Dy nu
Jan annan Undvikning lil vor förslagna Klock, den är Ella mindre
mycktig. — Du vor döda — tvader atter ind i det nyt Lomaar. —
O Gud! ni vet manga 9:de Septbre Sönd Januarius mand dig för at
förj lidelig Själa denna Dag i ni vilda om ni gjort Ella Enkan som
fördöm tömmen det Själa Glodnes Loger, dog nyss den Kloning ni
Enkan tala med Ingafvan magan Vanmin som för, och med Smart
Vor som Jag lider vil ni finde nya Intrassa i at dy magan
och mindre vora gamla Dygder och Vanskap

△

Til = d. 9 Septbr 1821

Eet Ønske Du i Dag modtage,
Som indbefatter alt, min Broer!
Lev, til Du vorder mæt af Dage,
Glad med din Benedictamor!

O

Ditto

Eet Ønske til Din Fødselsdag, o Ven!
Jeg vilde penet og ret frembære,
Men hvad skal man vel ønske Den,
Som har snart alt hvad ønskeligt man være.
Jeg kunne kan ønske Dig vedvaren i din Lykke
Frie for anfægtelser af nogen Skjæbnens Nykke.
Dog da man veed, Ulykken aldrig sover —
Af hjertets Fylde her mig Munden løber over —
Jeg ønske vil Dig frie for alskens Storthings Vaas.
Dog sidste Lov at blive i din egen Laas —

U

Ditto

End et Aar vi her tilsammen
Henad Banen dreve hen,
Stundom vel i Fryd og Gammen,
oftest tyggende en Jen.
Ja der meget er at tygge
paa i denne sidste Tid;
men naar vi os sammen hygge
glæder os vort Spøg, vor Flid. —
Ven! gid end Du meget længe
muntre, glæde vores Kreds,
flittig røre Harpens Strænge:
Qvodlibet er da tilfreds. —

X

Ditto

Dig noget rontrairigt jeg ønske vil,
Hør nu bare dygtig til.
Andre med Alderen blive svage.
I Helbred Du aldrig rykke tilbage. —

L

Til Hr. Compendiuli d. 9 Septbr 1821

Hvad Vers og andre slige Sager
Undselig jeg i Dag modtager

Der for min Tak frembæres nu;
Den kunde sagtens komme siden
Men min memoria er liden —
Thi, mens jeg kommer det ihu,
Jeg takke vil for den Umage,
Hvormed I Herrer Eder plage,
For og paa denne Fødselsdag,
Der ej er meer erindringsværdig
End de, hvormed jeg før blev færdig
At røre ved en ringe Sag. —

Til v ved hans Hjemkost fra Thinget.

Et Gvodlibet paa Thinget og Du fandt.
Men af en anden Sort end dette;
Dets Luus ej Venskab sammenbandt.
Dem Tvedragt skilte ad og Liv og Trætte. —
Her findes saadant ej; her Enighed og Freed
Paa gammelvis fremdeles boe og bygge;
Velkommen da fra Vrøvl og Strid og Sveed
Til Fredens Lye, i Venskabs milde Skygge! —

Detto

At sidde paa Stas
Gane paa Gratiles
Det nødig jeg gjør
Det lade ej tør.

I Middags jeg gik
Efter Ordre og Skik
Til M & til B.
I deres hjemlige Huul —

Jeg ønsket velkommen
Tilbage fra Stormen
Paa Thinget til Roe
Dem begge To. —

I Aften jeg atter
Det samme udplatter
Til ibo som sidder
Blandt os nu sikker. —

b

Ditto

Velkommen til vort Qvodlibet
fra store Thing tilbage!
Du fægtet her for Lov og Ret
i Maaneder og Dage.–
Ved af stigt Disputator-Liv
Du hos os andre stedse bliv!
Velkommen til vort Qvodlibet
fra store Thing tilbage.–

X

Ditto

Velkommen, vores Storthingsmand!
Til Smaating her tilbage!
Til Qvægelse Du trænge kan
Alt efter svre Dage.
Og skjøndt vi hørte ej, Du hist
Drak Skaal for vores Mater:
Hun glad i Aften drikker vist
Din Velkomst-Skaal, Confrater!

O

Borgerlige Anecdoter

En Person, som nyelig reiste forbi Nye-Damsgaard, spurgte sin Medreisende, om denne havde bemærket og hvad han syntes om det nye Vandhuus, som Ejeren, N.N. havde ladet sætte lige ud mod Vejen saaledes at enhver forbifarende kunde og maatte see ind under og betragte den voxende Ureenlighed.– Jeg glæder mig inderlig derover, sagde den Anden, thi det viser, at den hedendtil for alt Offentligt saa lidet interesserende Ejer dog ogsaa for Eftertiden vil gjøre Noget for Publicum.–

En gammel Mand, ved Navn Cæsar, ægtede en ung smuk Pige-navnlig Roma.– Dagen efter bryllupet fik han en anonym Billet, af følgende Indhold: cave Cæsar, ne Roma tua fiat res publica!–

Anmærkning: Paa Onsdag skal N.N. givtes med Augusta.– Man ingen vil ærgre ham med at gjøre Borgere paa hende? Hun har jo dog et ægte rommersk Navn.–

X

Tale den 23 September 1821.

M: H: Er der noget som jeg især maae takke Skiæb-
-nen for er det, at jeg hverken er bleven Præst eller Kate-
-chet i en Kiøbstæd, hvor kritiseres ikke som oftest disse fordi-
deres Taler ikke ere som man fordrer, og dog hvor rimeligt
at Materie tilsidst maae fattes. — Jeg føler mig ved de
mange holdte Taler, saa renous paa Emne, at jeg er i
yderste Betryk, at jeg fleere Nætter ordentlig maae ligge
vrie og vaande mig, deels slumrende, deels sovende
deels snorkende, naar jeg skal opsætte nogen Prosa
til Quodlibet, og der slipper man dog meg 5 Minutter. —
Hvad Ulykke maatte jeg ikke have været i naar jeg
skulde have holdt ud i en Time, Paa Landet kan man
hielpe sig, deels med Bøv, dels med Tyverie, deels
komer det ikke saa meget an paa Tanker, som paa Ord, som man-
-ge Gange gientages hvor ved Tiden gaaer hen, man er
vandt til længe at søge efter Kiærnen og enda ikke finde den.
Derfor kan jeg med megen Friemodighed tale i Almue og
Folkeforsamlinger, men her i Quodlibet hvor man vil
have Kiærnen uden at lede efter den, træder jeg aldrig
frem for Talestolen, uden at det knager og brager i min
heele Krop, ofte mægter jeg neppe at staae paa mine
Been, som oftest forlader jeg Talestolen med en vaad
Skiorte, dette er ikke underlig jeg føler jeg er en Stymper,
Jeg føler at andre er vis derpaa, er bange for at ~~tale~~ see
paa M: Herr og er jeg saa ulykkelig at kaste mine Øyne
paa ~~den~~ denne, strax læser jeg hvad mangen Præst læser i
sin Menigheds Ansigt „Far lad det blive med Indeelingen
det er saa men meere end nok for os" Kiedsomhed skuur
jeg nødig derfor vil jeg ile med at slutte. —

Mine Venner gid i maae
Aldrig saa i Vaande staae
Som mig Skrækken har sat
Hvoraf jeg er ganske mat

Gid i blomstre og florere
Udaf Panne og andet meere
Hvad I bedst kan finde paa
Gid det altid vel Jer gaae!
Amen

E.

Vore Lyststeder.

En tydsker kiøbte nys et Sted
Som før var norske Kongers Sæde
Forsvunden er det Herlighed
Og vil man til Kronstad træde,
Saa finder man en Eier der
Som ikke just fra tydskland er
Men som i Norge fød mon være
Skiønt kun han giør det liden Ære
Nu Daniel den smukke Mand
Og Ole Böhmer hver jo kiender
Saa at med Ret man siige kan,
Vor Omage er i gode Hænder
og S: M:
Vi kan ei heller gaae forbie
Kort! naar man ret det overveier,
Det er et herligt Kompagnie;
Og Sælken ~~Ef~~ fører Choret an,
Den brave pyntelige Mand. —

=

Borgerlig Anezdot.

Der taledes i ~~et~~ et Selskab om et Par Egtefolk som begge med megen Iver studerede Botanikken, men som for øvrigt ikke vare hinanden meget hengivne. — Det er besynderligt nok, sagde en af de tilstedeværende, at Konen især har lagt sig efter Polijandria, og at Manden er Krystogamist. — X

Anezdot

En Græker og en Venetianer stredengang om

deres Nations Fortrin. – Grækerne sagde til Beviis paa at hans Nation overgik alle andre, at fra Grækenland alle Lærde og Vaise vare udgangne" Vist nok, svarede Venetianeren, thi der er ingen Fleere at finde. –

Indskrifter
(gule)

En Sanger i Italien havde erhvervet sig stor Formue, byggede sig et smukt Huus og slog sig til Roe. Huuset gav han denne Indskrift. Amphion Thebas, ego domum. –

# #

En Skoemager, som eiede mange Penge stiftede et Hospital og lod sin Buste sætte over Indgangen med den Devise. – Sutor ultra crepidam.

# #

Indskrift paa en Stdsport: Salus intrantibus. –

# #

Efter Pave Hadrian den 6ter Død fandt man om Morgenen hans Livlæges Dør bekandset og følgende Indskrift: Liberatori Patriæ. –

# #

Da Keiser Selim gik i Krig forte han et Vaaben med en nedgaaende Maane med den Indskrift. Redibo plenior –

I en Stambog, hvori fandtes mange Haarlokker.
In diesem Buch weis man die Freundschaft recht zu fassen,
Die Namen nicht allein, die Haare muss man lassen.

# #

En Portugiser lod sig sætte følgende Gravskrift:
Aqui yace Paseo Figueria
Multo contra sua voluntate.

# #

Gravskrift over en Hertug of Mantua:
Serenissimi Ferdin: Ducis mantuæ etc: clementissima viscera

O

Tale, den 7de October 1821.

M: H: Efter en lang Svaghed nemmer jeg mig atter for første Gang efter min Hjemkomst til den frygtelige Jordemodersted. Hidtil vandt følger jeg Dem neppe sig, men intet nægtede Dem Tænder frem — vi ikke at sort nægtede Misfarer, for Dem det var bedre, at ikke Tødsels-Time aldrig havde havt. Du taler skal jeg formode mig! og hvor? i Quodlibet — frygtelig taler! dersom det nedda blot havde været Portsinget, at taler skulde holde, havde jeg ikke brudt mig synderlig derom, men for imellem de gode Herrer og Quodlibetsten mener jeg derfor. Dagtens Kunde det synes som om jeg fra Portsinget, stod som i Ordets egentlige forstand Quodlibet = Hvilke mente Emne taler Materialier nok — ja vist her jeg der fort mange rømmede taler om Forfølgelse, om Mange paa Livsstation = Midler, om Adelen, der nedstyrte Lovstrømme over Nationerne, om Grundmodsætningen o. fl. dyl. Ting, men slige Klimpedier tør jeg ikke taler af Frygt for dem Nogen som Alliken, der nedsynede sig med Foragtens Miner. — Jeg foler altsa for lie at foran min oratiunkula fordig nedre Eijnekaster. Men hvorom vil du da tale, spørger M: H. — ja, gid jeg vist kunne om jeg vord vil. Den Kummer nok, som de sterke Arbeider nden Klan, lie at bevare gandske Fatterogen Gjenstande og Gaven om Allegoride — ikke Kjedsomt Allegoride, nie den bliver skjonnere nden Kjeder og Kack — kunne nogen Ordgrundstninger: Det første kunne, hvorpaa jeg dog vil tilstode mig at fralede M: Hs Opmerksomhed er Ordet Mave, en Gjenstand, der nesten ikke er betydelig nok at den redskue maa ansees indtonet med stred dreng Lidsorn er sagt, end jeg ikke frier ef Rakbek, der tiltroede sig visst at dette Ord saaes ofte brugte istedetfor jeg af den, som dennerd vil give sin individuelle Mening mere Dagl. for at faa Andre lie at tro, at den er flere ved sin alene, som sin sine Mening. Mave fortalte, sagde den Gamle N. N, naar sin intim stolt ellers ved en fidus Achates sin sort indviklet en eller anden skjemtende Løgn om en Fodreise — og hvor skete mon mel dette mave, denne Anstalt, som sinerlei er Mand eller Grunden sin sort Adgang i mort Skrog: nesten anseer jeg det for en forloben Tidsfrem, som man Emnet giver Løbepas igjen, skidt i det mindste jeg agter at gjøre. —

At Emnet er et Ord, som Brandkilden Gjerne at mene saa temmelig bekjendt og tilligs saa misbrugt

at intet skrom var at sige – dog ogsaa dette Ord har et par Betyd-
ninger; hvorpaa jeg, som en ivrig Ordgrandsker vil giøre opmerk-
sam. Saaledes bruges dette Ord i dagligt Tale fornt i Lighed, saavel
i ironisk Forstand undertiden nogle Tillægsord. Det er en Mand, som
kan, siges der. Her bruges det da som Synonym med et som dygtig.
Kan du det Sprog, siges ogsaa i dagligt Tale, og er saaledes meen-
tydigt med at forstaae – og i Forbindelse har Ordet atter igien en andre
Betydelse. Den kan jeg, siger Skillerne, noget som skiller et ud-
skiet Sort. Det betegner saaledes paa dette Ord at have et fiinere
Sort med det udskiete. Det kunde jeg endnu sige adskillige smukke
Ting om at kunne, men dette skal vi dog, nu: F. Eks. blive fri for:
At gnaven bruges oprindelig om de saakaldte skiønne Dyr, f. Ex:
Mink og Odder, som bruge sine Tænder til at bære sig ud med-
Da der imidlertid befandtes, at der var Mennesker, som ogsaa be-
nyttede sig ofte til hvad man kalder Lykke ved sine Tænder ellers
ved at bruge Andres gode Navn og Ry, til Ordet mere ud-
strakt Betydelse og betegner saavel i moralsk, som physisk Sor-
tering Indskrænkelse. Endelig betegner ogsaa Ordet gnave, at gientage paa
paa Folk, der have vunnet Ret, have vist Tegner af mr: F. Eks. en
Fremmed. Noget er kun et lille Ord, men har dog adskillige Be-
tydelser. Noget er bedre ved Intet, fordi det – for betegner det
følgelig en Bagatel eller Ubetydelighed – Derimod siges i mo
sædvanlig modsat Forstand ogsaa: det er dog Noget, hvor det adbruges
betegner: ikke ubetydeligt – Atter igien bruges Noget ved en Apo-
siopesis for at betegne hvad man ikke vil eller skal for
at sige ellers mere. Det er Noget, svarer man paa Spørgsmaal og "undersporgsmaal:" som dem ikke kommer dig ved. –
Der har De nu Noget og Noget. — Om det Brug skal der
undertiden være mange Tvivl, siger Ordsprogat, men det siger ogsaa
man maa ikke giøre sig til Fiend for at Brug Skyld. Hvor for
skiellig er ikke Betydelsen af Ordet Brug i disse Ordsprog; paa
første Sted betegner det efter Sprogbrugen en Ubetydelighed, paa sidste
Sted en ubetydelig Sordere eller Gode. Saaledes ving Anledning
har Ordet Brug været til figurlige Udtryk. At saae paa sin
egen Brug, at have Brug i Næsen – dog det er saadt om
pes og nares, O! nei tvivler! — Intet maae altsaa skrom,
hvorimod jeg havde havt Lyst til at tale lidt om Intet, men
O har saa aldeles nedsat dette Emne, at jeg Intet med at sige
om Intet. — En Dreng maatte rører stærk, siger man, for
at betegne noget, der ophidser store Misbilligelse. Ogsaa skal

Ubarmhiertige at han har et Steenhierte. Alt dette er figurlige Udtrykk, som jeg nok kan finde mig i, men hvad jeg ofte har studeret paa er Anledningen til det tydske Udtrykk: ein steinreicher Mann, som næsten er ligesaa urimeligt, som det danske Udtrykk "hovedrig Mand"; thi det ene betegner ligesaa lidet at en Mand er rigere paa, har flere Stene end Andre, som det andet, at En er rigere paa Hoved eller Forstand end en Anden. — Jeg observerer imidlertid at den lovbestemte tid er meer end forbi og nödsoges saaledes ifølge Regelen: den Steen, man ei kan rydde af Veien faaer man lade ligge, til at tilbageholde den mere Viisdom, der giærer hos mig og har blot at tilføie: man kan gnave Noget af Been, Intet af Steen. —

U.

Man böd en Vennekreds en Sæk,
men Kredsen kasted' Sækken væk.
Den Sæk blev derved heel nedslagen,
men tabte Modet ei, og det er Sagen. —
En Gang, da Kredsen overgiven var i Sind,
Da stial den Sæk sig hemmelig derind.
Den jubled' og var meget glad,
Men Kredsen strax bedrövet sad.
Saaledes det en tid lang gaaer,
Men Kredsen daler Aar for Aar.
Omsider Sækken hæved sig til Directör
Han jubler: Hævn. — Strax Kredsen döer.

O, Kreds! din Skam du aldrig kan afvaske:
Du blev omvendt i Sæk, og maatte blive Aske.

X

I gammel tid, da Christendom var nye,
Før Bisp at blive, maatte hæves Rye
For Græsk, Hebraisk og Theologie;
Men da vor Christendom er bleven gammel,
Udfordres theatralsk at staae paa Skammel
Med snukke Gester og Ordgyderie.

L

Fortjenester paaskjönnes ikke;
I fiorten Aar jeg adjungeret var,
Jeg som en Stentor prøket har,
Og naar der spurgtes om at slikke
I Rumpen paa en hoi Mæcen,
Saa var jeg dertil ikke seen;
Dog kunde jeg ei blive Klokker, —
Det er da og som bare Pokker.

Inpromtu i Anledning et Vers af Amtmand Lange til Drammens Bye, saa lydende:

Stokken fra Skoven,
Planken stor,
Saugen og Ploven,
Skaal for Drammens Flor.

I gotters-Gade der boer en Bager,
Han bager Kringler, han bager Lager,
Han bager store, han bager smaa,
Har du Smoapenge, du strax kan faae.

Borgere

Cicero sagde til en Raadsherre, Søn af en Kok: Ego quoque tibi jure favebo.

Quinctilian siger: Maledicus a malefico, nisi occasione non differt.

Den berømte Petavius skrev i Sorbierres Stambog:
Nova quærant alii, nil nisi prisca Peto.

Justus Lipsius siger om Petronius: han har frembragt puram impuritatem.

Da de adelige Drenge i Versailles indtog den bedste Plads i Parterret, under Paaskud af at de gjorde Tjeneste hos Hongen, beklagede Theaterdirectören sig for deres Chef: "det skader ikke deres Lasse stort," sagde denne. "Pardonne moi, Mr! svarede hin, pour un ou deux je ne dirais rien, mais plusieurs pages font un volume. /: Le page, la page! :/

Fordi Malherbe imer satiriserede og dødlede skarpt, sagde Richelet i sin Gravskrift over St: Marthe: "mala te nunquam premat, herba sepultum!

Den Mand, som altid bukker og krummer sig, er ikke ligefrem.

Calø, den 11te December 1821. —

Min Ven!

Det er meget almindeligt, at Folk, naar de komme sammen, og følge hverandre Forlovelsesgaad med at spørge Samtalen i Gang, giver det Vejr og Vind. — Jeg, som i dette øieblik skal gjøre Dem Selskab, befinder mig i samme Forlovelsesgaad, skjønner mig nu ikke bedre paa saadan Samtale end Kattegut, og begynder altsaa straks med Dem saadan Underholdning: Det er sammen Dag at gaa paa Sneen her. — Sommeren er overhovedet; maaske dog Vinteren blive meget bedre! Skjønt det skiller Skinnet er det dog kun, vi have; Jan maa undertiden blide Dage, som gjøre ligesaa det kjølde af Dage, Blæst og Storm, som nu maa ofte i flere Uger herske paa, at gjøre sig den saa ugjæstmilde Sag. — af den bestandige Skiftelighed følger mange Vanskeligheder. — Man bliver skjør paa Øre og Fingre, eller hvor i Verden det blive dem, skulde det dog ligesaa gjerne, som ikke være; men kjære Gud! hvad skal man gjøre, naar Vejret er saa misfornøiet? gaa ud, for at blive gjennemvaad, kan ogsaa skade Sundheden. — Hvor ugunstigt det forresten, naar man skal gaa ud, skulle vi snart erfare, da vi jo paa Mandag skulle paa Landet — for at nyde den friske Luft; da ville de talrige Vognlæs jo ad vore Landveje, da skal man jo bruge og forbruge mangen Skjæppe Havre, da ville vore Læsthøie, for at nyde den sunde Luft, faa Lov at gaa ned, for at blive gjennemvaad — Lord! da føler Ingenar sig nedtrykt —

Saadan skal jeg da gaa og forestille mig Fremtiden for mig. — Ikke nar Forlovelsen, som fremkaldte den, og altsaa skjønne Dame for mig ikke var, skulde jeg ikke have spildt saa mange Timer i mine Tanker, som jeg dog i denne Time har gjort det, for at tænke paa min Fremtid, hvorledes den vilde blive, naar jeg engang var bleven Ægtemand, for at jeg ikke skulde blive Genstand for Latter og Spot, naar jeg engang skulde blive Ægtemand. — Jeg, der nu gaar omkring og begynder med at tale om Vejr og Vind, vil jeg ligesaagodt med Dem Skjønne, som Lagesag gaa nogle Timer; og for at der skal være Tale og Orden i mit Foredrag, vilde vi indrette Samtalen udi 2de Punkter, omhandlende nogle Betragtninger, for det første over Vejret, og, for det andet, over Vinden. —

Først kan jeg naturligvis ikke sige Dem om en Gjenstand, der af Dage og Timer, af Øieblikke og Time, saa ofte forandrer sig, saaledes Vinden saa stærk. — Jeg maa nøies med at sige Dem de gamle Almindelige, at det bedste er for Landmanden, at Vejret er Bestandighed er det Bedste og Tilfredsstillende. — En Vejret godt og frugtbart, naar jeg nu kjøre paa Landet; i det modsatte Tilfælde indtræder

[illegible] — Alle Lærere vil, ogsaa ved almindelig Forsamling, blive gjorte bekjendte med Indholdet af denne Skrivelse, saa at alle Børnene i Sognet kan faa den Grad, de dertil Betingelser have maatte følge.

Ogsaa skal der i Sognet:

Hjemle nedsættes en Skolekommission,
Sognet inddeles i Skoledistricter,
Skolelokaler bygges eller indrettes,
Lærere ansættes og Skolerne holdes!

Ved Grundlovens Iværksættelse, anser Ministeriet det for en Pligt at gjøre Alt, hvad der staar i dets Magt, for at Folkeskolen maa blive et Gode for Alle.

Ved Valg, saavel af Medlemmer til Folketinget som til Kommunalbestyrelserne, maa det være Enhver magtpaaliggende, at Valgene falde paa Mænd, der ere Skolevennerne gunstige.

Da Skolekommissionen skal afgive Betænkning over Spørgsmaalet om Oprettelsen af en Realskole for Sognet, bemærkes det, at Kommissionen ikke er bemyndiget til at afgive Betænkning over Landmandsskolespørgsmaalet, men at den maatte gaa begrænset til alene at handle om, hvilken, det skulde være.

Kommissionen skal sammenkaldes saa ofte, den finder det nødvendigt i Henhold til Loven.

Det kan ikke gives Anledning til Ugunst, om man benytter sig af Lovens Bestemmelser med Hensyn til Skolepligtens Ophør for Børn, der have gjort tilstrækkelige Fremskridt, eller for Børn, der ere svagelige eller af andre Grunde have særlig Brug for Hvile.

Det maa ikke glemmes, at Skolen ikke alene skal give Børnene Kundskaber, men ogsaa Anledning til legemlig Udvikling og Øvelse i Sædelighed og Gudsfrygt

ach dette Forsøg, for min Skyld, mægtig vred paa mig — sagde han til
sine Venner, saa skulde vi Storm den Gang have i Vente. — Men
og Dag og Nat blev vi ved Forsøget. — Ach skrev Datum for hvert
Brev, vi sendte af Sted, til Forsvar for, saa vi Storm kunde
skrive Tilbage. — Af alle Breve, der gik over
Sydens Rige, var i min Regjeringstid, kun ni; Ti
af Gjøre Vind, er dog alt Arbejde, som Tid og Omstændigheder, kunde for Sydens
Vel, vare mig for Sydens. —

Jeg nævnte: Ti Gjøre Vind, og dette Tal er ikke altid Vinden fra den mørke Side. — Her møde vi Sagn om saa kolde
Vinde, der ved første Lugt var skadelige Byr, som
vanskelige blev de dog altid. — Paa det Fjerde kan man med Rette
sige Tilbage, ved det Øre Forfædre og Forfædre Tro om
sig med Mytologiske Historier, som i Sydens Billedsprog Fore-
stod Tidens Gjentagelighed. — Af Sydens Øre de Stemme; Historien
kom i den Rækkefølge, vi gjennem; og jeg mindede, hvorledes det
var gik, som mig forekommer altid, naar jeg Øre Sydens Lade
Tungen Ord, som om jeg hørte en Storm suse. — Man kan ved at
drage sig tilbage gaa saa vidt tilbage i Tiden, som man
vil. Tallet Tre betegner mægtig Begivenhed, som den
Tallet Fire. — Tallet Fem betegner mægtig Tegn, man
ikke kan vove for mægtig Betydning, efter naar de sammenlagte dem
selv med andre Mennesker. — Tallet Seks er Menneskets Tal, som
Gudinden har bestemt os, og vi ved Sam, ikke skal være mere
end Sam i Dage og Vind. — Tallet Syv, det Helligste, Fuldkomne
og mest Sete i Dage og Vind. — Tallet Otte, det Nedarvede: Ikke,
som man sammenlagt med Tidsbegrebet Dage, Morgen, Sam
Aftener, Nætter. — Tallet Ni er det Bedste og Gode ikke Dage, av dette,
som bestemmer vor Skjebne. — Tallet Ti er Herredømmet i ikke Dem-
pende Tanke. Blandt Tidens, som i en Dag har først Sam og Tanke Tidens
Gang og Dage, og Dagtanke en Gudinde. — Ni mødte mig i andre
Sam de Tider. — Ikke begynder jeg fuldt Dage af de Sex Tidsbegreber,
de forskjellige Dage, gode —, ukritiske Dage mægtig Tal. Tallet Ni
mødte Dig. — Tid Ni Vinde Tidsbegreb og mægtig Tanke i Sam Dage,
Tidens, og Gud og Gud og Sydens Tidsbegreb Dig de Ni Tidsbegreb Tidsbegreb!

Den gnadefulde Forsyn bag Dem,
Jeres Olaga Ønske —
Maatte, saaledes som mit Haab,
Tidsmandstalen var og vor

Naar du i tvende timer sidder,
Og penne skjær, og Nagle bider,
Og dog ej finde noget kan,
Som bærer præg af sund Forstand;
Da kan du gjerne slenge Pennen
Og vende Strøverbordet Enden —
Saa gjør nu jeg,
Og gaaer min Vej. —

Anecdoter

En svensk Dragonunderofficer reed en Aften omkring, for at visere Quartererne, og reed en Kone overende, idet han jagede over Torvet i den Ville Ryn, hvor hans Eskadron laae. — Han saae sig nu om, og blev vaer, at den Kone, han havde redet overende, var hans egen Moder. — Dette anfægtede imidlertid ikke denne i sit Kald ivrige Underofficeer i fjerneste Maade. — Han raabte blot, idet han jagede videre: "Forlad mig Hore Moder!" i Tjenesten kjender man ingen. —

Ter svenske Pruentimmer stode engang sammen, og betragtede en skjøn Statue af den ungdommelige Bacchus, der var ganske nøgen, og kun havde en Slætning af Bienlöv omkring Lænderne.
Mon Dieu! hvor den er charmant! raabte den Ene. Ja visserden vakker, svarede den Anden, men den blever endnu langt smukkere til Hesten, naar Løvet falder af. —

Forrigelig er tabt et Behikkel. — Fordeto Tilbagelevere Loves en raisonabel Douceur. —

Tale d. 7de Decbr. 1821.

M. H. H.! Da jeg i Gaar tænkte paa Tala til Quodlibet stod jeg ligesaa imellem Livet og Döden. — I Forgaars ledsagede vi en ædel Vten til sit Hvilestad, og i Dag fejre vi en ligesaa ædel Vtens Fødselsdag. — Hvad Under, at Tanken ligesom deelte sig mellem Död og Liv. — I de 3 Minutter, som er Grændsen mellem en Talas Liv og Död tillade mine Herrer

mig ah Gudurdu Drotz Dyrnorksaudjad yoa magla Londvaqsurigyn
vdrad Dysta 2 migsiga Dagerd. — Dör! nh fvigstligh Ord for dyn,
dyr vj Gonn Grimd — bvrad umulig i Dardo a Dlovn Fonstand. — Erh
mongta Dardo, fegra nu ovinubbesh Mind, dul mongtu Dud, Gonn
Gyn i Mvrdzar kan mörd Immvrskad, vv ah Gun fig udv mid fil
Kinn Dvbudsta ödvn ah Gamn ödömad Djödvn. — Mnu for dul ödv:
"vn Mnungta vv Dardl Gör, uh audl Gojnvn Lbin. Plato
Györgtu: Gvo mund, ovn dul al bvnn, ökn vv ah vadvn Gör, og dul ah
Gör, vj vv al bvnn? Mi vva Gaa lyktbligu al nidu, Gvad dug nigu
Gudning afundv; mi nidu, al Göduv — Gaa mörk dnu Gundvn
Gvn ud yaa dnuvn Gida Gvnamvn — vv yaa Gjnu Gida dnu Gigtals
Gugt, Gom Dragvn Gorgdugul lil Gida, lögtvn Glömald Laand og
gatvn Gjalun Mingvn for ah Gnoma Gin Galigdul ömörd. — Og dog vi
Göduv mudog for ab Gudvnu Gaa Gvrigtbligt. — Einah vv ab Gom mi
gamul, rbgtdt og nbgtbligt Mnu, og Gvo kabuida vml, Gvia mvn Gul=
Gvnnu — Gaa Gkjönd Gagdv:
"Gvo kundv vml — Gkjondt gamul — ödun Gunsta
löbvnna fig Gva ah Gordvabligst Gjördv?"
Dog bndvn al Gön, mud al bvnn Gom mon Adv Mnu i Gnu Gadt. Ea=
"gd — dul mava Gandv Gödodagd. — Dul mavi, Gvad mi alla Gvigsta
Gom al gjönn, al omvrbvnn fig Gnew. — Gönst da Gjnd bgvrk, bvrdt
Kabigä aadgun, dvr indfjöllvdv Gand Gordömid bigtv Bvandv — mn ou
dnuu mon Ginfoundd Mnu Gom Gig i ah offvndligt Blad nggvtbvnn=
"vdt mig. — Gom mvnnv vdnvtbvn Gvrmaudtv, Gom Mvdbvadv
af dvtv Berg bnGönnv Gom idku Gvn ah vudalvnd; mi kjundt Gam
og Gvad dvn mav dvt Gnnv, mi nbgtdt Gaun alld. — Da andv
Gvrlodv Gaun, da Gaun Gaa af Gigu Gvrlod Gig Galm, Gvrlod mi Gaun
idku, dul mil Gigu, mona Gvrdvn mana Gnun udv, og al Gaun
minda Gaarv adv ngvokkvh, naan Gaginmindv og Mondmun=
"bvn, dnu Gand Gordvbligu Mandl vv og Gojndt onvn, bvn longt
Gvrfmöndvn, dvnan gamun ab mon Dvrsidfgvud dul mvrdt lil Gvnd=
Gillmadv Mdudvbigtvd. — Mon dvrd bnGönnv Gon ikku — Maar
nian Gönst admadv vv, nian Mvrdnv lagt og Gyal bdvnv. — Ein
dvtu Gatmal, Gom Digtnvnd lagdv Gin Djvtte i Mündvn, mil
mont Quodlibet gimn Gaun: vor Deu vas os trove. —
Og nü mille vi mundv os fva Göduv lil Einvh. — al bvnn og
vndmana vva Ord, dv, Gaa jüligu dnuv Ordigdvng mvdv, Gag
ofta bvugdv Gom madigdu a Ord. — Ein dnu Gvnnv, Gom ngjdv
Einvd, dul mil Gigu, Gom aunmvdv dul lil ngvd og mvdGnnun=
Gkvnv Bogvn, vdvn mvd Gallvstii Ord: Si mihi dampno vi=
"vere ct frui anima videtur, qui, alegno negotio intentus, proha=
"vi facinoris aut actis bond famam quoret". — Dgin Gaugn
li vv blömmdv Mvav, og Gpvdnv Gpvdnv Gvnnv, mind dnv,
dvr aunmvdv dnuu vuGgvitabvh Mokkv af dvav blod yaa
Gandfvligu Fvjdvfnn, adGyvardvGg og Gönkig Gvlfnd, Gaa Gaa ik=
du bvnnk Gaun Gin Gaa mvdvvbvnk Gaa longv, dul vv alh
Gvad mon kan Gigu. — Ga vaunvvk Blalockvnd, Gaa dnu
longtu Dvul af Gil Gin Gdmdv mond i Gvigun, dvog i Gin
aldvvdnu iv yaa Gemdv, Gmun Gaa bvnnk g dvav i Gufoulfa,
og bukydtignvdv Gig und alnondigu Mdvnvadvvig og vgldv=
"gv Handlingvn. — Da Gaa Göduv, bvfalvdv Gaa, at mank Gkicdv
Gotta yaa Gaus Gvärmvav, al Gaa Gvnnk bvnk i 9 Dvav. —

til Hvilke Sandrum Kjærlighed vilde ikke mange Mennesker
dem tilskrive, dersom de lage saa oprigtigt som Gud selv
melde sübtvahrum alt det Unyttige? min Dag Drivrum, Lyst-
"rideram, Nydhedsjagrum, de gelidste Sandes Röbrum, de Skam-
"drofne og den grå legio adeliorum, der sinde sig mange
lie Aftner, occupati in nihilo, belde sig selv ved, og ey kjender
Gud som ogsaa vilde bede andre ved at de saadan fuldkommelig
bestille — Men Dödens omvexler dem, de saa Hjemler og
af den Dö, som de maadte, og de omvendrisk nu ved,
at det, de sagde til dem, var sand Kristendom sagde om Kjærlig,
nie vita vivere. —

Jeg maa, som Fødselsdag vi skyde i Dag, forstaar
den Gud al Ting, forstaar at lade for sig selv og andre, ja
i ugudeligste Samfund sig gjöre sig selv og andre Synd, som
Selskab kalder, na Sandens usmorgelig Lyst, saa utaalmodig,
saa bekymret som mueligt. — Jegum Andre altsaa at vi
i Dag paa Gads Söndagsdag, nu Dag da vi saa paa vor Vej
ligesom nu Mindstre, gjennem vi ikke uden almodige Be-
trygninger Sandsn magte Skjönhed, og gjennem de saa
Sandes Almend, som gjöre Synde Skjön tilsigmed de
Sandsn mod os og mod oprigtige Hjerter önske og Lyst
lie den midtved skjön igjennem Synd, gaad Andre
al vi i Dag Gud ikke fornemme mod mere Gudsfor-
ty, eden X mod oprigtige Hjerter önske vi, at Du, som
forstaar saa vel at tvinge, ogsaa maae lære Løgn og
glad, Løgn ha Held og Skam for din Vrede, din Fo-
"delige Miskjendelse, Løgn lie Glade og Frygt for
mands lille Synd! din Fødselsdag mere med din
mange Aar, som Fiduciæ, na sand Glædesdag for
mos mater Ecclesiæ. —

O.

Med Gud.

1. Mand skog Gud Hjerte for alt, gaad som godt er og ondt vore Jordan;
bevares i Menskab Gud var, ærlig og skön i sin Ord.
Skarp var Gud Tale og Bud, mere Daarne end Klogskab Gud vrede,
mente, lie sit Fødelands Kvis, mere Gud tog Hensyn i Synd,
rette om Godhed og Dyd, mere Gud vrede Gud Vrede Gud vorde,
ijndig og vore mos Klang, Listig Gud Come da Lod.
Det skon der var i Gud Blik, O! min vi minde dog alle,
at i saa mangen nu Skjönd barneleg og for Gud log Dvel,
at i mork Barndom saa lidt Gud endskjöd og mennd bortskygte,
og at, i Borg som i Frygd, Gudsfo Gud var:
Gudsa nu rudelig Aand, sit Fødelands bedste Borger:
Gudsa oprigtig og god, ikkendt mod Vinger og Lyst-
Longa mod Sinnet vi saad Gud Ord og Gud Exempel at forsmede
indtil Gud, mödig og trod, Gud i din mueligt Gram.
Dem gav Gud sundhed Aand Klog, som for Gud vi yde Jord Gram at finde.
Gud Gud! Gud Exempel og Fødmodt. — Hjerte og Sind med Gud Skön!

Med Gud Aften

2. Mandsen! Gudsk! Gud Gudsen ——!

1

3. Ej blot for Museerne vor ⌒ var skabt,
det vidne maa Enhver i dette Lag;
thi vi med hand en troefast Wenn har tabt
som hædret mindes skal indtil vor sidste Dag.

△.

Til Quodlibet i Anledning
af ⌒s Død og X^s Fødsel.

For hverken den ene eller anden at tilsmøre
in olla poetica nolo omrøre. — 6.

Til V.

1. Du vandrer nu til Hæder og til Roes
og vender Næsen bort fra os. —
Gid Held og Lykke Dig ledsage,
Tilfredshed, Venskab, glade Dage!
og gid din Venneviv maar kunne
ret snart, omslynget Arm med Arm,
omvandre med Dig gjennem L-s Bøgelunde,
helbredet, karsk og finde Venskab varm!
Og naar Du da tilfreds i Lykkens Glands,
betænk os stundom med en Glamst til maters Krands. —

1.

2. Mel: Og Odin han sendte Hermoder afsted etc.

Vor Moder hun sendte saa mangen en Søn
til Storthings, at virke for Landet.
Med Savnet hun sukkede ofte i Løn
— hvor kunde en Moder vel andet? —

De Sønner de tæled' og handled' og skrev;
enhver af dem gjorde sit Bedste,
og jevnlig de sendte vor Moder et Brev,
som hun med Henrykkelse læste.

Naar Tinget var endt, flux de ilede hjem
at leve i Roe hos den Gamle,
der kjærligen modtog og signede dem
og pleyed' dem ofte at samle.

Men Avind, som sidder saa lumsk i sin Vraae,
misundte vor Moder sin Lykke.
utroeligt det er hvad hun kan hitte paa,
for Andre at plage og trykke. —

Hun moger det saa, at den Yngste nu blev
til Tinget hensendt som De andre,
og at ej et Ord til sin Moder han skrev,
og at han fik Lyst at udvandre.

#

Vel glæded' den Gamle sig tidt ved hans Færd,
men Frygt hun dog stedse mann' bære,
at Jacob ej længere agted' det værd,
hos hende i Aar meer' at være.

#

Desværre! vor Moder ej frygted' omsonst,
thi Jacob, vor Ven og vor Broder,
er bleven en stor Mand ved Gudindens Konst,
og rejser fra os og vor Moder.

#

Vemodig den Gamle sin elskede Søn
til fjerne Districter seer drage.
men ivrig hun nærer det Ønske i Kön:
gid engang han kome tilbage!!

X.

Til X
I Anledning af d: 7de Decbr. 1821.

#

1. Tre Gange trande Aar, o Ven!
vor Kreds Din Fødselsdag Anledning gav til Glæde —
I Dag vi atter hilse Dig og den —
i Venskabs Ordnens Nileds Kjæde —
Dog ej med vanlig Glæde, Syög og Latter;
thi vores Mater mistet har en Søn,
hvis Savn ej Perus Guld erstatter. —
Nu har han drukket alt af Minners Brønd
og skuer med et Smil fra Gimle
paa Jorden og dens Fryd og Gvaler ned.
Kuns Venskabs-Pölelse igjennem Himles Himle
ham fulgte Did, hvorfra den stammer ned.
Saa ofte denne Dag med os han fejred',
og blev ved Venskabs Glæde atter ung
mens muntre vi os om ham lejred',
og fandt i Venners Favn hver Kummer mindre tung.
O sikkert smiler ned hans Aand i Dag
ned til os ~~og~~ mildt og vore Ønsker varme,
at ned i mange Aar Du pryde maae vort Lag,
og silde slumre hen i Venskabs Arme. —

V.

2. At denne Dag, som før saa lidt
os samlede til festlig Glæde,
ej smiler denne Gang saa blidt
er vist; thi Sorg har blandt os taget Sæde.

Dog

Dog lyde skal mit Ønska for dit Vel:
Lev længe Broder! virk for Brødres Held!
Deel med Din' Venner Tiden, som Din Systel levner!
og mater, mater Dine Evner.

3. O! at min Evne nu som Villien var,
man skulde da i Aften faant høre
en Sang, hvis Tige Norge neppe har;
men sligt for mig sig ikke lader gjøre.
Dog vorer jeg mit Offer lægge ned
paa Alt'rat, Venskab for vor X sætter,
thi skjøndt mit Offer ringe er, jeg ved
at Venskab overseer dets mange Pletter.
Modtag den, ædle Mand! med venlig Hu
det Ønska, som oprigtig jeg Dig byder:
bliv for dit Fødeland, hvad Du er nu,
de Godes Haab, en Tolk for Borgerdyder.
Vel muuligt, at Du dog miskjendt bliver,
thi ofte Retfærds Kön sligt blev hernedes;
men Selvbevidsthed Roa og Glæde giver,
endog naar man engang skal vandre heden.
Vær ogsaa, hvad Du hidtil stedse var,
bliid, venneheld, uskyldig Glædes Skaber.
Det meget Bittre, Livet stundom har,
ved Spøg og Venskab da sin Styrke taber.

4. Du veed det, gamle Ven og Broder!
at af mit Hjertes Fylde jeg
Dig ønsker alle Jordens Goder
paa Livets den usikkre Vey.
men, om jeg ikke kan udtrykke
mit varme Ønska for Din Lykke,
tag Villien da i Versets Sted —
den tag Du tidt til Takke med —

5. Mel: Der var engang en tapper Mand.

Vor X! paa Din Fødselsdag
vi Dig et Bæger vier,
dit Værd paaskjønnes i vort Lag,
thi selv Du det fortier.
Vi agte Stjerner ej, hvis Værd
til Sølv-Værdin kun bliver,
men ædelt Hjerte, Aand og Færd
sin Værd Din Orden giver.

#

Ej smukke Tiog vi sige Dig,
men kun hvad hjertet mener;
vi ønske Dig saa lykkelig,
O Ven! som Du fortjener.
Gid ofte med din Fødselsdag
forøge vore Glæder!
blive længe hvad Du var vort Lag,
dets Glæde, som dets Hæder!

O.

Tröste i Nöden

Utrostelig' vi var' ved Tabet af vor G—au
hvis vi ej havde Dig, vor vennesole L—au.
Tog Døden ogsaa Dig, da tuded' hvor Mand: Au,
og Gargehundene istemte et: Vau – Vau.

X.

Anecdot.

En Notarius fik engang af en rig Kjøbmand Indsigelse
med en overdreven høj Regning for et Havaries
Attestation og Opgjørelse. – Kjøbmanden modtog der-
paa fra Notariusen et Brev, af følgende korte Indhold:
"Jeg har attesteret saamange af Deres Carnaillerier,
at Du nok kan udbetale min Fordring". –
Kjøbmanden bebrejdede Notariusen sin uartige
Skrivemaade, og Notarius bad skriftlig om Tilgi-
velse for sin Ubesindighed; men han bad ikke sig selv
om Forladelse fordi han havde attesteret Carnaillerier.

X

Tale
d: 14de Decbr.

M. H. H.!

Da jeg for 8 Dage siden havde den Ære at være i dette Selskab, behagede det
Qvodlibet ved et: tel est notre bon plaisir, at paabægge mig, at skulle i
Aften holde en Tale. – Jeg gav mig den Frihed paa staaende Fod at
lægge tydelig for Dagen, at fleere sammenstødende Omstændigheder gjor-
de det for nærværende Tid, meere end nogensinde ellers, saare vanske-
ligt om ikke aldeles umuligt for mig, at opfylde 4ne Befaling, men
uagtet mine mange og kraftfulde Argumenter, forblev den givne De-
slutning uigjenkaldelig, og, som den svagere Part, saer jeg mig
altsaa sat i den Nødvendighed at maatte give efter for Overmagten.
Jeg har imidlertid ved saa mange andre Leilighedes havt saa
tydelige Prøver paa mine Høystærede Herrers billige Tænkemaade

at det er klemmende mig ret besvärligt, at i Eders Hr: mine kärest mine
älskade Skolbarn maa med Eders Forlamnelse gjöra Dominerat.,
samma Disciplinsförbrytning, i förening med förgripelsen af den ämnad
respektive Caud Grad. Emot Skyldemne nit, det nit Skyldemne - bringer
mig til, icke nidere Pligt, at försöka paa at opfylde den Pligt, som
er blommen mig paalagt. - Efter denne Indledning maste mine Herrer
förmodentligen, at jeg nu nit gaar over til den egentlige Tale? Dette
var visseligen ogsaa mit Ønskemaal, men nu at gjennemgaa Eders Ind-
ledningen saavel jeg vogter, som jeg har fundet i nogen alle Tale, og
som mig allerede nogen gange af mine Tales Kjendegjerninger. Dette
vogter er Undskyldning for Auditoriet fordi Talerne vogter at bestille
Dem, og dersom en saadan Undskyldning har nogensinde været Vördet
dig, saa er den det nu? ved adskillende Tale. - Jeg maa altsaa
med en taknemlig Submission anfalde om, at mine Hr: Hr: gjennem
mulig Tilgivelse, at jeg paa Grund af deres egen - Dog Nej. mine
ældste Skolbrödres Forsamling maae i dette Øjeblik dømme i noget saa
Ubetydeligt med en saa Talrig Tale, men jeg kommer förtrolig, at deres
Evig Sand, hvis den er fabrikeret til at følges i Aften-Maal, vil
indfylde maaske med det per Hr: Tale bestemte minimum af 5 Minut.
taler. Da jeg nu har begyndt paa at gjöre Undskyldninger, saa finder
det maaske vel nogen overflödigt, ogsaa at anfalde om mine Herrers
Tilgivelse for, at de mündtlige med Talens Retning vel Dem ud-
finde, hvad egentlig dens Mening mon være; og i dette Tilfælde vil
jeg antage begge Raad, med at mine Herrer maa tage Forestillen
gangen under Ironens Tydning Sand, og i al Christelig Kjærlighed at
tage, at Talerens Tanker vare saa höje og sublime, at mine
Herrers nedsvulmede Hjernebor ikke kunne fatte dem. - Dersom
jeg mindst rigtig saa har ogsaa nu af Hr: andre Talere, i nu Af-
handling over Hvad nu Tale er og bör være, lagt vel, at dens rig-
tige Skjønhed er, at den bestaaer af Ord. - Paa disse finder vel
nogen Mangel i nærværende Tale, og naar altsaa den rigtige Punkt
er iagttaget, saa haaber jeg at mine Herrer saa igjennem Fingre
med, min ringe Mening, Villighed og Vind Vande, som det mindste rig
tige maatte fattes. - Nu skrider jeg altsaa til Talen:

Mine höjstærede Herrer! Dog Nej! forunder jeg gaaer mig vel
maae jeg undersöge hvor lang Tid der er tilbage af det for mine
Talere Lemmede fatte Maal; thi hvor mange Fejl maae mon dog maatte
Ungen finde hos mig og min Tale, saa skal man dog ikke med
Grund. Ungen bebreide mig at have fremsat gjentagne Gange - Sine
Meninger være allerede saa mindre, end Hr: og den punkt er langt

for ikke tilstrækkelig til det meget Skjönne, som indeholdes i den Tale, mine Herrer ikke faae at höre. — Jeg nödsages altsaa at stutte, men for at mit havte Hovedbrud og Arbeide ikke skal alderes være spildt, saa maae det tillades mig endnu blot at gjöre mine Herrer bekjendte med; at Themaet til den ommeldte skjönne Tale er: at man ikke bör paalægge Nogen större Byrde, end han formaaer at bære, og naar enhver af mine Herrer efter bedste Evne gjennemtænker og udarbeider dette Thema, saa formener jeg at det samlede Opus vil for det meste indeholde Quintessentsen af min forlorne gangne Tale. —

Tak for sidst
i Anledning af den 7de Decbr 1821

For gode Pusker, med stette Vers
I faaer til Takke at tage. —
Min Musa er flau og reent paa tvers
just som de nu værende Dage. —
Hun flyver ikke, men kommer i Gang
med en simpel Tak: for hvert Puske, hver Sang. —

X

Böger

Den Opmærksomhed paa Andres Tale, som et Beviis paa en fine Opdragelse: en extemporeret Afhandling af N N, med Motto: Ja vist; ja vist, det forstaaer sig. —

X

Til X d. 7de Decbr. 1821

Sidst paa din Fødselsdag jeg bad:
Min Ven du stedse vær! og hvad du ellers altid var
Til næste Aar du sikkert höre samme Qvad;
Thi stedse jeg det samme Puske har. —

Sententser

Forstanden er Øyet, Villien er Foden, men Philosophien Fakkelen, som lyser for Begge.

Kun den er tykkelig, som har Sands for sin Tykke.

Himmel og Helvede har deres Sæde i Hjertet. —

Den ringeste Undersaat, som af sig selv bortrydder Stene paa en Alfarvej, er i sin Virkekreds en Patriot. —

Hvad man kalder Lune er ikkun gjærende Egenkjærlighed. —

Det andet Optag af en Glæde er sjelden et formeret og forbedret. —

O

Tale den 27de December 1821. —

Höistærede Herr! Arrectis auribus, clausisque labris! Eders Opmærk=
=somhed spildes, eders Forventning skuffes. — Dog nej den skuffes
ikke. — I vide alle, at hvor intet er, har Keiseren sin Ret for=
=loret. — Derfor bliver intet af og kan ingensinde blive noget
af en Tale fra mig. — Imidlertid stolende paa Eders Over=
=bærelse, og den bekiendte humane Sætning: "Lader Naade gaae
for Ret," træder jeg atter frem for Skafættet efter Eders Be=
=faling. — Da jeg første Gang traadte her frem, erklærede
jeg og mente det alvorligt, at det skulde være baade den første
og den sidste Gang. — Med Skamfuldhed læste jeg denne bestemte
Erklæring i Protocollen, nu da jeg ikke havde giort Indsiigelse
mod Taletouren; og dette lærer mig tilfulde af Erfaring, at det
første Skridt paa Eftergivelsens Vei lokker stedse de fleere efter
sig. — I vil — Jeg skal — Det skee. — I liide selv derunder —
Jeg har ingen Ordbog, hvori jeg kan opsøge et Ord, eller
vælge et Ord til Thema for min Tale; Jeg vil holde mig
til det nærmeste jeg veed — og derfor lidt nøjere betragte
den Ven, der nu er paa Nippet at forlade os. — Fra den
første Stund den traadte frem paa Banen med os, har den
snart været blid, snart mørk, snart brusende og i det heele fra
først til sidst været meere haard og grusom end øm og blid.
Den har viist meere Kulde end Varme mod os. — I det heele
og over det heele har den udbredt megen Sorg, Jammer, Nød,
og Elendighed. — Og enhver af os har i meere eller mindre
Grad følt noget deraf. — De fleeste af dem M: Hr: have
enten selv været syge eller havt Sygdom i deres Huuse. —
Den har med grusom Haand knækket et Led i vor Kiæde og
lumskelig trukket et andet ud fra den. — Mod den strøbsomme og
arbeidende har den været uböielig og tilintetgiort hans bedste
Forhaabninger. — Pengemanden har den kysset og stedsket for.
Lader os nu vende Blikket og betragte hvorledes vi have

opfört os mod den. – Enhver af Dem M:hrr vil med at kaste et granskende Tilbagebliik paa Deres Vandel med denne Ven, selv kunne besvare hvorvidt de have benyttet dens Advarsler. – Jeg for min Deel føler desværre at jeg ikke noksom har lagt Mærke til dens pegende Finger og benyttet dens Venskab til egen Fordeel, saaledes som jeg burde have benyttet det. – I denne Kreds har dens ellers mørke Aasyn ikke ladet sig see. – Thi skyldfrie Glæde, ædel Munterhed og varmt deeltagende Venskab have stedse herskt her. – Dens Navn, 1821 vil sikkert blive meget mærkværdigt i Aarbøgerne. – Dette viiser Til=dragelserne i det Fiernere. – En voldsom Friheds Kamp i det sydostlige Europa – en truende Krig i det nordostlige. – En Giæring i alle Europas Lande, som i Forening med de for=udgaaende Varsler, spaaer en Omvæltning i det Heele. – De sydamerikanske Staters Frieheds og Selvstændigheds Erklæring Nye Spanins ligeledes – Skiøndt mindre af Betydenhed – Den Mands Død ved hvis blotte Navn den mest ~~civili~~ kultiverte Verdensdeel engang bævede. – Dette og mere viiser nokson dens Mærkelighed. – Snart fremtræder dens Broder for at aflöse denne. – Maatte den være geleidet af Haabets og Retfærds milde Genier. – men da forspillet ikke spaaer me=get godt; maatte dens mørke Bryn være vendt bort fra vort elskede Fødeland – Maatte den bringe Liv i vor Handel, Frugtbarhed for vort Land, Enighed og Samdrægtighed i Bor=gersamfundet. – I vor lille Kreds lade den ikke giøre fleere Skaar men tvertimod maatte den samle os alle til fælles Munterhed og Glæde! –

Ambulatorisk Sang paa Aaret 1821.

Det sidste Aar er reent forbandet
For mig som her paa Gulvet staaer;
Jeg kunde ikke lade Vandet,
Men Gud skee Lov nu brav det gaaer. –

#

Bemeldte Aar er snart henswundet
Gid vi kun var det næste Qvidt
Dessnarere var Liv udrundet
Og dermed og det heele Skidt. —
E

#

Du er den første af de eyne,
Som jeg mit heele Liv har kiendt;
Og hvis jeg ei paa dig skal lyve —
Det var med dig heel scheis bevendt. —
×

#

Dog vil vi med dig Afskeed tage,
Skiøndt du os stundum kiedet har;
Din Broder som vi skal modtage
Ei være værre, end du var!
o

#

Begydelsen var meget skiden,
I Midten var du kold og lei,
Og Slutningen for længe siden
Jeg ønskede var gaaet hin Vei.
,

#

Skiønt Jupiter i Dig mon kysse
Sin gamle Fader med hans Ring
Du dog ei har formaaet neddysse
Den ewedragt, vi see rundt omkring —
∪

#

Du ei kan regnes inter bonas
/: Undskyld en Sprogfeil! Jeg er fuld :/
Du skal saa lumsk i fra os Jonas
Og røved næsten os vor ∪. —
×

#

Som Lejelse jeg Dig skal minde
Ret truende og styg du var,
Stor eröst hvis jeg engang maae finde
At du det værste været har. —
,

Ambulatorisk vi anstrænge
Vor tænke = evne til din Priis
Jeg ret har speculeret længe
Og derfor skal du faae en Fiis. —

En Philosoph (: og ei var han dum :)
Har sagt, at non accepimus,
Sed facimus beatum annum —
Vi hylde, den Philosophus!

Snart slummer du blandt dine Fædre
Og synker hen i tidens Grav
Med Rumpekys vi dig ei hædre
Men takke dig for hvad du gav.

Hvad giör at C: kan ei,
Ved höitys Dag endikke, hitte Vei?
~~Han~~ Han seer ei for sit eget Jeg. —

Af ingen tings Frembydelse
Vil vist opstaae Fortrydelse
Thi kommer jeg i Dag
Jeg som ved sidste Mödelse,
Selv efter storste Nödelse
Ei bragte mindste Slag. —

Med denne Hersens Lignelse
Hvori er ei Velsignelse
Jeg ogsaa plaget er
Saa at min tids Indskrænkelse
Ei nogen rigtig tænkelse
Tillader som I seer.

Jeg komme maae med Grømmelse
Fordie min Hørpes Stemmelse
Slet ikke lykkes kan
Min Musa har Forstoppelse
Og raaber høit: Holdoppelse!
Det gaaer dig ikke an. —

Kun altsaa denne Bettelse
Ved hvis Sammensættelse
Mit Ønske er som saa:
At Julefesten glædelig
Og langt ifra fortrædelig
For Eder være maae!

=

Hør! skriver R[illegible] til en af hans endnu uhængte Venner
Hør! hvad i Byen her sig nylig hender —
Og dom deraf, hvor Guds forgaaet man er
Naar for Patrovillen ej engang Respekt man bær —
En kaad og overgiven Spøttegiøg
Tillader sig den grove Spøg —
En Flaske efter vores Borger-Rund at slænge,
En Spøg hvorfor han burde hænge —
Tyi sagtens kastede han Bom
Men Flasken kiære Ven var tom —
Det heele derfor maae betragtes som Satire
Paa Byens Borgerskab som det ei kunde sviire —
Men kunde staaes ~~staaes~~ med tomme Flasker reent omkuld,
Jeg skal min Troe ham ogsaa maale Skreppen fuld
Og skrive ham til ~~Priis~~ Skam og mig til Priis
En Strophe eller to i vor Aviis.

U

Avertissement.

At Velstand er ~~nu~~ af vor Byes unægteligste Næringskilder, især da Sildefiskerierne formedelst Nutidens avlende Speculationer og Havesygen, der ikke vil lade Næsten have sin Fattigdom for sig selv, ikke betænkende, at Bonden, som hverken betaler den uhyre Kiøbstedskat og desuden lever godt paa Fornødenheds Artiklernes Bekostning medens vi dagligen knæle under Letheden af de overflødige Luxus Artiklers Mangfoldighed, ~~men~~ indbringer ~~de~~ den Fordeel, hvoraf Borgeren skulde leve og svare Gud og Kongen sit. —

Vi staaer nu paa Randen af 1822 Aars Vaasildefiske. Hører derfor Medborgere en bedaget Oldings med Foden saa at siige i Graven staaende formentligen velmenende Advarsel, hvilken Koursens imer stigende Fald giør til sand medborgerlig Pligtfølelse. —

Skal det gaae som sædvanlig baade i For- og Eftertiden at alle vil salte den uden at tænke paa Boniteten, men blodt for at fylde Bonden, da maae man frygte for den sørgelige Spaadom om Opfyldelsen af den Eid da Velstand laae i Graven og Armoden var i Besiddelse af alle Livets ~~Fornødenheder~~ Goder. — Den Datsindige vil føle i sin egen Barm hvor slettænkende den er mod sine Medborgere som handler saaledes. —

Det er alles Pligt hellere at lade Silden gaae, i det mindste udsendende fleere af sine Garen og Nøter, hvorved Bonden nok vil overbeviise sig om Erangen til at give godt Kiøb. —

N: N:

Bergen den 27 Decemb: 1821. over 40 Aars Borger

X

Bøger

Oxeaden, eller N: N: ~~til~~ mellem N: N:
et Heltedigt med Motto
Den Ting synes dog lidt mærkelig
En ærkeret N: N: saa djærvelig
Til censor morum opkaster sig

Beskrivelse over den nye Raabs-Act, höitidelig prövet
ved S: T: Hr. N: Ls. Brylluppsfest, faaes tilliöbs hos Hr. J: M:
△

At skrive, at digte er ikke min Lyst.
Med Lysten maae jeg dog vove en Dyst.
Herunder skal Lysten, saa let som en Søyn,
Som ofte jeg kunser udi en Døgn.
Du tyver. Hi-Li! Ha! det vil ypperligt gaae
Af Løgn Poesie just egentlig Le saae
Og nu, jeg mærker ret opsat ret være
At digte om Alt, ja om nyssetig Pære.
Her og da, min Musa! grib dig nu an,
I Dag skal du Høre med sexspændig Spand
I fuldest Galloy
Til Parnassetis Tog;
Men hjelpe dig ned
Du kan gjerne blive vred.
Det gjør jeg min Sjæl og Salighed ikke
Om du saa der skal sidde og vrikke,
Indtil du er krænket af Tyrker og Græker
Eller hvad Fanden deine Galaner hedder,
Thi mig er du ej rigtig tro
Sagen blandt andre gjør mig Urre.
Dog nu til mit poetiske Værk,
Der handler om Guldet, og ej om en Sørk.
Mit Emne er altsaa det röde Guld,
Dets Vælde at besynge fra Vugge til Muld.
Ved Vuggen forstaaes de Gamles Alpha
Ved Muldet, hvad kaldtes af dem Omega.
Hvoraf den Mening prosaisk udledes
At Guldet fra første og tilsidst bör tilbedes.
Guldet, ja Guldet kan udvirke alt,
Om det endogsaa var noksaa galt.
Hvor man Guldet man leve kan
Blandt Piger og Vein i alle Land,
Ja endogsaa naar Livet er udrunden,
Poetisk Traaden af Parcen udspunden
Saa fører Guldet i Himmelen og
Med Ringen, Sjungen i et eneste Høy

Og haver nu Guldet saa underlig Kraft
Bør vi vistnok af vor totale Magt
Ønske, at næste Aar vil være saa artig
At give os det, da vi yndig og Zartlig
Vil modtage alt med Gammen og Fryd.
Og anvende lidt til offentlig Pryd.
Gud give; Gud give, det opfyldt maae bliver
Dog vi kan vel ikke alle blive ~~[illegible]~~ lige.
Det Meste, det Meste til mig lad komme
Stande pede jeg da lader udtromme
Fra Præsidenten til Raadsfuen en Gade
Jeg lader anlægge som offentlig Gave.

Tale den 6 Jan: 1822

Der fortælles at Caronda en Fyrste i Tyrus udgav en Lov, i Følge hvilken enhver, som indfandt sig bevæbnet i Raadsforsamlingerne, skulde miste Livet. – Tyrierne som ofte havde vækket Evistigheder i deres Raadsforsamlinger og af og til havde udøvet privat Hævn ved, under Tumulten at dræbe en eller anden Uven, knurrede meget over denne Lov, men ingen vovede at overtræde den. – Det hendte sig en Dag, at Fyrsten drog ud til et af sine Lystslotte paa Jagt; da han om Eftermiddagen vendte tilbage, og kiørte forbie Raadhuset, faldt det ham ind at der var Raadsforsamling. – Han standser stiger af og gaaer op i Forsamlingen, uden at huske paa at han bar Sværd i Beltet. – Da han var kommen op i Salen blev der en Gloen og Hvisken og Grinen, som han aldrig for havde seet Mage til. – Han stod stille og Grundede paa hvad der kunde bevæge Forsamlingen til at tilsidesætte den sædvanlige Ærbødighed mod ham, da i det samme en ung Herre som stod ved Siden af ham gav sig til at pille paa hans port d'épée og at skoggerlee. – Caronda mærkede sin Feil, og tiltalede strax Forsamlingen saaledes: Jeg har selv sat Livsstraf for dem som kom bevæbnet i Raadsforsamlingen

og jeg maatte være en uretfærdig Fyrste, om jeg ikke Haandhævede
denne Lov. – Da jeg nu ulykkeligviis har været den første, som
overtraadte denne Lov, vil jeg med mit eget Blod besegle
den paa det at ingen siden skal ~~overtræde~~ vove at handle
mod Loven. – Han trak derpaa sit Sværd og giennem=
=borede sig selv dermed. – Jeg vil ikke rose Fyrste Caron=
=da for denne Handling og heller ikke laste ham derfor, thi
jeg anseer det ligesaa muelig at han var kied af Livet og
derfor søgte paa en anstændig Maade til at skille sig af med
det, som at ham lod sig lede blodt af Retfærdigheds Fölelse. –
Jeg vil blodt ved Siden af denne Tildragelse fra Eldtiden, sætte en anden fra
den nu værende Tid. – Det er mine Hrr bekiendt: at jeg
var den som for 9 Aar siden fik indført den Lov at en pedi=
=culus hver Gang Quodlibet samledes efter Tour skulde holde
en Tale. – Ikke destomindre vover jeg nu i Aften at staae
frem uden at have nogen Tale færdig. – Jeg mærker nok
paa M: Hrrs Harken og Hvisken og Smiil, at de allerede
veed, hvorledes jeg kun har opsat nysnævnte Historie, istedet
for en Tale, og jeg venter snart, at En af Eder kommer mig
paa Siden peegende paa Historien som hin Priskfyr paa
Carondas port d'épée. – I denne Fyrstes Smag vil jeg derfor
siige Eder: at den Quodlibettianer, der, efter at have drevet
igiennem en saadan Lov som ~~f~~ vor quodlibetske om Talerne
tillader sig at fortælle Eventyrer, istedet for at holde Tale,
naar Touren er hans, han er ganske uværdig til at være
Taler, og til Beviis paa at dette er min virkelige Me=
=ning, vil jeg strax forlade Pulpetet og gaae hen at sætte
mig blandt mine Höjstærede Hrr for at tomme et Glas Punsch
til Skam for den Mand, der tör vove paa at fortælle Histo=
=rier medens Pligten byder ham at holde Taler. –

X

Sidste Gang skrev jeg baade meget og skidt
I Aften skriver jeg saare lidt.

E

Aviis

Böger

Om Lögnens Nytte, et Priisskrift af W: S:

Beviis for at en Mand ved at fældes som Injuriant i sijn forskiellige Sager bliver aldeles uberygtet en juridisk philosophisk Afhandling af samme Forfatter med Motto:

Sex Sönner og en Datter saa væn
Giör Pigen til ligesaa god Mor igien. —

Adskilligt

I Anledning af en i London opfört Farze af Dr Hill.
(: efter Garrik :)

I Farzer og i Lægekonst
Hans Lige i Verden du söger omsonst
Hans Farze den er en Lægedom
Hans Lægekonst er en Farze tom. —

I en dansk poetisk Nytaarsgave (: lad det være en Charis :) læste jeg engang et sublimt seynvollende Vers, hvori der forekom Maaneaske = Stöv — Et Pendant dertil af en nye Poet, nemlig G: p: A: findes i dette Aars Snotra pag: 158, saa lydende:

Men himmel hvorlunde
Mon Aherne kunde
Sig glæde ved Miöden
Der först efter Döden
Sig höiner paa Leer?
Ehi Jord var i Munden
Og Muld laae paa Kunden:
I spyttet og hosted og tramped, ja skreg;
Da oprulled Dækket, da Sönnen bortveg.

ohe jam satis

I Anledning af det nye Aar.

Jeg kan ei holde Tæter,
Til Dig S'nye Aar!
Ei heller jeg afmaler
Det heelt som Du os spaaer;
Thi hvad man ikke fatter,
Og dog beskrive vil,
Det volder Spot og Latter
Jeg derfor tier stil

=

Avertisement.

Ligesom man i offentlige Blade forkynder Paarörendes Döds=
=fald, eller efter at have opholdt sig som Fremmed paa et Sted,
takker i en Aviis, for al beviiste Artighed, saaledes finder
jeg det passende her igiennem at onske mine mange intime
Venner et glædeligt og lyksaligt Nyaar. – Det er Trang for
mit Hierte at give mine Fölelser Luft paa denne Maade. –
Enhver anden vilde være mig uoverkommelig, thi et saa betyde=
=ligt Partie Venner, som mit, smigrer jeg mig med at
ingen her i Byen (: ikke maaske i heele Riget :) er for=
=synet med. – P: L:

=

I Anledning af et Avertisement i sidste Addresse Aviis

Tak H:! for din Fryd, den Fest
Det Fremtrin sidst paa Scenen os mon volde
Ja sandt! Du moerer Allerbedst
Naar Du kan Intet af din Rolle. –

Af mine Bemærkninger over det andet Kiön. –

I Selskab er I Koner Malerier, Stormklokker hienne, Katte i
Jert Kiökken, naar I fornærme Helgener, men Diævle
naar i fornærmes – Skuespillerinder i Huustig Syssel,
men Huusholdersker i Eders Sænge. –

Ambulatorisk Sang
over det nye Aar 1822
Melod: Jeg aldrig det for Vellyst kiender etc:

#

Som Barn du ganske net fremtræder,
Men Ahe! naar snart du bliver Mand,
Mon du os da vil skiænke Glæder?
Mon vi dig da lovsynge kan? =

#

Lovsynge dig – ja gid vi kunde!
Dog hvorfor ei vist meget skiønt
Du bringe vil, og mangen Vunde
Du læger, klædt i Haabets Grønt. –

#

Da, Stakkels Aar, du alt begynder
Med slette Vers af G: p: A:
Man sig mod dig vel ej forsynder
Ved Riim af mig etcetera. –

#

Endskiøndt jeg ei paa Leer mig høiner,
Jeg boer dog høit og Udsigt har,
Men slet aldeles ikke øiner
Hvad dette Aar os haabe Laer. –

#

Jeg Snotra fik som Nyeaarsgave
Naar jeg studerer den i Aar,
Maaske jeg da det Gave kan have,
At rime Haar til Potteskaar.

#

Ved ambuleren mine Sedes
Er bleven ganske træt og mat
Jeg trykker heller ud ved Sedes
Paa mit Papiir en Enske-Klat. –

#

Ei blodt med Pennen hver dig yder
Al den Berømmelse, han veed
Men ogsaa Munden taus udbryder,
Ja Rumpen selv ~~udbryder~~ istemmen med. —

#

E har en Liden Ønskepære
Jeg den Frembringer — han er stum:
Gid Quodlibet i Aar os være
Som før et kiært Refugium!

#

Min Herzlich wollt' ich mich doch freuen
Wenn du erlaubest mir zu sehn
Wi Alten Griechen daß die neuen
Der Turken Glieder sollten mähn. —

#

En ting der er som du os lover
Men denne sijnes mig er skidt
Til Hæder komme Sebelower
Og Nyeheder for Paulus S: —

#

Ei veed jeg hvad du os vil bringe;
Men stort er haabet som jeg har
Og Ønsket er ei meget ringe:
Spar du min gode Moer og Faer

#

Din Broder fra os mon tage
To Venner — det var ilde giort;
Vi over dig ei vilde klage,
Hvis du ei tager nogen bort.

#

Og vil du os favorisere,
Da — mærk nu kiære! paa min Rost
Lad Norge trives og florere
Og glem ei Frankrigs Drue-Høst. —

#

Rosinen nu i Pölsens Ende
Jeg smukt og höviskt stopper ind:
Alt ondt ifra os du afvende!
Og nu for Pölsen sættes Pind. —

Tale

den 15de Januar 1822

M: H! med en dyb Veemodsfølelse træder jeg i Dag frem for den Talestol, fra hvilken jeg med Lyst har hört saa mangt Skiemtens, saa mangt Alvorens Ord at lyde. — For sidste Gang skal jeg da i Dag bede om Deres Overbærelse m: H: med den Oratiuncula, jeg efter Selskabets Deuret skulde holde, en Overbærelse, De saa ofte har viist mig, at jeg haaber, De ikke vil nægte mig den, i det jeg rört rækker Dem Haanden til Afsked. — Ikke maae De, m: H: idag vente nogen ordentlig Tale, der udgjör et samenhængende Heelt, kuns nogle faa fragmentariske Betragtninger over Samliv og Skilsmisse vil jeg tillade mig at anstille. Tænke vi os for et Øjeblik Mennesket i en aldeles isoleret Stilling, hvilken elendig Skabning er da ikke saavel i physisk som i intellectuel Henseende. Kiæmpende mod Naturen og ligesaa vilde Medskabninger som han selv vilde han friste en sörgelig Existents uden at have Nogen, med hvem han kunde dele Sorger og Glæder, eller hos hvem han i Tvivls og Mishaabs mörke Øjeblikke kunde søge Raad og Tröst — og kunde vi tænke os et saadant Liv fortsat gjennem flere Generationer, maatte Mennesket, berövet enhver intellectuel Meddelelse gaae tilbage til Dyret, hvorfra nogle Philosopher vil udlede vores Slægtregister. Men Skabningens Herre fandt derfor ogsaa, at det ej var godt, at Mennesket var alene, og sorgede for, at han skulde finde Selskab. I Samlivet udvikledes efterhaanden saavel den intellectuelle som den moralske Kraft, og Fölelsen for Venskab blev til, denne Samlivets skiönneste Blomst, i hvis qvægende Skier uthvert saaret Bryst fandt Lindring og glemte alle Livets Torne. For at den Dödelige imidlertid ikke i Venskabs glade Fölelse skulde sætte en alt for høi Prüs paa Jordlivet og glemme dets Endelighed, tilberede Skiæbnen en Malurtdrik,

som den blandede i Livets Bæger. Denne Drik kaldes Skilsmisse. Ofte naar Manden i Verskabs Favn glad nyder af Livets Bæger, nödsages han uformodet ogsaa at svælge denne bittre Drik — jeg selv har den i dette Øieblik for mine Læber, og hvor mangefold bitter den falder mig at svælge, kan kun den föle, der skal forlade saa udvalgte Venner, som de, der ere forsamlede i denne mig saa dyrebare Kreds. Hvor ofte vil jeg med Længsel tænke tilbage paa al den Godhed, jeg har mödt i dette Selskab og den Overbærelse og Deeltagelse, man har viist mig, og ligesom Mennesket viist föler en mere levende Trang til Verskab i det Øieblik Kummerens Taare væder hans Kinder, end naar Glædens Smiil svæver paa hans Læber, har jeg aldrig i en höiere Grad end i denne Skilsmissens Stund fölt Qvodlibets Værd og den Erkiendtlighed, jeg skylder hvert dets Medlem. Stedse skal det være min Stolthed at nævnes Qvodlibetianer og min kiæreste Tanke stundum at mindes end Deeltagelse af Qvodlibets Medlemmer. —

U

Böger.

Om Beskaffenheden af de Ansigter, som tage sig bedst ud naar de sees fra Siden, eller, som det hedder, en façade, af C. H.

X.

Bekiendtgiörelse.

Da jeg uformodentligen er fratoget Incassationen af N. N., advares alle, som skylde mig Penge, om strax at betale mig; da Enhver nok indseer, at jeg nu er mine Penge behövende til noget andet, end Udlaan paa billige Vilkaar. Tövrigt byder min Ærefölelse, at ~~jeg~~ bekiendtgiöre, at jeg i 19 Aar med den største Uegennyttighed har forestaaet bemeldte Incassation, og at jeg desnogtet gierne endnu skulde have vedblevet at beholde denne i 1 Aar, hvortil Aarsagen ene og alene er min maaskee fordomsfulde Forkiærlighed for Tyve eller to Gange Ti. — N. N.

X

Ærbödigst Promemoria.

Da jeg aldrig nogensinde har kunnet nedværdige mig til at trygle Nogen om at være min Patron, er jeg saa frie allerydmygst at anholde hos Dem, formaaende Herre! om at De vilde paa det kraftigste söge at tale min Sag hos rette Vedkommende saaledes at jeg kunde faae Sognekaldet til N. N., som jeg vist ikke uden Deres Understöttelse vil kunne obtinere. — Allerydmygst N. N.

X.

Til U.

Farvel, vor kiære U,
Du drager ud fra vores Kreds;
I den Du stedse var saa venneheld;
Gid, hvor Du kommer hen, Du blive veltilfreds!
Du vistnok finder Venner allevegne,
Men viid! de Gamle ej paa alfar Veie falde,
Blandt dem Du sikkerligen os kan regne,
Og ingen Grund Du finde skal til unge os at kalde.

Δ.

Til U, ved hans Afreise.

En Ønskeklat jeg Dig frembærer,
Om Held paa Reisen til dit Amt.
Saasandt som Du os Alle kiær er,
Mit Ønske er oprigtigt, samt
Velmeent og ærligt, skiönt lidt vandet
/: Saa Østers og er nu tildags :/
Men jeg skal være reent forbandet
Om Riim af noget andet Slags
Mig lykkes vil i disse Dage;
Og derfor Klatten Du modtage,
Saa godt, som jeg den giöre kan:
Til Østrekanten af vort Land
Reis lykkelig — kom snart tilbage
Og end engang vor Kreds Du smykke
For vi Din Haand, til Afsked, trykke.

=

Til U.

Da Du skal reise bort,
Gid Reisen vare kort,
Saa önskes Amtmand U, Guds Död
Af Sorenskriver L.

Afskeds-Sang
til U, den 15de Januar, 1822.

Mel: De fem Skaaler.

Farvel, vor Ven! Farvel saa længe
Til vi Dig atter see igjen;
Det synes, Skiæbnen selv, den Strænge,
Din Gjenkomst peger paa, o Ven!

Thi, som Du monne nu bortdrage
For snart at see igjen vort Lag,
Saa vente vi Dig og tilbage,
Naar engang kommer Afskeds-Dag.

Ja, underligt i Livet falder
Vor Vei hinanden fiern og nær;
Tidt dem, som Dagen fra os kalder,
Vi see i Livets Aftenskiær.

Tak for hver Fryd, dit ædle Hjerte,
Din Aand os gav i Qvodlibet!
Dit Værd som Ven vi kiende lærte,
Erkiendtlig skal vi mindes det.

Ja, Qvodlibet, vor Glædes Moder,
Dig stedse nævne skal med Lyst —
Saa sandt, Du savnes her, vor Broder!
Bevar vort Minde i dit Bryst!

O.

Taler den 29de Januar 1822

Hr. H. H.! Da jeg, die alle Tider, Taadmod Kommer ag Besva-
relsen om min Tilbøjelighed til at kunne skrive ag holde Taler
har sagt ad formaae Dem, min Ven, min ofte min Gnedi-
ge Ven! lie at spritte mig for ad arbeide, som jeg, trods al
min Alder ag alle mine Anstrengelser, saa ofte har mist, ikke al-
deles mangler, saa maae Ønskelyden, ad jeg gruber mine Evner,
snarest gaae vaer, at kunne befrie mig fra at Forsage, hvor-
med jeg stedse har gjort mig, ag saaledes bleven en Tilskuer
Sneen. — Efter længe at have grublet paa, at kunne finde en
Udflugt, faldt det mig ind: Du skal tale, om de Taler skulde
faa gode anbefalende, ag gerne den, Forfatteren om Taler. — Du blander dig
for Øjeblikket for en Bøjde, som du saa længe har anstaet ef-
ter, lød, lønlig jeg: vær udskjældt vred ag gaa Taler, som selv
naar den, der forfatter, ag dem igjennem, ikke af ringere Gradlibeli-
tation, end Peder Faldsom Taler, gav en Forsmag for en Taler,
med den endelige Declaration, at den, som saa Klarlyden skrev
en Forsmag Forfatter en Taler, skulle ansees uegnet at holde
Taler. — Barmelig ved denne Tale, sagde du jeg, i Begyndelsen
af sted, min Ven, og gik lie Dage, uden at jeg saa sammenhæn-
gende med den grosaiske og egentlige Betydning, Skrifter, af
hvilke jeg vilde udsøge min Forsmag, og medtage den ude Dag. —

Jeg tog de fat paa de grosaiske, som jeg anser for de eldste,
de jeg verdens Literatur kjender, skjøndt jeg kjender dem ilde. — Jeg
gjennemgik endel, men fandt snart saa mange Steder, at det jeg
søgte ikke fandt. — Jeg begyndte lie de gotiske, for ej dem at
kalde grosaiske. — Dette gjorde mig forsi i Begyndelsen; det var
ikke! de fandt de intet. — Jeg fandt den Sne, og saa' den gode
Vaarblomst stod malet paa min Vei. — Hvor de ogsaa, tænkte
jeg. — Jeg skal de gamle udfolde Fantasiens Blomsterkrands
med sine Farver; snart skulde de laae paa Enge imellem Fore-
ninger i sine Modersvange, og glide de med saa den Bæk; snart
skulde jeg klavre op i den gamle Blommetræ, og rykke Blom-
mer med gode Vidnesbyrd, saa at jeg kvæver saadan Grad, og end-
elig; snart skulde jeg med Hjelm paa Hoved afstorme en Haab Fiender ved
Blommesneen. — Jeg begyndte de saa smaat at gjøre Forsøg paa, at
overfølte dette Forum, men saadan var Forsøget mig for Sløj lie, at jeg fandt
det daarlig Forsøg, alle og maatte Fornuften Fornødigt med
lie, at jeg dermed skulde Fuldkommen gjøre mig selv uværdig. — Jeg
begav de ogsaa dette Arbejde, og vendte mig lie Poesien, for at finde,
om Ønske ikke paa skjønne Sted, som det Ord: uværdig Fiendeskab, som

en ond Genius, for min Fantasie. – Jeg beslutte de da, at jeg som Historieskriver, ikke vilde gjøre mig uværdig, men at jeg, næste Morgen, vilde finde mig et Emne, hvorover jeg vilde holde en Tale. –

Om den end ikke blev Navnet værdig, saa var det dog en Tale, og med det Forsæt sovnede jeg trygt ind, indtil jeg, saavelsom mine øvrige Kenner, vognede ved et Skrækkens Bund, der sandelig ikke gav mig Sands for at tænke over Emne til en Tale, end sige for dets Udviklig. –

Overstaaende faae nu M: H:! antage for hvad de vil. – Jeg skrider alene til, med et Par Ord (: deoværre heller ikke Gjenstanden værdige:) at tilønske den Broder, hvis Fødselsdag vi Mer i dag med ham have oplevet, at alt det Gode, og al den Lykke, han for mærværende Tid er i Besiddelse af, maae aarlig, i ret mange, mange Aar, fordobbles, og at de Ulemper, og de smaa (: jeg tør vel ikke sige:) Uvoder, han har, maatte, i samme Forhold, formindskes. –

△

Røger:

Beviis for Skadeligheden af, at lade Brandskud gaae, forend Ilden har grebet behørig om sig, eller med Hensyn til, at Brandcorpset ellers engen Tilighed gives til at udmærke sig — en for det practiske Militaire udarbeidet Afhandling af G. L. v. L., med Motto: I maae, faae Jeg Skam! ikke vække Kommandanten. –

Til L. den 29de Januarii:

1 Aar syv Gange syv ed og Sufylder,
Jeg derfor Venskabs Pligt kun skylder,
Ved et lykønske Sig til Sagen —
Ged Sn aplere Remti Magen!
Men, om Su bliver nok saa gammel end,
Glemaldrig dog Sin gamle Ven.

Et andet Grodlibet, under Navn af Fraternitas humoristica, eller, som det og kalder sig, bande noire, bestaaende af 9 Dampaner, har nyelig i Leipzig, udgivet samlede Værker, med Titel: Taschenbuch ohne Titel, für das Jahr 1822, prydet med Forfatterne Silhouetter. – Bagen faaes hos M. i Bergen. –

Til L., den 29 Jan. 1822

2.) Forrige Aar fik du en Vang —
Jeg mener Gratulats;
Thi maae du nöjes, deme Gang,
Med et simpelt Ønske, foruden Sang.
Den hele Stads
Klinger saa: lev længe glad Hr. L.!
Og, som i Thee og i Tolakskrög,
Kind stedse Smag i Spas og Spög.

O

3.) Mel. Lasset den feurigen Bomben erschallen.

Frisk! fylder Glassene til Randen
Hejsa, hopsa, Kallerallera.
Skaal for vor L., ham og ingen Anden
Han leve fornöjet i Snese Aar!
Og glade med ham, hans Börn og Dea!
Glassene tömmer! Hej lystigt det gaaer. —
Den ni og tyrende i Januar
Os blive en Festdag, som hidtil den var!

X

4.)

Hvad Ønske værdigt kan jeg, Disputator,
Vigbringe, paa Den Rödselsdag?
Jeg med hver Dag end större blier Peccator,
Og derfor er det ej en ringe Sag. —
Dog! gid du Livet ret maae nyde!
Ved eget og ved Andres Held Deg fryde!
Din hulde Biv, din Börneflok
Deg stedse være nok.
Og, for lidt suurt, og sære Folket döje,
Jeg vil, for denne Gang, tilföje:
Ledt Tolmod jeg Dig önsker, kjære L.,
Som sidst, da du paa Dörnen strög. —

Tale L, den 29de Januar 1822

5.) Saavel i Prosa, som i Sange,
Jeg har Dig sagt saa mange Gange,
Hvor söd og elskelig Du er,
Ak ig jeg har et sige meer.
Jeg Dine Dyder har beskrevet,
Og, om jeg dem har overdrevet,
Det var af Iver for en Ven,
Du vist nok vil undskylde den.
Nu, Dine bittesmaa Unoder,
Har jeg vel dulgt dem, bedste Broder!
Vist ikke — jeg har ærlig sagt,
Alt, hvad ihaa hjerte mig har lagt.
Hvad mere skal jeg da vel sige?
Om end jeg skrytte vil og skrige,
Ja! henrykt höyne mig ihaa Leer,
Jeg kan Dig ikke sige meer.
Thi maae i dag jeg referere
Mig ydmygst til mit Vorrige:
Om Næse, Mund, om Kaae og Thee,
Og — Resten vend Du Selv, Monsiere!
Men, Ønske maae der jo dog til,
Nu vel! jeg Dig da ønske vil
Med denne Fødselsdag til Lykke —
Nu er jeg færdig med mit Skykke —

Tale den 11te Febr. 1822

Brödre!

For al den sande rene Glæde vor Moder 4: i 9 Aar har skjænket os, fortjener hun vist langt meer, end de fleste Lykkens Yndlinger, at hver Fødselsdag fejredes med festlige Sange og Veltalenheds henrivende Stemme. — Blandt hendes Sönner findes fleere, som Naturen har udrustet med de heldigste Digtergaver, hvis yppertige Sange saart skal lyde festlig i denne Sal, udtrykke vores Fölelse paa denne Dag, den Dag, da Venskab og Samdrægtighed knyttede et Baand, som hendes modertige Omhue har beveret. —

Paa saadan Dag, Moder! er det faldet i Din uværdigste Sönn Lod,

i Hans, Hvis Kundskaber vare de vingaste, Hvis Kundskaber daglig forøkes, i Hans, den mægtige af Hvis Dønner, Hvis Kjærlighed Gav mangfoldigt det nødvendige Hjem, Hvidt for Kundskabelighed, Vennskab, Selskabelighed og Kjærlighed i Hans Ord faldt det paa denne Dag at fremtræde for Guds Ansigt. —

Paategnet Anklagelse eller falsk Beskyldning var det ikke, naar jeg sagde eller som gjorde, at min Sjæl jettrede, da jeg gik den for at prøve den Kjærlighed jeg havde nødvendig til Hannem fremsigter; nej det var fuld Overbevisning om vinge snødelige Kundskaber, fuld Overbevisning, at jeg ikke for Hannem at vore nogen, uden og Broderen Tak i Dag. —

Ni Aar Skabe! som under din moderlige Omhyggelighed fuldendte, ni Aar hvor du med Omhyggelig Sind plejede os; ni Aar Gav du Hjemlet os Glæde som vi aldrig nok kan takke dig for. — Men dersom ni have Hans, som alt andelig, og noget Mandat med Hjælp. — Du Gav dyrebare Moder! Lidt 3. Dønner, Sandt nok for vildet og rasch bevidste Ordfører. —

Den dybeste Følelse Hjerte; nedlagt adskil Hans dyre Hannem, og paa Hans vor nyst Hjem Hjemlighed mest passende: "først ved sin Død bedrøvede han sin Moder. — Hu anden Følelse, tidligere fra dig; Natur fordrede Hans store Hjerte; dem troede vi nu bort, Hjælp til at skjønne, vi vare vorden Hjemløse. — Vi begrede alle dine fristes Tab; Du følte, vi tilbagekaldte fra Hannem af de tromme jordiske, dog vi Hjælp, at de ikke vare gyldige tabte, men at de trofaste og mødige skulle mødes tilbage til dit moderlige Hjem, Hvor de vil finde den Glæde, den Fredfærdighed, som vi ønske dem uudsigelig, og de selv Hans Hjælp. — Den tjente for nedadtes, forlod det moderlige Hjem, og mødte taare og bekymret om Krig. — Hjid jeg turde skjelne for mig selv, at ikke jeg fordrev Hans! — Længe nok Gav jeg bedøvet at mig; men mig maatte det være; thi den Dag da mine øjne brændende Ordfører forskjønnede dine Dønners Skjød, var den sidste Gang Hjerte til mort Broderskab. — Hjid Hans bevarede af de Hvorav, som Følelsen Hjem, svært maatte mødes tilbage, da skulle dig Moder, da skulle mine Brødre tilgive mig, da skulde Hemmeligheden Hjem mine Hjerte blive tilkjendegjort, da turde jeg atter gjøde mig til mores Fællesskab; som vi alle ønske mange Aar maatte vedholde. —

Mine Moder Gav du, Hans vi købt; Gav du, Hans vi og mødet, Du din yngste Søn, vi vor yngste Broder, som og paa denne Dag først Gang saa Lyset. — Skadet var Hans mødt tilbage fra Forældrenes Fødselsdag Hjem til rolige Hjerte. — Men nu er Hans kommen til sin Moder, nu Gav du Moder modtaget Hans; spørg som Hine Hjerte Fader, den aftes skarpe Blik Forløb omkring sin natlige Søn: "Hvor er din Hustrue!" Jeg fandt ingen værdig Hjemde." var Svaret; "Drag Fornuft, søg og du vil finde." var Faderens Raad. — Lad Moder din Røst forkynde Hjerte til din Hjerte Søn, Hans vil adlyde, og svaret

Kulde vi see vores Broder tykkelig. — Held og Glæde følge dig Broder.
til dette Maal, det er mit underlige Ønske. —

la

Til G. d. 11. Febr. 1822.

1. Jeg gratulerer, Moder Gøre!
og ønsker hjerteligen, at du maae
i fleere Snese Aar endnu bestaae,
og veltilfreds med dine Sønner være! —

X

2. Min Gøre Veninde Frue G:
af hjertet jeg virkelig mener det
Gid atten hundrede tyve og to
maae blive dig underlig Gø! —

Δ

3. Et Aar svandt atter af din Alder
du 9 Aars gamle Mater, Gør:
Skjøndt Mindet om det tungt os falder
Vi frøe dog samler hos dig her. —

Paa Baaren lagdes gamle ∩ 5
og ∪ bortdrager over Wolf. —
Dog regne vil vi inter bonas
Du reddet Δ og gav ham os. —

Lev længe end og nyd den Glæde,
at samlet trykke til det Bryst
Den Rest af denne Linse Kjede
som i din Fryd kun finder Lyst.

Ja derpaa fyld i Glasset Broder
Vi tømme vil en qvægsom Taar. —
Blandt Mødre du, den bedste Moder
Skjænk Du os Fryd end mange Aar! —

Til G. v. 1.

1. Du G. og du Gø.
I, som af Eders Levetid
idag et Aar har atter levet;
Naar Eder begge vel det gaaer
Et Ønske da jeg opfyldt faaer,
Som i mit Indre dybt staaer skrevet

2. Formedelst Aandens Skortelse
Jeg bruger den Forkortelse,
at önske under ret.
Og uden Kunst og Smykkelse
Al önskelig Tilbykkelse
Vor! og 4:
Nu uden meere Ekselse
Til min og Eders Frelselse
Jeg önsker stet og ret:
Lev længe du vor Glæds mater!
Deel længe vores Fryd, con frater!

O

Til! paa hans Fødsels dag.
Jeg skulde kjære Broremand!
— men troe mig, at jeg ikke kan —
paa Vers dig gratulere —
Af Skjøbnen du alt haver faa't
en Huben, som er meget godt;
nyd længe det! og gid det sig formeere. —

X

Denne Dag, som og finder Sted i C:d
En Byn, der af Façon aldrig bliver rund
for nogle Aar siden til Kyset lod fremtræde
Hr ... i al Tingt og Ære —
Og da han af Mama var faren ud
Da var han arrig og bister i Hue. —
Holdt Kjæften din Straalhals, raabte Fuderen höyt,
saa höyt, at Huset rystede dröyt.
men det hjalp ikke
hvor i mon det stikke?
saa sagde hans Moder.
Derimod lov hans Broder
Herud af Huset raabte Faer, var og ikke seen
Saasnart som Drengen var vasket reen
at sende hannem til Bergen vek
af Moderen fik han Mad med i en Sæk. —
Her gik han i Skole, fjasede Tiden bort
til Kjøbenhavn forsendtes han derpaa fort
Her over han sig snart i Galanterie
og lod sig hverve til Soldaterie. —
Men da han var kommen til Lieutenant op
fandt at dette heraf var nok. —

og nu Jeg Lyst til at skrive —
men Jeg er ogsaa vant, at Jeg kan holde mit Ord.
Derfor er det Jeg ogsaa kun maa
Ønske det vil Lykke for Jeg paa
den videre Vandre i Livet at staa.
Jeg derfor den Mand nu ønske Jeg kan:
Ogsaa Jeg maa faa vogte at fød
vogte sit Øre nu Rom paa.

Lø

Løgne.

Den den behagelige Maade, Morgen nu indbyder Ghost Een anden Mortene om at skaffe sig Klæder med Mellemmaden Livet: nu, efter adskillige uvirksomme Forsøg, med udvendig Afhandling af N. N. v. X

Oslo
d. 18. Feb 1882

Mine Herrer!

De Gode bestemt, at der paa samme Dag, — den Dag, der — for ikke og Dage si[den] — skulende vor — vort gamle Norge — ja Mennesket Gudens uvurderlige Gave, Ånd, Liv[et], skal i vort Folkeskab gokdes en Mindefest for dennes nu Gjenoprettelse Livet; — en Dag fuldstændig, — Ja med Hjerte, — Ja mine Følelser for vor Fanepæle Livet — uudstrakt dette Øjeblik; — men jeg er mig bevidst, hvorledes jeg formaaer, nordegen at udtrykke — endog Een mine egne — Følelser, — da jeg dog skulde tale mod Gabe Dannelse. — Mine unge Cyrus tillade mig altsaa at fremsige som Taler i denne Kreds, — endog over Følelsernes, ubetydelige Ord, idet jeg haabe, at trænge til mine Tilhøre Overbærenhed. — Hvor nogen mener da nu, da jeg skulde have Følelsen for slet ikke Kræfter, — da alle Haande Uregelmæssigheder have med begået Hensyn — og da Tvivlende skulende forsætninger have indtrængt, indtrængt Gang? — Hvor nogen mener da nu, da jeg skulde tale i en Forlegenhed som denne? Jeg dog har jeg troet, ikke at burde undtage mig for at opfylde Folkets Forlangende, mine Følelser at burde fremkomme med nu Tale, hvor lidet den end være ikke just til det, skal de Herrer Examen maatte af mig, — men — til skal de maae vinde med denne Taleighed. — Overtydelsen Grund, har jeg fundet mig fra det Betragtning, at det, at jeg — den af mit Folkeskab dertil allermindst Skikkede — skal skrive Mindetalen over —, er saa bestemt af en uboielig Skjebne, — af den samme ubleide Skjebne, der stadse raader i alt, skal der udgik —. Først ikke er jeg den af mit Folkeskab, som har fundet at lange —. Følelsen og egne Mening er det siden jeg stande den Tilfælde at have at skrive dem. Ja, Tilfælde siger jeg, — thi Jeg nordigede mig til Tidsalderen, — og den Fremskridtsånd det skulde Jeg Ungdommens Tanker

og Tanneſa, at ſöln ſig agtat ufare udvorlat Mand – ſkjelder jeg de Egenſkaber, der ſætte mig i ſtand til at vedligeholde Guds Ordſkab, – ja ogſaa til at vorde en Guds Ord i Utugendelighed, ſkulde min Calm Gud; – og derfor bønfalder mig ej, at jeg Gud Gud længſt; – jeg ſkulde Gud derfor ikke vinde, med de Gudſka Gud Mine Gjerd. – Ikke var den vedligeholdelſe, ſaaledes af de Mend, ſom den fordom ſkarer Discipler for at lære at Gaude; – Guds Ord Gud ſkulde fra Guds Hjerte, – ſom de ej allerede midſte, – ej allerede for længſt ſiden følt? Ikke Gud de Mejer vente, at jeg ſkulde prøve Gud, at tale Guds Ord ſom Videnſkabsmand, ſom Digter ſom Taler. Hvor jeg ned, i den forbindelige Omgang, Guds Videnſkab ſkjulde mig, gavt Anledning til at vorde Vogter om, hvor mange Sandſkaber Gud Gud de ſamlet, – og det Gud er det vigtige, – hvorledes Gud Gude midſt, at gjøre ſig dem regne; – jeg ned, ikke og ofte, ned det ordlø i Guds Digt følt mig opkaldt til Sandaand Følelſer, ſom mange uvigne andre Digtere Gud formaaet, ikke ind gribe mig; – Ord mig ned Gudø det Gudige Ord aldrig Gud vanskeligere, Gud ødemodige, Gud troſtende ſom ſom Guds Ords; – jeg bør dog ej tilade mig, at afſjø mig Dom. Den, ſom Gud Gud lidet Rud, ſom jeg, til at dømme om Videnſkabsmandens, Digtergavens Calaver, – ſom mig ikke – endog at vove mig Gud. – Hvad jeg tvivler, er min egen Stil Gud Gud, ſom Menneſke, ſom Borger, ſom Mand.

Denne Mand, ſom ofte ſiddes med mørket Blik, med rynket Pande, – ſom ſkuende Mig Gud Gude, mange karmende Hjerte betagen af Medlidenhed, – ſom ſtundom ikke Gud bøjdes i Fortvivlelſe, – ſom med Patienens Tvivl ſiddende Gud mig Gud Gud Gud

jeg, — uden at lade Forbrydelsen Gjøre Hjerte af Guds Lidelse og Fuldstørgjørelse, — men for at bøie Evnen — ej allene til den forbigjængelige Velbehagelighed — parrede Ø sig med Hemmeligheden. — Dem, Ab bekræfte Gud ikke fra, at skjænke dennem, Gud uværdige Brud, — uden saaes indskrænket blev Guds Velsignelse, — saaes Guddommen Guds Naade. — Ej skjønt vare dem Gud ligge Sammenligninger af ugrønne og udøvede Ord, vare Gud dog tilfredsstillede med sin, — ja tydelig, — saaledes Gud dannede dem mod den regelrette Gudstanke, der var Hensigten til at udskylde en Ø Hjerte. Men da Døden vandrede dennem Guldmagen, da vorde „andres Tale Eenet for Gud, — da oplevede at Bogen i Guds Hjerte, som en anden, uværdig Mage, der skjulde Gud Faders Glorie; — ja selv den udskjønne Ø, uagtet for mangfoldige gange at udskrive. — Skjønt Ø ofte Gud forfalden i Brøden Nedrigheder, — kjendte Gud dog, med en tilvirket Dømmekløft — med Guddommen Naade, — thi Gud forstod aldrig, at bringe sin Tilbøjelighed til det Gjørende; — og lykkedes mange Gud, at det var ej blot i Sinde, Bestemmelsens Dage, at Ø Ord ej blev tilfulde paaskjønnet, — Gud ej sat paa den Plads Gud burde skjænke. — Gjør den, som overvejer alt dette, ret ret finde, at Ø ej tydelig kunde være af dem, som Gud Eenet fra den velsignelige Side; — Gud var det ej Gudens; — Mon vare Gud ret skjulde Gud sine Medmenneskers? Gud Gud, der — som Gud — Gud de Eenste Dej at vandre, — fordi Gud saa ofte vandringen ubehagelig? — eller skjulde Gud ønske, at Brødre ej maatte finde den Ejlle, Gud ej jeg kunde finde? — Dej mishagede i Ø! Gud, Gud var Vandfald og Art, — Gud Skjøn, Gud Skrøbelighed gik ind paa, at Gud Vandfald og Art vorde Gudstande, — Gud vilde ej Menneskeheden ilde. — Vandt Gud ved sjeldne Gange i de Skove, som Mangden skjulde, Gud mis indtil Gud ikke de formuftige og uvidende, — og naar Gud talde de daarlige, — for agtede de ikke, — og skraffede de uvidende Skove, — da var det ej, fordi Gud Gudens skade, — men fordi Gud vilde, Gudens Skove skulde vore Gud, — skulde gjøre dem tydelige. — Skjønt Mundtøn strøg, aldrig skadefuld, var Guds Dom over andre Menneskers, Gud Gudens Ønske, — Gud søgte at Gjøre den, naar den traf Andre, — Gud søgte ikke at Gjøre den, naar den traf Gud selv; — Gud skjønte for Ø vor Gudstand, — søgte at afskjære den, Gudstanke Guds Ønsker tillod, — og bar sin egen med Taalmod; — Gud Gudstanke Gudens Dej, — ved Gud gjorde sine Fordringer Gud Andre gjeldende. — Ø Gud troede, — Gud Gudstande, var dette Ø. —

Det som det, at Gjøre Gudstanken Skjæbne ved Borgergjerningen og at Gjøre Gud, at regne sit eget Øre og Ære uadskilleligt fra Samfundets, — at skjøn sit Ord og sine Retfærdigheder Gjøre Borgen, — men sin Skyldighed til Skyldighed under Gudnen, at være inderlig i sit Kald, ikke af for jordelig Gjest til at glimre, men af Attraa til at gjøre, — vra Bestræbelser af den gode Borger, Ø den forkynder Ø dette Navn, — skjønt Gud Ø Gjerninger aldrig tillod Gud nogen skinhellig Borger-Daad, ikkun at vække sig noget Mishag ved Gjerningsmaaden; — og Dersom det, — af Gjerninger Gud skjelde, at regne Borgen, som sin Broder, — gjøre Alt for, vedtage at bære Navn af Borgers Ven, — og selv sin Holdning i, vanskeligere at forkynde det, — at være villig til at Gjøre Ø for Borgers Gode, for Borgers Ære, — undertiden dette Gud Ø, — du skal ret Gud Gud Øjeblikke nogle, at Ø var det. — Hvo Gjerninger ikke Guds Skjønne

Gamle mandige, Gamle norske Aand lil Enkelte rigtige Dagsaar, der først kjendt begge det forsvundne, - det mistede Norge! Glem ved Gamle gyldne Dod, - forunderlige Hofmands Minder - maaske-ødsle Hjerdelig Bevægelse paa den unge Kjærtes Hjerte - eller maaske de maaske aldrig lil Gamle Dag, - alle dog skal dog nogen ædle Nordmand ufejlbar sonst glemme den Kjærlighed Gamle gamle bragte dem, og den frimodige norske Aand, Gamle ødelagde dig der. - Da Dig Gadens Morgenrød og gik for Norge, - Gav glædede Hjertelighed dermed, med a? Gav mærkte det mærke og rigtigt med Gam, med Gud, at være lilet for Norges Frihed og Selvstændighed? Og da Norges Mand Gamle for at grundfæste disse, - Gav blandt dem talede for Norges Gode, Gamle Gam? Gav virkede Gamle Gam lil at opmuntre de Kjæmpemodige, - og at bespotte de Bedlende? - Ja Mr! jeg frygter ej at blive modsagt naar jeg ytrer, at Norge aldrig fandt nu mere, end trofaste dem. - Og det vidste Gam vel; a Gud ej mere Dem, uden at sit Hjerte Gamle skjelv, - og Gams Lidenskaber borgede for Gams Velbehagelighed. Det vide vi Alle, - da vi alle ønske Gams Bevidsthed. - Vi vide det, at Gam mere ej Gamle lil at skjænke det, - men Gam skjænkede da det aldrig Galdt; - at Gamles Mennesker aldrig Gamle skulle det; - at Gam over alt - i Verdens fulde Forstand mere Gam og sin Dem. -

Af dennem mere Landes, Gams Venskab dannede, blev Gam Medlem; - og lil dem for mere Velstab, - Gamle mere Gam ofte den regnede Gamle glattes, det mørke Kaskjæ og Klamres, - thi Mennesker Gaar Gaar Mennesker, Mennesker Gamle - og Gamle forstode Gamle andre. Derfor forsømmede Gam ikke, at glede sig ved mere Opsyn, ja at bidrage dertil. - Men - allerede for længere V. ved siden Gamle Gam Gamle deltage i mere Bestræbelser, - de skulde Kræfter bebudede, at Gam Gamle Gamle fuldendt sin jordiske Gang. Det er nu Gamle! Gam Gav forladt det Liv, Gamle skjænkede Gamle Gam Gam Gaver, - og i Gamle Gam i Erindringen mindt Gamle mindre. Det bør os os, at sørge over, at vide Gam indløse af de jordiske Baand, - at vide Gam der, Gamle Dør- mere og De Lysmellemrum os trøste, - Mærkværdighed os i mammer Gam, - vi de Gam der Gamle mærkes Hjertes Følelser forsvaare, - vi de Gamles Baand mere mindt Tid, Gamle dem, endog omfældt af det jordiske, - Gamle vandede sin dristige Flugt. - Men - Gamle for Menneskelighed mere en ædle Mand forladt Jorden, - Gamle for Gamle Norges Dør mere en trofast Nordmand mindbøjer Klamre, - Gamle for Mennesker mere en ædle Dem bortvisnes fra deres Bords, - derfor Gamle vi med Rette med de Bortgang, - og derfor Gamle vi os klart for os, for mørke Velstab, - men for gamle Norge, - for Menneskelighedens. - Ingen Sandhedsmen vil mørke ogsaa for Gam, - den Gode Klamre Gamle os Galler Gode mere de Mindre. - Nej! i mere Hjertes, i Gamle Mennesker, i ægte Nordmænds i ædle Menneskers Hjertes Gamle Gamle Mindes mere indgravet, - og det Gaar i dem lil Evighed mindt Skyggen og mere lil Gam dunge Hjertes Gaar, der Gaar Gamle det betyder: tilgode at mere - Menneske - Nordmand - Dem.

V.

Minde
paa hans Fødselsdag den 18de Februar 1822.

Denne Dag os kaldte til til Glæde.
Nu vi samles, ikke for at græde,
men for stille Venmods Fryd at finde
ved at græde til en afdød Broders Minde.

Ej vi kjendte Dig i Ungdoms Dage,
dog med Glæde skue vi tilbage
paa den Tid, da vi hverandre mødte,
kjendte strax, som for hverandre fødte.

Hertigt os i Tankerne nu rinder
meget, som om Dig, vor A, os minder,
hvorved vi med Vellyst dvæle,
skjøndt du hviler kold imellem dine Fjæle.

Naar i Tempelet vi Dig saae optræde,
O! hvor gav du hjertet Sjæle-Glæde!
O! hvor kraftigt virkede din Tale,
Mester i at prise Gud og Laster male.

Blot med Læben mange Dyden hylde,
du det gjorde af dit Hjertes Fylde;
og din Vandel, som din Lære,
Dyden, ene den, indviet monne være.

Mindes vi hint Ching, hvor du, den gjøve,
høyt for Frihed Stemmen monne høve,
end vi synes klartig for vort Øre
Gjenklang af hint Bifaldsraab i Hallen høre.

Naar i Venners Kreds du havde Sæde,
troelig deelte du og skabte Glæde,
Dit, for Venskab aabne, hjerte
Venners Hygge var i Glæde og i Smerte.

Naar du Harpens Strenge monne røre,
Lysteligt det stedse var at høre.
Gjenklang af dens rene Toner
hører du nu selv i ubekjendte Joner.

Lyren ogsaa du forstod at stemme.
Tit dens Spog vidnu vi her fornemme,
og de Glæder, som dit Lunes Fostre vare,
Vi i kjerligt Minde end bevare.

Ven, som nu i lyse Egne hviler,
naar Du fra din Himmel til os smiler,
glæd Dig, at vi stundom Aanden föde
med at tale om og til de elskte Döde. —

Naar, i Salighedens lyse Bolig,
Hos den Gud, Du tjente her saa trolig,
Du nu sidder höyt i hellig Orden,
Bed for os, som endnu ere her paa Jorden!

X.

Den 18de Febr. 1822.

Den 18de i Februar
En festlig Dag mig længe var,
Thi min Velgjörer den er norden,
Det Kjæreste jeg har paa Jorden
Den skjænkte mig — og der til med,
En Ven, som slumrer nu i Fred. —
O Kjæreste blandt mine Dage,
Kom ofte blid igjen tilbage!

Tale den 8de April 1822

Mine Herr da disse Ord vare skrevne, befandt jeg mig som sædvanligt, i Tvivl om hvad jeg skulde tale om eller over, men da jeg gierne pleier tage det Omne som ligger mig nærmest, fordie jeg som man veed er noget maglig og nödig gaaer en lang Vei hvor jeg kan slippe med den kortere, bestuttede jeg i en Hast at hæve den Tvivl hvori jeg svævede, ved at lade den Tale, jeg nu skal holde, handle om Tvivl. — Definitionen paa dette lede Ord som maaske jeg ~~mere~~ fremfor mange andre, har, paa Grund af min Stilling, Aarsag til at abandonere, haaber jeg man skiænker mig. — Jeg skal blödt tillade mig nogle Bemærkninger derover og disse skulde til deres Tröst M. Herr: endog blive ganske faa —

I Videnskabernes som i Naturens Rige gives der saa mang uopløste Problemer, ligger der saa meget

skjult for vore kortsynede Øyne, at det er umuelig andet end
at vi maae tvivle om meget som hverken ved Fornuft
eller Erfaring bliver os tydeligt. — Dette er en Følge af
vor indskrænkede Synskreds, vore svage Øvner. — Hvad
Vi ikke formaae at giennemskue, kunne vi heller ikke
opfatte noget bestemt Begreb om, og saaledes leve vi i
bestandig tvivl om mange endog af vore vigtigste An=
=liggender. — Alt hvad der ikke lader sig mathematisk
beviise, kan jo paatvivles; selv 2de lovfaste Vidners
eenstemmige Udsage, hvorpaa dog saa mange Menneskers time=
=lige Vulfærd beroer, kan indeholde Usandhed; de helligste
Løfter kunne sviges, de varmeste Venskabs-Forsikkringer
glemes, og det practiske Liv ~~frem~~ opgiver altfor mange
Exempler paa at det ikke blodt er Muelighedes jeg her frem=
=sætter. — Ikke blot om speculative Gienstande, hvilke det
desuden ej er hver Mands Sag at indlade sig i, men
ogsaa om ting der ligge os meget nærmere, om Ør=
=lighed, troe og Love, om Uegennyttighed Selvopofrelse og
fleere Dyder kan der altsaa i mange tilfælde være Grund
til at tvivle. — Men med alt dette ere disse tvivlere slet
ikke mine Folk. — Der er et gammelt just ikke fiint, men
derfor ikke mindre sandt, Ordsprog, som siige: tyv tænker
hver Mand stiæler, og den der i hver sin Næste seer en Skjælm
den der opdager iidel Underfundighed fordie han drager
Retskaffenhed og Dyd i tvivl, den er neppe selv frie for
de Feil han troer at finde hos andre. — Det Mennesker
der ofte ere bedragne omsiider blive mistroiske og for=
=falde til den omtalte tvivl deri kunne vi ikke for=
=tænke dem. — Brændt Barn er som det heeder bange
for Ilden. — Det kan vist nok ogsaa i det heele taget være
forsigtigt at nære denne tvivl men det er ikke ædelt, og
krænkende maae det være for den retskafne naar hans
gode Villie altevegne möder tvivl og Mistroe. —

Jeg vil ikke tale om at ensidigheden ligger sig til Nordboens
ogsaa, vaabnen og ikke skilte Bøsse, der ligge langt fra
Lyst til Jagt og Lyst til Krig, men, som den skuer i
Bibelen, ikke med krybende Smigren og List; men den
slagter sin egne Herre som Fiende. — Hvorledes den det
kaster sig omringet af Fiender, som han ikke kan
kan magte sig for Hans vogter vanligt Djævlen. Skyldes
det Overmodet sin Styrke Lidelighed. Maaske det Fiendet
om sig Ægtemagen Evangelium og Fundrede skarpe Vidner
Fiender skraffe sig, som ofte skeer, ikke selv, og gjøre sig
mod ikke saadant Lattervækkende omvendelse.
En vogter Handling Forvandlet med Mod og Bestemt had
Lykkes ofte naar Evne og Forsagthed ikke udmarke. —
Hvorfor Grunden den skarpe Mand, mandes Hjemvendagr-Mann-
skat ongster sig med Evne over Bogstaven. — Vi Lande
jo Dokumenter som vi Lande skrive os Længe, Fuglene som
aldrig Lunne Skrive forbrige med deres Fjender, altsammen
af ubetydelig, vandforkommende og tildels Lindrende Evne. —
og nu Evne i Antiquitetssager. Hvor ofte har ikke den
Gjældt Sammenligninger hos de saakaldte Ebenbetydende og
gjort slige Folk ør i Hovedet. Ikke forbi jeg med
den som indgiver sig for de nationale Fordommes Hang
Klages Evne, jeg tvivler nødvendig, at den Fuldkomne kan vorde
synderlig nyttig, men Verden er det dog altid og saa Hermed
ont vorde i det Lange. — Sandsynligvis den egentlig Lære be-
= fatter sig med adskillig Aand har mange Forskjelle.
Jeg vil Fælles ikke Vanskelig. — At tænke om alt ligge til
sin egne Erindringer, er dog mindelig nu regne Fornøjelse som jeg
for Resten ikke skal gjøre nogen Strid, Lue at nogle
vil skaane mig for alle Fædrelands Kærlighedsmanifester, thi de kende
mig og jeg Lade aldrig, for Eksempel, ytre: Hvorved for den Fædrelands
Løve! — Efter saadanne at have Fundet Lønne og tilbage om
Evne, er det mig en Fornøjelse at Lunne skulle med at bevare
os for os alle Tros Bekjendt, den navnlig: at vore Øjne sikre

vi sidst vare samlede atter oplevet en Fødselsdag; Vi ville i den Anledning gientage det Ønske vi ved fleere hans Fødselsdage have frembaaret, at han end i mange Aar maae leve og leve lykkelig.

Til d 13 Martii 1822

Det meget kiert mig skulde være
Stald jeg kunde faae den Ære,
Paa denne Dag om tyve Aar, –
Med dig at tage mig en Taar. –
Udfordringen er giort. – Jeg haaber,
At du hver Aarsdag nogle Draaber,
For Kunsten ei at glemme, taer,
Om Løvetand det end kun var.
Naar to og forreti man skriver,
Tænk, hvilken Glæde det mig bliver,

X

Ditto

Lev, lyd din kloge Kones Raad
Du kan da ei fra Lykken gaae.

E

Ditto

Du Søn af Pierider
Som Dinig kaldes ægte
For dine skiønne Lieder
Gid mange Aar du nægte
At du een Bitte har,
Vi vend – naar vi dig nøje
Du dog til Lommen taer
Og finder uden Møje
Det som os moere kan
Lev derfor kiære frater
Lætitiæ vor marter
En huld og virksom Mand

Δ

Til nu Calus,

Hvis nyligt holdte Ligtale nu Mand som havde sagt
ikke at tale, sagde at være forfattet i Lapidar Stil.

#

Man siger at Stil være Lapidar
Det mest er sandt, thi Calne stenhaard var.

X

o

Underrigtes.

Det nye Gvodlibet eller Catechismebuch uden Titel ~~at~~
er siden vatmodigen kommen frakommen, for Forargel-
sens Skyld Ordene ingund Opbringelse, der kun-
ne forargne ved sin Letsind modkommende mave ind
ved. –

O. –

Cala
d. 5te May 1822

M. Gi.!

Det vore mig tillatt, at sige Mennesker at tale, eller snarere at misbruge M. Gi.
Calemåde ved de Ord Lod være en Lagt, som i det mig bekiendte Sprog er blevet
udtrykt ved at sige Lod. Myder ayav siger Grækerne; Latinerne ne quid nimis;
vi de tro, Tydskerne; ej for Tarne allesammen ist mådeholden; not to much, og vi:
Maade med alt. Den Lort som engelsmænd, som lang og nøiagtig med Emden Calen
norde, dersom den var falden i mit af M. Gi. Lod; men som Lodkaggel med
den vore i daglig Tale, troer jeg dog at Emnen finder Lod nok – man caster
– som Ler, Jord sten i sige jeg med Skipperlatin, det er Ingredienserne jeg
mangler. – Dog til Engelsmanden. Myder ayav, ne quid nimis dé. – ja det er det
store Problem – det er Emnen, som saa ofte vinde Dødsens og Løsen, derfor
Grækkerne omskrev de farligste den vore med Alexanders Sværd, og Tydskerne med
det almindelige Fornuftgreb: Lad Sagen tie. Een at spise formeget, een drikke
een for lidt, een sove, een vaage, een sammenlibe, een lee, een snakke, een tie, een spa-
sere, een ødsle, een gaabe, een for lidt formeget, og tusinde andre een formeget,
mere, som lod de med det første Øie kaste sig uden at Emnen ogsaa, dog i større
Grader maatet for enhver og alles enhver Legemsbeskaffenhed – men maatet
forskiellige af de klogeste, ja kaldet af Gud. – Der gaaer en Linie, en Middel
Linie eg gennem Livet, liig langt fra Daarskab og Dødskab – at gaae lige
Middelvei mellem Fornuftighed og Dødelighed – en Linie, der allerede Grækerne
opgav i Tidens Forandring fra Digtens det og skrev til en Linie Grænse tusinde

psikologiska och teologiska Undersökningar försöka derom Ej Er i att vara
det Mera, som bor Sig Kristen: ne quid nimis — men ju dristigt ju
mera, ju Andan gifves åt Bokstafven, och de Dristande mer Ögnas
förblinde af dem, der allvarsamt lyssnar i Bönen. — Communione naturæ, min
Själ! — Många Gånger har jag i lång Tid gått omkring Linné med hjelp af
Hjärnans och förnuftets Ballanceverktyg — men de, som lyssna gå mycket
sällan följa Bibeln af Linné, förgripas lätt brinnlig skadlig Gatta, der mycket
Luft i Förhållandets Skimmer, samladas Atmosfæren, att den mest Öfvade
Kvicksilfret i Sinnets Tomma Rörs klarar är i Hemlek och falskt vatt — af hvilket til
tvång mål och också dessa misshälliga men Helsjunkande Hjärtslag
gifva i Ballanceverktygen, för att finna den till att nippa, och det Ej Er var dem
allt för mycket att finna denna eller Linné Skaparop följande med hvilka jag i Ej undan-
dra bör det att Evärdeligheten som ovan mycket Höjer. — Jag tror mig Linnés
förhållelige Alder — i Barndomsmunnen: Skönt Claudius mål gör det i att
Linné Begynnelsen och Enden af det mänskliga Lif är Odrön, Mid-
ten derimot Sköns: / i Barndomsmunnen synes dessa mål i Ej at vara att
tänka på ungen Medelsinne, men dock är det til Ej Lan för dem mot mera
Lämplig, just i den Alder, att en god Genius leder oss tryggt genom Lindes
Scylla och Carybdis. I Aldersdomsmunnen går man från de mänskliga Lärer ofta
en Dragsula tillbaka, som gör det Skuldrom svårt mänskligt at hålla Medel
Linné — men i Midten af vårt Lif synes mig, som sagt, vårsam alla an
Gerial — en Sangguerial, en Lärer Gerial, en Lord Gerial, en Bon-
Skaldgerial, en Skyttegerial — ja, jag besörsak en Obildelig Klassicis-
tens Sordighet för at Linné nämna dessa alla — ty jag undrade, som
Skynd, i St Skolgymnasium över Skilosophien, Samvittighetsfrågorna i 30 års Hellige
Dårar. — Lagom är at skrid från i Historiens Region — vissa dessa Ga-
meistörlar, en Camillus, en Frederick den Store, en Napoleon, en Alex-
ander, en Cæsar, en Hannibal, en Gracchus, en Diogenes, en Porsen-
nas — alla gåva de en Blind Ballanceverk på denna Linné — men dristig
de dog; ofta Förrädare, som stundom vid på Höjda, men vid dog i stora
sin Förstand, mindre dog, för at göra dessa skrift på sin Yngdom, och för
Linné. — Vals de nästa Evangelier, som syfta det at göra oss at Apostla
Linné på denna omtalta Medelsinne, Gamla Just som alla Sig bar dessa
Medtagelser. — Skrad Lan vid vid Gruskjön bl Linnéskolegiums vårsam-
dans och vigtigare vid Hjärt: Lärer nödvändiga, som Drias och trodska
som Skaper — men Snor mänskligt Gar at Gerda Medelsinne! Ju Gar
förvirrat af Lärer, en Andan af Skaperns Natur, och det bleve dessa än
mindre at Gerda Ballanser. — "Ofta Gor jag Gått säga, samladas Lyda
en Gerby ecolmers Ord, ofta är det mindre at Lära i Verden, dessa
Gorställesa." Gruldom skrödelig Eilskaper är detta! Lastar Gos allsam
samladas fördragat Gyptalbrona, at ekegan Lan betrygga Gruskan Gysiks
eller andra uden Skyldig. Der för äro de samtliga Hjärna mycket ona

Ell at vise sig for Fremanden med aabent Ansigte, og i følge denne Oprigtighed, forklare dette Eventyr Meningen klarere, at behandle denne aabenhjertige Maade, som at vinde Livet. — At handle imod denne Oprigtighed, er Mangel paa Barnlighed. Og dog er denne Mangel af Barnlighed alle Steder meget ofte paa Færde! — Et Barn eller som Barn gaar gennem Livet uden Mistro, uden at Ondskab og Egenkjærlighed har gjort sig gjældende, det Barn er Guds Billede paa Jorden. Den Ælle denne Barnlighed forglemte sig til de Voksnes Væsen, og ikke den da kunne finde Himlen, mundes Verden? Der er noget Fra Himmelske, saa Helligt ved den! det var som om man saa fra en Dybde, hvor Lyset ind i den aabne Himmel vaner Øjne." — Hjælp os Herre! vi søgte og fandt i vort Forhold at medium mellem Børnene Helligdommene — vi søgte at modbygge den Barnlighed som forvolder en Fremmed Gjæst Ydelse. — Fra vi med af og til dvalede ved Livet, saa som vi dog tapt en Vaand med os fra denne Elskov, hvilken i vor Hjærte gav fornemmelse til at ønske Vandskabsbaand — vor Fremmede Gjæst forsmaadte sig til at ønske Vandskabsbaand med denne Vaand — Slog den i Ælle i Døden — tager den med sig paa sin Reise; men vi vove jo alle paa den Reise, hvorfra ingen Vej tilbage; med Hjælp af denne Vaand skal vi i Livet som i Grannes Kjærlighed finde Fremmeden igjen — thi den vil aldrig briste — med Ælle i Døden. —

O

Til

Det Lumme med mange tilbage
Vore Ønsker saa glad dig fra igjen
Kvart andre Lyst dig modtage
Mate Liv Kjærlig dog vor Vaan!

Løgen

N.N. Indbragte, som Gjæst, som Elskværdig og som Hjælpsom — en Mindetale af D. W. —

Om Kunsten Vidskyttelse, og dreje sig i Kjendskab i Kjendsgerninger, af samme Forfatter.

Hvorledes bruge man? en Dialog af C. D. —

Et Hjørne

Hvinet Fødsler er at finde paa Vorset i Nærheden af Bryggerhjørnet; mange Gange er Gulvet paa Mellemgrund.

X

Hjemgangen

Ufljelig, Fader, Kjøbenhavn, en Person, velkjendt til os, naar

vi ikke ere i Samlivet med Gud. — Men grunden hertil skulde være, at den sin ingen Kjærlighed har i sig til Gud eller Guddommelige?

Lærebog, er i Alt: Hyrdebrev og Prædikener — Hvor mange blive Præsterne skikkede til at være Hyrder for Menigheden, som de skulle vaage over

Iver og Lyst til, endog efter Befaling, at virke til Selskabets Vornøyelig-
hed; har jeg spesuleret paa at finde Emne til en Tale, men forgjæves!
Jeg har rødt vidt omkring, sågt, fundet, men forkastet, og intet
fundet, som jeg var vogen at behandle, og derfor tilfreds med.

Tilfreds med! Tilfredshed — et herligt Emne for den, som for-
stod, at behandledet — Imidlertid vil jeg dog prøve paa at
berøre denne Gudinde. — Tilfredshed! at definere Dig, formaaer
jeg ikke, og Definitionen skyænke Imig vel M: H:! men at jeg har fælt
den Guddom er vist, og stærkt Savnet ogsaa, som jeg føler. —

Tilfredshed, enten jeg betragter Dig hos Individet eller hos
Corporationer, synes Du i de senere Decennier alt mere og mere
at have bortfjernet Dig. — Hvorhen have Dine ande Forfølgere, Hud,
Avend, Mirundelse, Havesyge og Egennytte, formaaet at jage Dig? Hvilke
vilykker have ikke de Dæmoner ved Dem Bortfjærnelse forvaldt Verden?

De mange og gjentagne Revolutioner, som i de seneste 20 Aar have
rystet Verden, og især den europæiske Verd, ere de meste talende Beviser
herpaa. — Fra Syden bortdrag Du først, og vandrede alt langsom-
mere og langsommere mod Norden, men heller ikke der lade Dine ande
Forfølgere Dig have redvarende Roe. — I Danmark havde Du fæstet
Boe, men Mirundelsen vidste at hvervledette lykkelige Landende Regi-
mentshedernes Ström, og den hulde Gudinde maatte flygte. — At den ikke
i vort Land har villet boesætte sig, det vidne de hyppigen gjentagne
Klagemaal og Klynken fra alle Kanter. — Og dog! hvad gav Anledning
til vort Samfunds Forening? Mangel af Tilfredshed. Men var
utilfreds med den herskende Tone i alle Klubber og Selskaber, og
nogle Enkelte begyndte at tænke paa en Revolution, og fik i megen
Hast saa mange Tilhængere, at de vovede at erklære sig for Selvstæn-
dige, og danne en egen Stat. — Her har den hulde Gudinde fæstet for
stedse sin Roelig, hvorfra hun aldrig vil bortdrage.

Tilfredsheden forlader vel stundom Individet, og ikke altid
er det, at Pøbelse af slette, umoralske, Handlinger, eller, med andre
Ord, den vagnende Samvittighed, jager den paa Dør. — Den forlader
af andre Grunde Individet, men i de fleste Tilfælde turde vel Aarsagen
være, at man ikke formaaer, at holde Lidenskaberne og Affekterne under
Fornuftens Herredømme. —

Men, jeg synes at høre fra M: H:! "jeg var tilfreds at han
vilde holde og". — Det skal strax skee; men jeg vilde blive meget
utilfreds med mig selv, i dette Tilfredshedens sande Hjem, dersom jeg
kunde forglemme den Anledning, som samlede os idag. —

Det er idag vor ædle Men ∞ Pødselsdag. — Jeg vil benytte

anledningen, et ønske Dig al Held og Lykke; et denne Dag ret ofte maae gjenkomme, et Du nu og stedse maae omarmes af den hellige Gudende Tilfredshed, og et Du stedse maae beholde Ernes til, et holde Afforterne under Formuftens Magt, uden hvilket intet Gode, engen Lykke er varig for Mennesket her i Verden.

Til △ den 9de May 1822

Skulle Madamme Fortuna vel lade Dig leve vel,
Som jeg det ønsker, holde Du det ikke ud, men døde ihjel
Derfor maae jeg bede den gode Madamme
At hun Dig blot gaver, med Dine, tilsammen,
Saa meget gode, et Du kan holde ud
Til Du kaldes og til Himmelens Gud.

Til Do

Paa Fødselsdage, Kjøre Broder!
Man Ønsker jo frembringe bør,
I slette Vers, dog uden Noder,
Jeg derfor og fremtræde tør,
Og ønske af oprigtigt Hjerte
Dig mange Aar et lave Karsk,
Reent frie for Schaerndt og Gigt og Smerte,
Samt et Du aldrig maae Fortuna finde barsk,
Men et den gode Kone stedse Du maae finde
Med Mine som Puldmaa nen mild,
Saa et hun stedse staaer igen Pinde
For Dig med Tran og Rogn og Sild.
Husk medlertid, hvor jeg end tumles hen,
Min gode Nolle! igaa en gammel Ven!

Til Do

Du Held og Sundhed nyde end i mange Aar,
Da Goodlibet et Ønske mere ogtyldt faer!

X

til △ den 9de Mag 1822

Man ved jo, at en gammel Stær
Som Linsen alt passerer,
Dog seden Kønt for Ord sig vogter
Kan blive gammel som en Rare
Mens Ungdom tit fra Jægers Rare
Maa tige til Læger og Vekaster;
Thi spaaer jeg Dig, min Gøre △
At frisk og rask paa hver en Fals
Du blæser nu ad Vad og Vaster.
Ja mangen Ødselsdag endnu
I Grodlibet oplere Du!

o

Røger:

Beviis for, at Steen og altid er saa ufrugtbar og utakmemmelig, som det i Almindelighed antages, en paa Erfaring grundet Afhandling af J. M. F.

Om Neglerødders Anvendelighed til Halstørklæders Aftagelse — en theoretisk praktisk Afhandling af D.

Jeg var forleden i et Selskab, hvor man, blandt anden Tidsfordriv, morede sig med at vise og forklare smaa franske Opsatser, skrevne paa en bekjendt forblommet Maade, saasom:

P: des ooooo j'ai soupé des oranges
G
eller

P: G allons souper, j'ai grand appetit
A: a

etc:

Der blev yttret, at saadan Sigøg blot kunde viser i det franske Sigrog, og at den var umuelig at udføre i vort. — Jeg stemte i med, fordi jeg troede, det var saa; men da jeg kom hjem, tænkte jeg efter, satte mig ned, og gjorde et Kortsøg, som jeg nu vil meddele Quodlibet:

1.) alle
jeg og Dem os godt sagt
&

2.) alt Sees.

3.) en Tiden
Maad man vare rask

4.) Søger Klogskab
Visdom vejer

5.) Napoleon Tiden
raskede Fienden

Jeg ved, at Kroven ikke duer meget, men den er sagtens ligesaa god som Gjenstanden. —

X

Cale den 25de Maii 1822

Da jeg i gaar Aftes satte mig ned for at skrive denne Calelse, følte jeg saa tungt Vanskeligheden deraf, at jeg for ligesom Staven at lege med mine Lænker, bestuttede mig til at afhandle: Vanske=ligheden af at holde Taler. — Blot den Konst at tale ☽: ved arti=kuleret Lyd at give sine Meninger tilkiende, er meget van=skelig. — Tilmindelighed medgaaer der 60, ofte 30 og undes=tiden 10 af Menneskets sædvanlige Levetid under Barnet lærer denne Konst. — Paafaldende er denne Vanskelighed naar man betænker, at der gives Millioner andre Skab=ninger, som i 24 Timer kunne lære alt hvad der hører

til at rejsterne, forglemte sig, sörge for sin Afdöde og at dör,
og at der skulde nu længst störren Ceremoni Klæderingen, som brug
og dör i Sön, Jern og Klauer Skikkelsen i den første Ild gjorde
at Barne blot kan dem at gaae og tale. — Deggen man nu
omskiönt Mordu til, hvor det mange af dem, der siger at
Kunne tale, gjör det, at de skjör sig at halvt eller at helt Ku=
=nnum tale, uden at Kunne dem at udtale, at Æ, at K,
at S:, o:s: v:, nogtet de hvor Barnedommen til dem höiere
Alder ofte giver sig til Veir eller udsette sig for Spot og
Latter blot for nu forvidne vinge Mangel i talen, vil at
forglemme dem der ikke Kunne tale uden at lösse, skjönne,
skamme o: s: v:, som hvorr jeg at nogen vil more mig med
mig i at dem, dem det fejnes sinigte Lyst at tale av
mugtet mangelig. — Ja saa mangelig er denne Lyst, at der
giver mange som aldrig dör dem, nogtet de hvorden have Mu=
=gel saa dengang eller hörelsen, og nogle som blot Kunne
tale nogle Ord. — Af det første Slags har jeg sat nu
nogle og sigter Aare af Liig, som Kunde dem og forstaar hvad
man sagde til dem uden ikke gjöre uden ved nu nærtil=
=lemt Liv og Kun lidt mærkværdigt Lyd som sig, med hvilken
Kue for dem der nöje mærkvandte med Kunde, Kunde no=
=gunlunde tilkendegive sine Tanker. — Kjön var imidlertid
temelig stork i Mimikken, thi da jeg nogang Log og al
Forsög, ingaaende at Kue skulde vorde voldtagt, gjorde Kun
for mig med Mimik og Gebærder at saa tydelig forkla=
=ring, som det forstaaende at jeg aldrig Kunde tvivle paa
at Kue jo vare, om ikke voldtagne saa dog forgrov. — Af
det sidste Slags har jeg Kundt nu Mand original af Navne
som af Mosne. — Han Fadte Ulfert Brumbasse og Kunde ikke tale
andet Ord, end ja de va, de gade va, men Kisse gav han med
forskjellige Variationer, saasom gadeva de ja de va osv: og
med dem Hjælp kan sig vanskelig forme igjennem nogle
og sjette Lange Ord, talende noksaa tydeligt med sine Ord, som
som gandske vist indbilte sig, at andre Kunde forstaae. —

mue – det var ikke egentlig dum Dumdristighed i at tale, hvorvel jeg
skuer Gaarden; det var dog Dumdristighed i at holde Tale, hvorved
jeg har forstaaet, at Lise, med mine, tildels, højtidelige Ligelig=
=heder, kommer sine Tanker i en stærkere Orden, at
vinde Styrke og med større Lyst ind i den daglige Tale.
Jeg vil engang med de af de første Lejlighed, som for
mig kommer til at holde en Tale – midlertid skriver
jeg til vore Venner paa at de mægte giver mig, som har skrevet
mig dejlige, ikke som har skrevet mere paa sin Fritids=Tale
med Landvæsenet paa sin Fritids=Forelæse. – Og jeg skriver
mægte naar jeg antager, at Fritids Tale for det mindste
vilde være Forstillelses Tale, hvorfor ikke den Fritids, Hvorfor
Hjemmet, Fingrene og tildels andre Lemmer til hjælp
i deres Talens Fremførelse, og hvorfor ikke de tilbagede
Forsøg andet at Forstille sig at mestre Ord. – Dog jeg
Jeg til det andet Trin, som mindst vigtigt er det ikke ofte for
Tale, der bestaaer af 2 Bogstaver: Ja og Nej og hvor=
=mange mange Tilfælde vilde Tale kunne være, som oftest
naar den skulde bestaae af 3 Bogstaver? Skal der skulde
jeg mene, at være ikke at have opfundet Sjælelivilligere
Tale skulde Grunde hinde Guld, thi da skulde Talen opfin
mange Tak, men naar nu Omvendt skal give sin
Undervisning nu Ros, eller naar nu Hjemsøger skal
indskrænke Tale, Vore eller Hjemd. Hvor mange nu
ikke da Talen? og hvor mange Forskrifter ligger der
ikke saa ofte i Religiøse Taler? Ynske for saadanne Talen at
de ikke saa; ligesom Forfatter, Oppositionen ex auditorio, og saaned
som da Tale naar vore mange, gode at deres Tale klinger til at
Hjemmet, der ikke skulde skulde i at begynde Silentium,
eller naar indbydelser mod nu Ros eller Evig; for ikke
at klinge alt for morskligt. – Skal der siges Lovgivningstale,
da nu Talen ej skulde tale, thi nemmet skikkeligt Mangel
ikkun siig grovere for at vise den Forfatter for Hjemd
den skikkelige for Fædrelandskærlighed, og det at vinde mange Ligt
at siige den gode, den uskjønne ligge i Hjemmet at han nu

det, thi at ordligt Menneskes Øren kan ikke blive ansvnt for nu Ungrad
eller at kunne Lagen hensigtes med sin Ende. — Den giver vigtig
ved at Skoges, som Smaalen begynder i at voxe eller Lysta, og som
jyske nu skörst, naar de stande mellem Lons og Dorde
at de kunde indholde Byggen Dale, mine vissa nu nok ikke ikke
med Grun. — De sorden Bud og Landmorrowsche og mone
Lovens Stridene galt skrive Bud om mare nu Gor Byggen
Dale. — Blive mon sovrovrent, hvor menskeligt er det
ikke vo at tale: Lidenskabarne kan sove det mine Grundsæder
ikke Dumgader, som engang; og det er ej altid at mane Lov,
ja ind imellem at mane bör, kunde kunde Forsagt torde istedet for
Sandt. — Det er kun faaen Menneskes gigtet med forædrene Lig-
lighader, at kunne som Mundene i Calais, svare med al,
sokke Hovedsvin sammen og sin op mod Himmelen. —
De Sokkingehus Sande tek nu Belgiorer, hvor menskelig kan
ikke ofte kun vore: Det glade hjerte Lare smilen af Salmme-
ligheds og Forkindtlighedes Sokkelyst, mine Mundene kindet ingen
Ord tillat sokke sind. — Hvad nu ugelig Sakare ikke Gudige
Utrejl: at bryde ud i Taushed, nogensinde Lucik forsvares,
der mindre jeg det mindste noen mindre mandrigte sind
angiven gode, som i det, som mide ovinge sin Belgiorer
der indbrigte Sark ikke vedagte at sige, at mindste Ord,
thi Udbrudet mindre Ha veg saar af Gerne Tigen og Gunde
Udmontas samt sokke igennemsee Gaus mekanistiske Hjerne.
Og nu i Sokke- ikke andre Forkindelige Forsamlinger, hvor
der skrue tales mind Armer og Omvæg; hvor menskeligt er det
ikke der at skaan sommen sine Dalen? Man mand og sund at der
sidder skiek af ozmoer Gener Tilgivere, ikke mide ligge det tek at
Sande og gennedrive, nogle, Forstande deres Cymer Gemegud paa
paa Bigned, og omtyggeligt for at drofte de Grundvorgte Grund,
andre Lurende paa Ord paa Ord, for at fejede mi ikkes tone
Flodes ved at Kritisere disse. — Sandelig jeg Gør Lucik mange
der i det Sagtige Liv ikke ikkeno Gamen Lucik talet mangt
mine med og mangt vel, der i saadanne Forsamlinger Gasse
sidder skrive sine Konsonanter, ja mastene Gamen vælmat

vorer de med Afstemningen skulde sige Deres velmenede Ger
ning vel? — Og Hvad vilde Jeg vel vovet have Overlegning
med Vanskelighederne i at holde Taler. — Jeg vil ei selges
Jeg vil det er vanskeligt at holde Taler, som jeg ikke vilde
at bryde, eller er modstridende til en ofret Ed.
Ei selges vil i Alting mit. Jeg holder Taler for en Medvorker,
som vil for sidste Gang gave mere til Selskab for sig.
Ja Gid Ord vilde vort Lag for stedse vedblive Jeres Flid
Enighed i vore Gloder, Hvilke Jeg ønsker vil overherligere
Jeres forening og Samvirke. — Vore Forgængere lod Protokol-
len blive ved Jeres overlegning med Omhyggelighed; vogte
os vel vi vore Jeres Flid med sig i Jeres Navnes Hjemmelse.
I vore Bøger Jeres vil Jeres Hænder nævnige maa Jeres
Flittighed, ej allene til Jeres Ære og til mindre
Lettelse i vore vinskyldige Bøger Jeres Efterfølger
for os, Jeres dette Embedsmænd. — Dissen maatte vi vogte
vore Øjne vel Egnede at sætte Jeres Langsom bort fra os
med de 60 Mile der adskiller vore Jeres til Sammen-
Bolig og vore. — Hvad Jeres vor nemmer af os ikke ofte
ikke jeg at sige; men Jeres vor Gudsfrygt ofte vor Dyd
Jeres; og derfor bør jeg i Jeres Navn sige Jeres en
Hjertelig Tak. — I det jeg tænker Deres og ønsker Jeres et mindelig
Held paa den nye Bane Jeres skal betræde, bør jeg Dagen Jeres paa Hjerte
at bevare Gudsfrygten i huldigt Minde og med Lydighed at sende Jeres at
ikke vanære Embedets Navn. — Hvad jeg til Skilsmisse Jeres sidst vil
gøre vel. er mine ved ikke vel Ende ikke af Hvad der med saadan Lydighed,
Tænk og Ønske sidder. — Min Tankefølgelse Ligger ikke blot i mine
Øjne Øjne, men ogsaa i mit Øjne: Vanskeligheden i at
holde Taler. —

X

Ærø d. 26 Maii 1822.

Det gaar sine gammeldags jeg gaaer og ni Formiddage
for gammeldags i Dag. — Hvorfor Aldrig Formiddage
Jeg mener — det De vel Hvad vilde vi med Dem og
at jeg vil gammeldags i Kirke og i Byrog
Der takker jeg dig for det ydmygelige Hjerte

For hver Gang i dit Huus saavel i Frijd som Smerte
I dig jeg fandt en Ven, deeltagende og troe
Tidt kom jeg ~~her~~ traurig her, men gik igien saa froe
Og dette kiære Huus for mig snart lukket bliver.
Dog for det skeer, O ∪! mit rørte Hierte giver
Dig og din ædle Viv en liden Glemmigei
Til tak for den, I gav mig med paa Livets Vei

O

I denne Tørk og Heede
Man ligesom faaer Leede
Til Skriven og til Læsen.
Med Stoien og med Blæsen
Man sidder paa en Stol
Og seer paa Vaarens Sol
Som høit paa Himlens Bue
Os varmer med sin Lue
Men til at speculere
Jeg og △ ere
Ei rigtig satte op
Vi dertil siige stop:
Dog Quodlibet befaler
At noget op man maler
For Resten ligemeget
Om det ei bærer Præget
Af sunde gode Tanker
(: Stigt ikke hver Dag vanker:)
Kun at man Bitter har
Og den af Lomen taer
Naar Præsidenten bijder
Det derfor ret mig frijder
At ganske San Idee
Som klarligen at see,
Jeg uden mindste Stammen
Nu haver føiet sammen
En skiønne Hoben Ord,

Som strax paa Klubbens Bord
Jeg vover at nedlægge
Manske ifra os begge
(: Jeg meener △ og Jeg :)
Men hvis han skulde ei
Sig vilde kiendes ved dem
Saa maae jeg herved bey dem
Modtagne fra mig ene.
Jeg kan jer ikke tiene
Med andet denne Gang
End disse Rim hvis klang
Er klang og ikke meere
Og hvoraf mange steere
Som ingen Ting jeg kan
Saae i en Hast istand
Men sikkert vil i finde
Det nok for denne Sinde —

Bøger

Barnlig Kiærlighed — Et enacts-Stykke opført i Kiøk-
-kenet 17de Rode No 31 af Elling Flest og hans Fader.

(En Addresse)

Min kiære General
Fiskal
Vær naadig med os her!
Det veed enhver,
De under Krigen løb hertil
For ei at blie fiskaliseret
Man derom meget sagt har — siige vil —
Man siiger nu De har flateret,
Men hvem er frie
For Kryberie?

△

Ditto

(I en meere familiair tone)

Imellem Bergens Fielde
Tilsidst en Ven du fik
Ham maae du nu ei fælde
(: Du kiender ham i Drik
Han staaer saa fast paa Bene :)
Ja han kan klove Stene
Foruden Riffelpiber —
Ham skade maae du ei
Lad ham nu tutte med en Vei
Mein Lieber!

△

Tale, den 8de Juni 1822.

M: H! "Den meget har i Sindet, falder samt udaf Mindet" Dette gamle Ordsprog maa tiene mig til Undskyldning naar jeg ligefrem og oprigtigen tilstaaer, at jeg lige indtil igaar aftes havde glemt, at Quodlibets Samling ved seneste Möde blev bestemt til i Dag — og at det destoværre var faldet i min Lod i dag at skulle underholde m: H:s Opmærksomhed i nogle Minuter, med ligesom en halv Oratiuncula — Ja, Glemsomhed er vistnok en slem Feil, som har afstedkommet mange Ulykker, og det værste er at vi troe i Almindelighed stedse for os selv at kunne forsvare eller i det mindste undskylde den, ihvorvel den dog nok somoftest og næsten altid egentlig er en Uvane, der hænger ved En fra de yngre Aar, hvor der ofte ikke tænkes nok paa at undrydde den. Ligesom et kiært Barn belægges denne lede Uting med flere forskiellige Navne. Snart heder den, som ovenanført Glemsomhed, snart Adspredelse, snart Sandseslöshed og snart Distraction o. s. v. Naar man betænker alle de Uleiligheder, denne Uvane har afstedkommet ligefra den

Jalousiveder Sönner og Forsten; der begynder sin Forkyn
med det Spörgsmaal: "Hvad siger den gode Mand David?
uden at kunne kaare mødre, medens vore Forældre
den bevinte Talen, der ikke kom videre i sin Tale end
til dette mærkelige Ord: "Ord Herren!" troer jeg man
har grund nok til at takke Gud til den. Hvad mig selv
angaaer, da har jeg ret forskiellige Vidner af denne Sind=
somhed Dannen til at jeg ikke begraa ester Guds Bande
den. Daare Sötegrue Jomfrue at mig, naar en eller
anden interessant Gienstand distinterer, og jeg tjener
at jeg for Sindet intet nu nyt Tyngepunct at betrag=
te Tagen fra, eller nogen nye og afgiorende Grunde
for den Dotning, jeg forsvarer, og jeg skal til at indkramme
min Overbevisning, at denne da skiedselig er Sandhed i Ord og
jeg ikke er istand at sandse det mindste af hvad der for et
Publik siden stod saa klar og klart for mig. Den ergerlige
Dölskhed, som i et saadant Publik skaber mig til, kan
kun den, som har kiendt lignende Erfaringer, sætte, en
Dölskhed, der er sammensat af Skamfuldhed eller Vidskræk
skaber med sig frem og skammer over at have forbrudt
sit Maal. At ivrigt saadan Skamfuldhed eller Dis=
traction er en Mangel og ikke en Dyd er naturlig
sent Sindsammenhæng beviser saa mange Mand af ikkemeget
Sindsevne, men som tilligemed i en ikkemeget Grad have meget
mindre skadelig Distraction, iblandt hvilke jeg ikke kiender saa et
Exempel vil nævne en J. E. C. hvis Sindsammenhæng og Distraction
maae ligge forbi. Ikke er det imidlertid min Mening med
mine ovenfor omtalte Skamfuldhed, at det mindste kan ænsyn=
ligt, at Mennesket intet Sinde glemmer. En saadan Egenskab
havde utvivlsomt Ede i Livet skulle fölge ligesaa vel, som det
havde Haar, Skiönne tilfölge, skulle Ede med at blöde,
mindre Sinde den dödelige Brydsel og Skam aldeles ikkefordelig.
Derfor træder med enhver sörgelig Begivenhed, der saarer os
ret dybt, Sorgeanskuelsen, lig en god gammen, uforandret frem
fra Dagdrømmen og kinder mere Haar med sin Hovede og
Taarer at Vör over det Maleria, der skaber for vore Er=
indring, skiönt den efterfölgende giör det mere nödvendig at Sinde
dem i et stort Grund Sinde skiönne skiönnemen. Disse Billa=
der gives der dog imidlertid, som Sorgeanskuelsen forgiæves an=
taster og söger at ödelægge, men som skiærpet med skinsyg Omhu
bevares, ofte er Billedet af ældre og ogsaa Mænd. Jeg, som
nu skaaer i Begreb med at skulle forlade en Dauling af

Venner, jeg i en Række af Aar har kiendt og ekket, foler alt for dybt Skilsmissens Smerte til at jeg skulde kunne tolke den — kuns kan jeg sige Eder Tak og atter Tak En og Hver for ærligt Venskab, for mangen mørk Times Bortmaning og mangen uskyldig Glæde — og tilføier ikkuns den Bøn, at I ei ganske ville glemme mig, men Sundom i denne sande Venskabs Helligdom erindre mig med venskabelig Deeltagelse saasandt som Mindet om Eder aldrig vil udslettes af mit Bryst —

All mein Sehnen werd' ich, all mein Denken
In des Lethe stillen Strom versenken
Aber meine Liebe nicht!

U.

Til U

Jeg siger nu som for, min Ven!
Hvis om du ei vil vende Færgen
Og komme til os her igjen,
Saa glem dog ikke Quodlibet i Bergen

Δ

Tak I, som sang saa vakkert paa min Fødselsdag
Gid længe vi os sammen more,
Og finde, som vi hidtil fandt, i Smaating Smag
Da savne vi ei skal de store.

Δ.

Nogle tragicomiske Forlovelses-Scener udgivne paa Adressecontoiret.

Δ

Til N. N. i Anledning af hans Giftermaal.

Min Hære N.! du er vist gal
Du spilder din Bogtrykker-Lykke;
Thi skiandt du er original,
Begynder du at efter-trykke.

X

Böger

En Roman, trykt i Altona, eftertrykt paa N. N. Contoiret i N. N.

X

1.) skriver ikke min Mands Mening og Ingens end
Jeg jeg er bevüst

2.) Hvad er Skiel imellem Troe og Dom?

3.) Mange leve sig selv i Alderdommen

4.) Der findes alt Hög Hög.

5.) retninger Stavangers Lyset bringe ofte

6.) Samvit Fred Lyst gaaer Alt.

7.) Embeds Retninger gaaer Alt.

Oplösning

1. Jeg underskriver ikke min Overmands Mening, og overhovedet Ingens, förend jeg er overbevüst.
2. Hvad er Forskiel imellem Overtroe og Kordom?
3. Mange overleve sig selv i Alderdommen.
4. Der findes overalt Hög over Hög
5. Stavangers Efterretninger bringe ofte bag Lyset.
6. Fred i Samvittigheden overgaaer Alt.
7. Embedsforretninger gaaer for Alt.

X

Naar det snarten var for kaldt taget eller for sødt,
Naar der ikke var paa mig saa megen skidt,
Kunde jeg skrive meget skiønne Vers
Nu skrives i Sødru vil vi ikke spørge
afskud af min hjerne det mindste godt
og som St..... at skrive om Snot
dertil foelder jeg mig alt for god,
Si gerne jeg skikker af Lömmetandsrod,
som giver Vanskjødningen for O,
galanteren er vi i Bergen udstrøm uden Magree.
Da det nu er sødt — jeg vi gerne Jer saadan drikken
skjenk jeg Adieu, mine Herrer! med smukke Pikken

Ø

Signums Indskjedelse paa Skolla Lock Kundeam, en Extract af X.

Ø.

Den Vogelsindige, Candidat Kunstmil af X.

Ø

Anmærkninger.

Endskjønt Carl XII forstod Fransk, skjønt han dog ikke ret at taale det. Han tog sjelden sin tilflugt til det Latinske; men det var ikke ciceroniansk, thi da Kong Stanislaus negang spurgte Jam: quis est ille profectus? gav han til Svar: est pauper ille Colonellus, cujus uxor facit mixtum fixtum cum aliis maritibus.

En Baron Cederkreutz kom sendt med det svenske Hof; dette negang Peter d. 1ste meget skjerpet til noget sjelent at blive barmfuld. Kvinderne for at tilkjendegive, at Cederkreutz kunde taale mere end han, indbjöd sig ham i sit gjennemsigtige Sjæleskrud: Dig mit Hjerte nigter trinken; ieg Anden, er Dig ikke.

Dette d. 2den fad paa Natteleg engl. til Tappet, at mange ret tæt ved paa Natten, maatte spørge hr, spørge en Anden hvis sig nødtørftet paa Matrosernes Vogne. Kongen skulde aldrig se saadan Trang. Da Bastiana negang var paaen ned og kom ind igjen, skjældte Peter: mere "skamme" nansiegtede eide unge Mennesker, smukke sort ikke kunne nødsages en lang Vidden, hvorimod han den gamle Kapitain, ikke lod sig saadant gentage. "Alf! dette Majestet, svarede hin, med en Forbeining: det er sort for Mig, hjerindtil Bloden

---

Undskjedning.

Her Varme og Hvalme jeg vi kan skrive
At jeg tomsendt Kamer, Ja Herre! tilgive
Den Synd jeg saa ofte tilkom for bedrevet
Og man forsendet i Hjerten er blevet
Jeg lover Bedring, og giver mit
Blot Kunne vieder skrekke lit.

Den Jacob som saldes i Qvodlibet nt
si oppover sig vigtig, men sinrödd sork
Da vaabn nor i Vatervad ikt löd
saa Vorden af det i Folkevin sjöd
ikt Blod blev loedt som i Sjöa
ikt bevæd som Gneis paa Disken
saa Opkendt Lad sam gauga au
i Bergen ömmeligh som blime kare
Ork Bönskab til Jacob blev sendt
Vi blev saa ied opkrant
Gud give vi blot ikke for Sammenligningen for
Hal paadrage os Naades sammenga Ske.

ω

Sinsimiske Anekdoter

Stang, en Disciple i Latinskolen, som blev sat og skulde miod Hjöa sig ut for Brillar i som han fandt god for sine Øien, beblagrede at det ikke var Stang: Brillar — den skjæmer dø ikke, sagde en af sine Kammerater, dø er jo selv Stang.

En Bogtrykkersvend i mit Nabolag, som sandt en gaab, der skreek nedestå-
11 Og for mig, sagde, da den 3 Gjæslingen kom frem, Gj. de ovrige Og nom
ikke frem — " men Gaasen maa ja nødt for frit, og saa skrev den aldrig
ske de Punkt — skrædder saa den Brand, de fik Øgrene ful, saa mange Gjæs,
at Gaasen ikke saa Plads til at skrive ikt.

Dixi amanuensen i dag i admte Gyanisen, at 2 Gaasefingen som bort d. 28de Mai — med ikke mærkværdige Tillæg; at de vare undrige, medens de vare under Bevogtning af Gaindemannskab, som ofte bemærker Malerkoken.

o

Lørdag den 22d Juni

M. G. Gj.!

Da jeg skyttede paa Landet tænkte jeg ret, at jeg i den kjedsomme Natsmed Skyet, Lued udarbeide nogle ret skjønt, og ligesom Peris Brønn, der i Middelalderen laae paa Kjøgene og ved Natteiden med Nøisomhed, saadan vilde og jeg kaste paa Papiret og nyde den med Ømodighed; men Naturen blev mig ikke; den kaldte ikke saadant Humør med en fremmed Person i denne Stund, og mangede det saaledes at jeg først maatte nolgas, Døgnet denne Nysgjerrighed i nogle Dage at fjerne mig, og siden kunde vi vel maaske tales ved, sagde Sinn.; Ved første jeg at Livet mig ud for i en eller anden Dag at Ekkenna fiende Fiende at kaldes Sinn, men Sinn jeg mig strax ind og gik hand vendte ud for, især ved at tænke mig at mine Øvrige gamle Venner skulde tabe deres snaue Hjerte, jeg dog neppe ikke for saalidet for Sinn ret gik Fiende, men som Sinn dog vend saa mangen Skuespil. for mindre. I Overensstemmelse første Øjeblik fattede jeg Mod og Sværd, trodse Natur og Alt vaagen og skal du vandre baade din egen og Fiendes Blod; thi at Mørket ikke Lokke vor jo nu overlod Dag. — Nu begyndte jeg paa at opfinde

at Mirakel, sag mig paa Jorden med det Udraab: Se! dette er Guds Finger! men vilde det falde det mig ind: ere de forsøgte paa at skrive det Ord som Lord som — Definitionen. — Jeg tager mig vel iagttaget over Hovedet, som man siger, naar det gaar «En Galt». — Definitionen er da aabenbar min Mening den Skole efter, med hvilken Sammenhæng, med forskjellige Midler alene ufra Forbindelsen af en Mængde Ting, som «En tilhøre har samt den Plads som de staar. — Definitionen er maaske «En rigtig, men usikker af os med saa mangelfuldt det er at definere rigtigt, altsaa saaledes jeg Philosophiske Forsøg dirigerer, — Dersom nu Definitionen er skal jeg have antaget, saa mangelfuldt som det da skal «En være tilstrækkelig for at Samfund, som skeer, i sidste og vandrige Forsøger, i hvilken skal der indenfor arbeidet paa nye Definitioner til Salg, thi Definitionen giver Forsøgene i Begyndelsen til Vandrigheden, som til det materielle. — Vil man nu vedkomme at nye Definitioner Lære maae «En egentlig arbeide sig til saa vore vi med vor Tanke. — Jeg troer «En Gallen, at Hogne kan sige, at han anden end Fallen skaar vil udarbeide en nye Definition — Nej M. H.! I denne Commune som Lysstraalen og Udviklingen taaler paa nogen nye Definitioner da skal Laag under Arbeide og Alvor og Mandom med Mand og Kraft. — Man Newton fandt — Nej visse «En. — I denne Egn med Elbens Dal som Lyset og Sandheden stod kommende for Aare lyse Mænd — Paaludes Digtaren — paaludes Digtaren til Dannelsen. I det fordi og Umyndighedsaaren gives den den første alt af Hyrdebilleder Dag, og de kan siden vorde Digtere for Menneskene, som de siden vedkommer nordiske Ungdomsaar, men Menneskene de kan siden vorde Digtere for Menneskene. — Skulde vi altsaa nu Hr.! opgive saadanne Hyrdebilleder, spurgte jeg for at der kan alt for lidet ad forvolde allerede. — Vi maae vel altsaa undersøge at den er alt for i den Ungdom at Lysten Evig Digter kan nu Folkesprog om ved dog nu Digte; aller og desuden gjøre som Poeten, der mindre fat fulde kan vor Lysten til Lands. — Jeg vender at vende Hr.! om Advarsel til, uden Lang Øjne at finde et nordisk Eksempel for Din Tale, i Dag, da vi maatte for sidste Gang Lære vor gode, ordrige og troesfaste i vort lille Samfund — Nej M. Her! det Lands jeg Landsmænd «En — den første gode Talent har i det Sted Hvorhelst Navn sagt kan at sangbart Sprog, som Lyst kaar af os Lande. — Hvad mig selv angaar, da tillader det mig maatte at anvende nu Tider Forord af den første Tale: Hvor mangelfuldt er det «En, siger denne Mennesketænder, at sige den gode, men Bestræbelsen at kan er det, da vil ordrige vi vilde vist «En antage vilde Ord for Ungdom, vilde det kan

stedse værnt mig en Umuelighed mundtlig at udtrykke mine Fölelser ved Adskillelsen fra en trofast Ven — Mit sidste ærlige Haandtryk vil derfor ved vor sidste Afskeed blive det eneste som kan tolke Dig hvad Du var mig som Ven, som Naboe — Held fölge Dig! —

△

Til V.

Mel. For Norge, Kæmpers &c.

Og nok en Skaal for Jacobmand!
Gid Held og Fryd ham fölge;
See vi ham ej paa denne Strand,
Dog hist paa stygisk Bölge
Vi samles skal i Pharons Baad,
Og mindes Spas og Alvorsdaad —
Imidtertid vor Jacobmand!
Det Minde os skal fölge! —

Lad vores Mater stundum see
At Du paa hende tænker,
Saa skal vi os saa höflig tee,
At stundum vi i skjænker
Et Poculum til överst Rand,
Og tommer det for Jacobmand!
Farvel vor Ven! lad os nu see,
At og paa os Du tænker!

o

Saa nödig see vi bort at drage
en Ædling fra vort Broderskab
Da vi saa saare faa til bage
Hvad kan erstatte saadant Tab?

Farvel vor V! vi ikke dölge:
Os smertelig Din Bortgang er
Vort bedste Ønske skal dig fölge
Saa vist som Du vil savnes her —

Min Hære J G V
Jeg önsker dig af Hjertet huld,
at lykkelig Du dig maae finde
hvor han at reise, du nu har i sinde —
Dog dette jeg Dig ej fordölger —
(: jeg mange neppe deri fölger :)
Jeg syntes bedre, hvis Du Foged var vedblevet
end til at Umtmandskab henrevet —

b

Taler den 3dje Aug. 1822

N: 4:

Jnan Dag Forsamlede sig Jesus Disciple, Jnan Jammelsøj Jomfru Gelzaa
dit Judiske Land, de gjør, Jnan Lærevoghaagaaen Jnan Kornmark, and og
Skadeligt, naar Andre, and og med Bedste Vegn, Ole Kan Formaae
dit Mindste, dit mel Jesum Legtaae, Jnan Lyttan Jan Bragte sit
Forlysning, ved Dagslab Jan Morgen Tid, alle Guddelet, ja!
at Faderen vilde dit ogsaa gaae Naade —

Jnan Jesu Natur, Jnan Vaklelsen Jan Bragte Jnan Hjer-
tan Villaand Jøgte Vej dit, ja! at Jesu and Jnan Dage —

Men Ole Jesum ønste, naar Jan ind Jem Jan Jammel,
Ole Jans Dannen Lænde og naaen Jnan Lyttan, ole dit Jnan Kundskab
Ole aabenbaarede — ja! Ole Pusle vorre ved Jesum Jan i sin
Baan; Ole jag Talen, dit glædde Jnan, vigt Jnan Mindre jeg,
og Jnan dit Jan Forsamling — Jnan Jesu Lænde at Ole Lyttan dit,
jeg Lyttaen dit Pris, ja! jeg Lyttaen Jkaun; jeg Velsignelse Jnan
ind, at Jesu Navn Mig vare, and ole Jans Aagsyn Jaa mage-
ind, Jaa mangen Flid Jeg Jan Jaa Jan, at Jeg Jan Jambringe Jo-
vatter, naar Vaklelsen Jan Jambringe Jnan Hjertan —

Jaa Jeg Aagsyn Jnan ind, mangen Flid Jeg Jan Jaa Jesu, ja Jan
Jor Jeg Jan Jaa Jesu Jan, jeg Skal Jan Navn Jan gaa Jnan Kund,
Jeg Begavelse and dit Aandelige Fortrin, Jnan Bedrag Jaa mage: Jandt
Udvortes, Besiddelse Pligter, m. m. Jalen jeg, Jan vi Jan Lærdom
ved Jesum — Jnan Jands Forsamling Jan maatte Jan Evne, at
Jan vi Aandens Dybt, og Jan maatte Ark.

Jan den Aag, dit Vallaand Jan Jammel i Vaklelsen,
vi dit maatte Jan Fiedsel Aagsyn Jammel Pusle, men Jan
Mand Jan Jan Ord, Jan Jan Hjerte. — At mangen vil
dette, vi jeg Jan Jan Jerusalem, og dette gives mig Besked Jan Jam-
Jammel med følgende Forslag, Hvad dit Sigter, at Guddelet
Forlader Jan Jesu Plan, Ved at miste Mark —

Lad os dit! lad Guddelet Bringe de Vaklelsen Jan Jam-
mel! lad dit Sigte at Skee, Jnan vi Jan os, Jnan Jan vi mindre

Maadt angaar Vaskalenderen! Vor Herre Jesus og Frelser Jesus Christus lærer os Kristendommen ogsaa i vor Tid og vore Dage, naar vi ville adlyde Ham. — Mange Mennesker ere saa kloge, at de ikke ville lade sig lære af Jesus Christus. — Ja der findes Mennesker, som Jesus kalder Farisæere, som Jesus engang talte de Ord til: woe vil interpretes, sed ex scientibus illorum nostra modo hanc eam. —

Ja der ogsaa en Skare som Vaskalenderen! Ja de ere gode Kristendomsvenner! Hvad undrer det os. Jo Vaskalenderen og Ånden, og hvorfor skulde de Vantro ikke blive de samme!

Vi ere saaledes, dog i vore Love om Skolevæsenet, ikke saa indviede i det hvad angaar græsk og grammatisk Studium, som jeg i Forordningen af 29de Febr. 1789; og hvor let for dem, de indrette saadan Skole, hvor Børnene lærte dem, de gamle Grækere dem! — Lad os dog af alle Kræfter, strabe ikke Maal! lad os ikke gjøre det halvt og — og ikke Sving, og ikke. — Du ikke Gud undres nogen Kunst, end jeg ikke. — Kunsten vide, jeg er ikke Skolemester. — Gud bevare vel de store Vaskalenderen modne Konge; de vil gjøre sin Pligt vide, ikke alene som Kristne og Konger, men som Døde for Guds Lov, de alle vil blive dømte, ikke for Borger, Kristne, og ikke Kristne. —

Jeg takker! jeg har ikke længere Tid og ikke Rum til nogen. — Eidsvoldsk, ikke for mange Dage siden —

Den Januar Dyrkede 16de den Kvinde, den 3die d. M.; Jesus ikke den, der er ikke, med gyldne, men Aarsag ikke den, der er født den 16de i ikke den, der er født den 3die. — Vor Herre Jesus være med os i vore Hjerter ikke. — Hans Aand Helligånden Trøsteren forklare Hans Apostler. — Vi maa ønske Jesus Hans Velbrug; vi maa ønske, ikke Hans Velbrug Helligdag, Jesus Navn Dag Statsbygningen, Jesus vel Landbrug ikke Jordbrug, Byen og Landskaben. — Den anden er, efter en lang og besværlig Rejse, kommen ikke til Hjemmet, hvor vi maa ønske Jesus en god Hvile.

Jeg kan ikke melde om Hans Død, ikke Hans Død, ikke Hans Død, ikke Hans Død, og ikke Dagbladet for Hans ikke Hjem. —

til 8 den 3 Aug. 1822

At reise paa den Rodselsdag
Kan synes underligt, ja noget mere;
Men vidste du Beskeed om denne Sag,
Du vilde sikkert overbære.
Ja vidste du, hvor ondt den Ting mig gjorde
Dit Haandtryk hærligen mig kunne kurde.
Men nok derom! som sagt, jeg reise maae,
Og det til Syd, og altsaa længer komme
Fra Dig — men om jeg did lod staae,
Hvor der er engen Sommer
En Blomst jeg skulde finde der,
(: Det er dog nær, hvad man i Hjertet bær :)
Den Glemmigej, O S! du mig gav,
Skal følge mig til — nej ned i min Grav,
Og for den Syd, som denne Blomst mig skjænker,
Jeg takker Dig, ej blot i dette Lag,
Men hver Gang jeg den seer, og paa den tænker,
Og — det er Sandhed talt — hver Dag.
Men denne Dag i sær mann' Ønsker vække
I Hjertet for en ælsket Men:
"Gid her jeg atter see Dig fro iggen,
Var atter Haanden Dig at vække!
Nyd alt det Held, som du er værd,
Nyd længe Lön for den den ædle Værd!
Og glad vi mødes dog bag ædens Dække!"

O

til U

I Anledning af den 16 Aug. 1822

Skjent fjern, Dig Gvodlibet dog her i Minde
Og ønsker varigt Held og Fryd et finde

X

Böger

Om Sættet at vara: en Upsats af Lieutenant P. med en Forbättring och Tilsatts af Major af P., endast utgifven til Ledatråd för unga Officerare och Cadettar. —

X

Berüsfor, at ingen klog Mand bör gide nærmere, hvad der koster Penge; en paa roeligt Overvæg og grundigt Studium samt mange Aars Erfaring stöttet Afhandling, af G. L. L.

X

Tue 8, den 3d Aug: 1822

Saa smandt da det fatale Aar
Paa begge Been du endnu staaer
Og Mors Vig rommed' ikke;
Skjønt stundom hen Vig Værk og Gigt,
Og slidt Himmeur, med mere Sligt,
Behaged at tilskikke —

Men Livet er hen fra Vig tog
Endskjønt du i en mystisk Rog
Har troet sligt at vide.
Nei! Tronderen, hen stod som Mand;
Hvad nytter det vel Mors, at hen
Vel med en Tronder stride?

Dog Strid! den havde du jo ei
Du gik din gamle vante Vei,
Og ahnede vel Noget;
Men, Gold os! Ahnefen slog Feil
Thi endnu er du under Seil,
Skjønt noget slidt er Skroget. —

Ja Huldos! At vi herigjen
Kan fylde Bægeret Øben!
Den Fødselsdag til Ære.
Og mangen Gang Gjeden vi maae
Paa denne Dag Anledning faae
Til Dig at gratulere. —

Til d. d. 3 Aug 1822.

Tilgaa den Fødselsdag, min Ven!
Naar smukke Bers fra Andres Hen
Du fik, jeg til Dit Minde,
Skrev nogle Rim. — Paa denne Sinde
Jeg følger samme Viis, men dog
Jeg, som Du mærker, er saa klog,
I Største Kortheds mig at fatte:
Dig unde Himlen sine bedste Skatte!

X

Tale
den 17de Aug 1822.

Ne sutor ultra crepidam! er et overmaade gyldent og herligt Balgsprog. — Dersom et hvert Menneske havde det for Øye, saa gik det neppe saa forplumret til, som det ofte gjør. — Hver holdt sig inden sine Grændser, og tragtede ikke efter at udvide dem længere, end Ernes og Forstand vilde tillade det. — Men naar Skræderen, som den staaer i Vesen, kasser sin Sax, for at tænke; naar Seilmageren aabner os Veren til Himmelen, fordi Jorden ikke giver Stof nok for hans høye Granskning; naar Præsten vil være Jurist, Juristen Theolog, og Ingen lader sig nøye med den Plads, han har, og kan forsvare, saa er det ei at undres over, at man saer saa mange Mennesker ligesom jage efter, at prostituere sig. — Det vilde være forgjæves, at tænke ipse Middler til at curere en Sygdom, der er ligesaa gammel som Menneske slægten.

Til alle tider har det været end og fornuftige Mænds Kjephest, at tree sig fortrinligen oplagte til det, hvortil de mindst duede. — Rigtig nok fordres der en temmelig Grad af Bekjendtskab med sig selv, og en fordomsfrie Anskuelse af egne Feil og Fuldkommenheder, ferend Nogen med Sikkerhed

kan bedömme, hvortil han er mest skikket, og det er just dette: gnote Seaton! som er saa vanskeligt at komme efter. —

Projectmagerne, disse fatale Skraalere, som udrette Intet, fordi de ville gjöre Alt, som allevegne indföre Uorden, fordi de egentlig ikke ere dem selv bevidste, hvor de enten skulle begynde eller ende; selvklage Personer, som troe at vide Alt, og derfor blande sig i Alt; forfængelige Gjække, som, af Lyst til at bemærkes, ere allesteds paa-
-færde — disse, og mange Flere, kan man ikke for ofte tilraabe: Skoe-
-mager! bliv ved den Læst!

At der imidlertid gives Tilfælde, hvor man er nödt til, at slippe Læsten, for at tage fat paa Hövken, det er desværre! alt for sande; men den, der uden egen Skyld og Bröde, stædes i saadan Nöd, maae man hellere beklage end revse. — Hvo som derimod sagér at trænge sig alle-
-vegne frem, om endog mere Fortjente derved skulde tilsidesættes, blot for at hæve sig i Veiret, eller af andre ligesaa tvetydige Bevæggrunde, kunde vel fortjene, at reises tilrette med Plinii bekjendte Ord: nihil ad ostentationem, omnia ad conscientiam referre. —

Naar en Dommer afsiger slette Domme, maae han have et andet Slags Trettesættelse, men holder han slette Taler, bör han, som Skoemageren, henvises til sin Læst. — Sandheden heraf har jeg saa ofte fölt ved de Taler, jeg har opvartet dette Selskab med, og jeg föler den dobbelt i dette Øyeblik, da jeg staaer i Begreb med, efölge mit Kald, som Ordförer, at sige et Afskedsord til de to Venner, som i diste Dage agte at forlade os, vel kun paa nogle Maaneder, men dog altid til Savn for vort lille Samfund. — Saa egennyttige kunde vi ikke være, at vi, for at undgaae dette Savn, skulle ønske at holde dem tilbage fra en Reise, der i saa mange Henseender maae være dem kjær og behagelig. — Nei, tvertimod! vore bedste Ønsker skulle ledsage dem paa Veien. — Ved en Höytidelighed, saa fyldeen i sit Slags, som den, der foranlediger deres Afreise, ved Gjensynet af kjære Forældre, af Södskende, Pödebye og Ungdomsvenner, kan det ikke feile, at der, paa denne Reise, maae forestaae dem mange glade Øyeblikke. — De nyde ethvert af disse i uforstyrret Besiddelse af Hel-
-bred og et muntert Sind! En fåye Ud, og vi findes Atter — dog! ved det Slags Betragtninger, som Forestillingen om Afskeed og Skilsmiste för-
-ver med sig, vil jeg ikke gjerne dvole. — De före til Alvor og Tungsind, men dertil ere vi ikke samlede. — Altsaa: en lykkelig Reise, og bestandigt vel-
-gaaende, til vi sees igjen! —

En Snekke ganger fra Bergen ud
Fört af en Skipper N. N. næst Gud
Snekken eler til Christiansund
Paa Veien Lammer ei igjennem mindste Lund

Den Snekke förte blandt andre Varer,
To Ting, som man bedre Mansee haver,
End den övrige Last baade af Torsk og af Sild.
Derfor blev den fört af en Skipper saa snild

Tyl skulde den underveis sætte til
Assurance for den ei godtgjöres vil
/: for "kan" her bruges poetice "vil"
fordi andet Reim ei havdes til "til" :/

Den Snekke tog end, jeg seger sandt,
Tvende, som Nov nit til Christend om bandt,
Den Reise den er det, jeg nu vil opsætte,
I Vers, som At tæse ei ere lette.

Da Snekken var færdig, saa gik ombord
De tvende, hvor af Tingen var grueligstor.
De dergaa lettede baade Anker og Seil
Og Snekken gleed frem over Havets Speil

Kan De see, sagde Storen, At Vinden er god
Ja Pyt! sagde Mindren, hvor længe man den stod;
See nu maae vi bøute, see nu maae vi ligge.
Ja, kan vi ikke det, sagde hiin, til vi higge.

Men see, nu ganger jo Snekken igjer
Snart skal vi komme til det lykkelige Hjem
Mindrene Skjægget herved noget gremi
Men snart fik han en Leilighed primi

Tyl sige han kunde jo ganske sandt
Da Vindene kom fra ingen Kant
Nu komme vi ikke af Stedet meer.
Med Lystighed Storen sig derved beteer.

Under saadan Moree og venskabelig Trist
Kom dog Snekken endelig afsidst
Til det yndige Lydske Christianshund
Hvor Major Bruun commanderte en Stund,

Da Byen hande med Engelland Krig
I samme Bye nu hørtes Glædesskrig
Af Forældre, Sødskende, og deres Smaa
Som alle til Trappen ilede, der laae.

Paa der Amodtage de Christenmænd,
Som derpaa fik Mad, og blev baarne Seng.
Da jeg nu kortelig herer fortalt,
At denne Reise gik ikke saa galt,

Saa behøver jeg ikke, mig Anmage,
Som andre Kuus maae lade sig behage,
At sige en lykkelig Reise til Eders Hjem,
Men har end til Ønske: Ged I var her igjen!

Tilx og, den 17de Augusti 1822

Mel. Vor Norge, Kjæmpers Fædreland.

Reis lykkelig til Fædrehjem,
De gamle glad I favne!
Ged Eders Fryd forynge dem –
Og Kredsen Nogen savne!
Ildflugt fra Stadens Fangebuur,
Livsbalsam i den frie Natur,
Og barnlig Fryd i Fædrehjem
Ged Aand og Legem gavne!

Reis da med Gud til Fædrehjem
Tamlykkelig tilbage
Vor Ønsket ret at give Klem
Nu Glossene vi hage!

Naar Høsten samler Ven med Ven
Vi Eder glade seer igjen!
Meer lykkelig til Sædrehjem
Kom lykkelig tilbage!

O

Til Grodlibet, i Anledning af min Bortreise
i Aug: 1822.

Skjønt til en høylig elsket Kreds jeg nu skal drage
Mig Mindet holder dog i Grodlibet tilbage
Der vil jeg mig i Tankerne ret ofte feyde
Der Glæden fist og her, paa eengang heel et nyde,
Og det vil blive mig til megen Fryd og Ære,
Om jeg i Grodlibet erendret maatte være.
Hvis mors imidlertid paa Døren hos mig banker,
Ven finder Grodlibet blandt mine sidste Tanker

X

Tale, den 9de September 1822.

M. H.

Vel har jeg ofte været i Kribe for Talen, men Magen til denne Gang har jeg dog aldrig oplevet; thi dels har Forretninger, dels Mangel af at være opsat, men ikke Mangel af Opsættelse, foraarsaget at jeg først nu — een Time førend jeg skal indfinde mig i Grodlib: — tager Pennen i Haanden. Hvad man gjør ulfærdig og frygtsom, bliver almindeligt slet; jeg maa altsaa, som sædvanligt, bede om Tilgivelse, ja om dobbel Tilgivelse i Dag, for at jeg rører noget sammen, der skal see ud som Tale, thi argere Tør har jeg vel neppe nogensinde vovet at byde m: H:! I Qualitet har jeg aldrig drømt at adspirere nogen Lighed med den uforlignelige W — men i Quantitet tør jeg denne Gang efterligne ham. M: H: have nemli: ofte tilgivet ham om hans Taler ikke holdt den tilbørlige Længde — jeg haaber samme Tilgivelse — dog, at

Ord om Tilgivelse, fordi Een mærker Lort, er man end
Een — en ærlig Mand; men det staar der nu engang,
jeg har ikke Lyst, for thi og fordi nedenfølgende Skjæl, at
skrive Løn omigjen. — Et Lyn vilde naturligvis
forfærde, for at gjøre Ret — Badens Latinske var nu
saadan jeg slog op og fandt: Lord, doctus, erudītus,
litteratus — men, tænkte jeg, quantūm mutatus ab illo
antigro i Lyngbygrafskab dage, og længe før Jens Lid, da
Lyn var det foedte for Lord, der efter mange og mislemmede Kolera-
aar, efter at Jens gjennemvaagte mangen Nat i Ungdommen,
gjennemgnubbet mangt et Aar i Mandommen, endelig bar-
beidede sig frem for Publikum med modne Evner
af sin ærlige Lyst til Medborgernes og Landets Gavn —
ikke er dog fandt, hvad Horats siger: verba valent sicut
nummi — ligesom de gode gamle gyldne Ord vilde magte
mere for de brogede, regnbuefarvede, der blive smedet for
Tiden; saaledes mage Navnene Mallinger, Suhmer og Rother
for Høster og Oster, og ligevel Hvistig Lib, ligevel, de
gamle sidder — ni, som det hedder, ligger med de Levninger
fælles, giver sig nu Mine af Lord, reformeret Regering,
Stat, Finantser, Lidenskab, Medborgersind, Kunst og
Videnskabelighed i Nationalblade, Athene, Danmark &c., &c. —
Jeg kender dem alle disse Dage- og Ugeskrifter? — Een
Øsers Laader sig selv, paa Eiketræet af al Smigerkunst,
Jens Ligger sig at Jens redaktionært!! — Laader sig selv Litteratus? —
Det andet Ord, jeg slog op var Ordet: Mand, vir! Jeg
mener Betydning i dette Ord! Lactantius siger: vir nomi-
natus est, quod major in eo vis est, quam in fœmina, &
hinc virtus nomen accepit. Ja, i gamle Dage, da, som en
vis Thibrutinder siger: Mænd var Fædrenaand, Stats-
mænd Talere, Digtere, Filosofer — ofte alle i en Person, som
for Mændene i Grækenland og Rom skjønneste Periode —
for en Aristides, Epaminondas, Xenophon, en Cæsar, Cicero o. s. v. —
i gamle Dage, var en Mand en Mand. Er som nu løber
tidligt fra Skolebænken alle Vandaddiserne — Læren sit Bogholderi-
kyndom at lille, bitte Kjøbmands-Tantamen — giftes sig — selger
Gjæst — gaaer i Klub — giver Bøn som en Mandling — vinder og
Kjører som en Galeislave — skiller og skifter som en Karl — bringer
sin Kjøbt med alt Fad der anlægges Jords Lapper, en
Skabelag som en anden Bønder Børge den mærkelige Aandskjæft —
saadan Karl er en Mand i vore Dage. —

Det tredie Ord — alle gode Ting skal jo være tre — det tredie Ord var: Venskab, amicitia; jeg ledte efter Etymologien, men fandt den ikke; om det skulde komme af amictus en Overkiortel, et Svöb, thi stort andet end et smukt Svöb om et fuult Hierte ere dog skundum disse intetsigende Venskabsforsikringer ikke. O! hvad er Venskab, siger Goldsmith, ~~o hvad~~ andet end et Navn, en Tillokkelse, som luller os i Sövn; en Skygge som følger Rigdom eller Navnkundighed — og overlader den Kummerfulde til sine Taarer? Dog, nei — fra den Side kiende vi ikke Venskab; vi ere alle af Erfaring overbevuste om dets Værd — det udgjör vort Selskabs Prydelse — og alle lykönske vi i Aften med oprigtigt Venskabs Fölelser vor gamle Ven = paa hans Fødselsdag — ligesom vi og gratulere ham med hans nye Embedsstilling. Gratulatser og Daarskaber kunne aldrig være for korte, siger Ordsprogit, det sidste skulde jeg have betænkt för, saa havde jeg ikke kiedet m. H. endog meget længere, end jeg selv troede — det förste foldt mig betidsnok ind, thi lyder mit Ønske kort og simpelt:

Gid, = mand! din hulde Viv
Blidgjöre længe maa dit Liv!
Bliv stedse — længe, hvad du er,
Vor Kreds og alle Gode kjær!

O

Til = 1822, Svar paa hans Billet.

Jeg dig erindre skal,
Saa længe Hiertet slaaer;
Blandt mine Venners Tal
Du först i Rangen staaer.
Men det er sandt,
Nær havde jeg det glemt,
Gid mange glade Aar
Du leve som i vors Livets Vaar,
Jeg mener det ret uden Skiemt
Især udi dit nye Amt.

Δ

Til =

I Øren er du kommen frem,
Et Ønske af mit Hierte
Sig trænger frem,
Som Alderen mig lærte,
At være sammen begge to
Er sieldent, dette kan I troe
At Dyden maa med Øren boe
Udi dit Hierte begge i god Roe.

b

Tale d: 28de octobr 1822.

M: Herr finder det nok underligt at jeg, atter fremtræder
for Pulpetet, da jeg stod her sidst, men Δ havde Forfald,
thi i Dag skrive vi den 28 Octobr og først d: 17de Aug: altsaa kun
for 2 ~~Dag~~ Maaneder og 11 Dage siden, fik han viide at han
skulde være Speaker, dette er Aarsagen til min Fremtræden,
men hvorfor skulde jeg være Bastian? ja, M: Herr vend
nok hvoledes det gaaer til — man vil ikke giøre sig Ærst=
=bar, ligesom det ret skulde være en heel Sag at holde
en Quodlibets Tale — nogle man rijster af Ærmet, vie
nichts o: s: v: — kort jeg lovede i Ubesindighed endog,
at skrive en Tale for Δ, som han i sit eget Navn skulde
fremsiige — men neppe var han uden for Døren, forend
jeg fortrød dette ubesindige Løfte. Uagtet jeg vel paa
denne Dag, kunde tale ligesaa varmt ligesaa hierteligt
som Δ, saa var det dog maaske ikke det han vilde siige,
duo faciunt idem, sed aliter — det er vanskeligt at giøre sig
selv tilpas endsiige andre — man kan have Synder mod
Grammatik, Sprog og sund Sands nok at svare for selv, om
man ikke skal giøre andre deelagtig deri — desuden den
Arrogance, der ligger i at ville skrive for en anden,
især for en Mand som Δ; jeg vilde holde mig for be=
=skiømmet, sagde en Hverdags=Portrætmaler, om selve
Raphael Mengs vilde sætte en græsk Næse paa et af mine
Portræter. Resultatet af alle disse Betragtninger
blev: tæl helst i dit eget Navn! Men da jeg tænkte
over Emnet, som jo ikke kunde være andet, end d: 28de
October, saa indsaae jeg at det laae vor Mater og os alle
saa nær at jeg ikke kunde tale uden in plurali —
men i et ere vi dog alle enige: Vi glæde os alle i
Aften fordie vore to fraværende Venner paa denne Dag

have en sand Glædesfest — vi glæde os fordin vi troe at det maae
lægge Aar til deres Dage, at see de ærværdige Gamle med
Guldbryllups=Krandsen paa de graae Lokker, at see Brødre
og Søstre og gamle Venner paa den Plet af Jord hvor Livets
Stemme steg første Gang fra spæde Bryst — vi glæde os fordin
at det gamle Brudepar ligesom maae forynges ved at
see Sønner som vor W: og W: begge Mænd i Ordets sande Be=
=tydning — vi glæde os, fordin vi kunne deele de Følelser,
hvormed Mænd, som vor W: og W: maae see de Steder hvor
de som Børn lyksalig var — kort, vi have Sands for de
blide Huuslighedens, Venskabets og Kiærlighedens Geni=
=er, der omsvæve hin fierne hyggelige Kreds — men vi føle
og hvor tungt Afskedens Øyeblik maae vorde dem, vi føle
det dobbelt fordin vi føle den Glæde, deres Tilbagekomst vil
skienke os — men da det nu engang maae være saa — have
vi kun et Ønske tilbage: gid vi maae see dem begge
glade igien, gid denne Reise maatte vorde hvad vore Bøn=
=der naivt kalder det en sand Sælebot — en sand Legems
og Hierte Styrkning for vor Wilh: thi vores Wern: var jo
karsk og rask — gid de begge tage med sig fra Hiemmet
blide og kiære Erindringer som for Livstid maae pryde
deres Bane med med mangen huld Blomst — gid vi
glade maae rokke dem Haanden, da skal et oprigtigt
Haandtryk siige bedre end alle Talelser hvor kiære, hvor
umistelige de ere os og vort Selskab. —

O

Den 28de october 1822

Guldbryllupsdagens Høytidsfest
Vi feire her som vi kan best.
Vi for de Gamle ønske Held
Og Ætten — gid det gaae den vel!
I eet vi alle Ønsker samle
Held for de unge og de Gamle!

=

Paa d: 28de Octobr 1822.

Ei alt hvad glimrer kaldes Guld
Saa gammelt Ordsprog siiger,
Og sammenknyt kun Kiærlighed og Venskab huld
Da finder Du det gamle Ordsprog ikke sviiger,
Med disse tvende Haand
For fem Decennier
Blev knyttet Haand i Haand
En Pagt som selv den største Gnier
Vist byttet ei med Guldets Glans,
Thi kiære viid og tænk og stands
Ved Tanken om at alt for femti Aar
En Pagt i Dag blev knyttet
Som staaer urokkelig som i dens første Vaar,
Paa Kiærlighed og Venskab den blev bygget
Og disse Huldgudinder har den redelig betrygget;
Gid derfor end i mange Aar omkring de Gamle
Sig Børn og Børnebørn kunde samle!

Δ

Teale den 7de Decemb: 1822.

Mine Herrer! for en Tid siden torde jeg ikke vovet at bruge dette Udtryk, dersom jeg vilde fulgt Major Harboes Definition paa Plurali, hvilken han bestemte at være 4 a 5 Personer, fordie Vi i sidste Samling kun vare 3 men glædeligt er det mig og maae være enhver af os, at jeg i denne Forsamling af vort Samfund tør bruge mit ovenanførte Udtryk — En Digter har meget vakkert sagt Glæden er lig en flygtig Ven som paa en Reise man finder, og som i det den han reiser hen kysser os ømt og forsvinder — Jeg kiender den Glæde som hastig

forsvinder, men jeg kiender en varigere, og det er den
at gienfinde Venner som ikke ere flygtige og som kun
ved saare skieldne Lejligheder smerte os ved deres
Savn. Dette var Indledningen til min saa kaldte Tale
og da Indledningen maae forekomme enhver af M: Herr
at være noget lang vil jeg love at Talen skal blive dester
kortere. Glæde og Sorg skal blive de Ord hvorover jeg
vil tale. — Naar Helten efter en vunden Seier
finder sig stolt af at have opfyldt sin Pligt som sit
Fædrenelands Befrier, føler han Glæde — den er na=
=turlig, som en Følge af hans Daad — men, men
han kan føle Glæde, naar han kaster et Blik ud
over den Valplads, som han nylig har forladt, ~~men~~
~~han~~ og hvor hans Medmennesker krympende sig i
de sidste Trækning mellem Liv og Død forbande ham?
Nei det kan han vist ikke — Smerte og Sorg maae
træde i Glædens Sted, dersom han har menneskelig
Følelse — I det samme Øyeblik han har forladt Val=
=pladsen træder han frem mellem det jublende Folk,
hvis Bifalds=Raab takker ham som deres Frelser,
Sorgen forsvinder i dette samme Øyeblik og Glæden træder
ligesaa hastig i dens Sted — Efter lidet, som jeg har
~~anført~~ vovet at fremsætte haaber jeg at ingen af mine
Herr vil nægte mig at Sorgen kan være ligesaa flyg=
=tig som Glæden. Jeg kunde anføre fleere Beviiser for
min Sætning, men kun en endnu: Jeg har læst et Sted,
Jeg erindrer ikke hvor, at en General som Dagen ~~før at~~
at han af sin Fyrste var beordret til at udføre et kri=
=gersk Foretagende, blev afsindig af Sorg over sin Ge=
=malindes Død, men da han Dagen efter var komet til
sin Forstand og seierrig holdt sit Indtog i den Bye som

Jeg maa bekræfte at indlægge Jeres Jeg i Ni af Bjørnes Bi-
-nær ni Spinstuer i Smilet Jeg skam Dobbelt forelsket og
sagte Jeres næste Dag — Dette Jeres jeg maaer mere end
Jeg Bevis for min Kjærlighed; at Glæde og Sorg Kan Jeg
Nogle mere Ligne skjøgtige, giv. de Ender mere det for Alle
mine Det mon de Bemøde ikke — Jeg Jeer nu Sorg Jeg skimter
inderligt Kjærlig i mine Barne, men jeg Jeer ogsaa nu Glæde,
Jeg ukjendt Kan skjønne Jeg mig, — det er Ven Jeg Bedrab
skinder mig. — Bi Jeg i Dag Ender Kjære Barnets Jeres
Ekkomst i mor Ende maaer glæde os Alle — Jeg maa
og kjøre Bønder skam af Oldskjønnen for 44 sidst, Kjærlig Ernst,
Jeg Jeer mig os mange Krømme Jeres paarørt Bedrab, giv.
Bi skulle maaen forskjønne det og glæde mig Ja for min
Dyre mere i mine sidste Ønsk — Giv. Jeres Longe og snil
ekkomst os — det mig skonke os en varig Glæde Ligesom
Jeres Sagn en mørig Sorg. —

△

Nic X den 7de Decbr 1822

I Jeres Jeg mig ikke for Godt til at maatte Jeg Deres Kundskab, og Jeg
skal til at maatte Jeg Deres Godhed, altsaa Jeg Deres til
ingen Dag ønskes Dig Jeres til Skjelle med din 44de
Fødselsdag. — Jeg maatte Halvaar at Du ikke maaske til at være
altfor forsigtig, av den bedste Medgift det Aar, Du indtræder
i, kan bringe Dig, og Gid det maatte skee! Det øvrige Jeg
gaaer sin Gang. — For Resten maae Du at jeg ønsker i Sandt
godt, om jeg end ikke formaar at indklæde mine Ønsker
saaledes at de Kunde fremtræde i en nogenlunde anstændig
Dragt, og altsaa kan jeg for den Dags Skyld, vorder, skrive
Punktum —

Xtil X og, altsaa Himmelfarten

Det Jeg for ingen av os er Sorg og Skjelle,
Kan jeg Sandhed maaer jeg ikke kan undskylde
Men føle kan jeg dog — Jeg Ønsker Jeg X dette!
Jeg Jeer mig Gid X. X. X, om Sandheden at skrive

Til X den 7de Decbr 1822.–

Din Fødselsdag mig ofte festlig var,
Og mangt et Ønske steg fra et oprigtigt Hierte
For dig min Ven. – I Dag jeg intet har
Undtagen Riim igien – Min Muse lærte
Mig ei at siunge, som jeg vilde;
/: jeg vilde NB hvad der ret var værd
saa ædel Ven, saa ædel Færd:/
Men ville og ei kunne det er ilde.
Thi ønsker jeg dig, simpelt hen:
Gud Reisen du har nyelig lagt tilbage
Maae lægge glade Aar til dine Dage!
Bliv frisk og rask, som før – og vær min Ven!

O

Velkomstskaal til X og, d: 7 Decbr 1822

O Mel lystig min Broder! og lystig igien!

\# \#

Velkomen Brødre! til Kredsen igien
Fra Hiemets den huuslige Glæde!
Hvo Glæden har med sig han savner ej den,
Thi er den her ogsaa tilstede
Velkomen, Brødre! til Venskab, Fryd og Sang
Mens i var borte, faldt Tiden stundum lang –
Kredsen taaler ei
Fleer at tabe – nei!
Kald, o Skrøbne! da
Fleere ej herfra
Velkomen, velkomen! – Gid længe vort Lag
O Brødre! I glæde og pryde!

O

Til X d: 7 December 1822.

At Roser jo blandt Tørner stande
At Sødt og Bittert sig i Livets Bæger sammenblande

Det var og er og stedse bliver sandt,
Og saaledes min Broder! Du i det henswundne
Aar det fandt
O gid! til stige — Ydertigheder det ei meer maae gaae
Som de i sidste Aar, der nu henrandt
Meer Jevnhed mere Otium du faae,
Hold fast paa Helbredet som du gienvandt. —
For övrigt veed du, der er intet Gode til
Som jeg Dig jo af et oprigtigt Hierte önske vil

Anecdote

Kiöbmand Herman Hoe i Trondhiem, en Flensborger af Fødsel, og en Mand med en meget stor krum Næse, spurgte engang en Bonde, som han stod i Handelsforbindelse med: "Kan du sige mig hvilket er det höjeste Bierg, i Norge"? Hermans Naasen — var Svaret

Kort Samtale
i de dödes Rige mellem Marquis af L: og M: H. —

L: Jeg Krig og Opstand tit har voldet
Og Kron og Lowe just ej nöje holdet
Forhadt jeg var af mange Melioner,
Og frygtet selv af Mænd paa Krohner. —
For höjelig jeg var imod min Konning
især da bort jeg skaffede hans Dronning
Sen! dette giorde mig saa kied af Alt herneden
At jeg kun törstet efter Evigheden
Jeg derfor endte med min Penneknie
mit höjst forhatte byrdefulde Liv.
Men du Mathis! som paa hin syndefulde Jord,
ej ondt har giort og derfor bar nu Navn af Stor
Hvi skulde du min Ven! saa tidlig dön?
og hvi sprang du i kolden Sön?

H: Tak ædle ~~Ven~~ Lord! dit Bifald mig belönner

meer end Hr. Niels's Vers og Roes af S-s Sönner,
Ja bröde frie jeg var, og tsoe mig kun monfrere!
en saa uskyldig Secretair man finder neppe meere
end ej om og han selv udvalgte sig en Due
det ædle Lord! Du nok skal faae at skue
men ingen lykkelig der findes kan paa Jorden. –
Jeg havde Rang jo, Fyrstegunst og Orden,
og Venner nok dertil en Flok Veninder
men naar om Dig og Berenstorff og Decazes man finder
at Krigraad N. kreeret er til Statens Secretair. –
Det ærgret mig; enfin, min bedste Ven!
jeg sögte Dig at ligne og at sen igien. –

X

Velkommen tilbage i Venner saa kære,
fra velendte Reise baade i Flod og i Fjære. –

Tie X. d. 7de Decbr

Gid Helbred bestandig du have
Gid Sygdom du ej meere smage
I alle dine Livsens Dage. –

De Herrer Quodlibetianere herved averteres,
hvis Helbred og Sundhed ej avareres –
erholdes til næste Session at oplæses
Opholdet i Christiansund, hvor meget blæses. –

Tabe
d. 25 Decbr 1822

M. H. H.

Atter er jeg bleven nödt til at træde frem i denne Forsamling for at enuncere dem M. H. omtrent i 5 Minutter, og for at prostituere mig i bigesaa lang Tid. Hvad det förste angaaer, da er det vel saa, at de selv maae tilskrive dem denne Enuncie i det mindste i Aften, thi havde de mod taget min ædle Forgjængers Tilbud, saabedes som han gev det, endog under Forpligtelse, i sidste Möde, de vilde da kunde have

saant nu intarressant og unterhaldsom Juul-Tale, i Stedet for dette Kunst af mig. — Dersom Tilstrømningen i dette Øieblik er mig uforklarlig, saa mangt mangen som De i Almindelighed pleier at være saa snarraadig i at gjætte og fylde de Tomme, som gjerne Gjentagelser, med mindre den i dette, som maaske i flere Øieblikke Tilfælde udbeder sig den største Skiønhed. — at Lande Baade gaae for Rent? —

Saa langt som jeg nu kjender Forholdene. — Men hvor jeg skal tage Skoft fra til nu eller i Dag, det vedkommer jeg mig ikke. — Et Exercitium, uden Skrivelse, nyder jeg ikke, og af gode Grunde, som for Enhver bør være forstaaelige at anføre, vil jeg ikke taale og i dette Exercitium, for mangen at finde det Ord, der Enhver bør Skoft for nu eller. —

Eller De om Juul-Festen og Juul-Løier? — Det vel! at sige og gjøre Kunst, men Jeg alt for nedtrykt og alt for unterhaldsom bie at jeg skulde misforstaae det. — Derunder — jeg sige ikke til — at dette Tilstrømning altfor bragt saa mærkelig af Dannelsens bedste Elever, saa at det ikke vare ufornødent af mig at besvære dette Tilstrømning, og det maaskee vedkommende Juul, med de forskjellige Anskuelser, sjønnes at give en at gjøre Tidsrum til at tale over "den forunderlig Juul!" —

Nu saa fortæl De om Gudbrydelsen, synes mig at høre sige. Det er mig ikke ubekjendt, at Talen tilforn har i Oldtiden haft sammenhængende mundtlig Overlevering om dennes nøiere Tilgangsmaade, især for nu Tiden, og at nu saadanne Overlevering er blevne antagne. — Det Kunde derfor ikke og synes mangen mig tilladt at fortælle noget om det Gudbrydelig, jeg i Gjør har fortalt for mine Landsmænd i Christiansund. — Hvor indirekte gjerne mand jeg i Tale og saa gjort dette; men der det forekommer mig, at nu Overlevering om denne Gudbrydelig ved Kunde være unterhaldsom for Gjentagelsen, og dette i Tale ugrundet Kunde synes Ret til at fordre nu Tid og der det har mist den Opmærksomhed at nordisje, ved nu Samling, at fortolke Gudbrydelsen Dagen, saa har jeg troet ikke at burde det ringeste om Sine Side, men overlade Broder W. Marstrand fra, for at han Kan give Hendes Gjentagelse Overlevering, der nu Kunde være uforglemmelig Overlevering, og hvorom jeg mindelegst nu vovede Dom. —
Det er imidlertid mist, at der ved denne Fest indtraf, som

val og av Selskabet med de flaaste offentlige Fester, at der
neppet, som man skjønne at forsøge til en offentlig Reisegjørelse, og neppet
som man overhovedet kjøre. — Alt dette nie x saa neppet kunne skjøl
ske, besluttet jeg selv, neppet skulle Reisefart ikke gaa ind i den Bøn Europæ
iske Verden, og ordnede det saaledes, at jeg skulle reise med Dampskibet
Lancaster, hvilket skulle afgaa fra Hull den 15de Septbr. —

Fortæl da om Reisen, siger I maaske! Jeg vil Reisen af 400
Miles Længde og 40 Miles Bredde maa der dog vel kunne lægges Mere til
saa meget Mærkeligt, at man i at kunne det kunde udfylde 6 Maaneder
Ja! mine Høistærede Læsere! jeg beklager at De faar Ret. — Man
paa mange eiendommelige Maader reise i Ørken flere tusinde Miles, og mand
dog ingen med tusinde Ord at fortælle det meget Mærkelige de saa
dagligt forbier. — Jagttagelser kunne vel saa forskjellig nedlagt for
Mennesket. — Lugen af disse M. H.! vil mig tvinde om, at den
skulle forunderlige Forsmaaelighed for N. N. vilde kunne fortælle dem langt mere
Mærkeligt end jeg nu kan faa det ihu saa nu bord i, til Diskussionen
ligeoverfor, ved jeg kunde skrive om min Reise fra Nordkap til Syd
som af Norna, om jeg ved Lejlighed til at fortælle dem. —

Dette er det, at der dog var adskilligt ved Mærkeligt og Interessant
som jeg observerede; men de maatte ikke tage mig det ilde op, at jeg
forbeholder mig det endnu jeg i ergjelden udgiver min Reise-
agttagelser. — I Bøe eller Bøe i Aamodalen maatte vi ligge
mindst for en overmaade Storm af Østnord. — Medens det stormede i
mellemste Bøgen byggerne og Gaardeiergaarden skadesøgende vi vor Vogn
paa Stedet og saa at Byen, som Forfatteren af "Øden til
Havet" vist maatte saa godt ligge under, eller maaske endnu mere
var overgjemt; forsvinde at den begyndte paa det store Bord:
Det store ved. Hav, der paa gandske kort og aabent for de, saa
fuldkommen skabte ud, som naar man tidlig om Sommeren
bestiger een af de høieste Snedækte inde i Landet, og da saa
saa langt øjet rækker, intet andet, end een Vandflade; thi
Bølgerne brusede saa nedsomt paa sandede at man ikke kunde
see andet, end Skum. —

Mindre Mærkelighed, som jeg observerede
da, var Salmons Naasen paa Bondeelv, og Hornelen i Nordfjord, tvende
Fjelde, hvorof i eiden kan naaes paa flade Fjeldtoppe ødsinne. —

Nu tvivl jeg ikke paa saa, saaledes som min Forgjænger sagde
gjorde, at der nu ikke paa en tvende 5 Minutters tid at oplese dette
Haav. — Jeg kunde derfor med forste Anledning skrive. — Man
da det forunderlig nok dette sidste Sang vi vare samlede i dette Øre

vil jeg, for min Del, kalde mindre af dem vore, M. H.!, for al Fjende
Ømodsomhed og deres gode Omgjængelighed i det tilbagelagde Aar, og især at
Sygdom og Lyde og at forundgjælde Sind blandt dem og deres tiltroede
Vanskeligheder i det kommende Aar. —

Da vi ogsaa Apostlen gjælde, for hvem mandig Sorg er bortfaldig Evangeliet, have vi ogsaa vist paa vort indvortes Livsforhold i Bergen d. Aar. N. 50; at vi Fare ville maatte dvæle ved Omvendelsen af Mange blev, da den er baade tung og haard, og at der behøves Tid til Eftertanke for at see og forstaa, at at Taare, som vi paa Sorgens Vej, Lave gode og Hjertevind jeg forlanger Fejde og Apostlerne, vil jeg dog gjerne vedkommende ikke tænke, at vaare vilde Fare Lem. Glæden maatte dem ville og Fare vore Lem, hvor da Lem siden vi vare at finde, og at ingen af de dybe Hjerter ved mod om vist gjengjæld Barnebarn, der vi endnu vi paa Sorgens Vej, ikke er blind født, og at en saadan Lem gode vogter ville ingen Apostler eller Apostlegjerning. — Mange finder ville vi dersom vi Tilgjæld Taare, undtagen at vi Fejren Hjand i mange Hjertens Have Fare vorent Gjendt fordelers brugbar lie at sjæge sin Mening paa Sagen, og at dem maaske Taare til Tjenste for mennesker, som Fare Lyst til at prøbare den paa sit Eget ind eller uden Tvang. — Eet Skridning for vi at bekjæmpes for Dampskibene, indgaaer ogsaa Forlig ved Behandlingen for Sagen der behandler, og Lem Forligt, om paa hvem, betaler ind Dom og sidenmeldig Efterspil, der ogsaa gjerne en mangelfuld Krom af Fejren Hjand. —

X

Salsjesse

Lad Hjendt jeg arven Hjand.
Vor Sant medde at skrive og at snakke,
jeg vi midlertid Lem
Mere Hjerteblod forbundtlegne at tale
for Hvad sin Hjemsk Hvem
den eid mit Hjertet paa at bøje. —
Og, om end Hjeldens Bord jeg ikke mestre,
Fordi en Eed for Vers og Evighedsmester
jeg Evigvar Hjane min Eed, mine ikke Evighedsmest
tyl for en Vise mit Hjerte selv er Evighedsmest. —

X

At samles i fortrolig Fejen
Er vist for højeligst ubekendt;
Men i ideligt drømme at sjunge
Dem Hjem min Bang, er unnjent. —

=

Sidst forlod vi dem liggende sove
Intet de gjorde, der for vil jeg love.–
Endelig udsnorket var den Ruus
De vaagned, og vare som tilforn Duus.–
Indtraad Mama med Kaffen saa söd
Satte den ned paa Dynen saa blöd.–
Nu var Fanden lös,– Mindre var törst
Störren vilde absolut have först.–
Min Gud! saa raabte forskrækket Mama
Rasende löbende tilkom Papa
Med Haanden han slog den Mindre saa kjæk
Saa det paa Bagdelen sagde Smæk.–
Dette virked paa dem begge to
Siden var der i Huset Roe.–
De gik om i Byen, bukkede, sparkede,
Saa alle Dörene i Husene knarkede
Man priste de Forældre, at de havde to
Sönner saa enige, hver Tös til dem lov.–
Hvor Kydske, raabte den heele Bye
Hvor enige, gjentöd af höyen Skye.–
Udbudne de bleve hver eneste Dag
Den Natten var det en anden Sag
Hvad de da gjorde, veed ingen Mand.
Blandt Qvindfolk derom vel hviskes kan.–
Et Guldbryllup tilsidst Papa opföre lod
Hvoriblandt andre en Pastor fremstod.–
Han priste de Forældres Lykke saa stor
Der overgik hverandens af Byens Beboer
Især at de Sönner, saa enige vare
Til Aftens blev spist en ypperlig Kage.–
Siden de vare hos Peder og Povl
Fik alle Slags Mad, men intet af Svovl
Da intet af Drikken var meere at faae
Hvor de i Byen end monne gaae
Saa sagdes Farvel og de reiste bort
Den Störres Vest var af Klæde sort.–

b

I denne kjøre Juletid, da man saa gjerne spiser og drikker for meget, tog jeg mig for at læse om Maadelighed; at practisere hvad jeg læste vil jeg studere paa til næste Juul. —

Da Plato kom tilbage til Athen og blev spurgt, hvad Mark værdigt han havde seet i Trinacria (det nu værende Sicilien) sagde han: vidi monstrum in natura — hominem bis saturatum in die. Hvad vilde han have kaldet os?

Ethvert Menneske er sin egen Atropos. —

Spiis for at leve; lev ikke for at spise.

De Gamle kaldte Vinen lac senum, men nu omstunder suger man saa meget til sig, at den gjør Gamle til Børn.

Il vino non ha temone — Vinen har intet Ror.

Vinstokken bærer 3 Druer — den første er Glædens — den anden er Rusens — og den tredie er Angerens. —

De jødiske Rabbiner fortælle at Noah, da han plantede Vinstokken, begjød Roden med blodet af en Ugle, en Abe og en Løve. — Deraf kommer det at somme Drukne tide hele Nætter som Ugler, andre bliver som Aber og Løver nar agtige eller bistre. —

Mangiera più, chi manco mangia. Den som vil spise meget, haar spise lidet!

De tappreste Nationer bekrigede engang Rommerne for gjæves — men deres jecur anserinum — deres porcus trojanus deres uvedula, (Østers) ficedula (Snepper) deres Fecuber og Falerner — formaarde mod dem hvad fordum ingen Catapul-ter og Bollister. —

Cabe
d. 11 Januar 1823.

De 5 Minutter, i hvilke jeg i Aften skal tale for Dem, m. h. Herr! vil jeg benytte til at fortælle Dem, hvorledes jeg i ledige Timer — hvori jeg ofte Sysselsætter Cankerne med Quodlibet — har forestillet mig at det i sin Tid vil gaae med Quodlibets Protocoller. — At den sidste Protocoll, end nu medens vi alle, eller de fleeste af os, ere i Live, vil blive meere og meere mager og tør, ja at den om-

Forbud vil Comm. lie at forkaste med simple Almeldrefarvene, at Klubben den aldre dre Lotten var samlet for N.N. allene N.N.; og Lang mange Jagmorgne, ex 122a det jeg egentlig vil bevise. — Jeg ynder longere Live i eiden end Naturen inevitabile gav Lagt de skrøste af os Jane i den Celde, skønde Lodig, Gnori Bleskabets eldste, os skrøse afvorbaue venlige, Brodre allerede Smilne. — At de skøne af de gamle Gnodlibtianere omskyggelige vill sörge for, at Protocollerne, saalonge der endnu er nogle Compediculi, eller rettere sagt pediculi, tilbage gaae for de skøne Lommer, uden at berövres af vindskibe Sönger eller at gaae mangrandskes af fremmede Hjen, forudsetter jeg som ufornödet; thi Gerlig heden til og Omsorgen for disse, de gamle og altsaa de bedre Dages, skeffer Lan imidlertid dog for nogen Gnodlibtianere formed i det Lan skee skiver, eller allerede saa godt som er blevne, Skön. — Jeg forestiller mig nemlig, at de skøne Compediculi maatte nogle paa Protocollerne som ire gammel adelig Familie Lemmiger paa det Gamle Adels Vis. — Men naar der saa Lun er nogle Gnodlibtianere tilbage, skorbades nu det da gaae. Lar jeg skrevet mig saa. — Jo tonker jeg! Lan nu saa trygge i sin Almanak at skrive X for smer Lgde Januar, 11te og 18de Februar, 15de Martii, 9de Maj, 1te og 3dje August, 9de Septbr, 7de og 11te December. — Saa disse Dage nu Lan tage sin Rude Skrivebog, kurtsk og brillant paa, sette sig Lan i sin Lenne Stue, gjennemlöse alt alt det, som er Protocollen tilfört paa Dagens Datum, og skrive Dagen derefter ned, med skede tonker paa Dagens Gjeld og i enkelte Ord at forbrydigt Haandtryk, til Tak for gamle Lejlighed og venligt Omgang. — Lan nu derpaa sætte sit Glas, — om Behov Kaft, med Sönnerskning, og longere skulde smage Lam, da med Gina-Drost, Romkand-Extract, eller noget andet Landvant — og ret oprigtig drikke min Mund-Skaal for den afgangne Broder, hvem Dagen egentlig i begge Eiders tilhörte. — Lan nu siden ned Afstand maatte at tage en af Protocollerne frem, forelöse at skrive af eller om Dagens Gjeld for Rom, Bön, Bönnebön eller gjöre Bemærk, hvor disse Materier til en eller anden Gnodlibts Vise, skrevne Gjelden til Dem, og indvirke Energisk paa Lans Omgivelser de skjöge dem. — Lan nu derpaa vise sig, eller om Lan ej skulde more sort til Bords, besale de gjöge at spise og, medens Lan med dem tömmer et Glas ved Dem for den Gjeden forene. — Lan nu derefter nærlysne gjennem Protocollen til nogle Morgendage, og paa denne fortsætte som oftest indtil Lan selv gjör Gnodlibt ömyglet igjen paa sin Vide Gramme. — Dermed Lan Dem nu Lan vi mulig nöie besale, at

Dat i Jaus Hovskrift skal sætter, at Jan nær den sidste Ynodsbetænkning, og at den paa Jaus Pult skal ligge Hammaren og Jorsen til Vidnesbyrd. — Men nu ligger Jan paa Bænken. — I Bant Lammar Skjæl-formalbrann ind — Det at denne er en literair Jærsone — skjønt Jar man jo Jandt forsøgt at nøre eilfældet med en Skuldbes Raadmand i Bergen. — Hån finder Protokollarna. — Udskriftan — Gvodlebet Dragar Jaus Dynadshonga Jan paa dem — Hån naburt, Jaar og Løsar, finder Bros og Jorsa, Odar, Hjigrammar, Impromptuar, Lunar Polar, Cativar, Ironiss amuntar, Hjipsyjiar etc. etc alt afmyknad blandat om Jinandra. — Hån forgabar sig i at og undat, finder Spor af det guddommeliga Jamån deri, Hjelpar Protokollarna autan Lyjsjan, allar må at indføra dem i Angjistringan under Jarsa af Maanlatar og siden at Jaar den omvalvt som Bruyst Hugjar after Dayt, yvir Hjærgtar draft, gimar dissa ut i Lyftan og ninder Lådrdeljsjan. madnes Jan i Dnug brander Protokollarna, an after den andra, alt after-Jaanden som Jan afskrivar den for at Lark den Janligga som Jaus egen Manuskrigtar. —

I Jærvar Compediåli! Da jag skrev at en literair Jærsone, lika Jaasnl som I andra, besvärar jag mig icke att göra Undskyldning för denna Bägypostion, at en Literatus skuld undlade sig til at skjöta. — Jag vil allenjanne bemärka, at adskillige Literati Jana for Skid, at lidlesa sig Manuskriptar, Protokollar og Brever, smilent ofvan Jamnelsom nägra Historiar berisa, og at jag derfor ej besönar at rödma over sin Bägpo-sition; men jag tilstaar, at jag vände Jana nalgst at nemna en usunda Ord, and Skjöta, og behandar at jag skuld Jamn gjort det, sner jag Jande Hemt at Jaadant Ord. — Hvi er min Undskyld men Undskyldning. —

Dagtaces vred jag, at Jaadanne literairn Nasarier icke laldes ej uren: furlum: men Klagi at: plagium: men verbum at plagiare av mig ej antagat, og Bevogat i ne Cata mnan jo nøra Overset.)

Nu Hjæra tie Protokollarna. — Det at Skrifs-formaltrona av en Hjæltskalder, Hjelteridder, allena Jnad man i nøra oplyste eider Laldes en Utjalisk — skjönt skal icke nøra Hjældant i de Skrifter, som nu Laldes jag de skiøna Konster, og Jamen med, Jvor Jnart de minder skiger og diverse Kunstkommisser Lemna dannes jag after Hjæra — Jan vil den af Hjertelikeriske Dunskad mistyrstaa det utskjönde Hjøg, Jan finder overalt; og af utjalisk Mistoudelighed vil Jan ansen den brugte Mono-gramma, Lapa og N. Nrs som unnskyndelig Mordar paa en skarlig Dannemannrottes der Jar Jant Tjenares Dunskjötning til Dommar. — Jan vil koppa Dreslag paa Protokollarna, skrimm og skrika Hjöjt om Jver-lades Jan Jar vydagat en farlig Lumphot, argumentera med en Hjæ-liberianners egen Ord derom, i Visen: jag Hjinger om en farlig Bande,

bevægelse nu Lovmissionen vendt sig til at indsende sig tilbage til sine respektive Medlemmer, som ogsaa begyndte at indsende sig Protokollerne med Forslag, Ændringer, Tilføielser og Forandringer, ellers andre arbeider, som Kongen, og vore Love paa alle Statsborgeres Vegne havde givet dem i den allerhøieste Protokoll paa 1. en effigie og skaarde paa Kalmar, medens han selv beholdt Protokollerne ellers Lagene at sende i Hemmelig Forvaring, og skjenke sine egne Landes Tallsmænd med sig hjem i Fædrelandet for videre Ansvar, at Kongen, som har Lovt i Undertan at skjænke, skal Lovene, som skjænkes i Folkets Magt har fundet den største og sande Grundsten for Folkets Lykke at være.

Det andet at skifte forandringen med nye Forslag — Tilføielser, som Lovens Sandhed aflærdt skal Nemnelig Lovene sig selv? Ej som Jeg vil? — Hvor vil Jeg da i Ed, aftage en skjøgtig Hemmelig Kongen — en Forandring Tilføielse Forandringen — skaard om Ej med Gottarna, Forsagt for Ordningsmandens ejemord etc. — Lovmissionen for sin ivrige Forstand vil Jeg finde i Hjertets Begjæringer, Jeg som i den Forfølgelse paa den evige Salighed, i Overlæsning ikke kun Prosten og Theologien maatte Professorer, Biskopper og andre etc. etc. — Kongen vil forandringer, at Protokollerne indskjøres i at Lovmissionen, og at de, N. aflærdt alle Tilføielser ere udfordrede, offentlige og bundne. —

Dem nu, m. Hj. Herr! Tak og mange Gange jeg tænkt mig, at der Lande skal med og formedelst mange Protokoller. — Det værste — skulde jeg nu forsøge, med Hjemmebonden af Forsamlingen Ønske, med Visshed forudsige at forestaa den Protokoll vi nu bruge — nu, at den vil blive mødt med dennes Hjertelige Tak. —

X

Hyttesangen til Hjortlibet

Et glædeligt Nytaar, min Moder!
Af Hjertet jeg nu ønsker Dig
med Alt, hvi Dig og Hver en Broder
for mangen Stund kan Hjælpelig. —
Jeg vorder mandt og mandt, dagsvorden!
Nu lidt jeg Dem vinke med
en Ark som gaar Dig Ret med Hvor
en Ø blandt Skibber Hjemad Kant. —
Men troen til sidste Stund jeg bliver —
for Hjemstedet og Fakkunnighed
en Folkets Kongs min Hjerte jeg giver,
Dig ønske Held, o Moder! Dig!

Dec. Januar 1823

Med: og Odin som sendte Mennesker ud blod: etc.

Før vi gaa ei mere det store Værk,
Den Skyldte vor mangen en Tak.
Gud vil vi nu i det vi bede vi faar,
Vi maae ei derover Skam gro da.

Det gamle vor vi ikke nu mange af Eid,
Af Ord og af Sang og af Grøde.
Og Sange, som Fædre, det vare jo saa vide,
Paa Kvæde- Gratulationer at bede.

Fremdeles fik Lyst at vi Salgt kaae
Til tro Venner Gjæld at betale,
Og de, som vi vare vendte i Norge ind Gaae,
Dette Eidskand som god vil afmale.

Farvel du, du gode, forbigangen Aar!
Det Mindet vor Sjelesk skal vare;
Og skjøt saa længe vort Fædreland staaer
Vi skulle dig ikke og vove.

X

Anmærkning.

Kvinde Kjøn, der gjorde fordres meget af Skuespilleren paa sit Gode, fandt en tydsk Journalist, som nylig forlod Kjøbenhavn for at reise Hjem af, skildrede Indtrykket fra Skuepladsen deroppe. Den vise Forsamling siger fra en Reise til Danmark, saaledes:

„I Danmark har jeg nogen Gange Lov: Lavet: Lavet: Lavet

fyldes man sine Gjæster fulde med Vin til een Daler Bistelse
som betalingen svarede ikke saameget som at tilfredsstille, i det uforsvarligt
Øiemed — skaane Gjæsterne Ladet — ikke saa gjæstfrie —

Calm
d. 11 Feb: 1823.

M: hj:!

Hvilken jeg ret, saadt jeg forregik Kaar Calm, paa hjemvejen Nytaarsdag; nyss-
nes ufrivillig for Dagens Anstrengelser. — ogsaa i Aar er det mig Kval. — Ikke min
ypperlige Cousin, ikke min fine Willie kunde mig der fornøie, men Ven-
skabsfølelsen, som man ikke kunde afvænne. — Jeg sagde "maae", thi jeg
kunde ikke, og med disse Ord vil jeg søge mig den Ære at vise, at det
er højst urigtigt at tiltroe mig, at Hjertelaget ikke saadant den bestemte 29de Januar
Dem bevidst jeg mig ikke alle Tilstedeværende, vore bevidst jeg vel ikke; der var
derimod mange Fraværende, og for disse vil jeg ret forbigaaende, skuld mine
Ord nogensinde blive kaldt af dem. —

Hjertelaget var bestemt til 29de f M. — Jeg fandt til denne Dag mig
købt en Dalmatiner, udmærket god og smuk; jeg fandt skadet Hunden, saa de
til sidst nægtede mig den; jeg fandt kudsk Vogn forbroffelig Dit; jeg
fandt arbeidet paa Calm, jeg fandt beleilet mig paa at indbilde mine
Forældre Hjertelaget, da jeg fandt beleilet mig paa at beskrive mig-
selv efter passende og smukt — Kort jeg var nærved ikke forberedt til
at modtage Hjertelaget. — Saa mangen Mangel ikke saa ingen for-
gjæves. — Man skaal skrive!

Kort med en Tilskuelse ved vores Afskedstimerne, gaaer jeg derfra
med den Glæde, der var saa naturlig for mig, der ej ikke den Ly-
ke at faae Adgang til dem. — Jeg mærker ikke Afsked, — men
nogle Aar jeg skal gjøre den tilbørlige Visning, for nu Dok
skulpes for mine Øine. — Hvad det mon nu almindelig Dok,
kunde jeg ikke skjønne over den, men nu gaaer mine Øine Dok-
mon for tyk; jeg skyggede, mine smukke. — Ikke engang kan ikke
mig Hvidsvin Hænde mon jeg komme paa Døren, men ingen mon
villig; men Ord mig tænke som jeg kunde, gav mig Lyst dertil at
forsøge, jeg maatte vende mig selv, at man skulde bifalde mine Ø
pi tilstedeværende. — En Ørret for smukkest mine samme Dok, og
mon det underligt, om jeg ikke kom godt derfra. — Smukkest gjorde
jeg vel jeg kunde. — Da Hjertelaget var at faae forbunden, Hvilke jeg
mig for Hjertelaget med min Kone, som troligen stod mig bi, indtil
sene forsvandt mon Dokkens Drømmebud, paa sidste. — For det mon
mon — jeg skjønner mine Hjerte — men Skjold? Nej! mig Ord

det ikke tilskrives, men den, hvis Vink med ret kunde have forvandlet Sækkens Brunken til fine blide Toner. — Dog — nok herom. — nu til Qvodlibet —

Formaaer jeg end ikke, kjære Qvodlibet! skjønt at ønske dig til Lykke med din Stiftelsesdag, faaer jeg dog Mod dertil, da jeg veed du seer meere paa Hjertet end Evnen. — Gid du maae bestaae i mange Aar! Gid aldrig nogen Stiftelsesdag savne saamange af dine Sønner! Gid vi næste Gang alle maatte samles sunde og lykkelige.

Ogsaa du min Ven! hvis Fødselsdag indfalder i Dag, veed jeg tager til Takke med mit simple hjertelige Ønske. — Gid du leve lykkelig og vel tilfreds med din Stilling i det heele, gid du høste megen Pornøjelse af, og nyde en glad Sommer paa det Plads, og ønsker du at dele Livets Bane med en Mage, gid du da finde hende inden ret Aar, men find hende kunns, hvis hun kan gjøre dig lykkelig, find hende ellers ikke. — Du kan alligevel opfylde dine Pligter som Borger, og efterlade til Statens Tarv en talrig veldannet og lykkelig Afkom, som hverken Familieforhold eller Conveniencen vil byde anden Bestemmelse end hvad deres Evner og din Pornuue vil fordre. —

b

d. 11. Febr 1823.

~~til~~
Qvodlibet

alma mater, Qvodlibet!
cara, æqva et benigna,
Zeus clementer tibi det,
bona, tibi, bonæ, digna!
Mater! prosperam ætatem
felicesque filios
Comemque civilitatem,
tibi hæc optamus nos!

X

Til Ex
i Anledning af den 29d Januar 1823
og til d.
i Anledning af den 11. Febr 1823

I fordum Tid paa slige Dage
fremkom jeg med en fattig Sang. —
Jeg haaber, I til Takke tage
med gratulor! for denne Gang. —

X

Til Qvodl: Ex og d. 11 Febr 1823. —

Tredobbelt er vor Glædesfæst
Men Verset bliver ej som Fæsten

Thi Pegasus, den skakkels Hust
Er meget mat, ja halvdød næsten;
Dog maae jeg op, at ride lidt
Vor Fæstdag ligesom til Ære,
Men ganske sagte, Skridt for Skridt,
Jeg kommer frem med denne Pære:

Held Gvodlibet; og Hver dets Søn!
De Syge snart gid vorde sunde
At denne Fæstdag blid og skjøn,
Os endnu ofte samle kunde;
Held Eder Eo, hvis Fødselsdag
Med Gvodlibets vi ville feire
I Glæden gid I finde Smag,
Men over Sorgen Hækt i seire!
At bort den svinde maae, som Rog
Hvis Sted forgjæves man op leder —
Vor Mater, Werner og vor C.
Det er mit Ønskegvad til Eder. —

Tala den 13 Martii 1823

M: H:!

Meget af hvad der foregaaer i denne sublunarische Verden mislykkes, eller aptages ilde, eller forfeiler det tilsigtede Øyemeed, forde det ikke skeer paa den beleilige Tiid. — Hvad der ikke kan opsættes, faaer gaae sin Gang, men i mange Tilfælde kommer en Sags lykkelige Udfald meget an paa, om man har forstaaet at vælge det rette Øyeblik til Udføre den i. — Denne Kunst er vel heller ikke saa ganske let, naar man betragter, at Klogskab og Forsigtighed saa ofte maae vige for Ønsker og Tilbøyelighedder, og at selv den meest Skarpsynede dog ikke formaaer, med nogen Sikkerhed at beregne, hvad Præmtiden bærer i sit Skyød. — Nu, eller aldrig! hedder det saa ofte, naar Noget skal foretages, og dog viser Følgerne af en saadan Beslutning ligesaa ofte, at den var overilet, og falde slet ud, forde det ei var den rette Tiid, som valgtes til dens Udførelse. — Af formegen Angstlighed, utedig Øyeyt, og Mangel af fornoden Bestemthed i at handle, kan man ogsaa gaae den gunstige Lilighed forbi, og siden i sit hele Liv forgjæves vente paa, at den skal komme tilbage. — Mangen en rakte Haenden ud

for at gribe den bekyndte lille Haarlok igaa Lykkens allen Tilligivelses Haandbog, men brak den igjen hyppelsen bagefter, og fastaad det Bad. — Klædte lagde for vaskfad, og Børnene, men for Hænd, at undgaa, at det Hænde vilde klage sig ved.

Hvorledes udsendes man de den bekendte Ed? Ja, vi. Ja! Alle vi ved Ægteskabet, som er meget nøiagtigt beskrevet, og med Ærbødighed og Lyst, i Overensstemmelse med, som den Ægtefælle, som ikke vil holde den hellige Ed, som vorder saa skadelig, skynder sig. — Alle vise Erfaringer: At selv de klogeste Mænd ikke forstaar dem. — Napoleons Ægteskab med Østerrig, hvor skal det dog ende? Stærke Ægteskaber, vilde vel ingen kalde dem for Lykkens, hvor Ed og Pligt ikke holdes, som ikke saa sjelden, den ellers med saa mange Lidelser som nøgt, er som saa velsignet, at gribe det dybt Alvorlige, Ægteskabet, ikke gribe det.

Hos Ægtefolk synes det dog vorde forstaaet meget ugrundet, at den bekendte Ed ikke er andet end Tale og Skik. — Man agter i den første Lykkes Øieblik en Ed og Pligt. — Kjøbmandsregnskaber og Gjældsbreve, hvor meget bruges alle disse Lykkelige Eder? og endda ikke engang gyldige, saa ofte man skriver, læser og hører, regner sin Tid, skriver Navn, ægter sin Kone, sover sin Middagssøvn, gaar en Dag forglemmer sin Kone? Nej ingenlunde, jeg kender ogsaa ogsaa dette med Kjærlighed, men Ægteskab er noget andet. Jo mere mistet alligevel vore unge med unge Mig! man kommer dog ikke an, saa anfører jeg Paulus, Krønike, den mere, den saa ubetydelig Handling, som den, at Gabe Ringler med Lov vore saa ubetalelig. — Jo Mand, som mangfoldig taler, for ikke gaar glip af den Lykkelige Ed, saa bruger ingen mere Ægteskabsraad, men saa selvklart det end kan være, mener jeg dagelig, daabefalde det. — Ikke Prædigen nær saa, som for den bekendte Prosessor Luther gav sagte de Anfægtelser og Fristelser med Ægteskabet og Omgangelse, ligesaa ikke i Anmindelsen end mere nøiagtig, at den ikke Lykkelige kan fremkomme uordentlig og Moralitet.

Moral er god Lyst og Glæd, Fare der i en Kjøl, men kan den forsvare, endog den Lykkelige Ed, naar Lykken Ord ikke kan mage med sig godt sine Vandel, som ingen mage det i Bordet! Den gives unge nogen Ryd, uden at den

forhøjes ved at man udøver den i beleilig Tid, neppe nogen Pligt, uden den er underordnet samme Betingelse. — Gavmildhed, og al anden Hjelp, vi formaae at yde, er ilde anvendt, naar man enten kommer for seent dermed, eller førend det behøves. —

Det rigtige Moment er tillige det vigtige, og ihvorvel jeg, for min Deel alt for ofte desværre! baade har forfeilet det, og vil komme til at forfeile det, er det mig dog en behagelig Bished, at jeg vælger en beleilig Tid, i det jeg herved ønsker Dig til Lykke, gode O! med denne Din Fødselsdag. — Ofte har den i dette Lag givet Anledning til glade og hyggelige Sammenkomster. —

Vi haabe og ønske, at den endnu i mange Aar maae komme igjen, stedse beleilig, stedse saaledes, at Du med Dine Kjære, glad kan see den imøde, og modtage den, som en gammel Ven, der ved hvert Aarsskifte af Dit Liv kommer tilbage, fylder Det hjerte med Fred, og giver Dig Mod til, at vandre videre fort, til Tætter sees. —

Med dette Ønske hilse vi Dig her, hvor "hver Broder udgjør et umisteligt Led, af Ordenens hellige Kjæde", hvor Du reed, at det er oprigtigt meent, og hvor den gamle mater tæller Dig, der snoede saa mangt et vakkert Blad i hendes Krands, blandt sine Kjæreste Sønner. —

---

til O, den 13de Marts 1823

Der er ei noget jordisk Gode
Som jeg jo ønsker Dig, min Ven!
Det bedste paa vor usle Klode
Er Sundhed; Gud Du nyde den!
Og gid end seent paa denne Dag
I Vern og Sigar Du fende Smag!

X

---

til den samme

Tilforn ed og jeg har Dig gratuleret
Saavelsom vigeligt donoreret
Derfor her mere jeg ei kan skylde,
End tørt derom vor Protocol fylde.

L

Tal X, den 13de Martii 1823

Der er en Mand, hvis Skaal vi ville
udtömme vel af Hjertens Grund;
Hans blide Værd, hans Rand og Snikke
Har glædet os saa mangelund;
Thi ville vi, vor gamle Ven!
Saa gjærne glæde Veg igjen.

Thi sigaae vi Veg vor ædle Broder!
Den Skye, som Stundom fulgte Veg,
Og skrækled Goodlibet, vor Moder,
Den Skye vil sekkert fjærne sig;
Og vil den ei — da fjern Du Veg!
Den flyer — det har Du selv viist mig.

Be ønske, Du maae fra os drage —
Det lader sagtens underligt;
Men snart igjen vi og modtage
Veg frie for alskens Skrøderligt.
Veg og vor mater vel vi vel,
Thi ønske vi til Reisen held!

O

Tale, den 28de Martii 1823

Nogtet det er en saa bekjendt Allegorie at sammenligne Livet med en Seilads og nogge noget egentlig nyt meere lader sig sige om dette Omne, saa vover jeg dog, i Mangel af noget bedre, atter, at par Minutter, at misbruge deres Taalmodighed ved noget, man i gamle Dage kaldte, jævne Tanker, sildigere Strøtanker og som jeg vil kalde løse Betragtninger — ved løse tænker jeg mig, vel at mærke, Betragtninger der hænge sammen omtrent som tør Sand. — Dette var nu Indledningen — nu til Texten:

Yngtingen siger Schiller,
"Yngtingen lægger fra Land med Flag og Gjøs paa sin Snække,
Stille paa reddede Baad, Oldingen driver i Havn."

Med hvor mange Forhaabninger udrieste vi ikke det Fartøy hvormed vi agte at beseile Livets Ocean? — hvor utallige Glæder love vi

ver alle i det ni saar til Aars med vore varme omredelige Kjærtegn?
men hvor længst underholder dette mangen Gang alle? ingen som
ni spiser længst i Herren med hinanden, forend Aaret og mange Ga-
ster adskille. De gjældende Skatter — Hovstaren Kjærlighed og med
dens nære Mod; dens Løfter til Gud og Hinder, som vi saa tidligt
vande bort — ved, nedrakende Forbitrelse, for os, ofte forandrede;
istedet for Hjerte, den stille, forbønfulde med alle dråbe til Herrens
pris dede Hjerte, som vi det aabne Gang — Øjet grund vandet til Øjegrund
— men for ordets ad astra Hadde det — at evangelium med vor
Lille skal vi, om ved saa samt, dog sikkerlig an Gang overbevi
"sest om — at Gud for denne Hjemsøgelses Skyld an Hor patter
dre har besøgt dette Aaret — til Gud for dine Øjnedage, dit navn
paa Jorderiken til Frygtelse dine nedrundige Gallost, udøse forbi
dit Folkes for vand. det vantroens Hyklerie! med din skolle ere
dobbelt lagde du ud, ofte uden Eindhørt, uden Dristik, uden Eind-
hyndelig — det gik mellem ikke saa galt, som du, som omvendte
ate Disciplen sagde: Skulle paa gjerne Haad Ammen som Oldung
i Hjem. —

Vandlinge Skibet er gode, og Lykken følger, naar dette, som de
paa Matrosen — de norske omsorgsfulde og Hjertensfulde, de glemme
dem, i hvis Hænd Egen er et Fadmyndsvaar, for hvis Kaade Hjemme
bringe — men Ulvinet bryder løst, og nu hjælper da ikke Skatterne
dem Kjærlige Kjærlighed; nu sørger ingen for dem og forargelight Mark — nu
tyr de til Gabet-Logne — og selv dem forførde Hjerter, klage over mig
at sige dem alvorlige Ord under Hjemsøgelsen. — Et Menneskehjerte melder, kun
dette bliver først skabeligt, naar det altid holder Vagt og godt Øre for Ei-
vinden Hvisken. Vej først naar Landet gaaer os af Sigte, først
naar Skilen og Mørke falder paa, først da gjør vi rigtig Kompagnie —
saaledes fører Skuffelsen hjem os nu paa Hjemt for at vi skulle tænke paa
Hjem og tage til Hjem i Mangen Menneskes forkommers Hjert ved det
navn Galder gode Magt — at vore, uden alle Borger voldes ogsaa Hor
gave; for navn ingenie kan gjør navn sig dem unyttig, og dersom ind-
bildte, selvgjorte Klager kunde nogensteds vorde da Menneskene. Thi
om Kommen Skibe i Hjemlig, saavel som i Aramat, mangt Skik kjender
bjerget og fort i Hjem ved en dygtig Storm, snedket ved Skelle og Skrom
mer vore vi at, falde til a Haabedes ogsaa paa Himlens Hjem. Storm vil Hj-
som ved navne ved ved at dannen forbedre. Kun nedvil at Ord til Skud
vang. Vi Hjem i mangen Aras sidst sammen paa dette Kjærs vestre
Hjem — sidste Gor det gaaet ganske godt, på Hundrun mangen langt
over al Formodning godt — men Du mærkelige Hjem vi Dog oplagt
Dog Hjælp os nu Vi! vi Hjem kvades disse Ord lidt Skibsbrud paa vor

Tron paa Venskab og Dyd — med denne Lods ombord haabe vi endnu længe glade at seile i Følgeskab og omsider at naae den Havne, hvori flere af vore Kjære ere forud indgangne. — Een Ven vil om kort Tid skille Lag, og tage en anden Lours, men held os! ogsaa kun for en kort Tid — Gid vi snart praie ham igjen og høre til Gjensvar: Alt er vel indenborde!

At Skuespil
hør' Fanden til
en Præst har nylig præket i Aviser;
Pontoppidan
var hedensk Mand;
den Herren i sin Iver og Beviser.
Hvor var det godt
om slig en Sot
sig blot indskrænkede til Prækestolen;
hans Ivrerie
ham da holdt frie
for al renvoi til Gramatik og Skolen

X

Som Præsident det mig maae tilladt være,
at sige "Usch" og intet meere;
Af Eder derimod jeg alt forventer,
Thi det er tilladt Præsidenter
at Intet gjøre selv, men Andre drive —
at samle Folk, men ej et Bogstav skrive —
Saa gjør jeg og — jeg Eder samlet har
at fordre meer af mig, ubilligt var —

Den 9de Maj 1823

Selskabet forsamledes hos, for at erindre denne Dag, som saaofte tilforn gav det Anledning til Festlighed. men da Aarsagen ophørte i det Gjenstanden behagede at gaae ind til den evige Hvile fandt det det ikke passende at fremkomme med, hvad ethver Kred havde betavet sig paa at medbringe. — Følgende Stykke blev ene indleveret:

Den 9de Maj 1823.

En Dag, som minder os om Glæde,
den burde os ret være Kjær;

Men Gan, som for blandt os tog Bolig
Hver Søndersdag i Dag det var.
Gan var ej mere — og Savnet til Hjertet
For blandt os Lugne Sjeldenhed —
Et Lod af vores Venners Glæde
Mindskes snart nie afhöste sig —
Dog, hvor? — nei i Himlen
Forbedret Menneskab kiender vel;
Der gir en Hund mellem Frelsede
Vor Δ os gjöre Følskab mindt
Og dette vores Hjerte og Sjæle,
Den evige, trofaste Ven!
Og en Gang aflade Bölgens Klemmer
Vi finde hverandre glad igjen!

O

Ebeltoft den 8de Juni 1823.

M. H.!

Efter at have brugt sig med Gud i Himmelen, i Aandens Hjerte-Kog og igjen forenet i Kjærlighed, skal da vores Bøn, s. K.! for os bestandig sig til at indtræde i dens Frelsers Glyksalighed. — Med dette Ønske dog Vennekjærlighed, thi den fornemmer Ordet, med hvilken Mennesket skabtes, trænger mildt og ustyggelige Sidens Skabet, forsöger Eiendt, skjönt den mislykkes, fremfor den endelige Dommen Hjertet og Hjemmene med sig — Glyksalighed gjör først Mennesket til den sande Borger, og binder sammen med kjærlighedens Baand til Skaberen, Hvem Kjærligheden dette Baand og hvor meget det ikke vores Hjerte, at den vor Bøn ubekjendt, og ikke Ønsket at mødes til den Dag, som ingen skal skabe Dagen — Dommen kan vi bekjende at det giver et fast Haab om Fordelen vedkjendt er gjort, og hvis tvivler om: at det er godt, det bör, det vidner det vores; Hjertes Tilbøjelighed Eiendskab, skjönt Hjertets Tilbøjelighed og Hjertes Kundskab indskrænker os derfor. — Dagen skjönt Tiden kan derfor ikke komme forbi Retfærdighedens sidste Bud, Dommens Haab. — Hjertes kjærlige Borgerlige Tilbøjelighed borger for os ikke mangehaande, om vi vanskjönne Fremtid. — Hvad der saaledes er begjyndt, vedkommende ud, og alle vores Hjerter, og ikke ikke mest af Hjertes Kjærlighed at de, Gjøre! med M. /: Gud medstemmer fra os Hjertet :/ vidner vi gode at vi inderlig Gud og Kjærlighed i Hjertes Glyksalighed, Hjertes Fuldkommenhed af dens Hjerter og de Hjemmenes Fald i Hjertes Ord, som ere nødvendige til at bestyrke Hjertes Kjærlighed. — I den Kjærlighed Hjertes—

Skaad for jeg og Mina ingt saa mangen behagelig og vennskabelig Stund i dit Selskab, at det mig smerte os meget Guld Du forandrede Villing dog gjøre mindste Forandring. — Saa vorde Gud os alt vendt til indbyrdes Vennskab, Omgang og fortroligt Samliv-forhold. — Ja jeg gjør, hvad jeg allerø gjør i Ord os mangen Gang skrev af. — jeg elsker, dersom Du kan jeg Dig. —

Nu min Ven, da Du nu skal ind i Egnet, saa husk Du i Alt tage fortjenlig op, at jeg som eldste Langsomsvar, der vel ogsaa prøvet og saa prøvet Langsens Bedrager og Vildfarelser, gjerne dig for gavnlig Anger. — Du følge altid ikke følge dem, det bliver Dig sagt. —

Først, Ved Forlovelsen vær Kort. — For nu Mand i Dit Alder er Forlovelsen Tiden i Alt gavnlig altid gavnlig; enten trotter Du, eller Du bliver saa blød, at Du smelter. — I første Tilfælde vær bestandig: Han er afskrækket, i sidste Tilfælde Du til at vise Mangen Tilbøjelighed, at Du aldrig vender det ny igjen. — Dem er skaarne Vennskabelighed i Ungers Forlovelse ind i Ægtestab. — Bryd dig Intet om Forsmædelser, men følg Samvittighed, den byder ikke at bie at Hyrdebrev for at naar Maalet paa sine Hensyn. — For det dukke: vær dig altid bevidst det som Du er og vil være, Intet saa meget som Du finder Du ikke inden Dig Kan lade være. — Manen er den anden Natur, hvad taber i Begyndelsen, vinder i Enden. — Gaa Dig Ikke Kommende intet Instrument, Gjør aldrig noget, Gi Mi-ne Indbildninger Dømme hvad andre Gjør, med Mageligsind. — Antag aldrig nogen Huusjomfrue, det er et ømtaaligt, og Kedeligt Mø-be. — Lad din Kone selv forsøge sine Sager og stille med dem. Bland Dig aldrig dri, indbygger din Kone Guld vore for ofte-gjennem, saa vaagn Du Hvad paa hende, til Sene vise sine ofte Hjemmen. — Hold aldrig nogen Fremmed. — Et smart Fremmed-tænnet Kan, naar sine vil, selv gjøre Brøst. — Dersom al-drig din Kone til noget uden din Kone vil, gi allerø bli-ver det galt; og Da Modsvar er vist vaagn sine Sager mest at sige dri. — Gjør aldrig din Kone nogen Forsvring, mindst til bestemte Eiendom, thi kan bliver det ansat for en Rettighed. — Vær fri med alle Penge og Gjæld i din Kones Forretning, sine vil da troe Dig derimod. — Gjeld din Kone nogensinde ved Falskhed, lad saa Du som Du ikke vedkjender det, kan, vær glad, da vinder Du ved første gjensyn Tillidsfuld, at sine er Gjeld. —

Naar hun mærker det blot paaer ud over hende selv. bliver hun nok kjed deraf. — Vær kydsk inden dine egne Vægge, det fordrer hans orden og Ritualet. — Vælg selv din Omgangskreds og taal ingen sinde Indsigelser derimod eller Proposition derom, og har du klygt nok dertil faae hende til at troe, at Valget skeer blot for hendes Skyld. —

Amen.

Til

Den 8de Juni 1823 i Anledning af hans Forlovelse:

Her Hymen er en skjelmsk Person
Huel uformærkt han saa det føyer
At mangen ellers stiv Patron
Sig for hans Siegter ydmyg bøyer. —
Og da nu Touren kommen er
Til dig o Ven! hans Bud at lyde
Saa ønsker jeg, som sidder her,
At altid du hans Gunst maae nyde;
At Fakten, som Dig lyset har,
En god og ædel Møe at finde,
Maae skinne stedse; lys og klar,
For Dig, og for din holde Gvinde. —
At mange Hosevinkler smaae
Maae voxe og, og herlig trives
Kort, at det Held du nyde maae,
Som i det ægte Skub kan gives —

Mel: Der var engang en tapper Mand etc.

Held Dig vor Ven! som længer ej
Med lille Amor spøgte,
Nu, strøer han Roser paa din Vej,
Troe os, vi er forsøgte!
Og Broderen ej, Dumbom lig
Kun holder den Forening,
Som ej blev af for tykkelig —
Længst er han af vor Mening

#

Ja saare paradox man er.
Om ej man vil indrömme,
At uden Elskov livet er
Kun nogfyldte Drömme;
Först i en ædel Jiger Favn
Blev Drömme Virkligheder,
Og alle vore fordums Savn
Forvandle sig til Glæder. —

#

Glad kan vi tömme i vor Lag
Oven! din Skaal til Bunden,
For dig er nu en bedre Dag,
En Glæder Sol oprunden!
Nyd med din elskelige Möe
Hvad Elskov har i Eje!
Og hulde Börn engang beströe
Med blomster Eders Veje!

O

Mel: Vi alle Dig elske, livsalige Fred!

#

Og det var Hr W., en pyntelig Mand;
han vandrede ensom saa længe;
ej var det af Lyst til den enkige Stand,
— han tidlig slog Kjærligheds Strænge —
Han ventede en Möe, saa væn og saa huld,
meer kostbar, end Perler og Stene og Guld: //:

#

Hr W. sig tumlende vide omkring
i Fredstid saavel som i Fride. —
Naar Jigerne satte sig glade i Ring,
Blandt dennem han ofte monne speide;
Dog fandt han ej Möen, saa væn og saa huld,
meer kostbar, end Perler og Stene og Guld: //:

#

En Morgen — ej lang Tid tilbage det var —
Da blev det saa klart for hans Øje. —

En Engel fra Skyen et Billed' frembar
og tonede saa blidt fra det Höye:
See her, seer Du Möen saa væn og saa huld,
meer kostbar, end Perler og Steene og Guld. —

#

Ei för blev Hr W. hiint Billede vaer,
det trænger ham lige til Sjelen —
Fra den Tid han Roe ~~ikke~~ ej og Rist ikke har;
det følger ham stedse i Hælen. —
Han söger bestandig om Möen saa huld
meer kostbar, end Perler og Steene og Guld. —

#

Hvo söger, han finder — selv Skriften har sagt —
og dette nu sander Hr W.
for nyelig imedens han nöye gav Agt
paa Stadens de~~n~~ yndigste Corner,
da fandt han den Moe, saa væn og saa huld,
meer kostbar, end Perler og Steene og Guld. —

#

Og nu for Hr W vi tömme en Skaal,
ham önske, af Hjertet til Lykke!
Han nyde Lykseligheds fuldeste Maal
ved Pigen til Barmen at trykke!
Hid Möen maae blive en Kone saa huld,
meer kostbar, end Perler og Steene og Guld! —

X

Afskedssang til X
d. 8de Juni 1823

Melj. Snart er din Ungdoms-tid forflutan.

At drage bort fra Fædrenegne
Er tungt — fandt man end skjönnere,
Ej dem det er; thi allevegne
Vi savne Barndoms minderne. —
Men tungere er det at drage
Bort fra en gammel, prövet Ven;
En hjemlig Eyn vi kan opdage, —
:/: Men Vennen findes ej igjen

Snart reiser bort en Ven og Broder;
– For ham har Navnet Ven Gehalt,
Han prøved mange Livets Goder,
Men Venskab var ham over Alt. –
Ti føler han, hvad vi maae savne,
Han slutter fra sit eget Savn,
I Tankerne vi ham omfavne,
:/: og nævne vort vor X^s Navn.

Held dig! hvi skal vi ej erkjende,
Hvad du erkjender selv for Held?
Snart skal du her tilbagevende
Til dem der ønske dig saa vel!
Held vor, og Held hver Kreds af Gjøve,
– Gjøv er hver Mand, som du har Hør. –
Hvor Lösnet er: "Vor X leve!
:/: Snart glad igjen vi see dig her!"

Ei ene vi – men Fødelandet
Dig gav blandt Venner første Sted;
Ti er i vore Pusker blandet
Et fra vort gamle Norge med:
Hygæa dig tilbagegive
I Venskabs og i Norges Favn!
Og sildig, sildig Begge skrive
:/: Paa Bautastenen her dit Navn!!

O

Tale
d. 14^d Juni 1823.

M. H. H.!

Vores Forsamling, der hidindtil ofte, ja næsten bestandig, har givet Lyd og Gjenlyd af Munterhed og Glæde, er i Dag alvorlig, høy lidelig og stille som det passer sig med den Gjenstand vi behandle. – Tabet af en af vort Selskabs Stiftere og troe Dyrkere, en Broder med hvem vi alle have deelt Fornøyelser og Bekymringer omtrent i en Tredieddeel af vor Levetid, en trofast Ven, som Nogle af os fra Barndommens Dage og de øvrige fra Ungdommens feireste Alder have havt Her fremfor de fleeste og lige med de bedste af vore Fortrolige, en Mand, hvis Ansyn og Adfærd bar Præget af den renneste Sjel, af det ædleste Hjerte, den

af alle Gode i mindste Kreds uindskrænket agtede og æstimerede. — Det blev min tunge Lod, at følde Moder-Faderen over Grav. — Jeg Enkedronning, min tunge Lod, alle blot fordi jeg følte at jeg manglede Kræfter og Evne og Talenter til at fryde den Jeg skal og vorde og retfærdig, som Gud fortjente, og fordi jeg i dette Øjeblik og tagne af Hendes, som Hensyn af min Højsteborne Herre langt bedre med Gud kunne forlyst, men tillige fordi de smerteligen følelse af min mangfoldige Synder skal kaste Skyl, begrunden paa mig i det jeg saa at skye gennem mine, og derved min jeg ikke mindre tale tungere mig frey til at følge Dobbelt bittert, fordi mere jeg tabte da jeg mistede denne Mand. — Et Held er det i=dreves Pligter her at finde Enkestandens Hæder, og at jeg taler til Mand, der saa ofte kaste gennem Tanke Hjerte, at de alle besøge med Hjertelighed, afmaalte ogsaa at Gud skal til at Hjemme Mandens retfærdige Karakter. —

Hos afdøde Hr. Johan A. v. Wibe var født paa Fjeldberg Præstegaard d. 9de Maj 1792, af Forældre Provst Dittmar Wibe, dengang Sogneprest til Fjeldberg, og Hustru Rebekka Wibe, født Koren. — I Faderens Hjem, og i Nærheden af dette modtog han den første literaire Dannelse, allerede i en tidlig Alder, 12 Aar, 4de Klasse, og 8 Aar derefter var Høsten 1792 blev han Student. — Medens han gik i Skolen var han i Hjemmet saa den med megen Omhu Lærde og nordiske Professor Arendt, hvis privatte Undervisning han nød. — Examen artium tog han med Lovsigelse laud illaudabilis, og havde derefter ligeledes examen philosophicum, hvorpaa han gik over til Theologiens Studium, hvor Studiet han anvendte megen Flid, indtil han forlod den begyndte Bane, og studerede de sidste Aar Theologie. Aaret 1806. — Hans Studiekreds blev afbrudte derved at han maatte til Hjemmet, efter de eldres Ønske og Bøn, dels ved den store Spænding som England, Aaret 1801 og Aaret Krig, hvori han tog Del besørgede han paa vel, at han fik Bestyrelse, 1st Bataljon, indtil han besøgt saa lange indtil han blev ansat i Lovgivig Forhold. — Da det i Aaret 1807 atter og Krig mellem Danmark og England, blev han ansat som Ober-Krigs-Kommissair, først i Bergens Stift, og siden i det midlertidige District fra Flekkefjord i Christiansands Stift og mest paa nærmere ved Stad i Bergens Stift. — Med Flid og Duelighed gik Hr. Wibe ogsaa her igennem den store Ulykkestid som stod paa denne Kyst henover, og først hen til Aaret 1814, da Norge, efter at være adskilt fra Danmark, vandt Selvstændighed og Ære. — Den Dansk-Norske Krig, som var blevet ført og mærkelig paa vor Stærke gode Konge Fædreland, indbragte Hans i Aaret 1811 til mærkelig Krigsraad. — Da medens Kjøbenhavn og andre Byer i Aaret 1815 skulde overbringes fra Norge til Christiania, blev Kommissair af

og Opfyldelse med denne evangeliske Anbefaling ved Haan. — Det skjønneste Haab blev saa ødelagt til Overmagt i Bergen, at Forældre, som vare saa inderligt tilbøielige, maatte for lidet at betale. — I Aaret 1813 indtraadte Sorg i Selskab med Savn med gysne-vækkende, trøstesløse Fald Sigeborg Cathrine Brünnich, med Navn anlagt ved Daab, Dithmar, og ved Daaben Christiane Cathrine. — Den første gik til Hvile ved den Side, Sidstnævnte ved ogsaa nylig, Dat tænne ved den dybtsørgende Faders eneste Trøst. — Begge vare gyldne til ved vor afdøde Broder — allerede i Aaret 1790 med Sang, som Skjønheden for uudviklede Øjne, Bedrens Skjæbne, da Børne-Engelen Haandbævnt dem viste Sang ved Siden af Himlens Engle; men Sang skulde Kundskab og Erfaring igjennem, Dem Sang ved i sin høie Grad, indtil Sang, fornemmelig ved de haarde Prøver; Sorg vare forbundne med Savn Ubarmhjertighed — Skjønne Fremtid, og maatte ved sin Ubetydelighed, som altid ved Sang Side, den Sang ved Konstitution at skabe Sang, Glæd uforskyldt. — I Aaret 1820 overskred Sang ved Sang Haard Begge Sang, som Sang Sammenstød Sang Overmodige. — Naturens Orden i Sang Engang forvrængedes Sang. — Alle Skal Sang Venner, ved Sang Sørgende Øjne, Sang Sang tabt for deres Hjerter. — Sang talte de i Sang, Sorg Sang Sang Sang, og Døden stod ved de Sidstnævnte Side malet Sang Sang Glæde Ansigt; ved Hjerten Sang gjennem Sang ved Konstitution af Sådan Skyer, Sorg Sang Glæd Sig til Dem, og dennes Forældre Sorg Død Sang Navn af Sang Sang Mennesker. — Vi var vor Dag Sang, ved Sang Sang, at Sang Sang Sang

Det var ikke saa let, som den næste Dag paa Forretningen, at faa en Kone, af Hensyn til Formue som af Navn, standsede og vendte sig for at nyde Din-
ner af hans herlige Syner. — Hans Hustru var ikke let, som jeg forhen
har sagt, bleven; det var tillige vanskelig og svær, saa at mangen Gang
vare Venner ikke i Stand til at gjøre hende Behagelighed. — Derfor vandt han Hjerter ved-
ligere saa hastigt, som han traf Hjemmet til sig, og det var for hans Øine af Byg-
gen var. — Han var uforbeholden med sine Ord, vendt ud og ind
at skjænke for Vogne. — Hans Hjerte kunde han hans Dage — Den Kummer
ingen kunne, som han havde Ord og Evne til, sig Glæde. — Ikke var det saa
lidt, medens han var Student i den lærde Skole, til han nu forgaves Ensligheden
til at gjøre det uanselige Værelse han dette gode Hjemstabet. — en af
hans Kammerater følte ogsaa Lyst, medens de, tillige med ham, bo
Kammer. — Der fødte han ikke Sorg for sig, uindbildt var den han dog til-
stemmer. — Han undviede ved Hjælp til at vinde sine
Penge. — Han kom ind til sine Studeringer saa at han kunde vel-
trøste med at slippe sammen, i den Grad, der allerede var anbragt for
sine Øine. — Med saadan Utaalmodighed syntes det som at Faa-
den Dage ogsaa en lang Tid, dens vem. Sammenligning med Sølv, eiendom. — Den-
ne, der naturligvis med de Ubyggelige Anstrengelser for at Kunne
og naar blandt Fjorden og Skoven, og altsaa forlyster at udvinde sig for-
Naadens Kaar end at nogle sig, som tvivlte Lyst paa sine Stemmer
Kunde Kosten dabet saa til den nedrig over Vandet nærmede Dreier,
eller gaaet af Brændevins Anstrengelser, for hvilken han Dag i det saa gik
under Dage. —

Hjemmet med
Hjemstavn, i Livet. — I de mange Aar, hvori han ofte i den sværeste
Vintertid maatte pløje Hjordene fra Vænd til Hitterø, var han
da hans Byrdefolk saa at sige kunde overgive sig til Døden; men
han samlede sit Mod, gjorde snart Regnskab tilbrændte, undgik ved
rette Handling og Evne mylne Vanskaber af sit Mod i de forskjellige Byder
ikke Forsøg i dette Øjeblik. Ti jeg skal selv vorde med Dem paa Færden i Sommer
Stund.

Hans Hjerte, som var ikke det ædelt! og som ønskt skog det ikke
for Ensomhed! at han kunde lide, og ikke at lide med dem, med hvem
mindelig lagt som at have Mistro i Hjertet til at gjøre Hjælp og Trøst

og ikke at tilbyde dem. — Derfor bruger han ofte sig selv, snart som virkelig
bønner, og derfor saa ni saa tit, ned og under ynagtig Omsorg for, at
trænge til deres Hjælp. —

Gud og Ord var hans Forstand. — Skrifterne og Guds selskab
kom ikke — Hvor protokoll indførtes ad Kongl. Ordre derpaa —
han brugte nu fuld Domenekraft, og dømte kort som ikke længe nølte i
Dager, snart som ikke kunde sætte den hjerte til Erfaring. —

Som ærlig, tro, troefast og oprigtig Mand, er det mål ingen
stegen der kunde kom bebre, end hvorfra ikke Ordene, naar det kun
kommer af oprigtig kunde Hjerter udfor dennes Kreds — at kunne
skandt og med og for dem, med kunde Lyst, og med den dande kun nille
gøre at skaffe Gudes Gode. —

Det er underligt at ikke en mand, som var Mand, der brugte
saa mange Øjeblikke og Lejligheder gode Hjem skabe, indgik ingen
nøvrig forbindelse med en Person af det andet Køn, førend han
allerede var kommen temmelig langt ind i den modnere Alder,
da han dog i saa mange Henseender kunde have gjort sig selv og
sin by Ære ved det. — Det store Held var det imidlertid, at
han dog gjorde det i mindste det var eid. — I Ungdom og Ungdoms
Dage søgte han ubetænkelig Forlystelse. — at han blev en god
og øm Mand, en Fader og Ven Fader beskrev jeg ikke at sige.
Betragter jeg ham som Husbond, da var han den blideste og omsorg-
fuldeste, som jeg nogen Sinde — det kan man nok erfare med sine
stor kan, som Husbondmand, som de andre under sin Opsyn. — Han
troede ikke ved strenge Ord og ugudelig Vrede, men ved at minde
Hjertet. — Aldrig med stand han Kraft til at bruge Skjæld, naar det, som
undertiden skete, beskæmmede. — Han var der for altid agtet og
agtet af sine Undergivne. —

I det selskabelige Liv, naar Mænd samledes for at minde dig-
det og vinde sig kort for Livets Alvorlighed, hvor behagelig var da
vor Ven! — Hans Ansigt var en aaben Indbydelse til den Glade, hans
Ord nikke at han forstod at skabe sig ved som at drage med andre, —
og gjalt det om en Mand, da var han troe indtil det sidste —

Mine Medstandere! Da afsluttet Romen Orden, kom min ved-
kommende Tid og minde andens navne indskrevet for vor kom tillat
mig at drage af vor sidste fromme Ven, vore nu fortigte. — De nikke Ord
skrevet skal han var for os og for kommende, der kjendte ham. — Sandt
var da mindelsetid, det tror jeg saavidt; og jeg var vis paa, at,
ligesom min nedenstående Øjeblik skal dybe Smerte ofrer sadt af
vor Ven, samledes skulle mine Øjne i den lange Fortid minder kunne
vogte ~~Ord~~ hjerte for os, i samlingen skole ved de behagelige

Eil dragenskab, nei i Livet dagen dannt nord dam, og rekjendtskap ved Gjennem dans Minde. —

X

Falk

den 20 Januar 1823

Mr. Ven!

Klagtskrivelsen skjeg ej Sammenkaldelsen som eid, hvis vedg nogen af dem alle maa og maae alle den Allmoe Frog. — Den Gjen ofter Skammen sammen, den Lyst at undvike, og Glæden ved dig, at vedse Landsmagtskjæl den — Gjandsmoe Dage, da sker sandsyn, Dem fik vendte, mar dig gensta anderledes. — Man Gundhed und Alvorlighed de Sammenkaldelsen, og maa vælge alle dage og dt mødt. — Grunden de maae gaaskrive Landskrivelsen gaa ikke vidt, at skjæl dt vort Gode libet, allen ogsaa dt dig Hyden og Landet ved Skammen sammen, forde maa ikke følerskj ogsaa de skarbeid for dt — Jeg vil imidlertid vorn, at gjøre nogle Bestyrelser ved denne Gensynde. — Jeg vil ogsaa Retsmøde vore Boder og Undersøgelser, ved Mandskab Gaarde og Bekjendtgjørelser og Gaarde gaar frem, og forandres skj, ved Aldersen. — Jeg skal Bekjendtgjøre ved gyrets Forsæd finder Tingdammen d. 6te dt Gammel, som Mandommen Gun finder Mandag, og Aldersdommen Tirsdag. — Dalle dr Gaar i Almindelighed en Mand mellem 36 og 40 Aar af Tingdammen Betragtelsen gaaret. — Jo maae man selv udvinde sig dens Alder, efterdagen Forfaldet og Betragtningen dvorved, og maae maae saa vidt Mandsk, skjønne man ved dt Skammen ofter Tiden. — Jeg Gaar Betragtningen ofter Tiden for Tingdammen, Tingdammen efterdt som Gaar, og som gjennemdrev som Mennesken i dens bedste Alder. — Dalle ved dt Betragtningen gaar Mennesket ofterordt over dig Barndyd og Alder, og dt dt skjønne Standen og Forholdene skjønne skjønne forandre sig; ved dt Gaar Mennesket selv, der forandre sig, uden dt dt egentlig mærkjende dt, til sidst, saae skjelne vi de Forandringer, som vi dt, jævnt og umærkelig Gaar skjeden Mennesket gjennem. Lidt fra Tingdammen til Aldersdammen —

Af Naturens Orden og Anordning er Mandens Dage, dt ja længere Mennesket ligger fra sin Barndom, jo mere forsvinder de Forskjel, man Gaar i, saavel med Hensyn til Gemytter, som Kræfter. —

Tingdammen er det dybeste Gjennem, man Gaber sig gludselig og ganske under Indflydelse af Forskjel, som Gaar man ofter vide til

Hellig-Aand Samfund. — Jo Longere Tilmod end der jar Anledning til, at
mandre Kammer end Jomanden jeg Gamen, jo mere glad skulle jeg
Jomanden forsøge eller og Helligdagen jeg sig. — Og jar Forsøl-
dren i Medlemskreds, med Forening i Aften-Rab og Bønne-Time
mig til lagen, saa der forøges Tjenestemænd jar Tro og Religi-
onen og jar Kirkelighed. — Ungmænd jeg ingen af disse
Betragtninger ved en lidt Grundbibelsamling, som mange Ungdoms-
jeg og Forandringer jar dem i den korte Tid den jar mod Ende, ikke
vil undvære. — Ingen Sand der Kommunion mod Christ
den forenede Enhed Enkelt mellem Ingen, og Forbund Enhed,
med den Tilbage, ved nogle dag Skilsmisse, der jar Kirkemænd Karakter,
Jomfrulighed, at Kommunion jar de tilbagekommende, efter de disse Kirkelighed
med Tjenesteligen efter Eid jeg ved Gang jennem Ord i Kirkejælegaard
jeg a Skam, da Ordinationen Kald den helligste Forretningen.

Det jeg mand Christen, jennem Kogle med Forening Fun-
dets Stiftelse efter Kommunion; dag med Slag jeg Christen i Til-
bagekommen, end mellem Ungdom og Kommunion Samles i Tjenestelige møder
Catechisation Skjøn. — Det synes Side Tro Ord jar Gudstjeneste, og Forkast
den Ord, i mange mindre Grad jeg Gudstjeneste Liv, den Christen mange
Mennesker! Jar Forældrene Christen, som Tjeneste i vor Kommunion
Communion. — Dyrdom ikke jar Gudskundskab og Brødrene. — Synder
af dem Tilbedelse Andagt Ord ved Christ Ordinationen gennem Bønner med Helligdags
Tjeneste. — Den Gudstjeneste Forsamling vor, alle Steder vore Christendom
jar den Side af Gudstjenesten. — Jeg Tjeneste Samlingsmøde, efter
Ikke mindre alvorlige Bønner. — Jar Aarene, at gjøre Gudstjeneste Tro,
at Tjeneste Christendom Kirke, jar Christen Tilbedelse Tjeneste
og mig, i Forsamling, jar Christen jennem Christendom Kommune —

Vers 6 Lex. Da Ordet Evangelium Tilbud, Christen Skal Tjeneste
efter, jeg ikke mig Kommunion Christen, Christen Tjeneste Ord
Tro og Christen; Christen af Tro Kirke Gudstjeneste
vore Lyksalighed, og Christ, Tro Ord og Liv, Kommunion, Tjeneste Gud,
Christen Christen Tjeneste Ord, der med Mennesker ikke Tro Kommunion
Gudstjeneste. — Tjeneste vore Menighed, Tjeneste Ikke Gud Tro Kommunion
Gudstjeneste Ord Tro. — Tro! Gennem Ikke en Tro, en Gud, en,
Ikke Tro Ord. — Tjeneste Ikke jar Tro Christen — Christen — jeg
mener Christen Tjeneste Tro. Gudstjeneste — Tro Ikke jar Tro Tro Tro
Tro, Tro Tjeneste Kommunion Tro — Tro Tro Tro!

Til X ved Anledning af hans Afreise.

1.)

Du X hjære
Fra os vil du nu være
Til Tydskland staaer den Hu
Reis, men gaae ei itu.
Kom snart til os tilbage
Norsk Mod du da skal smage
Glad vil vi gaae itu
Naar reske Sind og Hue
Vesen dig her tilbage
Vesen dig Druesaft smage.

2.)

Tænigt vi det føle Øben! At fra os iggen du skal drage,
Ingen, Nei ingen vi har, som os erstatter dit Sum.
Nylig forlod du vor Kreds, og nu skal du atter bortvandre
Gid du da opnaae det Maal, som du for Reisen har sat!
Gid du med Sindhed og Kraft vort Samfund paa ingen maae oplivet
Naar du af Bronden har smagt, og her dens Underkraft følt
Ans da! Du glemme os ei, saa vist som vort Ønske dig følger
Hvor du end vandrer paa Jord, ämt det ledsage dig vil

3.)

Vise fra O – See foran, under 8 Juni 1823.

Til Quodlibet
ved min Afreise 1823.

Det glemme gamle Quodlibet
Det var vist ikke ret
Men hvilken Søn forglemmer vel sin Moder?
Nei, her ei gives slige usle Poder.
Min Afskeedst ak vor mater du modtege!
Vi fres vel igjen i bedre Dage

×

Jeg bringer Dem Deres
Fru Frue
Ede Ede, samboer, jeg ei forneden Lyder
Dem paa den Skjenk Deres sang sagde!
Jeg kan ei fælles paa min Aare de skjøde
Den usforbandte Glæde forsage
Jeg dertil med udbryder med et Ole!
Bydende Dem — velgrundede Fad!

Cala d. 3dje Aug. 1827.

M. H.!

Det er nu Gudinder, som Herredømmet ni alle over underlydte og som veldige Riger vigen Ydmyg kan underdrage sig.—

Dem kunne vi saadlos sine som i Oldtiden paa det Jomfruskib, og til os dem eider dobbelt sine som Hjemsk paa Underliga — Trygtaby og Sine, og Ugtaby tilbage — Dem sine i Dag os forjage til Hjemmet, underbygtet Sine i Mor gen i Rummet, og vi nyttet Ede at Fred sende til Overnyttede for alt det Onde sine Skjebne, til sine gjør Fred sine vil, uden at forgive hvem dem, og Hunder Ede til Brudgaar — Mere for afbildet Jomfru end Mand, end mest i Haanden — Nu er vi Evangelier, som Fred vor, sige vi Hjemmets Gudinder Ottar, og allerede dette Attribut Hjemmet altsaa at beskrive, at vi Ede Lov vandt sig noget godt af sende — Han sig Ede vorde alt for ufældig i de Jomfruer, sig for for sammenlagt, turde vi vise Hjemmet! mange allerede mødt, at det at Hjemmets Gudinde sig tales om — Dem, sine, som paa dette Bjergrev omkring den skala Fjord, som aldrig tvedt, ilder fra Hjemmet til Hjemmet, fra Dyr til Dyr, fra Land til Land, udspredt Hjemmeligheder om sig, som intet Øre for Fred, og intet Øje for Pant, skiftes ofte imellem Familier, bagtaler Overlegede Valg og Ede Skaaner det Gallicisk — Det sine jo ofte for tales sig, og siger Mange ved sine egentlig Ene nadskaar, det fik vi vore Fjender det ved — Hjemmet for jo Overmagten, og Ene sligt dermed! alt for ofte sende os Ulykker, som Ene Hjemmet, som nogle mene Jande, det for jo mange! Mere sine hjemme jo vorne den gode Madame, og dem ligger Hjemmet nærmest til — Kolumniske andanter, sompter altid hvert, sjerne at vore Jander og Sanders ikke sig Hjemmet Valgsprog, og det mangler Ede at gjøre sin Virkning — Hvor mangen dyrlig og ydt Mand falde Ede Hjemmet i at ufortjent Ejer, for Hjemmets Fudflydelse paa sine skala Landtider — Og sinnen skal jeg nu Ede ja vor Dommer for Hjemmets sag vigtig nok: Den skikke Landet i sine Hjemsk Hjemme, men den gjælder Ede i Velgudinden Hjemmet, og lader sig den ind Hjemmet til Ord, jeg dømmer Hjemmet sine Hjemmet Ede af den vorne omtalte Hjemgravede Hjemmet — Lavede Romane! Hjemmets Habet in Hjemmet, Hjemmet det fra Mund til Mund, og Hjemmet vigter paa Hjemmet Hjemmet

sigar. — Ja visst! sedvanligt är denna hyckleri, och det är mycket mera, att jemte
och de den idrotta evangelii hjord, det oaktadt dock aldrig de blygsamt sina skaflor-
och sin vid skenheten misstänkta afsikt emellertid sjelfva lära
i skjul, och skilja sina till skam i alla sanna tänkesätt, som man dag sjelv utsatta
och tatscharlig sin är. — En sådan ed, och sina dolkar sanna hyckler med
Barbarossens Raska. — Lärjungen lyder åter till sanna Konung; det förbi-
gången är glömt, och han framsäger sina Konung af sin egen lycka. —
Men det är dessa ställen skamt; det är den skrapt, att sådan förbrytare nu
dessa följer sina till himmelen, skrifver det att vänna evigt de många löjaktiga
ja skyldningar, den aldrig sanlande hyckleriet utbreder, och alldeles uppfyllda
Människor, de Pharisäer sina likasinnar dem, de Messian dessa så många
för sanden skyld maga tala. — Emellertid säga man derför, så vidt jag
skönner vara gandska begripelig med Apostlens Skamnen. — För många klyftiga
Gudar mest ont, än den andan kind, ogsan, så den dag med smart skrivet sina
gör, först spörjer sig sely: Svad vill Gud säga? den Lärjungar ingen dag,
men att dölja sig alldeles ut vår andras Domsrum säga i Skrifvens ej på
skynd vara godt val — i det vi talar ej tryglad jag skriftet, att det skall
gaar val an. — Men jag gör svad det vi, kid den jag säga skulle, da
blifva val Gud dessa, säger den, den är jag sista skrift, jag säga ej
vara sina till Gudar, men säga skuld dog ett vara alt för fallen, så det
kunde finda, att sanna Realighet anstår för skrifter dessa. — Lärjun-
gen vara det förvänd jagat att man, för att medjäna Gudala, Guld nya
en ursta Förbund ären för Kristnes Kraj, men den gjorde så många
Ohöljdeligheter, som Evangeliernes kvarn, Sammanlig som i Grunden var
Fiskar, och sker efter man dog mycket ofvan Evangelium med efter Gudlingar
af mörkrets Verk — Dessa Gudar och ogsa ej Skyttel i mellan, och med besvärja
ordlogi, just förtrolse för blinda förliga, men vi äro ogsa i denna Gemenskap an
ordskyldiga för att medjäna många och ogrunda Domar. —

Den i sina eid vigsta Mandi vara Skad, skrev alla Gud skrifva vara sin
Hos dessa compagnia Dod: omnia si perdas, famam servare memento!
man sen verklig nidsta Gnad sin skrev? Sanda den i stadnesse "fama"!
gassande Gudar anbringas paa vid många af vara Kej mindre Hufva, men fama
för det Gnaden! Försök man med Dokt. at gjöra Opsigt, allra om man
sina vil, at blifva bröunt, smilat mellan tiden av en lammeby kvalsjuk klara
sina fama för at spilla sam at skylla paa evangelium, men den simpla Dorlighet
gjorde mycken kjöd i detta Fejktrummet. — Den der icke gjör skamstand paa
andet, bilar mycke fallar til Gudens Gamst. — Vi vilja! Jasa sagt, i
vor lilla Rodd, at blifva sa ubemärkt som minligt, men skyttel Gudalligare
per Gud, og svart til sig mandelen Gnad. — Paulus sam mycken sina vara i Gnad för
denna verkliga Madamman; för somar vi med Gnade Gudar det dog, om sin sam
skyna nilda vara en sjelfver Förlöfvar för gode Gudar sina vara förstrand
Madamman. — Den man undrade i dag i at vi "ser"; vi aby sar
den andra ogsa oglamat en Sönsdag og den tordi ar sa vanvarda i at
mystisk Kvalsyande, som ar oss i för fristat Mind til at jag sar skulda besom

at nævne det. — Maatte det spørges fra dem alle, at det gaaer dem vel! Maatte de Uveirsskyer, som saa ofte formørke Livets klareste Dag drage hastig hen over deres Hoveder! Maatte det Huld de fortjene, blive hver af dem til Deel, og maatte de i Nydelsen af dette Huld endnu og leve mange Aar. —

Jan V:s Fødselsdag d. 3 Aug 1823

Mel. Snart år din Ungdoms-tid.

Du Gender V! mine Noder,
(Ja jeg tiltaler dig som nær,
Ferd: du er mig det, o Broder!)
Unoden veed du selv, hvad er;
Du derfor som et Brev antage,
Hvad jeg paa Rüm i Aften skrev!
Mit Haandtryk, fik vi dig tilbage,
Dig sagde meer end Rüm og Brev

O V! fra mig selv jeg stutter
— Erods Høyhedens Forskjel, min Ven!
Og at du ej med Breve prutter —
I Venskab er vi Eigemænd.
Jeg veed, at Ingen elsker, agter
Dig meer end jeg i Norges Land;
Naar saa jeg Ingen ret betragter
Unoden du tilgive kan. —

Jeg ønsker nu med hver Confrater
Dig Lykke paa din Fødselsdag;
Og for os selv og gamle Mater:
Gid tidt den feires i vort Lag!
Men i vort Hjertes Knøsk og Tønder
Et Ønske Brænder, — opfyld det:
Kom til os atter gjøre Tønder!
Og længe glæd vort Quodlibet!

O

Jan V:s Fødselsdag 1823.

Mel. Der var engang en tapper Mand.

Vor gode V! din Fødselsdag
I Aften vi erindre;
Hær var du stedse i vort Lag,
Fraværende ej mindre —

Thi drikke vi din Skaal i Qvel
Hos Qvødlibet vor Mater;
For skal vi glemme Venskabs Held
For dig, vor gamle Frater!

I Anledning af Vs og Vs Fødselsdage
d. 1ste og 3den Aug 1823

Gid I endnu maae leve mange Dage
Omtrent saa mange, som Gud mon behage.
Gid Eders Fødselsdage altid være glade
Gid aldrig de for Eder være Plage.

Til V. d. 3de Aug 1823

Mit Pæske er som Sommeren vi har
Forbandet vandet, bedste Fæer!
Det bjeder sungelt saa: jeg gratulerer
Din næste Fødselsdag du her celebrerer!

Aba
den 9de Septbr 1823

M: H:!

I Dag da store Ting, nemlig: Storthingsmænds Valg har sysselsat Opmærksomheden og endnu gjør det i Aften, kan jeg, som vel er, ikke vente stor Opmærksomhed for de Smaating, jeg kan have at fremkomme med; jeg haaber da at kunde liste mig fast ubemærket baade til og fra Talerstedet. Men indeskret vilde det dog være, som m: H: i korte Interveller hørte til hvad jeg sagde, ej aldeles at ustrahere ved alt formeget heterogene Bemærkninger. — Jeg tog derfor med mig, førend jeg begav mig til Talerstedet, nogle gule, eller med andre Ord: gamle Sentenser, som stog ind i hint Øvne, for dog i Nødsfald at have nogen Text at comentere over. "Kald ingen Ting Smaating" saa tød en af mine Sentenser. Mange alt for mange behandle Valgmænds og Repræsentanters Valg med den største Ligegyldighed — hvad vil det sige, heder det hos dem, om der er en Kaps eller Skurk med i Tallet? Jo, stundom kan det sige meget, og have uberegnelige Følger — Ti den allermindste Handling har Følger, der gaae i det Uendelige og som intet Tal eller Sprog kan udtrykke eller nogen menneskelig Formuft formaaer at beregne. Forunderligt kjæder Virkning sig til Aarsag og enhver Virkning er Moder til en uendelig Række af stedse nye Handlinger. Usynlige for det menneskelige Øye fremspire de første Handlinger, ligesom Kjærner, dem vi lægge i Jorden, vorde til Planter, voxe til Træer, udbrede tusinde Grene til alle Sider, og udstrøe tusinde Sædekorn igjen til

ungu Svenner — Følgerne var ikke i Begyndelsen synlige, men de voxte efterhaanden som Nordboerne kom til Samvær. — "Et stort Mennesken" sagde det nidske, "kan umuligt være Sydmandinde!" Hvor skulde dette Enemærke være Millioner Mennesker, som ingensinde have været saa meget som "?" Med Hensyn til Repræsentationen burde dennes Enetimes Enemand i alvorlig Betragtning; ingen stort Mand, naar han i øvrigt ikke saa meget begynder, bør nødvendig til Storthingsmand, skulde han ikke være stort Mand — en god Villie kan skjønne dog gjøre meget godt — men ond dreven aldrig den gjør det gode stort, og det Onde storre. — "Mange, siger et andet Vandsagn," mange som først saa den politiske Dreiskive, have Begyndelsen vel, indtil de vove at have en Mening;" men dette er ogsaa sandt: til Storthingsmænd dine de ikke store — ei Jævnaldrende; deres Patriotisme og Mandskraft skjænde Storthingsvoxt imodsat de forskjellige og skridende Tidsvinde, som ikke gode ønske frembragte fra deres Omkredse. — At dette gjøre disse, og store og sterke Patrioter, og dygtige! i Alle Hensender — ei dem Grundfæstede ei har dog gamle Norge endnu ogsaa Mænd tilbage; der findes og findes endnu i vort lille Fædreland, dem kan det ikke være, dog gaa ofringsvist skarpe gjøre Mand — men dem er atter mangfoldige dage — Gud gives kun Kraft igjen til endnu længe at nøre kan glædsom den kun nøre. — Da der gjøre jeg Mange for at komme til Storthing af skjønne, dygtige og andre kun Dårlige Grunde. O! hvor forlegne vare dette gudlige skulde sætte, dem bringes bedst mellem Sydmandens Kjønner. — "Den, der indskrænker sine Øine til Eiendommelige Lob, er en Slave af Vaner og Fjerdeelskabs Aandsfæ. Dersom kunde eidvandre er ønskelig, afskrækkes kun, er den ikke umulig blive kun modbør; ikke umulig ofte at nøde, nie kun strøg indfør. Hvad kun skade, kun forædrede en tidlig og forgudinglig Øre — Sinnet gyldige Dannelse, jeg mener for, forgjæves endog ikke skjønne vinde over sig. — Jeg tør paastaa at ingen er en god Storthingsmand, som ej er en god Søn — det er jeevt sandt Montesquieu siger: "Den, som er god Søn, er god Broder, god Ægtemand, god Fader, god Ven, god Nabo, god Borger, god Mand — til at dømme mennesker ikke ellers ønskes at prøve dennes Børn. giver Dagen mig den bedste Anledning Den Søn, som kun kjender i Dag, han og er en god Søn i kun ej ogsaa god Mand og Fader, god Ven og Borger — kun at Børnene kun kjende sig Gud — skade kun er som Børn vide nu Alle, og Længsten er jeg kaldt til Stadsmanden dem dedste, det er derfor i Øie ugjørende, at jeg er den første, som gratulerer kun paa kunes Fødselsdag:

Der længe skade din navnkundt Land
for Frihed kjæmpet, mer modar!
For mig blir længe skade din navn,
Du trofaste Søn og Broder!

O

Til — d. 9 Sept.

Min Søn, vær du fiddervorden
og sig: ja, ja siddes han.
Gid du til næste Aar maae sidde dær.
Saa vel, som nu, det ön skee har.

Tale den 7de Decbr: 1823.

Vi have snart nu af Fjeldskandt Lovde, i det mindste nogle Uger Velsignelse, at ogsaa vie til at taage vore Begravelser. — Et Tidsfald ikke af de galeste Lovde, og dog det, som ikke var gjennemsk for mig at tiltroe dem, saa synes det mig ikke saa gandske ugjennemsk for nu Tvivl som mange, at Mindemærker opreyndt nogle Nolerne over sig selve. — Jeg gjør Begyndelsen. — Jeg blev født paa Fadder Maard, som endnu Mand i Live, af ved Frøndstimer og min Fader var Maandfolk. — Enten Maandfolk og Frøndstimer vare gifte sammen, og jeg blev nedsatte af Moderen, og 17de af Faderen anden Paaske Dag.

Min Fader var Jyde, min Moder Vendelbo til Fjerdemænd i Fjen. — Hun kom jeg ikke mere ihu- "sædvanligt Navn Lysti d. 29de Januar 1773, og blev nogle Dage efter Dåb af Præsten, og Navnet den var Fadder mind jeg ikke, dog troer jeg at Lysfoged Bendix var den mindste Velvillighed, da han nogle Aar efter døde da jeg var 4 Aar, min Fader Død da jeg var al skildred, formedelst Fjendskaber, og endnu "gelig maade. — Jeg var bestemt til Skolevæsenet, første første Lærer var den, berømte i Norn af- "døde Jørgen, der i al Stand til at holde sig hos min Enke, skrev nu gammel Skolemand Wiberg, nu af de gudgiftige Jydaster, Navnene har fremdraget, saa kun Gudfolk, nu ogsaa adelig Herremand. — Endelig nu Cayetan Olivarius, den mest var af de Helligste, som jeg baade Dulig og kraus mand. — Da kom jeg i Odense Latinske Skole, hvor jeg i 3 Aar gjennemgik 3 Klasser, uden al Enkelte Aller lære noget, men fik jeg lidt med hos min Moder, fik jeg Lommen Penge i Skolen, og var det ikke Lidet, som Hvad Aar gav mig Adgang til Selskaber, saa nu Dette mig endnu Lyst vil blive. —

Fra Forandring i mine Faders økonomiske Forhold gjorde, at han flyttede til Fjelland, hvor jeg blev sat i Wiberg Latinske Skole, og fra kom jeg i 4de Classe siden jeg Skolen med i Sam- i Odense. — Jeg kunde, som sagt nævnt, men var

saa tydelig nu staar nu idmorkul Lærer, Søren Hals, og Sam
maen jeg takker for at jeg lærte noget, og alden blev kogt
af mig, skiøt den nu Stramme noget af mig. — I mit
17de Aar mistede jeg min M.....; som blev nu Kjæda-
ster Kjælling, med Navn Maria, hvi Dine nu afsmaaend
paa Aabne Mark, i mit 18de Aar confirmeret
Lund Præst i Nakkend, og fandt skiønde Allmueskind Hand.
ster paa Randrup, og siden mindes jeg aldrig at have
nyt Handsker, undtagen nu paa Examen-Maaden, som
nu nævnede Forfatter 6 maaned fra mig. — 20 Aar
gammel blev jeg Student, men da jeg fik Brev derom
hjemme fra Forældre, fik jeg Lyst til Landet igien.
Hvorved Examen, skjønde jeg ikkun Raad mig gaae.
Saaen Aar maatte jeg da af med alle Slags Pynt
og Skrift, tog Philosophicum og Philologicum med Lauda-
bile. — Dennes Gang brugte jeg dog hvide Handsker for Ære-
skyld, og Sande jeg blandt med Bogen, naar jeg maatte ven-
nes nu som Herrer, men da Theologien og Skrifterne
maatte aldrig faa Kjendskab formed jeg i mit Hjerte, fuldstæn-
dig den siidste og bedre Vei, fik Examen 1798 med bedste
Charakter saavel til Hovedfagene som practiske Kyndighed. —
Jeg kom nu ind i den Videnskab, som burde gaae umiddel-
bar over Nationerne, og uden Smilehuller ingen Glæd kan
indfaae, og dette nyttes 4 Aarene gjennem som Adjunct, an-
sat som Kapellan i det sidste Landsogn, hvori jeg fik nu idmorkul
Lov til Ægteskab. — Jeg skrev først, og Brevet kom saa let at
jeg kjendte mig overbevist ved Stadsvaad Vorn Prast, da jeg
nylig havde tiltraadt Aaret Hjemme, og i 3 Aar var jeg Ele-
ment Collegii-Dommer, under mindre gjorde det Lyst
Hyrde, at finde dette mig giensteligere. — Nu maatte jeg, eller
vilde Kjøbmanskab i samme Landsogn, jeg var Kapellan i mine
dette tvende Aar hvide, sagde Landmænd Kapellanen, dette yde Hjælp
ubillig maatte forandre Klæd, Kjøbte Brænde ved Reventlow,
Vorthshjeld og Hjorth, som regnelig maae skjeld dem, og som
Vorndrag sagde mig. — Det Halve, nogle Dage nestre dem jeg
Kaldt ind til Worthshjeld, begjærd Nordhordlands Sag dertil,
og var 2 Dage nestre Sagen. — 1804 kom jeg Grønlie, dette at
skjende mine Kjøbere 1803, og da den Kjøbers forskrivelige gode
ven mig, tog jeg Hende 1806, og Gud skjenkede nestre andre ansete
med Hensyn 10 Børn, hvorved det nyeste i disse Dage er født. —
I 1807 nyttede jeg ind til Kjøbenhavn, for at see Landbrand-
vunderk, og der saae jeg første Gang den Konge, Dron
Fødselsdag det 28 Dag ibm. — Jeg sagde dem Da kun et Par
Dage, hvorfor der skulde dette at kjende Hand paa den sind-
rige Mand og trofaste Konge. — Dem skal takkes
jeg nu, at jeg, nestre 12 Aars Sted og Klæde, skal fra Fyds-
vidt og Bern Hjemmestrømme, kun Egne med takker, jeg
for Gudes skjeld blev jeg det. — Gid vi saae paa Klædt
og saae varme og Kunst som i 1807!

at jeg har ikke noget i mine Erindringer, som kunde være mere at fortælle, uden jeg ikke kjender, er mest, uden Tvivl har jeg ikke. — Mødte du Overretsassessor Christensen i Retten, naar du var der, og da jeg aldrig har kunnet beholde mine, ikke engang dine Penge, naar jeg ikke vinder, saa jeg ogsaa alle Eders Penge, og at jeg dristede mig til at kalde Eder

Deres ærbødigste

C.

Den 7de Decbr. 1823.

Min: Der var engang en:

En Pige havde Øren saa
smaa som Perler ikke
de sad ret ved Siden af
hver Kinde havde Farven
Ret Rosenrød og Øinene
de skinnede som Stjerner
men Munden var saa lille
som Kirsebærret, naar det
er modent, og Tænderne
de var saa hvide som
Perlerne i Havet, og
Haaret det var saa
langt og saa kruset
det faldt ned over
Skuldrene som
Guldtraade, og
Haanden den var
saa blød og saa
hvid som Sneen
paa Bjergene
men Foden den
var saa let
at den kunde
danse paa
Isen uden at
falde, og
Benene de
var saa
stærke at
de kunde
bære hende
over Bjerge
og Dale
Hun var
saa
Rig
og
saa
Lykkelig
men
Ingen
Ting
varer
ved
længe
og
saa
maatte
hun
ogsaa
lide
Nød
og
Sorg
og
Tiden
den
gik
og
gik
og
hun
blev
ældre
og
ældre
og
Rigdommen
den
forsvandt
og
Skjønheden
den
forsvandt
og
Øinene
de
blev
matte
og
Kinderne
de
blev
blege
og
Haaret
det
faldt
af
og
Haanden
den
blev
rynket
og
Foden
den
blev
stiv
og
Benene
de
kunde
ikke
bære
hende
længere
og
saa
døde
hun
og
saa
blev
hun
begravet
og
saa
var
hun
ikke
mere
og
saa
var
det
ikke
mere
Eventyr.

Til X f. 7de Decbr. 1823.

Hvis jeg paa Veien mig kunde stjæle
i Dag jeg skulde stjæle saa,
at ej min Sorg kunde øjne,
men ak! jeg maae paa Torvet gaae.
og paa min Gang i Sne og Slagvejr,
glad møder mig? — en gammel Ven,
som med et Drag i Dag bliver jordig —
velkommen glad Dag igjen!
Og Du! vi ville Du maatte trænge
til Hjertens og til Øjnefryd,
min ældre Glad og Dolken længe
i Blandt os lange kjærlig og glad!
Din Fødselsdag vi ofte mene
i denne Krands nu mindes skal!
og vi skal synge til din Dron
Heren gav sin Aand, som kan kun bede.

Tale den 27de Decbr: 1823.

Kjedelig, uoj aldrig kan nogen Mands Forstemmelse
komme mørkt Nórre, med mine Forstemmelser for nogen
"mands nr. - Jeg skal skrive ny Tale, saa snart
jeg kan nærre ikke, og da dette skjer mig. Hen
jeg skjelkomme Erkjendt, skulde Du i Sandhed forstaaet
Dennes Grund for at føre jaa Bekjendtskaber af de af
mig fremskrevne og andre Dyder og Sandheder
Erkjendelse Du jaa Papiret, og dersom fremkom
"Erkjendelse Du jaa Papiret, og dersom fremkom
mig for de Dyder, den er mig uoverkommelig, Dem
Ord til Hjerte og Forbedelse hos mig skaffe. - Hvad
nie wil dennes af Quodlibets Mørker nedgang
i Eidens Skjød, naar De finde saamegen Sandt under
, Mongrammet? Hvor nie du ikke forandre dig over
den Christendom, Personen som bruger Dyd, for skjøt skjøn
at worde jaa at tvede Frem? Hvor nie du ikke Grunden
de øvrige Mennesker Saalmodighed? og Hvor skjøt
Forfølgelsen nie du ikke kunne med Ydmyghed og Lyk-
skjendhjørnelsen af disse Mørker? dersom bør Du,
nu: Hvis, af skaanselse for disse, som ikke af andre Grunde,
vi ofrem ikke taale at jeg skrive Sandt, men vende os
forbinde mig at komme strøms med dobligen Lie Hvorledes
"Ene, Hvis Din bør vorre Dem Fjed udgjøre Grunden.
Som Mand af Talenter maae Du følge Dyden Sandt
vend at saadant skal Fejl komme fremmed Eidens af
Dennes skjønne Talent, og dersom bør Du i Sidste Sorg
for, at Dennes Bevidsthed ikke taber Skaar for Forkvantser.
Disse Digressioner bide mig vidunder langt fra den Vej,
jeg skulde og burde bekvæmt, men da jeg beskæftig saadan om i
Mørket, saa jeg saare mærkeligt med at finde nogen Vej, jeg
kan begynde mig saa for at finde nogen, den kunde fremboves
nudog Skal som taalelig. - Det er dersom Skal med at skjønne strøt
om jeg nogensg kan finde ud Skabsstrøm-Sorte. - at lade dem-
"tro og mente at faae ud saadant i det Skjøblik, jeg mente kunde
trænge dertil, er for mig gandske frygtelig. - Og alt det for-
"anstalte vil mig: gjentagen Gange erfaret, at jeg ikke vilde
at sidde ellers gaae skjøn til at finde en Gjenstand for en saa
vedvarig at fremskrive. - Hvorfinde skal jeg da kunne
gode Taler uden jeg ikke gaae Dennes at skabe ovenpå, ja-
ellers skjøn at indskrænke det, som jeg ved samtale, saadant.
Gjen Skjøn umulig Hemmeligheder. - Mit Forgjengere
vabende en gandske ung og ydmyg Person, som af mig gaae
gandskeligheden ikke kunde forbydde sine Forældre gjennem
"dig, og skjøn gjorde jeg ved indsende at Kjøbe følge gaae
forbeholdt, skjøn jeg mig for denne Gang dog ikke Skandsket
Gerlig maa, Vanskjøn fortrinnelig søges i ædle Skjønsdrøfter.

Ja Hundredsfest er nu for Dagen, mit Hjerte! Den hjemlige Mandom og Ladre Daarne og Nærmen staar tilbage selv i de Tilfælde, hvor Mandom bærde Kunde og Bævde, ja endog berettede Sværd til at være Mand. — Hvor sært og end dennes Gang skal være for jeg, forunden sært vigel Skaldt, Dagligt Forgjeves Undlader jeg til at sige. — Hvad min Hundredsfest skal gjøre, at jeg nu i det sidste Øjeblik sidder og gjører mig for at faae endda Ord paa Papiret, den kan jo skrives for mig — Tale, skulde jeg dem nogle Hundredsfest til Hjemmestand for mit Land. mon nu da jeg ikke kan til Fredsdag Lid til at bearbejde dette mistede vigt Stof til nu Talk, uagte min Kundskjedning gjælder i Fredsdag som nu Talk. — Hvad Hundredsfest er, forbeholder den mindre, og Hvor= dan Forsamlingen mand at tage sig i den, mand vi. Hvis mindre Hensyn, og kan fornuftig ikke Mennesk undgaae Dennes Fagtforgjø= Blik, da Fornuftvæsen ere alt for ubetydelige. Det kan derfor for dette Øjemed ansees for ubetydelig at tale mere om Hundredsfest. — Dog melde det sidste mere ved Hundredsfest, førend jeg kunde glemme udtrykkelig Øjeblik og Omstændigheden til min Tankegang i Øjeblikket og Omstændigheden til min Tankegang er jo ugentlig gjen= tilbets gjemme Time, Sværd og mine Ønsker tilbage til Fremtiden Hjemlige Arbejde, kan i dem maatte forsvinde. — Ja, adieu Ære og Sværd! min indrette Velkommen til= bage til den Stund, hvor Hjemmet atter med Ord tolkende Dig mon Navn Ordet!

Til X d. 27de Decbr. 1823.

Mel: Hvad er det Lille Ungdoms Liv etc.

#

1. Velkommen gamle Aar og Frøder!
ja kjære Du velkommen her,
og Dobbelt nu, du gamle mater
at Hjemland Dig Metodist kan. —
Hvor ret Dig Dag saa gjerne gjorde,
Ideal Villighed kan være Dig —
Dit Magtsbud er kan Hjemmet
i Hjertelag, og er Hyggelig. —

#

2. Hvad Hjertelaug kan tilbyde
Dit tomme Rum i tolten Dord —
Dog Bogstav Mangel mutter gjøre;
Din bedste Ønsker paa Papir —
Du mand at Mangel kan være,
Dem kan Du dem gratis,
nu skal vi mene Dig, monstrere!
at Hjertelag er af Dig kan lært. —

0

#

2. Velkommen tilbage gjæveste Ven!
velkommen X blandt os igjen!
Saa raabe vi Store, saa raabe vi Smaa,
saa raaber den Grönne, saa raaber den Graa. –

---

3. Du kommen fra # dit Bad da er
til denne Kreds tilbage;
og Kredsen nu forsamles her
for glad Dig at modtage.
Velkommen vor og Stiftets Mand,
saa synger hver, saa godt han kan,
og önsker: gid af Brøndens Vand
din Helbred maae tiltage!

#

Du mager blevne er og tør,
men kan det andet være!
naar ej engang behørigt Smør
Du saa dit Brød maae tære,
naar Spangenberg og Leo har
ród Vinn forbuden Dig saagar;
ak! dybt det os i Hjertet skar,
at sligt Du skulde lære. –

#

Men endnu haabe vi den Dag
at Du gier Leo banden,
at Du i Glasset finder Smag,
og drikker din Halvanden.
Saa vigt som Glæde, Liv og Lyst
forjages aldrig af dit Bryst,
saa skal vi tit i muntert Lag
end glædes med hinanden. –

#

Velkommen da, endnu engang,
i Venskabs Kavn tilbage!
med fulde Glas, med velment Sang
vor Velkomst vi gjentage.
Hver Broder rækker Dig sin Haand,
med Hjertet fuldt, med ogrønt Aand,
og önsker ærligt, end engang,
velkommen her tilbage!

Til = d: 27 Dec: 1823.

Melodie: Velkommen og Farvel etc.

#

Saa sender Quodlibet
igjen en Sön afsted,
for Landets Lov og Ret
at tale mandigt med.
Bliv hvad Du stedse var,
bliv Moder Norge værd!
og glæd, som för Du, glædet har,
os ved Din Færd!

#

Kom saa igjen til os,
som længes efter Dig!
Alt til Din Sönnevors
vor mater glæder sig.
Tóm nu med os, o Uden!
Dit Bæger vel tilfreds:
Fra ædelt Kald kom glad igjen
til denne Kreds!

O.

Gaade,
paa tydsk og paa Norsk:

Ich fahre viel und reite nie,
ich diene zu Fuss bey der Cavallerie.

Til Vogns jeg tidt maae fare om,
men for at ride er jeg Dog befriet;
endnu, som da jeg först i Krigen kom,
jeg staaer til Fods ved Cavall'riet.

X

Anecdoter:

Til N:N:, som havde en Mængde Haar paa Næsen, men faa Haar paa Hovedet, og derfor brugte Parijk, sagde N:N: engang: Dersom vor Herre havde givet Dig saamegt Haar paa Hovedet, som paa Næsen, kunde Du i lang Tid have sluppet for at bære Parijk.

X.

Til en Jöde, som stod og betragtede et Materie, forestillende Trefoldigheden, sagde engang en Christen: Hvad gjör Du her, Jöde! hvad kommer Treenigheden Dig ved? Jeg betragter den, og gjör mine Reflexioner i Stilhed, svarede Israeliten. — Hvad er vel

det for Anfægtelser? sagde den Herrens. — Gamle Ringelø, som altid Ordet: f: fg: Den Hungrer ud Evigheden; Herr nu, mindre Ole e Haan sauere, Tofol Lighedem; og naar jeg gaaer, skaure Fuldelighedem tillage.

X

For nogle Aar siden kommer man i gemeinskab, om den rede Gud Lidelse mon nu gaaer, eller nu ikke Lidelse? Skjelden mandes Tanger indtil Kaalstrer naar den ved følgende Spørgsmaal:

Hvor vide Gud nu nej nogen ujngom Ordet,
det nu den sorte, som af Skam blev blodrød mordet. —

X

Tale
d. 7de Januar 1824

Ofte jeg samles i Gang skal for at tale, gaar jeg gjerne ud Lang og Veldrøj Overveielse Ariser opkommene fremdeles Tanker. — Med Tilligelse Stykke jeg mente nemlig at føre Noget om, som jeg paa Reisen har sagt eller Ført, eller i det mindste at søge Anledning derpaa i min efter Maade til paa vore Tale. — Men Ak! jeg kommer til at skuffe Dem formeget ringeagt — om De ellers have gjort Dem nogle. — Jeg er ræd for Forventning, for mange Forventninger undertiden og Forventninger undertiden jeg har sagt for dyrker, opkommen mine Hjem, fremfor at gjøre og giælde Tilsvarende. — At male med Ord, som forekom i sig selv ere fremmede, ej sjelden gjendede, vil jeg ikke, og med andre forsøger jeg for at jeg ikke kan skilles. — Gjennem jeg har Ført, Tanker jeg vel i Forstand, jo med det mindste Ord forbolde dem; men da vil vel Ikke af min Tale Tanken skulle drage til dette Gamle Ord, uden at jeg behøver at nævne det. — Gjennem det undertiden Tvivl kan Tanken ingaaer, saa troer jeg det er best, at lade samme stemme Ført, thi jeg synes at saa ofte mærke til, at de skarpeste mødrene Tanker til gavt eller gode Folk ere Tilsvarende med Fejemaader, og disse vinde, saaledes ikke saa Tanken paa Tvivl. —

Med Tilligelse Tanken ogsaa mine Hjørne! mente at føre mig Tale om Troesfab; thi det er Troesfab, som jeg skylder at jeg for Tanken gjøre de bemeldte Reise og at jeg nu Tale taler forvidder Gamle efter samme. — Men hvad gavt skulde jeg Tanken sige om Troesfab, som Tale de Ikke, mine Hjørne! allerede Tilstrøm samle gennemgaaet eller Gamle? Den det Overvældige i Troesfab, at Tanken saa tit maatte skilles fra Tanken, vilde jeg nødigen Tale, men Materien bringer jeg Ikke med paa mig, thi Ord af mange Hjerter Tanken, bruge

ægtefælle Dronning af stort Rige & Samfund, som i Begyndelsen med at gjøre en Reise, som vil holde dem fraværende fra os i adskillige Maaneder, — Gud vi og Fædrelandet tabe ved deres Bortgang, føle vi alle smerteligen; jeg beskjæmer derfor ikke at skrive det. — Jeg vil dernæst bevæge Eder af Grund der tvistes om med Kjærlighed. — Dette er: at de vilde blive de Bestræbelser, der valgte dem, nu i Folkeforsamlingen at holde med Fred og Enighed, og at handle med Klogskab og Retfærdighed: at de vilde gavne Land og Rige med mandig Dand: at de skulde give Love og holde forefundne Love paa, at Embedsmændene, hvor afhængig af Menigheden saa end skjønne at være, dog gaar Dinene Lighed imøde, uden at nøde til Bøjen eller Vanskjen, men blot følge den trange Vei, paa hvilken Land Folk indtrængende Gavlighed ledsager til Gader og Veie: at de ikke gave sig til Fremmede, men at de paa deres egne Fædrelandsk skulde gjenfinde gamle prøvede Venner, hos hvilke de, efter en mat anstrængt Dag, kunne forfriske Sindet med fortrolig Samtale: og indbilde sig, at vort Folkefæ ikke Lov angaa dem som tabte mødrene de ere kjære, men ingen mere end de selv og kjære jeg ønske, at de, samlede i Hovedstaden med 2de andre af Rigets Byers Medlemmer, vore V. og vore C, skulde finde Anledning til at vorde dem jævn, og at bringe Folket sammen med gamle Love. — Med saadanne Forsætninger, og ester med Haabet om at see dem fri og glade igjen, naar de saa og føle deres Fædres høitidelige Pligter, siger jeg dem for i Dag Fuldt at mælmandt Farvel! Jeg takker dem for deres Broderlige Gerd, de have beæret mig, og jeg tør tro, at jeg i begge Henseender ikke taler blot i mit eget navn men tillige i Samfundets Navn —

En anden af Selskabets Medlemmer er nær ved at gjøre en Reise, som jeg ønsker ret maatte blive lang. — Reisen gaaer fra den ægifte ret i den yderste Stand. — Den har fundet godt Reise-Selskab. — Ja! den ikke maatte miste dette førend den tilbagelægger den store Reise, der gjør ende paa alle andre Dagsreiser. — Det det gode, den munter og saadan at finde paa Reisen maatte skjænke sig, ja endog vinde paa, saa glade Forventninger, en rent inderlige Ønske. — Det saadan Godt det skeer de sammen Ønskes for saa vel, derom tvivler ikke den selv eller nogen anden af dets Medlemmer. — Jo det jeg skaaler ønsker Dig, min gode! at maatte holde paa den mægtige Reise, du snart skal tiltræde, takker jeg Dig ydmygt for al den gode Hjælp og Hjælpe, du har skjænket mig i dine Stand, du nu forlader. —

X

Til = og ◇ den 7de Jan 1824.

Mel. Snart er din Ungdoms-Tid.

Til gjøre Mænd Farvel vi sige —
Vel er det tungt at skilles ad;
Men naar til Held for Land og Rige
det skeer — vi dog kan skilles glad.
Med Glæde vi de Gamle minder,
Som fordum drog til Tinget hen;
Med Glæde see vi, at her finder
End samme, gjøre Storthingsmænd. —

Ja, Qvodlibet vor Mater glæder
Sig over hver en ædel Søn;
Vi andre deele Brødres Hæder —
For Venneshertet og en Løn!
Vi veed I er saa klog som gode,
Men naar det gjælder, Hæk og Djærv;
Thi skilles vi saa vel tilmode —
Held krone Eders ædle Hverv!!

Til X den 7de Januar 1824

Velkommen vær til Qvodlibet tilbage
Du, ædle Mand! hvis lyse muntre Vand
Har skjænket os saa mange glade Dage,
Har knyttet denne Kredses skjønne Baand.
Saa længe Dig at have maattet savne,
Det saare tungt for dine Venner var,
Men Haabet om at Reisen Dig man gavne,
Det deres Trøst i Savnet været har. —
O! Hid da delle Haab maae ikke svigte,
Gud snart din Kraft, din Styrke Du maae faae igjen!
Ei ene Qvodlibet, nej heele Norges Rige,
Derved bevaret blier en trofast, virksom Ven. —

◇

Bøstz

Forskjel
imellem en Satyricus og en Politicus:
Den første siger hvad han mener, og den sidste mener ikke, hvad han siger. X

Taksigelse:
For hvad I til min Velkomst sang
den sidste, som saa mangen Gang,
jeg Eder her oprigtig takker,
skjøndt Takker røber denne Gang
ej mindre end naar før jeg sang,
jeg i at rime er en Prakker. X

Undskyldning til =
Sex Dages Svur, mit Hoved reent fortumlet har;
og dit og dat — og Rotters Gnav hver Nat,
min Søvn bortjaget har, saa jeg er mat.
Jeg der for skriver ej, men en Undskyldning taer. —

Tale
den 29de Januar 1824

M. H!
Det er for Mange en vanskelig Sag at tale, naar man intet har at tale om; Andre drimod tale allerbedst, eller rettere allermest, i dette Tilfælde. — Tager man at Omne at tale over, maae man være det Omne voxen for at kunne tale over det; har man intet Omne, taler man om Veir og Vind, om Klubber og Baller, om Smaa- og Stor-Johanner, saa skulde det være underligt ikke at være Materien voxen — saa synes det ved første Øyekast, men det er ikke saa; Professor Ditmar har jo dog i saa mange Aar talt om Vind og Veir, og taler dog endnu hen i Veiret; det mindste Omne fordrer sin Mand — der hører Kunst til at koge Suppe paa en Pølsegind. — Jeg agter at følge en Middelvej mellem de to Yderligheder: intet Omne at have, eller at have blot eet alene. — Jeg vil tale om noget Lidet og noget Stort — om noget nærværende og fraværende Stort — om noget Stort, som er tæt ved mig og dog langt fra mig og endelig om en Person, der noget Lidet og noget Stort. Med andre Ord: jeg agter at tale om vores Samfund.

M. H! Selskabet er lidet i Aften, men dog stort — dette synes at være en Modsigelse, en Contradictio in adjecto; men da Selskabet bestaaer af lutter store Mand, vil det blive stort, om end kun to ere tilsage. —

Der dit Ord, at vi, Gynd i Begyndelsen Vinen, adskudende os fra Vor mund og skatter dette kiære Samfund? Vinder vare vi i Begyndelsen, da flyde af os [illegible] megen vorte i Langsomhed mine — vi Capitaine og de Par Lieutenanter vi Lagen, som sidde Berg Capitainen Statsraad, vi af Lieutenanterne Skibsrustmand og Lagsskriverne Assessor — vore Berg de store Ord? Var ikke Amt lit det Store i Vinen, vinder vi vare Vinen? Vinen vil vi nogle= medens store for vorte Samfund — jeg vinder Landsforsamlingen, som fylder vore mange Protokoller — Lystaar de ikke af Lovene, Statistikerne, Ballader og Romanzer, Cirkulatorier og Epigrammer? Har vort lille Samfund ikke slige afgivet Borgmestre? i Fald vinder ved 7 af disse torde Danske vor politiske Horisont — vi vore Historiske Horisont taler jeg ikke vore Borger: for vor moralske Horisont torde det vare at vi medens Gud forvovne ikke Vinen.—

og dette vore vi dalers første Bane, vinder vi Horsten: Liken Fader. Den 2den Dag skulde Gud vogte vorvarende og fire vorvinde Dyr — vi vare vorvarende og store — vogle Dyr, vare svært store i Horsyngskompagniet — og ikke Gud vinder af vore Conservatorier vare Langst store og i de Langst store Skabelse vinder Dyr og Fæe, Alexander og Cæsar, Luther og Napoleon — vi til vinde dalers 3die Dag vinder Gud Dyr ikke, der gjør vogle Ondt og vogle Dyr — Forsynet er vort Dyr, Dag Gud skynder Gud vi lidet vinder Gud Nåde, der ofter gaver vore Utaknemmelighed er Gud — vinder vinder vor Gud Gud, forvinder Gud Gyrte, Gud Hjemd, Gud Gud Dyr, Gud vinder Dyr, Gud vinder Dyr, vogle Dyr vinder Dyr Gud vinder Dyr Dyr, og vinder Gud Gud Dyr Dyr Dyr

2. Jeg ofte sad i dette Lag.
Ja og paa Los sin Fødsiersdag.
Og skulde noget producere.
Min Geist er altid meget svag,
end meer paa saaden sjelden Dag,
Men noget jeg maae admonere!
En Bog hos os ja sjelden er,
Gid længe den maae end florere!
Dens Grene trives meer og meer,
og Stammen sildig afflorere!

3. Denne Dag
Dig til behag
forunden Nag.
Du ofte feire maae i dette Lag.
Din Kjære Viv
Dine Børns Liv
Dig sparet bliv.
Du være deres bedste Tidsfordriv.
Dine Venner Kjær,
mod ingen sær,
men dem belær,
Du altes Fryd da er.

Tak

For alt hvad mig er ønsket denne Aften
jeg ønsker blot jeg havde nok af Kraften
at takke værdigen med al den Følelse,
som løber op og ned i Hjertets Nørelse.
Men Tanker vil ej rigtig for mig glide,
Fra Tanker jeg mig derfor maae lørrive
og mine Venner blot med disse Ord tiltale:
jeg takker! ja jeg skal til Gjengjeld nok og gale
Ved Leilighed naar Tauren til Jer kommer
saa høyt, som sloges der paa tvende Trommer.

Bekjendtgjørelse.

At jeg har erholdt Kongl. naadigst Bevilling til, at min Gaard Kjøkkelvig herefter maae kaldes: Skalkeskjul, bekjendtgjøres herved offentligen.

X

Avertissement.

Hos P. B. Enke i Muren faaes gamle Grovheder og Skjeldsord for moderaret Betaling.

Salen d. 11 Feb 1824

Min Gyr!

Som Talar frambryder
mig — Fru Gyr hvilka
bryder sig ei om Fa —
med min Tala ordagrann
Gatta är Styldan i min talan idenverka Forsad. —

mig atter med denna dobbelt förklig Anled-
ning — för Gyr hvilka
ordagrann fra denna Dag sin Födsel; av Gyr
för dat da ändamålsligt, att jag ingge förmanar
att välsorgliga Skäldsaw, som fyldar mit Hjärta. —

Fru Gyr Hvilka är född paa denna Dag för 11 Aar sidan. — Hvi-
ruderlig är Fruden Födsel, ifran Skälla och Hvilka är sin Even-
ant till Wärden, som sina stora Abimelek, ifran att Jesus tabt
dat mindsta af sina som förmälige Lyan Gåvar. Gor sig paa sam Gang
fört G. mogna Kvinna, og av Lifva, der Dog ni är klassna mogna-
ga sidan Hvilka andra. — D. vilka dem manstra Wärden Lovga Mor-
En Sorte, da vilka dat bli'a Heart, at Jamk Mödrar alla alvara Gor
funckt Ord i Jöke landet eller Heandt Födsel, i samma og i Hvilka ni
Dog sidan Hjelk är mellan i Ela Lemmar at detta Lan andra Gar
Gaulonga Gyr Hvilka maar du bli'a i Skjul för os, og taga til
Galla med den Hjelpa, ni barnlegna sidde sam sidt dig, og som ni
paa denna din Födsels Dag förtidsligna Lovar Hjal med mera til dig i din
glada Lan visa dig för Wärden. —

Du, min yngsta Brodr som jag för brodrelig förmanat. — Följ
mina Förmaningar, og du vil, da med stor Hjelk som i mitt hus Sön-
dersdag, hvorat jag önsker dig manga, og at du Lenck udskriga sam Mor-
gon til dit andakt sig.

Gyr jag salades smila maan
som Nat, indtil jag ud af Wärden maan —
og snart maan besöker jag at önska dig

Ex

Ein Gaadle d. 11 Feb.

1. Mörk Hvalbat, hellad dig Fallnes Bön, kendt skaran,
at Jan, skjönt Lin i skatte Skrin, tor gratulera
med Eder, som gor absolut dat skrefna Gjed:
at bli'a snart til 11, og dat Lin paa sin Hjal. —
Jag önskar, at du med a lang Eid maa skrevna,
og at, som du med ej skal förk Förmins skaran,
da saa, du med mig, du Dog beskeda maa
indtil at du med dig og du med dem bli'a gvaa!
Saa önskar jag dig og; för du bevar ält for gamla,
dat Gjed, at du din Lan sar Gramma for dig Sanda!
Og da jag staar dig nist. at alla skal paa nija
med forfrems Ild og Lyst til Modersarmen tija —
Endnidere i Hjul jag gamer mig den Aren,
en liten Souvenir dig samlig at fremvisa. —

min ringe Skjænk saa den bestaaer i en Pocal,
saa hvid, som om den var af reneste Krystal. –
Paa Siderne du vil to blanke Skjolde finde. –
Det største hæver sig som dine Sønners Minde. –
Der seer du Næse, Kors og Horn af en bull,
samt Komma, Parabel, en radix og et Nul
Du neden under seer, hvad Ak! er Gravens Bytte,
Triangelen og Iris, begge paa en Stytte. –
Det Hære Alpha, som dig tidligen forlod,
og Pentagonen finder du ved Styttens Fod. –
Det andet lidet er, staaer omvendt heel beskeden,
og viser dig en Ven, som og er dragen heden,
Din Hære Sæk, som nu desværre! kun er tom,
men som dog Korsets Mærke bærer paa sin Vom. –
Hvor skulde det mig dog en Hjerteglæde volde,
om dette Bæger du i Ære vilde holde;
og bruger du det tidt, og fylder du en Bøe
af en til sidste Stund dig heel hengiven Søe. –

X

2. I Stormens Tid, i Trængslens Dage,
Da Ære, Dyd – man saae bortdrage,
og Vindesygen seivende at hæve sig –
Det Alter du i Løndom reiste dig.
Du samled' Mænd, med Vand og Hjerte
der om dig spøgte og dig ærte –
foragted' Tidens Skraal og Skrig
og snærted' Niddingsdand og Svig –
De Fryd ved Smaatnig fandt – og Løger,
der Rigdoms Sønner ej fornøger,
men Glædens ægte, ædle Søn
Og denne Fryd, du fandt saa skjøn
Dog sandelig du maatte sande –
at Sorg med Glæde sig man blande
naar Døden grum og stiv
tog dine bedste Sønners Liv –
Til ofte maatte du og savne
de Sønner, som for hist at gavne
sit Fødeland, og Retfærds Sag
blev kaldt fra dig og dette Lag.
Men Glæden stedse i dit Pye smilte
naar spele fron de til dig ilte.
tilbage i dit moderlige Skjød
hvor Brødres Glæde mod dem Lød. –

Ja! Qvodlibet du er dog noget Stort
og meget meget har du gjort
Gid paa din næste Fødselsdag
Du samle alle dine Gunst i dette Lag!

3. Det er i Dag en Dag, som er mig Hær —
Min Faders Fødselsdag det er;
Min Ven K. og Qvodlibet
Blev ogsaa født i Dag — og under et
Jeg takker alle Ere — de har
Mig givet, hvad som Hært mig var.
Den første gav mig Liv, og gid i Arv
Jeg fik hans Hjerte, Kraft og Marv!
Den Anden gav mig, hvad som Ven
Jeg ønskede, at give hein igjen —
Den Eredie gav paa Dagens Skæb og Skid.
Mig mangen Aftenstund saa frøe og blid —
O! gid jeg for dem alle Ere
Maae mine Ønsker opfyldt see!
Den første ønsker jeg en Alderdom
Paa Fordisk Glæde mindre tom —
Den Anden ønsker jeg med hulde Viv
Et glædeligt og hinsligt stille Liv —
Vor Mater ønsker jeg med Hæder gaa,
Og alle hendes Sønner ligesaa —

O

En Qvodlibet med et Signet d: 11 Febr 1824.

Du havde en Søn" han lovede Dig
at han et Signet engang vilde stikke —
Desværre! han stak istedet paa sig;
Du mistede Ham og Seigl fik Du ikke —
O Moder! tillad da, at jeg, i hans Sted,
i Dag det bestemte Signet Dig tilsender!
Fra Bohmer jeg nyeligen bragte det med —
Indskriften vend jeg at forud Du Kjender;
den viser for Alle, og det ret med Pathos
i Borgernes Krands: "ob cives servatos." —

X

Til 1 d 11 Febr 1824

Mel: Dudt og Godt i alle Lande etc:

Du, som ene har den Ære,
født med Qvodlibet at være
paa den samme Høytids-dag,
Dig til Ære jeg nu synger
i det jeg det Navn omskynger
med en simpel Minde-Krands,
som for Venner kun har Sands.

Fra den Stund, du først fik Livet,
Skæbnen Dig har meget givet,
som er Dig og Ønsker værd;
men det sidste Aar gav Noget,
som om Livet end blier beoget,
Folderne skal glatte ud,
— Saadant kan en yndig Brud.

Longe leve du med Hende!
Hin Dig skjænke unge Svende,
som maae ligne Faer og Moer!
Hustigt Livet for Dig Svinde,
blidt og venligt, som den Qvinde!
Og naar du dig fryder ret,
Lænk paa os og Qvodlibet!

X

Tale d: 29 Febr. 1824.

M. H. H!

Det er i Dag d: 29de Februar, en firaarlig Dag; og som saa-
dan vil jeg tage den til Gjenstand for min Tale. Hvordan
dette Tilskud hvert 4de Aar tilkommer, vend og kjender enhver
af Dem, m: Hr:, fuldkommen af Astronomien, og skulde jeg
end tage feil heri, som jeg meget paatvivler, vil jeg dog
ikke for Øjeblikket paatage mig at forklare Theorien herom,
da jeg sandt at sige forlængst har glemt den Smule Astro-
nomie, jeg lærte i Skolen under nu værende Prof: A. —
Ot oglyste Eder derom, hvis det endog skulde anses for-
nødent, staaer saaledes ikke i min Magt, hvorfor jeg
ogsaa, uden videre Præludier, vil ganske springe Forbi
Aarsagen til dens Oprindelse. — Det er mig forøiden ook
at jeg vend den expecterer, og derom er jeg da tydeligen
ook overbevist. — Hvad derimod en saadan Dag kan

gnin aller Lagd, Lunde mistuck mora Lukraglurigen mord,
bsad jeg kun fruen lie al trokka den fremm og Hills dend i
nd klaal Lijd. — ert Lukraglurigmen derfor bliem nytor
indskrendal fattig fruen maar Laalader ikka forrundre Dnen,
nn d. hi. — Jeg vil derfor bedragte, gvad nu saadan Dag,
nn fabrógtsd i aarad, kan gimd. — Dnu Glads, dnu Lukka
"dnu grimm dnu jo Lrijgdnd lie al frijdu sig mad al gaa gaa nnu
Dag unnm i dal draw, dnu indtroffen, dal unjde Glodnen og
Mundtrogtaden. — Dnu Arbejdsamm, dnu Mundtlibligu gimm
dnu nnu Dag unnm lie al arbejde og mirka i. dnu Gardjo"=
"mnd lie al mdm gasmind. dnu Fruntu lie al mdm jdmig i. —
Dalla nn mal dal Gode, nu saadan Dag kan bringe. — Dnen
sandlig kan dnu dgsaa bringe mgtal Dudt. — Dnu Lijge, dnu=
"gliggtand, Krabligen fandes Draand laagt mk alligmd,
og Laakken ikka for dkke Forldngsea, Ui gaa gaa Plagm mok. —
Dnu gimm gaa dmfod kun Dam og Drukadning lie Drblagtsa.
Lmollen, Glasmm. Arrangtandnk gaa magnn Andadning lie al
Lrijde sig mad al gaas Forsakning og Lilsand forklagte mad
ilkgimd af nn Dag i Aarad. — Dn for gaa laagm og Lrdmg fol=
falda mok de ömdrigm Dage. Aarad gimm gaa, og gaa Lijgge sig
ikka lie dmms Forrogtsa. — Dm dnu Lrdmgnand, dnu Mordidnnd
gimedm dal Jaalm; dnu gimm gaa kun Arbejdning lie al gaa
fri Lrang, fri Nöd Forldngsk og Jaaladms Forlagd, Lukk og
mgtal Mmm nn dal Ondt allrd Gode, nu saadan Dag kan gisk.
Dnu gaa dak mistuck likfallet mnd nagamm kommende Dag, dog
allignmd yda nn ngun Maade. — Blandt Mmmsk
af Gvad dnun Dag kan gimm, fandm jeg dnu Lmskrandigad,
dak Lilfaldsaam Bjagrligd, dak mndig: Limak yda dnun Dag,
al födm yda dnun Dag nn Dag magdk Mral bjagrligd; og dnu
md Lilfaldnun nj mm kuang, gistm d Dag og mdar gkam=
Ja dm nj kan regidmm nu Dag, Gmorgtad dm yda dm Gab=
Klad ikka Kudd födm Lörn. — Dnu Gmmsak, gam yaa
dnun Dag fömk gaa gnak Lijgak, Gjnm mig gaa saam mngm
Gmund lie al fadrligfaldm Gis Födfredag, Dnu gaa alle gam
Lekka gaa i dm 3 gamfölgmde Dam; og Gaa Gmsaam bmsk
md dl dragtmndmdm Bygjndelsd, mal dnu gamg Gasmk
gis Födfredag i gamfuld Skjm Aar. — Fm nu saadan Gmsam
Liedtal Jandkm Gadm, nu bjagrdig Klakkig, gak Dukdu=
dignadm, gnid Gmmde og Gjngtligm mda Kladm Lörn, maa
Gmndmigmm ade ng, saadan Dag mjam gaa dobbelt Gej=
Lindlig. — M. hi. dal nn ukby Lilfaldt md mig, at
jeg Gad nu Bmadm, gam fömk Gadag gaa Lijgak yda dnun
Dag, gam gaa Gmad i dl Lndmmm gam andm mdm, gam
nn Liedtal ommandömk Gadm, og gam jeg migmlig dk Gsis=
"mm yda frijnn dnun gis Födfredag. — Mjaby mal jeg, mnd=
gkjönk gaa nn, gaa al gja, aldm libkjmndt gam dalla
Gmskab, ömskm lie Lijkka yda dnun Dag, og ildmk mig
Lilladmsa lie, mdan jeg Gmmsktm mdtagnk mm Blandt
Blandt mi. hi. al afhalte ajfm gaa nu bmadmlig mk=
"mndt Gkal. — Jeg Gaa nu Kmdt al misa, Gvad og
Gmdmk nu saadan Gkudag kam gimm. — Gvad dnu Lmk
Gaga nn lija saa mngak. — Dnu Kan bmmdm os all. —

hvad nærværende Kudsag har gjort og gjøre mig ved jeg. —
Den har gjort mig anledning til at samle m. h. Hr. hos mig
for i et höjtideligt möde at tænke paa og arbejde til den
Christianiensiske afdeling. — Det er behageligt. — Den har
gjort mig anledning til og paalagt mig at holde en tale
i vort Quodlibet og saaledes at prostituere mig — saare
ubehageligt. — Det er derfor meget frivilsomt, om jeg
skal kunne betragte hvad i denne Dag er gjort mig en-
ten som noget godt, eller som meget Ondt. — I hvorden
det end er, vil jeg ikke destomindre forögde min Prostituti-
on i det jeg fremkommer med den Proposition at for-
fatte en ambulatorisk Sang til Dagen — men jeg hörer
et frygtsligt: veto!

I denne tid er der saa megen trawelse
til Moer Quodlibet, gid hun ej faae Begavelse! ##
af al den Prat og Savelse,
hun faaer til Eje og Havelse. —
Nogle jeg paa mine Been kan staae,
saa hyppigt det end maae gaae paa; —
Kidet tilbage der af Hjernen min,
som dog har værnt saa nystelig fim;
det kidet, det kidet, der er tilbage,
derpaa maae jeg vistelig spare.
Derfor, kjære Moder, til takke tag
med dette Sludder i denne Dag. —

L.

Quodlibet, öster og vester,
No 1. sat i Syrje af en compediculus
og sendt Quodlibetianerne i Christiania.

#

Gode quodlibetske Mænd!
I, som öster vanker,
andet jeg ej byder, end
nogle quasi-tanker.

#

Hvis jeg ikke tager feil,
I mit Porsch priser,
at jeg fider i et Syrje
Quodlibet nu viser. —

◇

Medens ◇ arbejder i
Bank og i Finantser,
item i Kov-magerie,
ej hans Mölle standser. —

Om Justits og Politie
Jacob tappert strider,
saa hans Nøgle Havarie
og hans Buyer lider.

Edvard redigerer troe,
skriver og om Pisken,
kjeder sig og tidt i Roe
flöjter: "Jomfrue Lisgen".

V

Peter, som, til Statens Held,
bruger Hoved, Hænder,
naar han morer sig en Qvæld,
skraaen flittig vender.

W.

Vor Christopher nu som fór
Koldt og Vaadt ej ændser;
Daglig han Visitter gjór
uden Hat, i Spencer.

Gnidden er saa vild og gal,
at han neppe sandser.
Han i Egte-Perial
Hele Nætter Dandser.

O.

O, fra den lyse Dag
indtil Nat det bliver,
læser, tegner ret med Smag,
róger, tutler, skriver.

X.

X Drikker Medicin
og maae jævnlig piske,
Smager neppe mere Viin,
men gjór Vers som diske.

Gode qvodlibetske Mænd!
I, som öster vanker,
andet jeg ej byder, end
diske qvasi-Tanker.

X.

Tale
d. 13 Martii 1824.

M. H. Herr!

Der gives neppe noget Spörgsmaal, som har været, er og vil blive oftere undersögt, end det, jeg nu agter at gjöre til Gjenstaad for min Tale, det Spörgsmaal nemlig: hvad er Ret? Den förste, eller i det mindste en af de förste alvorlige

Kundskabsgrenser, som vore første Forældre anvilde i deres
kjærlige Sind, var denne, hvad er ret? Mandens
Pligter, det maa ret at erkjende; Grunden, at det maa
ret at gjøre. — Hun drev dem ud af Følge sin egne
Lyst og Ønske, og derfor er det jo, at Mennesket
Lønner ligesaa ilde. Denne Dag skulle Gamle maatte for-
gjøves anstrenge sig for at opløse det mangfoldige
Gaadefulde: hvad er ret? Kundskabsgrensen af
Dette Hovedmaal maa Kongruens fornemlig søges:
Rigtighed i de gode, kjærlige Dage, da Kongruens maa
Folkenes Fædres og Døtres; og, som saadanne, kjære
om for at faa lidt deres Lønn og at holde Fred og
Enighed iblandt Dem. Hvad er ret? Saaledes
lyder Spørgsmaalet naar Kongruens Gaade, ligesaa ofte
stoteles af indre Overbevisning Prøbet; dersom Gam-
de tale og skrive, maaned og smukt; dersom vi
dre opfylde flere Millioner Timer, end der findes
Døgnene i denne Jalm. — Hvad er ret? Saa-
længe Kongruens Daglige Gladomendene, ikke maatte
dr spørgers Daglige Gladomendene, ikke maatte
saaledes for at finde ellers følge det rette, som
for at faa ellers udfinde, om ikke rette kunde skrive
omvendt ind, ellers dog i det mindste faae Mennes-
ket af alle Haar i Hænderne ind paa Hovedet.
For at udfinde, hvad der er ret Gamle, Gladmod
maae man vel ogsaa tage til Mennesket Dagjurdets
af og indre nordmandsk ud, maaske Verdet for
Gudmandsk, ind der nu giver Mennesket paa Fordelen.
Dissen Gladdere Gamle maatte løse og grandske og saadan
og skrive og skue og tælle og ydste, og Gud
mand hvad mere de Gamle maatte gjøre for Christen
skjæld. — Man har klodt dem i Død og Gnidt, men Ud-
dre er Dag undbrænde at mere ligge bevaret. —

Der er for ingen Dag at gå Fædrene maa ligge
sit hjemme i Død for at søge sine Døtre, og Husbonden
sine Tjenere hvad der er ret. Og dem
lovede Jordan, naar han skaber Mennesket i sit Billede
med Lidenskaber Hjem og paa det inderligste afhandler,
om den i dette eller andet Liv Digt skal staae Kvinde for-
paa eller begrafter Gud eller dette Ord, hvor ofte bliver
gaar ikke afbrudt i sine lovede Kundskabsgrenser, for at
afgjøre indbyrdes Overbevisning hvad der er ret. —
Det afskjedige Ergre, mellem Gamle og Unge, paa
Marken og i Huset, hvorefter maae ikke Lyst og Glæde,
Mindreværd og Ære vige for de almeneligste Kundskabsgrænser
om, hvad der er ret. — Ja selv i Gildet, hvor Gæ-
sterne har midt at samle alt under sin Hand, og hvor
Glasmenes Lyst synes at vinde samme Lue en ny Glæde,
hvorefter for vi ikke vide, at Colbre og Glas, Flaske
og Pokaler maae fremkaae Livets Blod for os og Kundskabs
Overmaal, om hvad der er ret. — Og nu i de store
Sale, hvor Violinen og Harpen og Trompeten og altfaaende
Menigmænd Fyld bringe Lange Rækker af Dandsende

lie at høyre, som om Guldet, de brode paa, var glemt hvad,
har man ikke den lidt nytte, at Testamentets Ord
maatte forstaaes fordi at mand ofte vakles Hyørne-
"maal nu komme paa Baand?

Ja, det er ikke blot Tvivlsord, som saaledes
beskjæftiger sig med Undersøgelsen om Grad der er
ond. — Man finder undertiden andensteds høje til-
"lægni beslægtet med Ord, nogen ellers skarpsindig, have høj
"ligt Demonstrationen og Argumentationen sjæl-
sjældnere at gøre likjemade, at jus canonicum under-
og positiven ikke er meget kvalificeret til
"gjennemgaaende at bestemme om Grad eller,
med jus canonicum og de øvrige corpora juris. —
Opmærksomhed og Overlæg skjønde med sig også at
forholde os om, hvorledes de africanske Forfattere
stundom gjentage af de i Testamentet forekommende
Udtryk almindelig Undersøgelse om Grad vel
vi; og da Erindringen ikke mere gaaer af Dage
i den Tid da De, mine Høje: Hør., og sig blotte
ogsaa, saa maae vi jo alle, hvem Helst det
og Omfang det gaaer til i nu Tanke-Akt, naar nu
Ord eller Tegn gjentages af de forskjellige
Tanker bør Kjendskab om Grad der er skal.
Men Grad er der da kommen ind af alle disse Ud-
dragelser om Grad ikke er? Mener De ret sige
Undersøgelsen om Grad ikke? Jeg vilde al mere ugjerne glædelig
Man har ved Hjælp og Magt, og disse ligesom Ste-
Lovbrydelsen, for at finde Grad ikke er,
man har brugt Pisken og Pinebænken, Negle,
Ører og Næse, Fødder og Hænder, Ild og Sværd, for at
forskaffe Grad ved er, og man er ulykkelig kommen
ikke Meddelelse om, at Luther skrev i Hyrdebrevet: at Højeste
ikke er Nogen Synd: at Gud Vreden er ikke, hvem er
Gud ikke Kjærlighed: at den, som Tager ikke, maae Syv-
"ge af Døden Døden: at den ene Fordom kun giver
ved Klage ikke, den ved Gud forskjellige Navne,
saasom: Kvægets Ikke, Mennes-Ikke, Hvæves-Ikke, o.s.
v.; men dog kun er man og den samme, og at Sin
skjønne Ikke, som man skjønne Gud vilkaar skjenker
Gud ene Fordom, under Navne af Dog-Ikke, ellers
Fornuftte-Ikke, skal skal Gamle vederlagt nu skjønne,
den Gud for Evigt i Himlene. —

Sidste det, jeg den Gud sagde, kunne vi: H:
paatale Dem det, Grad Kundskabsnes, De kunne vedtage
af mig, om Grad den er ved. — Vestigia terrent, og
Jeg ikke vil Gudfrygt blandt de Fordom af min Tale
Dem det vel ikke vedtage, om jeg paatvinger, gaaer
at tale noget om den Vise, Gregor paa Pinselaag vi
i Dag fortolkningsvis. — Han er i Begyndelsen af Bogen

Venskab, vor Höjagtelse og Hengivenhed; og dette er ret, thi han fortjener det fuldeligen; han er velsignet med mange andre og større Livets Goder, og disse havde vist ikke den uskrivelige Dommer over Ret og Uret tildelt ham, dersom det ej var ret. — At han længe maatte beholde Disse, og at han, saavidt det lader sig gjöre, maatte blive frie for de Sorger, hvoraf der altid skal findes nogle udströede paa hver Dödeligs Vej! er mit eget Ønske, og naar jeg siger: at det tillige er de övrige Tilstedeværendes, da er jeg vist paa, at jeg deri har Ret. —

X

Til O. d: 13de Martii 1824.

1. Hvad jeg saa tidt Dig önsket har
paa denne Dag, jeg nu gjentager:
gid Sundhed, rede Penge,
og fremfor Alt et muntert Sind
maae gives Dig! og at Du længe
maae vente til Du stedes ind
for Dom, til bedre Dage,
hvor Mörkt og Kijs ej meer bedrage. —
Imidlertid nyd Livet, deel dets Glæder
i Hjerlighedes og Venskabs Kreds. —
Glem Draaben ej, den Tungen væder,
og qvikker naar man er tilfreds. —
Det Thea, Lydia
til næste Fødselsdag maae have
der' Been etcetera
i allerbedste Lave,
det følger af sig selv;
og hermed slutter jeg i Qvel.

---

d. 13de Martii 1824.

2. Jeg vend at jeg lidt Skrub fortjener,
fordi jeg Intet har i Dag,
men paa en Fødselsdag jeg mener
man dog bör tage sig lidt Mag.
Desuden haaber jeg man roeser
mig lidt — og skaaner mig for Skaser.

O

3. Jeg havde saadan Lyst i Dag
at skrive Noget til Behag,
om ikke just for Eder alle kjere Tyre,
(: jeg tör Gudö jeg ikke kalde Styre,

Thi saa blev skandred Lyst,
jeg trøjgter for nu min Hr: Lod,
som vilde mig da vinde Lønden,
og skrøge Skumyrene i Sønden:)
men Dag efter for jeg det at beklage
som mig paa Sidstedag gav ladet smage
Gram bittert skin ped og mared
vi for Sadhjemmets Dørsel at kunne skaare.
men da det vi vil for mig skide,
og vi vil sammigt skiede
paa Hjørne og Krog,
saa gjør jeg Skog,
og gaaer jeg ud og ind med mor O hjælden
velkommen i sit eigen Barn, som skjælden
for Dømer Dag lit Ord en mark.
Gid Du i dit mear ikke blive skyndt
for Løn, Lømme og saadant mere,
som ogsaa gaaer dan af skeere!
Gid Du mear vinde Lindts Godhed,
Smæk og Leckim i Gulkorn indvorte,
Sind, Lamke paa Lid og Hjæl
Laarreben i din rene Hol!
Gid Heim Dig skynge, Fadrel faste!
Gid Du magtes
i Arav nu Kjøl at fabrikere,
at Lommeland Du vi vinge!

L.

Til
den Christianiensiske Afdeling af Quodlibet.

№ 2. (: No1. fra 29de Febr. 1824 :)

Det maa allerunderligst i mit Sprog aarund Mød,
at mødes af quodlibets Lyst og Gried skilde Gamle und
sig ud Skjellen, som skilde skudte og bjødes den christianiske
Afdeling. – At jeg lit sidste Øjenskuelsag indvik fremkom
und, maa Overbinderdrag ou Mangel gad saund Lil at
prodicere nogenlunde, den Lyder mindag Kol bjødes.
Da jeg imidlertid blev den nyeste, Ven i skjøn Mød
skulde gennemvi Lamme, dem det aller gjenlagdt, at mane
skulde fornemmen und nu Lilla. Jeg vil dersfor i den
saare ubehagelige Dødmindighed, at jeg maae sætte paa
ikke mere paa Papiret. – Ha! tænker jeg mig, det skaaer nu
forsaa smukke Dod Fadre gaa ædan bejdet de mangfoldige
Gjøren Skjellen Lil Prologdollene, de skjønne, kødfuldt
Epigrammer, etc. – Lil Dig forsaa dem, og Du skal sun,
at den Lisse Krand, den gaar lidet forsaa dem, vil Kaste
vi skive Lil Dig. – Men gaar gaar jeg ud skaaer forsaa dem
i samfulde 6 Numre, og dem ikke Kommet sneer aandet

af Pennen, med al oprigtig Ærbødighed & Dages Forhand-
linger, som ellers hilsene Far samt Brødrene til Dig indtil.

Vi syg er alt for stolt til at skrive mit kunne trøste
sig ved dig. – Det er dunkelt Gang sammen at
klikkagtigt, som det nu altid, det man mødes og
ombyttes og at brødtes mere Spørgsmål. – O den
stjerne Jacob! Jeres Billed & Spørgsmål ikke glad
fører med at sige dens Efterbilleder, Morgenstjerne, og den
mørkeste Sol, den lyser sig selv forherligt ind! – Bor-
gerkransene, den milde & Dag rigtig ikke kunne be-
dømme, da Pakken, hvori disse Efterbilleder afsendes,
bevarer paa sit Afgangssted dennem. – Du Ole Brøde-
mester hvorvel vi ofte skjændes med, vil jeg ikke mere
at Lolo være Fornøl. – Ja, ældre Hjerne! Hjerne
og ikke vi Du maler Frihedsstu og bruger den,
og Mennesket Rene Ofrede. – Ofrede Din Lille Bitte, som
Du Forhenstår vi, Kors! Og nu & Spørgsmål!
ind Afbrydelse den Misforstaaelse: at jeg Gud kunde
mene paa at bryde Fader Vilkaar. – Jeres
Spørgsmål, og Fristelse Rundaan paa den Forgæves
Maades. – Fadre Lille, Gud ske mig, mit da Spørgsmål blive
at & med Hjerte kunne trøste Gud til den Ting Maade
Bekymrede, den allerede Rene med nidbøjede Øje-
ne med Fader. –

Fadre Forbønder
J.

Forkjærlighjørnelig:

Søndagene d. 14de d. M., om Aftenen Kl. 7, afholdes
i det N. T. Selskab et Discussionsmøde, bestaaende
af følgende:

1. Ynglingene paa Skiggrene, eller Svagrene
   ere Sterke.
2. Pigerne og Kvinderne, eller Piger, som
   ere Unge Hjerte.
3. Den sande Kjærlighed, dens Overtagelse, imel-
   lem 2 Personer og deres Løsen.

Da alle mit Blivie gjerne i Fadre Huset Aften, saa
gerne vil jeg med Glæde om pl talrige Medlemmer.

X

Calm d. 27de Marts 1824.

M. H. H!

Før jeg overhovedet fortsætter Medtidelsen saa er det dennem Gang
for stor Sorg af Ogne for jeg overalt Spørgsmål med Pegasus, og saad
dolle Fører. I Gaar Aftes, da jeg skulde skrive Calm, og da jeg af
fuldbyrdet for Hovedsagen endog afslog en meget Kjærlig Indbydelse af
min Ven C., Søn N. T. til mig og Ven Formig til Aftens, paa
Aften var der da een at tænke, skjønt jeg tænkte ved paa Dem. Dem skulde
Formiddag var jeg paa Latin Skolen – og først nu for nogle Øjeblikke
siden, skulde jeg sætte mig ved, eller rettere ved sætte mig, om dette mere

vaar muligt, i mine Øjeblikke bryder det ud af mig som en Strøm eller Ild i Aften. Det jeg intet Øieblik savner, følger ofte mig selv — en Gang talte jeg om Intet og det var troeligst — nu vil jeg forsøge at tale utydeligt om Noget, men skal dette Noget skal aldrig blive, det vil jeg ikke undgå. — Examen har mig undgået i Høsten — ved om jeg talte om Examen, om at examinere og examineres? — At examineres er ikke vanskeligt, det Barn undgaar, som tager sin Tilflugt i Grandskud; men at lade sig examinere — Gud vaagne, hvorledes det vilde gaae mig, dersom det var alvorligt. — Fredag Morgen examineres og examinere jeg fra Morgen til Aften, jeg sank om gang om Bagefter — min Ven Død — som en skulde ofte examinere vigerviim med mig: "hvad Ord de skrive i Dag, naar skal de op — hvad skrive de om Dit eller Dat — hvorledes skaaner det til med Hoved Pine, med deres Tankers, med deres Overbygning, og tusinde andre saadanne Examens Bekymringer" fik jeg! — Hvad er et Eksamen? — skreg jeg som engang til Vandag, som blev mig ikke Svar skyldig, men det vilde maaskee: "det er en Ting som jeg er skyldig", fik jeg ikke. — At examinere sig selv, som een skiønt og skiøndt vover sig, men som man altfor ofte, naar man vogter sig for det vanskeligste, det Barn taaler, paabyder Klap Pidsken og Riisbrict examinerede af sig selv: — Den fromme Salvator Rosbrict tog imidlig med til sig og spurgte saaledes: jeg er Professor i Filosofien! — At examinere sig selv og Samtiden, skal der et helt andet Mod til — Det er altfor let at afvise Examinator som virkelig er, men Examinanden som virkelig er, maa Livet med sit rigt Udbytte af Mennesken Kundskab: — Det af de vanskeligste Examina, som Barn taaler maae den skal være ligefrem: Examen vaand sig selv. — Rosenvinge Salmebog, paastaar man, var ikke fuld for lidt Vand og Skiønaglig god; en af de ypperste jeg kiender, næst min Ven Hs i samme næst-sidste Linie, er Adam Oehlenschlägers Barndomshistorie — Læste jeg ikke, vilde jeg maaskee ikke have faaet Stemme derfra: — En anden saadan Salmeexaminator faldt mig nylig i Hænde, en ungdoms Doctor Kierkegaard Jeg læste, maaskee; med stor Lyst den salvede Samuel Johnson var mig ikke ukiendt. — Man skal vide at Ord kryd deraf ogsaa voxer mine Hænder! d 23 Januar, skriver han, " af Ladsted til Lima for lange siden. —

d 24te en Hypokondrisk Forfatterske (Observationer) af Vind og Uforvidskab
d. 25te En Overskrift af Werkig
d 26te Lidt Frokost ved Middagsbordet og over Maaltidet (som skulde have varet saa forfærdelig kort) saa gaae
d. 27te Hjemdagsvinden (Dagger) over en Overgrøft —
d 28te Meget Visk og Konfekt (Dagger and Knappeste)

den 5 Feb. Begynde vi vore Övningar i den gamla Konsten, som förr mycket har förmedlat
lif samt ära åt Egyptens Idkare a la N.N.; och sant Bemärkelsedt
bör at kyssa Fädret)
d. 26. Förbandet, hvilket med dem som voro mästar mig, förvandlat
en Lycksalighet.
d 27. Fordi mera sorg de uppväcka mig, ju öfvade jag at skrämt dog
i tu dagar, utom at skälla.
d 22 apr. skälla allt för sidsigt.
" 23 — sämd af sigsom
— 24 — Mathematik och skrifkonst sämd (som denna Handskrift
har bekant, medan den är)
O! vilka vi alla äro synnerligen uppmuntrade vår själ och gråta vår i den
mörka Natt, där mördare och, som tolvmanna vilka vi de tiden,
vi falla alla i många Frestelser — de Herre bevare och hjälpa för-
dem — och jag saknar at se! denna Gång som jag så ofta lät-
förr lider, sänd mig anmaning, Herre gunn för Kat.

O

En confrätri i Ör.

Du gravlikhets Lycka sist.
Mig synes ej vara stort förtjänt,
At vi upps Kräfter för dem — tyst nist.
Det var: dem som de mörka natt
Det godt med mater gravlikhet.
De bröda stygga, agta, den
Den gamla Norr — som mumla det.
Vår godt, de som de mörka —
Men vi de glömma Norr och Brör
Och mig dessa ej minsta Ord.

O

Gravlikhets magen Församling har nyligen beslutat, det vi
som hylla X som proponerat, vi övriga servilister mothagat, at der
skall skrivas til vores förmyndare Brödra, för vår enkelhet at vålla
dem — I al skrivelighet förmanta jag Skalkar rigtig noga, at
vår Fiske vilka vara det bästa Handgrundvedskab; men at förnämbaarna
lif jag mig för al förnorna Opposition, jag Gråt tillbaga i passan
de tjänligheter och samtycka hvarvilligst.

Vaagar vi, som förra tvärd jag mycket vilka vara ytterligt
begärande til at Vallfar-Försäkra, men det är nog alla försanda
i vora Dage, ofta saknat jag för Enskat skönhet. — Jag är
af Norges afsides Skrifvare; som vi vinde allt maar jotta an-
svar, som fanns den Lykka at vara mig jag sam, i Försigt
om sina Lagskab eller Valgsed, tvärtom sam så eller Vilsom
sed, sina Mennska — eller Skrifvare-Kunskab för gjort sina

jaysunt, Kay uf nu Sjyr nugang prygounat, at jau jaulader Skilda
bygynda jinn Sjyrdbonja. — Jaun Sujevnutigst bar af Sorjlagat jau
Jaunligt, jom jnu jkilde jäga: nutau ar dat jorlidat, a Gar bat ba
jöna rätt. — Gnildat dr nar Mannigna bygrab jnar Jau Sjygounatha
allar Jaunad, nuan Sidan ogblanda at dr dnnatar nagan af Jaulan-
Dnorbanan nadblivar jäft i jannan Dina. —

Et jtirdat jor Lagdat af nu jåa dnnadrig Mand, Jan gaj rätt Ba-
nyttar. — X, jom Sjygounat, jnilk dat nara nöjdnnaligt at forlanga
nagan af, nad Sjygojitionan og dnnar Sjgnunanjallaga. — Af X.
dnna Dnaa, bognattarar nard ag lubgt Jin jaldigjard, og Jaatan tör
for Gjör af bara jtubarlig Sujgt Jnarbar nagra bl Gjört allar
Lidt. — Jag nadna jaulader gnaa dan almandaliga Bej og Bojba
onar Gjardt jnar dat ar Lugajt. — At Gnardlat jaulads
jöndar i Ch: ar absolut ○ ag dlajli, og dätta bnijas jaulads:
v Jan dat rätta nara, Sji jau ar: .....X., at Jolbajlug, jar
aldrig Jan jara lärt — i dat jöjajta gjnar dr natat andat Sanäs
for dat Nardjatta ned dnnar Hjanadar Mujtaga. — ○ ar ajgjort
frunat Mannajka, jöndan jag nagd Gad og bad af Gjäft og dät
Skaug natat andra nalda gloda, ned at tija tu it nanjtabligt gnad
libat. — = for forjtådlat at jau nagat önajkar at Gnadlibat, Sji
Jau ar rig og nin Sndrikar. — Gjnar Skjald Jan dat ni
nara andra ○. Aj Skam Dig! jkrin Jaln, Sjgt Drilla nisar
bad Gnadlibat jammans, jau ar Dörjnna forbi. —

Dnar Sanär jan, jnar Saarligt dat ar, i jin eula allas Skrift
at bruga jramnanda Ord, laanta af Sprog, jom man aj rigtig
forjtaar, nil jag anjöra at Jar ej nagdar af nina agna Er-
farnig. —

En Gröst Jar jan Skabt raadda nig, aftar ni omjtaandt
Sygdom, at nara nagat forjigtig, Sji, jaga Jan, Kvistalimmen,
Kvistalimmarna ara nagat farligara, nad dan förjta Sygdomen. —

En Kvinna Jar i Skadar Jpurgta nig nugang, ara alla
da Drauga, jag Jar i mitt Gjänar, ara abortdrivanda f. adgjardarna?
Kvinna?

En Mannajtar af mit Bekjandtjkab plägda altid at
jäga, at Kvinnan i Jaar Kjötrikt gik ibandlane prostituerade Jjalda. —

En Gröst jan Landt Jadda at jvart flat Hjäl ar polat-
menage. — Vadader Jagda Jan nig nugang, at Jan nilde Sjyyy
Sig ni Draga ned ni polatmenage i Midlan. —

X

Ydalen d. 3dje August 1824.

Efter langt Mellemrum kommer nu min Dag engang igjen til at tale med Dem, og saaledes kortsnakke. Jeg er ingenlunde fornærget, saa er jeg dog ikke ret vel tilfreds dertil, og det, uagtet Deres Ord ligger paa mig. — Hvad Forklaring er der imellem at studere, skrive og forklare paa Ydalen, og at skrive noget for Dem? Paa det første kan man maaskee svare det første. —

Efter denne Indledning, kjære Frænde! Kjender du Ydalen saaledes ind, at du vidste noget at skjøne Ydalen, ordentlig omrokeret og udført, at sige, naar den tager sig smuk. — Min Ydalen er ikke forskjellig; det vil sige, Ordene med Skriften som de falde mig ind, uden at sige tvivl det mindste ved hvad jeg ogsaa skriver. — Min Ydalen er der for mærkelig for Hjerte eller Forstanden, men for det vil skulle vise mig man nogle mennesker for Ydalen skulle være, at den blot bestaaer af Ord. — Meningen, Hensigten Ordene sammen sat sætningen eller noget, — Dem kommer jeg ingenlunde paa Tale forstaaer, og naar nogen vil mene sig ved, at ville sætte dem, tvivler jeg ikke paa at de sagtens en eller anden Mening kan komme ud af. — Smukke er mig ligegyldigt, thi det staaer altid til mig, at sige Meningen er ikke rigtig. At dette er den rigtige Maade at skrive paa, naar man vil noget. Erfaring viser Erfaring, hvorpaa jeg blot vil anføre som de gode Folk Jesus Galilæer, eller en af Jesus Disciple — eller Apostlene, der havde forunderlige, svære forbindte de saa Ydalen Øjet bar, at forsøge mange saadanne mærkværdige Ord; eller saa saadanne mærkværdige Øjeblikke, indtil sidste ved man til, da engang engang for forstaar sine. —

Jeg ved til min Indledning, min til Ydalen. —

Den Dags Søndagsdag er det i Aar, som sædvanligt den 3die Aug. — Hvor mange Aar saa har lagt tilbage med jeg ikke, men det Aar jo og temmelig ligegyldig. — At saa er en brav Mand, troefast Mand, det vide vi; Ord saa ofte indgyde det Ene saa ønske jeg, og det vil vi ønske saa; og saadant Ene tænker jeg vi og vide det samme Ønske vores gode Ven. — Er saa ikke forvirret derved, naar da, saa vil vi ønske, at saa maae tage fra og lægge til, som saa bedst synes. — Jeg Ønske sagtens ogsaa vi skal Dage Ord, saa som: Ønskes, Ære, Kraft, mene Gud vide om vogne af dem melde vore forvirret der med; vil derimod Ene de ikke andet, end vore forvirret. —

Ydalen

Fødselsdage tvende i denne Maaned.

I denne Maaned Fødselsdage tvende
af vores Venners monne ve kjende
af hvilke den sidste den første opsluger
af Aarsag jeg intet dertil opsmiser.
Tvende Personer jeg nu sammenligne vil
hvis Peter Bro: giver mig Lid dertil
Ej deres Dyder jeg vil opremse
Det kan gjøre hver en Bremse
Jeg mener der ved en poetisk Mand
som Alling prægtig udpynte kan.
Jeg derimod min Aand vil lade omsvæve;
Udvortes Ting, paa Ingen maae bæve
ved hvad jeg siger, thi jeg kan forsikkre
det har ingen Fare, jeg ingen stikker.
Den ene er ældst, den anden er yngst;
Den yngste født sødst, den anden først.
Den yngste er længst, den ældste er kortest
Dog er ingen af dem grotest.
Den yngste vor Herre kun givet haver
et Been, til høyre det blot han Haver
Mi kommer Bro: Gud hjelpe mig Rymper
Intet meere at skrive jeg nu haver Stunder.

b.

Til Vej 5de August 1824

Hvor ønsked jeg, at Du i Dag
eblandt os havde Sæde!
Du yndet sledse vores Lag,
os altid skable Glæde.
Dig Svea trykker mi i Favn
dog ej saa ømt hun trykker,
men Du som blot vil Norges Have,
ej andser Fruens Nykker.
Faae vi i Aar Dig ej at see,
Ogid det dog maae skee ad Aare!
Da skal vi synge, drikke, lee,
og tage gamle Løyer fore.

X

Ditto

En venlig Kyd fra gamle Dage
Var Ordet Quodlibet mig nys,
Det var en Ven, som kom tilbage,
Som Döden nær vi trode nys —
Og Dagen kom saa blidelig
Om meget Hørt den mindeds mig.

#

Men meget, meget sig forandred,
Og vi forandredes ret med;
To ædle Venner fra os vandred'
Henover til et bedre Sted.
Men een Ting har vi dog igjen
Det samme Hjerte for en Ven.

#

Hvor tit du her blandt os lag Sæde
O! V! vi erindre vil;
Hvor ofte hjertestemt til Glæde,
Du ogsaa stemte os dertil.
Det vil vi huske paa i Qvel
Og minder gamle Dages Held. —

#

Gid en Gang, for vi alle vandre,
Henover til de elskte Do,
Du her maa samles med os Andre
Og som i gamle Dage fro!
Gid snart igjen din Fødselsdag
Med os du feire i vort Lag!

Ditto

Den Statsraad vanker viden om —
om ej for Kyst, saa hvor han kom —
han maatte gjøre Stadsen med
ham selv til stor Fortred.
I Kystkier og ved Ersemblea
en galla sig maa lade saa
og hvor der skrabes skrabe med
og videre afsted. —

#

Ligt ved vi Manden hover ej
og derfor ønske at hans Stej
maa lægges an til Quodlibet
og friske sig og det.

Gid at paa blaamands Skammelen
han snarligen maa komme hen;
hen der fra Stats, og Stud og Stud
maae solig hvile ud.

Kom Brødre fatter Glasset an
thi Skaalen er for P. mann
Hans Fødselsdag det er i Dag
den feires i vort Lag
Gid paa den næste at han saa
Sin Plads blandt os indtage maae;
Kom derpaa Glasset støder an
Skaal for vor P. mann! —

Til V. i Anledning d 1te Aug 1824

I vores Lag
har denne Dag
os ofte skjænket rene Glæder,
Kom snart igjen,
vor ædle Ven!
og sjung og taal til Klubbens Hæder.

X

Bort komme Sager.

Den sidste Beammelse til Qvodlibets Holdelse er tabt paa Gaden. — Den ædelmodige Finder beder at levere den tilbage til Underlegnede, som har været saa uheldig at miste den. —

X

Tale d: 9de Sept: 1824.

Jeg er atter kommen paa det uheldige Punct, at jeg skal udgyde mig i Tale for denne ærede Forsamling; men jeg tør maaskee denne Gang være mindre uheldig, end de foregaaende Gange, jeg her har maattet fremtræde, da jeg i den senere Tid har lært og af Erfaring seet, hvor godt det tager sig ud at føre Talen alene om sig selv. — I det senesta store Selskab nemlig jeg var, underholdt min Tverbor med Spiseborddet den hele Tid under Spisningen meget underholdende og i et saare vakkert og blomstrande Syrag, med Pathos og Værdighed, de ham nærmest omgivende til højre og venstre samt lige over for med at tale om sig selv; hvorlunde han havde opført sig i adskillige vanskelige og saare delicate Stillinger,

han havde staaet i sit Kald, der havde mistet og maatte
kunde miste sit Kald, og stormurgen Troskab og
Lydighed, han dog altid maatte vise mod Kir-
kens Velgjørere, for ej at omringes sig til en krybende
Kirkelig Underdanighed. — Dem maatte al Verden holde
for en ny Kirkens Mand. — Og da jeg fandt
den rakkers, ej vorfærdelig har mistet Kongens Naade i
dette Selskab, ikke kunne tale om sig selv, maae vi hjælpe
hjælpe mig, at jeg maatte maatte den Nåde kaarelighed
at laane mig selv sit Øre for min Sag.
født i den lille Stad ——— i Trondhjem i Norge, af Forældre,
y. k: og a. T. født Pe. Jeg er den 8de i Rækken af 12 Børn,
min Moder brugte sit Brødre. — Allerede meget tidlig maae
den Herre, som Dr. m. h. hv: saa ofte have maattet erfare
og saa jeg ikke saa skjønne har maattet Børn,
"Evangelium, have ydmyt jeg for mig som Barn, da min Fader
allerede forsvandt den niende Maaned efter min Fødsel
fandt det nødvendigt, ved almindelig at straffe mig derfor;
Den er formindskelig indrømmet med min Moders Bryst, hvi
min Moder skal have nægtet af et ondskabsfuldt Sinds
"vanvid, og have havt et vedskabsfuldt Hjemsted. — Ved
Dåben Hundes Fornavn skal jeg nødvendig Dåben have havde
"ført mig min Forældres Villie, den jeg ogsaa
"dette gjorde. — Hvorvidt det skeede vil mig vedkom-
tid, jeg skrev kan Kirken tilbage, vend jeg formedelst ik.
I Aarene Mellemtid mistog mine Forældre almindelig
Hjemsøgelsesvidne, i det min Fader vedkom Aarbrud var
paa i 7 Aar og min Moder i 3 Aar. — At Dyssinet med
de Klostrene i denne Tid ikke kunde meget stige, er
indlysende. — I mit 9de Aar blev jeg Gnavet Gud ved Aft-
"leggelsen Daabe, for at lære at skrive og læse,
"efterat jeg ved den i Forretning Hjemme havde gjengivet Gud
"lidt for at lære at læse; men da Overdrivelse Hr. Daabe
"tvang 3 Maaneder efterat jeg var begyndt Gud Gang, be-
"gyndt at legge sig til at Døe, gjorde jeg ligesaa ledig Fremgang
Gud som Gud min Forældres Ønske. — Dette
ved den Gnavelse, blev nu Overgang Skole, Barndoms
Skjønne Kaarde, oprettet; — og i denne blev jeg da indsat,
min Fader ikke for Længst Overgivet sig Ungdom,
af Mangel paa Dvalg, uden af Mangel paa Tilsyn i Skolen,
Da Drengene fik stort Fremmed, ved Gud med Skuelyst Lyst
Gud i Øine, og Skolen var indrettet ligesaavel for Pige-
som for Drengeborn, under min Fader Dyssin, der
jeg ikke afgjorde. — Min Forældres Ungdigjorde gjorde vel
og da fik til, at jeg meget lærte, da Dyssinet med Fornøjelse
Minne blev forsvundet. — I Aaret 1794 kom min Broder
W— som Student fra Kjøbenhavn Hjem, og Da Gud bestem-
mede sig til, ikke blev omvendt til at optage sig i Hjemmet
Mindelsen omkr. Aar 1796, grebes Gud sig at tage Tanke for min
Fader, og mig. — Hvor stort det Erbydes dette maae
Gud mødte Gud, Gud min Fare vorde, at Gud jeg Gud min

gode Rotter sad i Samfundets Daged med det første personlige Pronomen, saa
sad i anderledes Grammatik, nemlig, pronomen tu: endnu saa
forunderlig ad fremmede Ord, og dersaf indsee lettelig,
hvilende Vanskelighed jeg havde, og dog skulde jeg studere.
Hans Flid nægtede og de Øvrige, han studerede maatte bruge
hvad ob, dersom den Dag ikke skiedte med ofte med aften
i 3/4 Time fik gjennemgaaet Exercitsen, Declinationen,
Conjugationen, og lært at lave smaa Exercitser, Declina-
tionen maatte da til Hjælpemidler for at fuldkomme sine Kund-
skaber, og med mere Fremgang, dersom den
Dorte lagde saa stærk mere glæde. — Jeg kom atter ind i
Borgerskolen, hvor jeg forblev til Udgangen af Aaret
1794. — Fra denne Tid af maatte jeg føre Dagbog i min
Fædres Hjælpe, og dette Haandskrift. — At dette mere at
sætte Ordene til Papiret en Lignelse; thi dem skrives ligesaa lige
ofte, dem man hos min Fader, hvem lod mig ad notere mig
og nødvendigt at gjøre mig Umage i nogle af sine Noder færdig.
Fruentimmer, dette jeg ikke havde Kundskab ad bedrage sin Faders
Fortrøstning af min Skrivemaade: at jeg i 3/4 Aar havde øve-
Dreiet mig Hjemmet Hjørd, skiedte min Fader Dog ikke
noksom. — Og denne Tid maatte jeg med at og Tid, saaofte
min Fader mindrede dette, fordi inden i Huset Adskillelse og Lyst
: Kaldes Hjælpere; men da dette skiedte første Aar
gav sig Hjælperne mig, uden jeg havde gjort nogle Bestræbelser,
Dem Tid Dispensation mig min Straf og siden skiedte jeg
Dem Tidsrum traf det mig ogsaa, at jeg, med Lyst om at
blive fri for at løse mindre, medens de forskjellige Hjælpe-
mere gjennemgaaede og afhørte, i tvivlig kom Tid regnede
mig. Men Kundskaben for Fuldkomne, fik jeg gjerne lært ud
af mig, skiønt jeg stedse gjennemgaaede, og ofrede mit samvittig Hjælpe
Tænder jeg da gjerne stedse og gaben stærke Timer, indtil jeg
saae dette Sted at liste mig bort mens den kone Magt
at tale med min Fader, som vakte altid deres Tilfredshed. —
Det mislyk ikke nogensinde i denne Tids-Methode samtlede jeg
mig ikke Penge til at indkøbe, men da det nogang indtraf, at
jeg fik Fjern Undervisningen drevoxen at nu gaaede, mig Hjem-
mene Jomfruer den mest i mine Forældres Hjem, i den Hen
sagde: "Herre Gud! Hvad skal den lille at blive af denne Hjælpe,
den skal gaae til Straf at løse?" og det utvivlsomt, Hvad
Mistænkning dette samtlede mod mig. — Denne Uskyldighed
gjorde, at Tilgivelse til Tiden og til Anledning fortrøstede,
og den Rede sidder mand mig Vanskelig. — Dette Øjeblik
Tilgivelse udtrykte af sin gamle gode Jomfruen mine Sag:
"Hvorfor af Guds Skuning: At nogen Børn undgaaer at falde
i nogle Tanker Jomfruer i sit Hjem, det forbyder sig selv
Hjælperne ellers Kristelighed. — Hun var født
i Aaret 1798 begyndte jeg at anholde min Fader
min Moder om at jeg maatte faae Lov for at Forskjel.
Jeg skjøtte siden gik bort, og min Skilling som Hjælperne

i Padshjed nummerwerk mig. — Vy Du ved Herr Hjalmar Hansen
vorred bragt paa Baan Dit min Fader, at Jan maatte Hanne mig
indsat i Bergens Latin-Skole, hvem ved hvor Hjelpe nødtørftig,
hvorfor Du vel skulde huske ofrud til Bergen. — Først i No-
vember kjørte min Fader paarejst forbigaa, at jeg kunde drage
afsted, Smukhed skede med Bergenseren Claus Hjelmtveit,
jeg kom først til Bergen lidt Jule-Aftenen, netop da Jan
morgen 6 Uger underveis, vel paa nu Dispens og 42 Mile,
morgen ude og ligger for ankers i 43 Hamnen. —

M: H: Hr! Jeg haaber nu fra mig selv. — Indbydningen til
Hjemkomst i Efteraaret vor ikke = fin Tilmodes. — Den Sandhed
at sige til Hjerte til Hjerte, maa den vel af dennes Haand
dobbelt kjær, i ved den billigen for første Gang Landet
af vore Fædres Barndomsjord i sit Skjød Hjemmets Fryd
Velsignelse kjender. Ja vel = mon indvirkelig velkommen
vil Brødre kalde, den Dreng saa meget kjæmer Dig
og med Længsel mødte Din Tilbagekomst. — Ofte
Din Fødselsdag ved i mange Aar kaldt os
sammen i dette Hus, vi gid Du da paa Hjem den
maatte finde Dig saa vel vi ved tilfredse, paa jeg
haaber Du vor ved i Dag! Naar Du da tilligemed
finde, at Din Kone ved Trinet, Din Krone blomstre
og dine Børn, med Fryd rundt vore Bord
tilsøge, med: amen! Din Mor

Til — d: 9de Sept: 1824.

Velkommen, = mand! igjen!
med Fryd Hjem guddelige Dem
Dig skjænker nu, og sigrer Tak,
fordi paa Dig og i Dannelsk
Du godvilt' maden Guddelet,
som Forældrene for gjorde dig. —
Og nu, paa Fødselsdag igjen
vil Gaven fra os Hjertet. Vidne:
Blomst, Smaad du var, med sværdt Aar:
nu dyrlig Blomst, og Smil vi haabe
os ville for ofrud — Tak paa
nu Tak for Smaad du svandt paa!

o

Til d: 9de Sept: 1824.

Velkommen, Din! i Dannemarks
fra Hjemgik Du tilbage!
vi følte pinelig Savn til Dig
men nu vi ej meer klage. —
Du mandt og vil og blive vor Ven,
med Glæde vi Dig igjen. —

Velkommen da i Venner Kaven
fra Thinget hid tilbage!

X.

Til ∪ d: 1te Aug: 1824.

Ej bör forlades gammel Skik.
Du sidste Gang ej Ønsker fik
fra mig — thi vil jeg nu, skjöndt sent,
paa Fødselsdagen hjertemeent
Dig önske Held — blandt andet det:
at Du maae finde Quodlibet
endnu engang ret frisk og vel,
og nu Jacobusmand! tev vel!

O.

Naaer Fanden i Jer Karle!
Paa klog fornuftig Tale
I ikke höre vil.
Hvordan gaaer dette til?
Med Pjas I Tiden spilde,
og medens Taarer trille
paa Andres Kinder ned
ved Sch....s Snaksomhed
I ej henrives kan
af denne store Mand.
Mens Re...m kraftig rijster
endver bergensisk Krijster
og i rethorisk Hede
udtrykker os sin Vrede.
Mens Hr: Sch.....r nijser
saa helt Thinget gijser
fordi vi frijgte maae,
han skal tilgrunde gaae,
naar förste Skrald forkijnder
at Nysningen begijnder.
Mens Kon.....d med et Hop
fra Bænken springer op
og ved sin store Til
aftvinger os et Smil.
Mens sylinternijn Ideer
fremfødes uden Veer
i höj og herlig Glands
af St.....d R.....s.
Mens ingen Mand har Fred
for W.....s Vittighed.

mens med Hr. Sto.....g
hver Patriot er Dværg.
mens ej en Dag gaaer hen,
at jo de Thingets Mænd
faae höre Kn.....s Stemme
til Rigets Tarv og Premme.
Imedens dette skeer,
med Dryrelse man seer,
I Jer tillade tör
at rinde Dör med Smör,
og at Opmærksomhed
at vende fra det Stad,
hvor Alvor har sit Sæde,
og hvor ej anden Glæde
end patriotisk Kijst
opfylde bör hvert Brijst..
men I gjör Poesier
mens hele Thinget tier.
See Me....l hvor mandhaftig,
hvor corpulent og kraftig
han sidder paa sit Stud.
See, hvilken ædel Fred
der paa hans Aasyn hviler;
see hvor han saligt smiler.
Han ej sin Glæde fandt
i saadant ustelt Tant.
men naar ham Tiden bliver
for lang, han sig begiver
til Kastchings Salen hen;
Dog snart vi ham igjen
tilbage see at træde,
fuld af livsalig Glæde,
han vandrer og og ned
i nyttig Virksomhed.
Saa skulde I smukt gjöre
og Vers ej sammensmöre.
=.

Extract
af en Attest, meddelt en Mand, der søgte om An=
=sættelse som Lærer i Gymnastik med NN:—
"Til det Fag, som Lærer betragtet, formoder
jeg derfor, at han endnu besidder Duelighed, forenet
med gode Egenskaber, til og at kunne udføre Un=
=dervisning i forommeldte Fag for Ungdommen,
og overlades Dista til Opsyn, og saaledes efter

min Formening at anbefale dertil den uskikket, men og at haabe nærmere vil erfares opfylder den forønskede Forventning. —
Overensstemmende med Originalen, bevidner

1

Tale

den 13de Novembr 1824.

M. H.

Det er sagt af en gammel Viismand, at tiderne forandres og at vi forandres med dem. Noget mere sandt eller rigtigt kan der vel ikke siges. Det Eensformige kjeder, og selv den lykkelige Mand, den, der, begunstiget af Naturen, af Skiøbnen, af alle udvortes Omstændigheder, synes at have opnaaet det høieste Maal af jordisk Lykke, finder dog ofte, at der er Meget, som kunde være anderledes, thi Ustadighed er vor Lod, og det gaaer alt for ofte saa til, at den, "at den, som har haaret gunet, vil have det kruset". Men hvad er Følgen? det bliver hverken gunet eller kruset; det bliver graat, længe før tiden.

Faa ere de, der som hin, os alle bekendte Olding, gaae uforandrede frem paa en lang og kundet Vei, virke Gavn i Stilhed, og blive ikke trætte, førend Døden sluller den svagt brændende Lampe. De kjende Manden, M. H!, der i sin høie, ærværdige Alder har røgtet sit besværlige Kald med den samme Lyst og Iver, som for et halv Seel tilbage, og aldrig tragtede efter Andet. Jeg behøver altsaa ikke at nævne ham. — Men see ud i Menneskevrimlen! og det viser sig snart, at forandring er saa at sige, Alles Kiæphest, som hver rider paa sin Viis.

Alt under Solen er Ubestandighed, sagde allerede den vise Salomon, og, som forgiængelige Væsener kunne vi heller ikke andet end være forandringer underkastede. Vi fødes for at døe; det er Naturens Lov; det skal saa være.

Men paa Veien fra Vuggen til Graven, hvor formederligt og mangfoldigt virke ikke Tidsomstændigheder og udvortes Forhold paa Mennesterne, hvor ofte maae vi ikke sindsende, oftere sorgende end glade, erkende, at Tiderne forandres og vi med dem. — Du möder en gammel Ven, en fordums Stalbroder, en Ungdoms Legekammerat, og Du glæder dig til med ham at kunne opfriske Noget af det kæreste det Behageligste, den menneskelige Aand kan beskæftige sig med, Mindet om den henfarne skönne, sorgløse Tid om fordums Glæder, men Vennen er borte, og en kold ligegyldig og udeeltagende Person staaer for dig, som net: op erindrer dit Navn, og rækker dig tre Fingre, naar Du byder ham din troefaste Haand. — Tiderne har forandret sig: Maaskee er han bleven rig, medens du er fattig, for: nem, medens du er ringe, mægtig, medens du er svog — nok! han hender dig ikke mere. Og saaledes gaaer det med mange Leiligheder. — Hvo som staaer, han bede sin gode Engel at bevare ham for et saadant Fald. — Men, om vi end alle heri have Noget at bebreide os; om vi end ikke kunne glemme Velgjerninger; om vi end bevare gam: melt Venskab, og vedligeholde et ærligt Navn, saa foregaaer der dog ofte, os selv ubevidst, Forandringer hos os, som tider: ne saa uformærkt före med sig, og som vi ofte selv ikke kunne giöre os rede for. — Seer jeg tilbage paa dette Sam: fund, saa vil Ingen af os M. H. kunne nægte, at her er foregaaet megen Forandring. Jeg vil ikke tale om, at Nogle af vort lille Antal ere döde. Det er, som för er sagt, en Følge af de Love, som alt Levende maa lyde. — De var blandt os, de er ei meer. — Fred hvile over deres Stöv! men de Gjenlevende! hvordan er det fat med dem? Da Selskabet for 12 Aar siden stiftedes, vare vore ugentlige Sammenkomster Glædesfæster. Hvor Spög og Skiemt og Latter krydrede mangen glad Aften efter en velbrugt Dag, og hvor vi hver Gang tyede hen som til en længe savnet Ven. Nu kommer vi sammen een Gang hver anden, tredie eller fierde Maaned, og endda skal der særdeles Omstændigheder til, at frem: kalde en saadan Sammenkomst. Den vi i Aften holde, vilde saaledes ikke havt Sted, dersom ikke en ædel os Alle kjær og velkommen Broder, dersom ikke vor Budtz,

som jeg herved beder velkommen i vor Kreds, hvorde med
sin Ankomst til Staden givet Anledning dertil. Som
god Søn kan jeg ikke andet en sorge over den skræn-
tende Moder. —

Men hvad er Aarsagen til denne Lethargie
der er over os? Hvad er Aarsag til at Lamus
og Mamus, der för legede paa hvert Blad af vore
Protocoller, nu ere forsvundne, og kun give lidet
Haab om, nogensinde at vende tilbage? Jeg veed
ikke andet at svare, end at tiderne forandres og
vi med dem. — Ubehagelig er vestnok denne Forandring
Vi ere alle midaldrende Mænd, og vi gaae allerede
trætte. Embedsforretninger, Livets Sysler og Sorger
rive os allerede saaledes hen med sig, at Sindet
slöves for alt andet, og at vi ei ere mere
stikkede til at sysselsætte os med de Smaating,
hvori vi her saa ofte forhen satte vor Fryd. — Er
det allerede nu kommen saavidt med os, hvad skal
det da blive til, om vi blive gamle? Dog! det
var ikke min Hensigt. M. H.! at vække ubehagelige For-
nemelser hos dem eller indgyde Frygt og Bekymring
for hvad Fremtiden vil føre med sig. Den er
skiult for os, og det er saare godt. Jeg vilde kun vise,
at ogsaa paa vort Samfund kunne hine Vidsmandens
Ord, hvorover jeg i denne Tale har villet anstille nogle
Reflectioner, med fuld Føie anvendes. — Hvo mod-
stoer Tidens rivende Ström? den styrter Troner og
Pagoder; den har ogsaa sin mægtige Indflydelse paa
det enkelte Menneske. — Udsatte for Skiæbnens Lunner
for Forholdenes Magt, og for saa utallige Tilfælde, dem vi
ei kunne forudsee eller beregne, kunne vi ikke undgaae
at henrives af denne Ström, men formaaer den ~~med~~
ofte at føre os langt fra det Maal, som vi havde
isigte, at svække vore Forhaabninger og tilintet-
giøre vore Ønsker, saa er det dog alt sammen kun
udvortes Omstændigheder den virker paa. Det Indre
har den derimod ingen Magt over, og i denne
Henseende mener jeg Tiderne kunne forandres som de
ville — men vi ville ikke forandres med dem.

Iøbtmindste villa vi stræbe, at være ærlige, trofaste og oprigtige Mænd, i hvordan det end gaaer, enten Cederne bringe Torne eller Roser. Lad der saa sken hvad forandringer der vil. Overhovedet maae vi underkaste os dem, i Grunden villa vi være de samme.

=

Til ⌂, d: 13. Novbr. 1824.

Velkomen Ven! til vores Lag
fra Norges Thing tilbage!
at gjøre Bram var ei din Sag
i Thingets svundne Dage,
men virke troe til Landets Gavn
og derved vandt du Hædersnavn.
Velkomen, gamle Norges Ven!
i vores Lag tilbage!

X.

I Anledning
af Qvodlibets Møde første Gang i dette Huus

Vor Sæl, som nu er under Jorden,
endskjøndt den prydet var med Orden,
sig ofte megen Møie gav
for at faae Adgang til vort Lav;
Den for os Alle jævnlig smisked'
os dit og Dat i Øret hvisked'
og giorde sig saa blød og fiin,
men see: den kom dog ikke ind.
Det ærgred' Sælen indtil Sjælen;
Den leed mangfoldig ved slig Qvælen;
omsider døde den udi en Vredes Huus,
for Qvodlibet at faae forsamlet i sit Huus

X.

Böger.

Tale, holden paa N. N. Raadstue i Anledning af af N. N. Tiltrædelse som Repræsentant af F. M.
Samme oversat paa Tydsk med Anmærkninger af P. L. fooes i Bogtrykkeriet for 1 Ort, eller hvad Godgiorenhed vil give, da Indtægten er bestemt til Dampfartöiets Anskaffelse

---

Hvad gior nu Qvodlibet?
Saa spörges, og der bliver svaret:
Det sover, thi dets L. er træt —
For Sovesyge Gud bevar'et!

Hr: Skribax roer ei med min Mand
— Hr: B. man benævner samme —
Nævn Religion ikke og Ildebrand,
Strax blusser han af hellig Flamme.

Til ◇,

den 12te November, 1824.

Velkommen til Byen, vor kjære ◇!
Det lykkes dig dog at see i Puds
Vor gamle Mater, som, sandt at sige,
I Snildhed fordum fast ei havde Lige —
Men nu paa en eid har hun været suur,
|: För var det ganske mod hendes Natur :|
I lang eid har vi ei seet den Gamle —
For din Kyld troer jeg, hun os monn' samle;
Den Ære ei vederfares Enhver,
Lær deraf, hvor kjær du vor Mater er!

O

Tale

Den 20de November 1824.

Jeg maa jo gjentage Forskjel, og det gaar ugjendrivelig. Hvilken, siger man gjerne: "jeg ligger at gjendrage". - Ugjendrivelig betyder, at man ikke kan gjendrive det eller gjøre

noget Indtryk, saaledes at det bliver staaende urokket. - Andre, som er for galante til, at ville ligge en saa simpel Sag, som den nu engang er, ligge ud med Damerne, siger man: jeg lader Ligheden, eller ikke Ligheden, lade det stedse gaa ud over Damerne. - Jeg har ikke mindre, end ofte jeg taler med Folk, gaaet ud over mig selv, naar jeg har hørt dem tale. - Jeg kunde desuden let fortsætte de Exempler, som jeg har anført, men jeg tror, det er unødvendigt. Det gjælder blandt Mennesker, med de ikke! ved Brug at være nøiagtige, at undgaae: jo nøiagtigere man er, jo mere ligger den at gjendrage, det kan man ofte gjøre Indvendinger imod. - Man maa ikke være ængstelig ved at sige det, som det er, eller, rettere, man skal ikke være for ængstelig, for at gjendrage, hvad det er! -

Jeg vil for det Tredie sige, at det ligger at gjendrage under dette Følgende, nemlig, at lægge for Dagen Utaalmodighed, jeg kan undertiden have Lyst, til at sige mange Ord og megen Tale, hvor det ikke gjælder, og det maa jeg ikke, naar det gjælder, at gjendrage. - Jeg vil i det Tredie Tilfælde betragte den af Gangen:

At det skal være gaaet for sig, som om man engang imod alle Formodning er kommen til Sandheden. - Som for Exempel ved Mistanke imod Nogen for det Forbrydelse, han virkelig har begaaet. - Som for, at gaae de rette Veie, naar man ikke kjender Veien. - Som at tage med sig, som den nogen for Hjemmet, og den man ved Vandringen møder eller træffer paa. - Det er ikke mindre end sandt, at den største mangfoldige Mennesker Liv, ligesaavel som nøiagtige Mennesker, have at gjøre med Gjendragelser. -

Jeg glemmer ved denne Betragtning. - Det er ikke mange Ord, som ofte gjør Indtryk, men det, som er sagt med Eftertryk, det er det, som er sagt med Maade. - Jeg glemmer ikke det skarpe Blik, og fine Øre og Øine, som den nøisomme Mand har, som ikke lader sig forlede til, at sige mere, end han vil, og som ikke lader sig forlede til, at høre mere, end han vil. -

Han saa paalede ofte anledt, og agtede dennem for Spot og Spe
dom, idet de, med saa mange Ord, sagde: Han er vanvittig. – Han er vanvittig, sagde
de, og de gjorde ad ham, idet de talte indbyrdes mange Ting om Lam-
pen, og talte ofte de Byttet af Andreas Gerhjellig sig, og
agtede ofte Vandigheder, saa falde Mennesker, de søgte Samfund
Lastlegen med an sig, naar de gaae sagtens Vandre og
sagte, naar de mødte Gnogle, og sagde, at Sæden skulde snart
ofte sin rette Ro vise, at gjøre ofte Ende, Livet, Herren de Indbyrdes,
saa bøgende Lyst og Lyst til Blodsforening gik gjorde dig at
skjede sin Gudstjeneste, naar naar de selle sig i saadan en Gjerning,
Gjør og Haer, der Lammet ud gik sagte, som Lyst med dem, saa
vidde de sin Lammet udmod, naar de saa Gjennem – gjør ad
Gjennem, som er kaldt modstaaende, og saadan ud for Gud Lam-
bet. Dette Gjennem kaldt Gjen og Gudstjeneste, altsaa naar de gaae sig
ad Gjennem Gjør Lyster, saa vidde Gjør de Gjen, Mark Kongen, Ord og
saa sagte Gjør vandt Haandtag, skjøn og vidde de, Gud sagt, naar
de vidde sig de Hedrige Gudstjeneste, saa de Mennesker ofte
og kaldte dem, de er vant ofte ensidt, saa vant Gjennem de dig
de ufornødige Ytringer. –

Professor Smith saa en Gjerning Haandtag saa Dag, saa Gud
sigter den ypperste Kald. – De mange Gange og Gudstjeneste
dig, og Gudstjeneste, saa dem Forfatter antjente, saa dig Gud
vist, og de mo eller gange daglig for sig, de saa en Gud Jeg-
dagstrang, og kaldte dem – Jeg vil ikke dvæle ved Haandtag
ved for bekjendte Ytringer; de for kaldte gennem ofte Smith
sagte Magazin. – Nogle mennesker bekjendte Gudstjeneste Lang Dag ikke
afsæde mig saa absolut. – Det skulde, saa saa Gud i Gud-
tjenesten af det 17de Aarhundrede, skulde ved nogle Dag, naar saa Gud
for Gudstjeneste saa sig. – Jeg var, sagde jeg, en fortrolig Gud, saa
mig Gudstjeneste saa en Gud dem Aftal, Ygerahaan og Gen-
nem Ansigter og Haandtag, etc. – Saa Gjør Gudstjeneste, at en
Doctor i Gud afsæt Gud sig ved Gjør Gud. – Han Gud de ved dat
saa dem Gud, saa Haandtag dig de vidde ved Gud. –

Og mig selv, en Gjennem, Adresse Gud, Professor og Gud
Gudstjeneste, en Gudstjeneste, saa Lyst de det 16de Aarhundrede, Gud
en Gudstjeneste, de Gud dig saa ogsaa, Lov, Gjør, og Gudstjeneste,
og saa de saa Gud, saa Gjør Gjør Gud, saa Gjør Gjør dig, de Gud Gjør Gud,
Gud saa mig og Gud. – Jeg vil ikke nødsage dem, saa saa Gud,
og bemærke dette, Hvad saa man saa Gjør Gjør i Gudstjeneste, vedkom Gud,
saa Gjør, en Gud, selv en Gudstjeneste Gudstjeneste, saa de ikke og saa
andre Gud?

Gudstjeneste Lov en Gudstjeneste, saa bebaade af Gud. –
Det skulde mig Gudstjeneste saa sig. – Gudstjeneste saa vedkom en af dag Gudstjeneste

Jag synd, jeg kind. – enaa einum Laundzhgedrog, eg drabta, den – ja hogld
gaa Baar tudeg, at dr aad dr ag. – Langen galagd Bjniga bitty dlej Jang-
stref, j'am Gundgadnes di jomcaend, ekkend. – Ha Bruyndt, jeg lidn
bkandt Jeak Eurejides, Jam gjaed dr Jagt Jod Laugnes, eg fibJam, dgaen
Jordan Jarden, Jrillikly Eidna i dn Gnad, at Jra Kiedlen blej dnn
affragnen. – Jlagen eadaften, gnen Eurejides en Aften Jjen. – Jaed
Baben ag en Jalda ag drabta Jan ofen Blok af Langnes Jagfund, alle
dJandanden afdnes Kaedlnes Bjg drabta Gund, ag man aufaadt for
mdt, at den i nor andn Gnud Ledatt Dnnfald, nad at dn dej Kleig
Jark nan gaem i Jordan for Gundanendnes. – Bjorn man nne
at Jkonk Bemio for Klagfkel og Jandnen Jod Gund, nllen for dnk
modatt Jod hjdnes Knejnd!

En Jaund Konfatten Gullet, Jam Jar Kenjakan dkgamen og ugn
Jcendnen, bnnkter, at Stadn Kujiden gaen Gundnen kednegnd, Jjen-
dem i Gjrkenes Kofjeen nllen i dn Jkenkenes Lidn. – Jikt forklaan
Konfatten, ognnnosdnnnnedk nnd Gjrkenes Kanneg, Jaelida, at
man a Bjggndkjen Jar baedkt Gundnen Bodt Jen Kenkaend, eg at dn
jugt Gnedk Jidnen bkJandignen Jann Jaedt jig bodt Jra Kofjeen, Jordi
kdnen i ungndt jig dnaen; ag, Jnad dn gndk Lidn angaan, at Aen-
jagnen nnen, at Gjrdnen, i Bdd dn Kannd i Lidnend, bejn jig Jad
Kjbt, at dn logg gaenden gaa Gnlegt, ag at Gnndnen, naen dn nnd dn
aaben Gndgang Jra Kleig, endtiedk Gnd, at Gjrdnen lagg nnd aften
Stnn, Jfn at kaJa dkt aften Gnndnen, Jnnfen dJd Jaedt jig Jnnkt ud.

Gnnan Gjrkenj nnen dagilka nn Jejnen Jaa alle Kdjnnen i
Gjrdnen, nnd i nokt Kaldn Jtand. – Jaa aa nn Gnndnen, Jnen Jra Kans dn ejnngji
Jordjnen, alt jaa dnlidak. – Jdnen at Klejng, Jnd nnd at Kjdjnnen Jam
Jnnk, at Gnnd nnden EgnenJnnilka alnen nan gaanend i Daakikkan,
nnn nndag ag gaa Jaadkn Jalnn. – Jag dnnn Jdjnan nan nnedk Jalnn
Jdgnalnn, Jfn Jnednnd dnk Jamnnn Jkand, Jam Jnajn dan Kgnippas Gnnd
Jnilkdkan Jea nnagdknnn ginnligjk, Jam Aynn Jjnnnnkk Jegen, at
Kdjnk nan Jank, ag Jldkdnd an Jnnkn Jfn Jeg –

Jeg Jaund nnden nnagk Kann at Jjga, ag dnibland nn Jaae Jjnl
nn en Gnndgadnen, Jam nn kan Jdnn Jdnn ekJnnbng, nn Jnjnik Jnankng,
Kad Jam Jnld, ag Jnnn Jan bnnttkn, at Daad Gnnd Jnndn nn Jea dnn
Anndjnlagk, at dn, nnden Gnnn nan i Kjnk nnd Goliath, kdn,
ag nnjgdnnd nndnk klna, Jfn at dn nj Jnedt Jam en Kann, at Jam
nnnk nnnkJam i dk Jea dnitjk Gjnblik. – Jnen dn 3 Gnnnkn nan
Jnnbi, ag gjngn nan nnjgna, at Jn aaland Jam Jaedt Kann and nok afkam
Gndnlak, Jnnk, at Jn nnan ngi nnd nngi, at dn dnnn Gang nndn Jnb-
ejnlk Jnn nnnk na Gnnd kdJnajnn –

X

Jeg har nu speculeert i fulde otte Dage
Har grebet Kennen fat, den Atter lagt tilbage
Alt med det söde Haab, i Morgen vil det gaae,
Dog da skal Quodlibet en Takkehymne faae,
Der værdig talke skal, at jeg det Held paaskjønner,
Jeg skylder denne Møer, og hendes blide Sønner;
Men Morgendagen kom, og jeg var lige nær —
Omsonst man banker der, hvor Ingen hjemme er. —
I gode Herrer! derfor gunstigst maae tilgive,
At jeg mit skjønne Forsæt ikke troe kan blive
Dog at, stedet for en Hymne, com il faut,
Jeg bijder jer min simple Tak, der lyder saa:
For alt det Venskab, og de mange glade Dage,
Jeg denne Gang har nydt i Eders ædle Kreds,
Værtakket En og Hver, og ged vi længe smage
Den Riyd, at samles atter, alle vil tilfreda. —

Bøger:

Om det Uklage og Uforsigtige i at enlægge en Dampbaad til Fart mellem Bergen og Østlandet: en Tale, holden i en offentlig Forsamling, den 3de November 1824, og siden repeteret i adskillige private Sammenkomster, af N. N., har nyeligen forlade Jørgen.

Forfatteren beviser især sin Sætning derved: at de bergenske Madammer herefter ville faae en uimodstaaelig Drift til at besøge Østlandet, og derved paaføre Mændene Overhæng eller Udgifter, forsømme deres Huus, og s. v., samt at Handlende åsterfra ofte ville besøge deres bergenske Venner, der ved paaføre disse Rekostninger med Sigtelse Lystkurer, Invitationer i Klubber etc., samt endelig at mange Kommissioner vilde gaae de Handlende ud af Hændrem, da det saa ofte bliver umeligt, at hiesende en Handelsbetjent til at besørge at Indkjøb af Varer, see til med en Havarist, og s. v. —

Indtægten ved Salget af denne Afhandling er bestemt til Indretning af at Værelse i den nordende Vaarekiste for dem, som plages med Lyst til at fremkomme med utidige Projecter. —

X

Grodlibetske Sager
(:B: gule:)

Hvorriden hestiger to Lod: Svar: den gavelige Murtius; thi man seger ge om hans hest: le cheval d'une once (: du Monde :)

*

Om de berygtede af Gæthe og Schiller blev det meget tadfænde sagt: de have det tilfælles med Bøggelusene, at de stinke mere, end de stikke. —

*

Der gjeldes nu mindre i vore store Skoler end tilforn, sagde Samuel Johnson, men der lærer og saa mindre, saa at hvad Drengene vinde i den ene Ende, tabe de i den anden —

O

Een Linie kunde være nok, at sende
Til Protocols, i denne trange Tild,
Men, at Flære mere at kyende
Min Virksomhed, og store Flid,
Samt Omhu for vort Selskabs Ære,
Saa vil jeg dette Sex frembære. —

=

Calo
den 12te December 1824 —

H. H.!

Viseerigjen — a revoir — Mer sehen uns wieder, o. s. v., dette Ord udtales daglig med en Virhed, en Ostrænse, som om det Modsatte vet skulde være en Umuelighed, og dog, hvor let kunde det skee, at de ikke hernede bleve opfyldte. — Hvorlidet skjønne vi paa den Lykke, at see en Venigjen? og dog er det en Lykke. — Vi høre Dødsfaldtrent om ra, og idelig, men at det skal træffe vor Omgangskreds, derpaa tænke vi ikke. —

Viseerigjen! hvad Indtryk dette Ord gjorde paa mig, da jeg første Gang saae dem paa et Monument paa Ostsøkirkegaarden ved Kiøbenhavn, am bragte over to sammenfoldede Hænder, glemmer jeg aldrig. — Parvel saa længe, sagde den Dødende til den Gjenlevende, og denne til Hun: vi seer igjen!

Dg saadelig Fader ogsaa under vor Lysning. – Dg Lenke saa mange Forsøg, saa mange forskjellige Anfægtelser, som vi dagelig see Exempler og Erfaringer, der vederstygge vor Sjæle for Lysning: –

Fader vi maa forsage – forsage for evigt. – Vi saa ofte, sagde vi til vor Dag ∪, og maatte saa ofte dømme os, fordi vi gjorde som vor ⌒ egen △; men trøstelige er Ordet, som lærer os ydmyge os under Guds mægtige Hænder, at ville vandre, ikke ophøre, men ville vedblive, ogsaa naar Kjødet ogsaa vil, at vi skulle ophøre. – Dg saa ere vi, som ofte have prøvet Nummer 1 maa Fødder skrive, og ikke vandre ofte nok. – Vi ere saa glade i dig, vor Dag, som vi sagde for, end ikke Gud, som vi dømme os, vor Synder ikke skal gaae dem, fordi Kjødet ikke vil. – Dg vaar Dag, som Kjødet ikke saa vorde. – Vi vær ikke taalmodige. – Vi Kjød og ginagjøre dennes os for vor salige Dybdeliv, og gaae ikke — ikke, fordi vi gaae, for ikke at gaae ikke tilbage. –

Fader os vi Vi, gaae Kjøtte vor Dybe, vedbare os saadan. – Jesu Død blandt os ydmyge vi ikke vor Protocollen, og tolke, som den Gjerning ikke Gud, at Jesu vinden dig Dybdeliv, og bøje os ikke — for ikke Hjerne — i Berget — at vandre i dig Landskab Guddommelige for sin bedre Dag — Vi ved gaae saa ikke da, for at kunne bygge den Hemmelighed, som vi skulde: saa vidne, at vi ikke blive ude Dag, gjennem der saa mange bekjendige Fiendinger saa saare. – Taalmodige vi Jesu vi! ville vi vandre saa ikke.

Dg see os vi glad Dag kunne vi stunde dig: vi forsage; vi skjønne ydmyg vi gaae dig os for os Gud, at dage os Dybe og vi glade Hjerte for dig og forbedre, saa Jesu sin Rigdom.

Fader os den salige Hjerte Raad,

Nyd Munden, smilen skjønne Øje,
Kysse og tale mildelig!

Den den Dag, som vi ikke vi Jesu i Aften, dette vi saadan: vi forsage! og en gunstig Hjerte os gjøre vor Formaaning og vort Ønske.

Vi see os vi gaae i eendags, og glade os Jesu os vor Tilbagekomst, ligesom vi vide, at Hjerne os gjorde dig Jesu.

Vi Jesu vi os vi vor gode Gud, og nagtkjære os, at Jesus i dette Øjeblik for sit Hjertelige Ord, see kan det dagelig vor bedre os mig. – Det følge os, og vor Øre for, at Dagen maa blive Jesu, for os gjentage det Betragtninger:

Taalmodighed, den Veien vor Dag
Kjærlig Gjerning og Broderlig Bøn
At glædes, bygge, vise for tilbage
Fortrolig Gjenklang i Erindringen,

Paa klarest Dag der følge sund om dunkle
Det er i Levet en Gang saa
Men aldrig klarere de blide Stjerner funkle,
End naar i mørkest Nat de staae.
Bør længe en afvore Høytidsdage!
Kom blidig jen med Helbred for vor Ven!
Saa trøstigen vi med Dig Afskedtage —
Vi seesiggen!

O

Hvorledes kan man med ett Ord skrive:

Et hundrede og Femti Amer?	CLamer
Syv Ammer?	✱ΛΨΨΨR
Sexte Gange au?	LeXau
Et hundrede Ort? Et tusende Ort?	Cort Mort
Femti Asen?	Lasen
Fem i Bye?	Vibye
Femti ude?	Lude
Fem Alter	Valter
Sex Bøkke	VIbenne
Et tusende og Fem Staver	MVstafa
Et tusende og ett Ser i hundrede Ord ett a? og i det tydske Sprog	MISeri CordIa.
Et hundrede og Femti Æsler?	CLesel (:en Cardinalsnavn:)
Et tusende Ag?	Meyer.

Hvem af Byens Folk har de fleste Onkler? Onkler

Svar:

Arbslagerne paa Mollenpiis, thi hans Navn viser, at han har 1000. — (:Moncler:) —

X

Tal X

i Anledning af den 7de Dec. 1824.

1 — Jeg ønsker Dig, min Ven, alt Godt der ønskes Een
End og saa ud af dem, der mangle pleint Forstand

2

2 Jeg skulde vel, vil denne Dag
Der stedse kalder os til Lag
Fremkomme med en Bette
Men jeg kan Intet hitte.
Min Bröer! Du kjærligst mig tilgive,
At til Den Rodselsdag jeg ei kan skrive
At önske Dig — Ja, kjære Bröer!
Alt Gode, som i Verden groer.

3 Hvis alle Önsker, som man skrev,
Og velmeent grad, paa Rodselsdage
Til Punkt og Prikke opfylde blev
Hvor vilde Livet da ei smage?
Man fik for Meget af det Gode
Paa denne underlige Klode
Og let vi stakkels Vädelige
Blev derved alt for lykkelige.
Jeg derfor ei Dig önske vil
Et Overmaal af Lyst og Glæde
Ei et, saa længe Du er til,
Du blot maae ker, men aldrig græde.
Est quædam, vaad Du ja det hedder
Voluptas, selv i det man græder —
O nei! hvad jeg, og mange Flere,
Kar Dig anraabe Himlen om
Er ikke Magt, ei Guld, ei Ære,
Men, om en Engel til Dig kom
En Genius, der, huld, tilbage
Dig bragte fordums Sundheds Dage
Da vilde jeg med Glæde see
Mit Önske opfylde — Snart det skee!

Tale
den 26de December 1824 —

Mit H! Naar Nöden er störst, er Hjelpen nærmest, siger et gammelt Ordsprog, som den Lykkeligebeleer, der er den Ulykkeliges Kröst, hvis Sandhed, a det Hele taget, kun faa kan sande, uden de, hvis Livsdage ere talte —
Naget er der i Ordsproget, thi hvor mangen en har ikke et

Lyksalige Nytaarsdag! Den 1ste Januar 1825, som Begyndelsen
til naadigt Aar for Jesus Skyld. — Jeg takker, saa ydmygt
og inderligt Gud for Jesus Skyld, som sandelig i mit Hjerte
vil Kjende, som sande Kjærlighed —

I aftes sad jeg med Forbandt, som jeg skulde lide, saadan
som det behager, igaar Fingre og Tæer, saa jeg skulde tale om
i aften, uden Ret, Ret og Kraft til noget Kundskabsord
paa mine egne daglige nødvendige Fjender. — Men Gud var i sin
Forsamling, Ord og Sang, Bøn og Forbøn, som med Jesu
Blod Forbarmelse og Barmhjertighed, jeg ikke fælte. — Men
Hjælperen kom, og med sit Kjærlighedsblik over os; til Bøn, med en
Hjertelig Fryd i Kjærlighed, den Hjerte til Hjerte som Hjerte,
Hjerte med. — Glædestaarer i Øjne, til Forbønner, til Forbøn,
Hjerte; af Hjerte med Hjerte og Hjerte til Bøn. — Jeg Hjerte
Hjertelig: Ø'er en Forunderlig Fryd! Bønnehørende —

Den Forsamling af Hjælperen Kød. — Jesu Moder
var forrige Jomfru Laugtes; Jesu Fader Skræder norsk Navn
Jo Josef, og Hjerte Landsmænd Jesu Norske til 24
Timers Barn. — Hele Jesu, som andre Jøder Brød, Kjød, Blod, Ben
Tænder, og alle Hjemlige Ting som Jesu Hjemland, Jesu, som Jesu,
i Jesu Navn. — Hans Ord Jesu Jesu Hjerte Jesu Jesu Navn
Jesu Jesu, man maa blive ved, Jesu Jesu Jesu Jesu Jesu Jesu
Jesu Jesu — Jesu Jesu, Jesu Jesu Jesu Jesu Jesu Jesu
Jesu Jesu Jesu Jesu Jesu Jesu

4

Spørgsmaal:

Naar man lader hoent om, et en Mand kan finde sig i at staae under sin Kones Tøffel, hvad man man da vel skal sige om, et et heelt Parterre kan finde sig i, at staae under en Drengs Tøffel?

×

Bøger

Om den saa store Roeskyel i Smag, hvoraf Agteskab blev en Pølge — en Theologisk Afhandling af &c:

×

6

Undskyldning.

Hvor tolerant er dog nu vor Klub
Pør ventede man sig dygtig Skrub,
Naar Intet man bragte — see hovde man dog
Undskyldninger i et høfligt Sprog.
Nu siger man blot: jeg Intet har,
Og vi i al Godslighed det optaer.
Jeg er in culpa for Skjødeslashed
Intet, selv Gule ei, bringer jeg med,
Og dernæst jeg og den Bukbegaaer
(: En Julebuk kan det tages for:)
At i Protocollen jeg ei har skrevet,
Den Synd har andre og nys bedrevet —
Men Synderne skrifter jeg ligefren,
Og haaber derfor, man tilgier dem —
Tørrigt jeg ønsker Jer allesammen
En glædelig Juul — og derpaa Amen!

O

#

Af lutter Glæde
Jeg vi kan græde,
Men holder Munden..

Teil, den 25de December 1824.—

"Man gifter sig, og Børen gjør"
Saa staaer Visen skrevet;
Saa gaaer det nu, saa gik det før,
Den Skik er gammel blevet;
Og til et nyt Bevis derpaa
Saa see vi vor Læserer
Paa Juulegrøb en Pæk et faae —
Paa! jeg gratulerer. —

Personen nappe Lyset saae
Rør han tagpaa, et Skrige,
Hvad dette vel betyde maae,
Det vend man ei saa lige.
Hvis jegen Gjerning rovetør
Saa er det den, blandeflere:
Han engang Underværker gjør
Udi et — disputere

Endvidere der tales om
At Drengen, flink og fyrig,
Saasnart han af sit Pengsel kom,
Sig tæde saa balsfyrig;
At gamle Mutter Ebbesen
Proffetisk hørtes Fage:
I Vands og Luftsprung, lille Ben!
Du vist ei faaer den Lige.

Saa er der Mange og, som troer
At denne lille Gade
Hvis han maae ligne Pær og Møer,
Vil blive af de gode.
Paa Juleaften fødtes han;
Af Hjertets Grund vi gjøde:
Han blive til en dygtig Mand
Og mangen Juul Vig glæde!

=

4

Tale
den 8de Januarii 1825.

M. H.! Gudeligt nyt Aar! Lukt os Herren i denne Time ret at betænke Maden mellem Mand og Mand, Gud og Gud, Gud og Mand, Mand og Gud, og med dette Løfte: at gudeligt hytte paa! at gudeligt hytte paa! Og dog hvilke Ord for Hjertet med saa forskjellig Betydning i det nye begyndte Aar. — Naar jo enhver vil kalde sit forhen blide det nye Aar, ville vi mindre mest hytte tilbage i Erindringen, fremkalde de Begivenheder, som stemme allermindst som mod os i det forbigangne Aar, og med Dybest tage Afskrad med den Tro, den, som en tro Husfaderinde, som fuldgjor Gudelig forretninger; den som tør leve. — Hvad siger da det forbigangne Aar os? Det siger os en Kaldsforsamling, den med Længsel og Angst, Daandrighed, Iver, Virksomhed og Retskaffenhed søger sin Bestemmelse, Enighed med Himlen og Forsoning med Gud, og grundfæstet os i, at vise maske maktende, Forsagelse, Kjærlighed mellem Borger og Borger, og Lys og Liv i Aandens Forgaard. —

Det siger os Herren Skilles ad, for med Hans Aasyn at vandre i Lyset. — Sidste Dag kommer, og vor Tids forunderlige Gang. —

Det siger os den Evighedens Gudelighed, Aanden vandt Daglig, for Hjertet Lyst og Virksomhed, Kundskab og Glæde i vor Herre Jesu Christi Aasyn, efter længe at savne Livsmodighed, en blandet Sygdom og Sygdighed, eggiendagen. — Det siger os alle dem uforbigængelig bestemte med Himlen, i det det Evige i sig har Samfundet med det Evige, at betragte det, i det Hele, og med Hjertet bestemme Dagsmærket, som det gode Aar. —

Det siger endelig vor Konning, og ogsaa Fædrenes Fædreland med Kjærlighed, den vore Forældre har Hjertet.

Tak! det sidste er jo kun godt mig, og det skulde gjøre mig Ondt, hvis det Betragtninger efterlagde i vor Hjerte skulde forandre usandfærdige, neen lagde skulde som forskjellige Grunde til, at betragte det Forestaaende forskjellig fra det gode Dele, og for sand og ægte dele. — Betragte jeg det, med indtrængende Hjertelighed, da ligger ogsaa det i, at det skulde det uforkrænkelige Aar i mit Liv, og Sandheden selv Kjærlighed, Hjertelighed, Sandhed, Alvorlighed, at gribe det. — Gaa da for Hjertet med Aasyn og god Samvittighed, at glæde sig, ogsaa det Onde. — Hvad det siger Aar Forbrydelse med, vide vi ikke, og det var godt, men i Haabet ville vi tro, at det skal blive nødsynet for Herren at faa dem Forsamling, og saaledes en uforbigængelig Frihed. — Hvem ved dog ikke, at vor Tids Forbrydelse er saa blevne for mange, i det man ganske ligefrem vil overtale os til Klasse af Borgere, at ligefrem med Aandens Forgodtsen, og hvad det dog vorige Klasser ligesom i Erfaring, ville vi dog sige, at det ingen, som for Aandens Ord, vi blive Vogne Forbrydere, men det skal fremstaa dog saa, og det Gode Bal —

M. H.! Se: Hjertet ikke at Bud eller Jagt. — De maa derfor gaa Hjertelighed med, og ikke Forbrydelse. — Det maa være os en Hjertelighed, at Herren ser, siden gaa ikke Bud Dommen med ud paa Forbrydelse i Aar. —

Jeg har derudem arbeidet meget for Quodlibet, har havt sovnløse Nætter for det, og derfor venter jeg ingen Tilgivelse. —

Nytaarsønske 1825

Til Maler Quodlibet:

Lev længe, Maler Quodlibet!
Til Reyd for Dine Sønner!
En Tid vi hædrede Digret;
Nu synes det — vi skjønner
Ei slet saa meget paa det Værd
Som i de gamle Dage;
Det er ei saa — vor egen Værd
Vi maatte da beklage.
Tak Maler! for den svundne Tid
Hvis Minde tit os glæder.
Lev endnu længe, god og blid
Og dør engang med Hæder!

O

Paa mig selv og Kanfratres

(efter Weise:)

Et Liv, ei som i Pangebuur,
Nei — Puglens i den frie Natur
Bedaget Alder, uden Stav,
Velsignet Vandel, hædret Grav!

O

Anecdot

Taubman tog engang, paa en Reise, hatten af for et Crucifix, som stod ved Veien. — Da han, længere hen, passerede forbi en Galge, spurgte en af Selskabet ham, hvorfor han ei tog hatten af ligesaavel for Galgen, som for Crucifixet, da begge dog var af Træe. — Hvorfor, svarede T., Tyser de Veres Kane paa Munden, og ikke i Kuupen; derer ja dog samme Skind paa begge Steder. —

Den slette Romaner sagde Taubman engang: det var et ønske, at der gaves mange gode Portægjere til saadanne Bager, paa det, at de Lunde blive saaledes forlagte, at Ingen fandt dem mere igjen. —

Churfyrsten af Saxen rakte engang Taubman et Glas Vin hvori en Guldmynt laae paa Bunden, og sagde at T. skulde faae Mynten, hvis han extempore kunde gjøre et Vers i Modersmaalet derpaa, hvilket T. spelden gjorde, da han kun afgav sig med latinske Vers. – Taubman drak Vinen ud, og tog derpaa Mynten, sigende:

Eo Guderbør ei Plads udi et Glas et Hare
Gaae Pluto i min Pung, og Bakkus i min Mave.

X

Til Aaret 1825

At Du, nyeligen begyndte Aar!
Under mig det Gode, Du formaaer
Jeg Dig gjerne vilde bede,
Men jeg frygter, Dig et Kjede.
Denne Gang jeg Dig anraaber blot
Om et høre en af mine varme Bønner
Den: at Du alt Ønskeligt og Godt,
Vel formede Qvodlibets de andre Sønner!

X

Til, i Anledning af den 8de Jan.
1825.

Jeg ønsker ikke blot, men og jeg spaaer
Saa megen Lykke Dig, som i det sidste Aar.

X

I Torsdags Aftes jeg troved end
Til X, som det var faldet i Sind
At lade Budskab derom komme
Ved Sandebud, og ei ved Slag paa Tromme
Der fandt jeg to Pyre, ganske meadelig smaa
De kunde begge paa Pødderne staae.
Da jeg nu ei mere havde der et bestille
Og vilde vende hjem, roelig og stille,
Sagde jeg Parvel, blev lyset ud
Verkeligerdet sandt, jeg sværger, ved Gud!
Jeg gik saa sempelt af Gaden hen
Som om jeg ei kunde tolle til Pem

Min Mave med Eet blev meget bös,
Som selve Randen var sluppen lös
Det huste, det bruste, som Vinden brat
Naar Aolus, eplaget af meget Kraft
Van ikke kontvenge, men maae lade gaae
Saa havet med Eet til Skyerne naae.
End ikke den mindste jeg kunde udvippe
Pryttende: mere der kunde udslippe.
Jeg trippede ad Gaden saa pyntelig frem
Stod stille, knebsammen min Kunnedreng
Angest og svedende jeg kom til mit hjem
Ikke til Vandhuus, og ikke i Seng;
Her saae jeg, med Gysen to Klatter saa store
I Underbuxens baade nye og gode,
Jeg seiergerpaa, den Kunde vi senet staae
Af Kopper 3000, naar de derhen vilde gaae —

2

Til Aaret 1825.

Vor første Gang vi samled'ere
I Attenhundrede og Tyve fem.
I slig Anledning et frembære
En Slags poetisk Nytaarspære
Den Maade, synes mig, var ikke ubeqvem.
Velkommen da, nye fodte Aar!
Med bistert Aasyn du fremtrinder;
Men dog det Puds du taale faaer,
At vi af Vine vrede Miner
Ei lade os forlede til
At vente idel mørke Dage.
Engang du bliver dog vel mild;
Thi vil vi over Dig ei klage,
Men evelig vente, hvad der skeer,
Modtage hvad du os tilsender —
Sin Skydbne Ingen forudseer
Sin Vandrings Maal en Nogen Gender —
O hilser da, med freidigt Sind
Pediculi, og Brødre Gjøre,
Det Aar, hvori vi trædeind.
Og fylder Glasset til dets Ære! =

Tale
den 11te Febr. 1845

Mine Herrer! Det Øieblik, som vi altid have frygtet, er nu kommet, det Øieblik, da vi skulle skilles fra vor elskede Konge. Det er ikke Tid til at tale om vor Sorg, ikke Tid til at udgyde Taarer over vort Tab. Vi have ikke Tid til at tænke paa os selv, paa vor Fremtid, paa vor Fremgang, paa vor Velfærd, paa vor Lykke, paa vor Ære, paa vor Liv, thi vor Konge er i Fare, vort Fædreland er i Fare, vor Frihed er i Fare, vor Religion er i Fare. Det er Tid til at handle, det er Tid til at kæmpe, det er Tid til at dø for Fædrelandet, for Kongen, for Religionen, for Frihedens Sag. Det er Tid til at vise, at vi ere Mænd, at vi ere Kristne, at vi ere Danske Mænd. Det er Tid til at vise, at vi ere Efterkommere af Niels Ebbesen, af Absalon, af Peder Sunesen, af Tordenskjold, af Peder Wessel, af Niels Juel, af Olfert Fischer, af Peder Tordenskjold, af Hvitfeldt, af Bredal, af Tønder Lange, af Peder Griffenfeld, af Holberg, af Ewald, af Rosenkrantz, af Gyldenløve, af Schack, af Rantzau, af Reventlow, af Bernstorff, af Moltke, af Schimmelmann, af Wedel Jarlsberg, af Wedel Jarlsberg, af Wedel Jarlsberg

Alla fanda jeg mig gjön nogen framemiggad skrap, men jeg vand dok nivhelig
ille sley, og dok vor dog mal en brummelig gjeldende Kundskydning. –

Men saadan som sagt fra Hjertan ke Jordan, man ikke
finde nogetsteds Fynsk skjemmed. – Jeg skøj ikke saa dan,
som man kjøre ude ikke Skumgummer, men jeg fandt dem nogen
i Odense. – Dog! som jeg endnu engang almindelig kjende stand, fuorgaa
jeg ikke. Gjerdet kan sammenlignes Th. H. Ørsteds Kaupt, saa mangler
det mig ikke saa forskjellige Begivenheder inden non nogen lille Tinde,
smelle jeg sandsen kan vise bedst udenvidere. –

Efterhvert kom dommen sor; saden vi sidst var samlede,
alle lagde dem paa tilbage; at andet indtraf i dage ikke. –

Dog, Gjorde jeg dok snyden ikke mellem Lykken, at jeg kom
til at se, at der, jeg skulde ende Dagen, ikke mangler Pigen
i det Aar, der sidst forsvandt. – Jeg vil endnu engang sige, at det i
den Henseende maa gaa sig bedre i det Aar, eg det Du, inden Du
atter Kodsdag, maa jeg ønske og alle sammen. –

Jeg ligger vore jeg, at Du, naar gaar Kalenderen, skulle
være syg, ved jeg ikke bedre dem. – Jeg har jeg ligesaa lidt Tiendre
pligt, men naar Du bare vil gjøre vore egnede, at blive syg, saa
Sommer vi gjerne Lyst til jeg ligger med at lade mig dele om, at Du
sige, eg derfor vil jeg selvfølgelig jeg dig bedre bestilig med –

Saaglimrende, mener Du, jeg gjorde ikke. – Du forhaaber
dem ikke skulle; men det mener Du, at jeg skulde gjøre det,
at det gaar jeg og dem ud, eg at jeg, i Anledning af Din Fødselsdag,
gjorde Dagligstuen lit, at jeg dig dok, det med Du bekjendte selv
ubekjendte Fund jeg i, at det blev en lille Andersen. –

Du kommer saaman bedst til Besvimelse: Du vil nu jeg
forbeholde, at Din Fødselsdag skulle vel godtlides, eg dermed
slet ni, jeg dem Dag, til Anledning til en Overraskelse. – Mange
forvaagne jeg mig, naar jeg antager, at det blev, Du i dag forlagde
tilbage, naar det Din bedste. – Jeg tør derfor med saa megen mere
Ret gratulere med Din Fødselsdag. – Du skjønne jeg, som en lykke-
lig Ægtemand eg Fader, du selvom jeg blev til Lykke i den Kommende
Tid, eg du er selvfølgelig som eg Din Kone, en virkelig Festdag. –

Men dig, gode X! vi der endelig forgaaen Dommedag,
vel nigtig, at jeg ikke bør forbigaa, som det skulde den,
Dig, som vi alle vide, jeg jeg vel Dig af Hjertet skal forbedre,
der vare jeg enbetroede. — Der det jeg saa dog lunge, selvfølgelig
at make Tid til et Par oplysende Bemærkninger, saa formelder det
gaarde sig ved saadan om, at Du forladte den med Deres eiendom-
lig, eg med Dem Medborgere Agtelse eg Hengivenhed. – Betragtning

Herafkan jeg, skjönt ikke uden smertelig Pölelse, og saa lykönske Dig, min Gamle Ven! med at det, der maatte skee, er skeet paa en Maade, der er Dig lige beroligende og hæderlig. — Nu förste kan Du, for Alvor arbeide hoe, at faae Helbred og Kræfter igjen. — Maatte det lykkes Dig! Hvem vilde da, kunne nægte, at den Dag, Du trak Dig ud af Embedslivets Byrder, var een af de mest Heldbringende, Du nogensinde har oplevet.

Og nu Mig! har jeg vel omtrent udfylde de Minutter, i hvilke det blev min Pligt, i dag at være Selskabets Ordfører. — Jeg slutter med at önske: Held for Grodlibet! Held for dets Sönner!

Teil Grodlibet 11te Februarii 1825

Din megen Gammelgjörelse
Er Skylde min Forförelse,
Til denne Sammensmörelse
Som beder om Den Görelse.
Du trænger lidt til Trivelse
Vel og til Aands Oplivelse
Til Din Lägers Drivelse
Som smager lidt af Stivelse.
Saa har Du og Behövelse
Af nogen mere Øvelse
I gammel maar som Tövelse
Som favnes med Bedtövelse.
Det nye Aars Indgaaelse
Den være da en Sjaaelse
Om hene Tungs Opnaaelse,
Og mange Glædes Raaelse. —

X

Teil, den 11te Februarii 1825

Ved Seden af Den hulde Grinde
Jeg, fremfor Alt, Dig önsker det:
At Livet for Dig maatte svinde
Saa lyst igt, som et Grodlibet.

X

Til Lo, i Anledning af den 29de Jan:
1825.

Gid du, til næste Rødselsdag, min Ven!
Din Helbred ganske have maaniggen.
I øvrigt haaber jeg, det sig saaledes skikker
At snartiggen, som før, du spøger, synger, drikker!

Tacksigelse
den 11te Febr: 1825

Par Alt hvad I mig ønsket har og sagt
I Aften jeg min Tak aflagger
Den er ei kunstlet, smukt frembragt
Til kunstlet Ord ei hjertet trænger.
Til form jeg den aflagde ei af Glemsomhed
Derfor i Aften bringer jeg den med.

Til Lo
i Anledning af 29de Jan: 1825

Jeg vilde, gaa min Ære!
Dig hjertig gratulere
Min Kjære, ædle Lo,
Par ramme Alvor, ei for Spøg
Som saa:
Nyd længe Livet, med din Mage!
I Helbred du hver Dag tiltage!
Og bliv vor Moder Goodlibet
En munter Søn, som du var det!
Nu troer jeg, det kan gaae.

Til Goodlibet, den 11te Febr: 1825

Tolv Aar en Kjærlig Moder du os været har
Bliv længe længe end, hved du os var
Og, hvis en Større Lykke du ottraaer,
Da samt Vein Sønner i det nye Aar.

Den 11te Februarii 1825.

4

Ære Ønsker, som sædvanligen
I Dag jeg gjør til Eet,
Eet for en Vaer, eet for en Ven
Og eet for Goodlibet,
O! ged det gaae dem alle ære
Saa enderligen vel
Som jeg det ønsker, sikkert de
Ei da vil savne Held.

O

Tale den 21 Februari 1825.

"Fra Beltet til Kværne blive ingen eller dog kun faa Fruentimmer gamle." Med dette spanske Ordsprog agter jeg at beskæftige dem, mine Høystærede Herrer! i de 5 Minutter hvori jeg nu skal tale for dem. — Forinden jeg nærmere rører ved selve Sagen, det er at sige med Ordsproget, vil jeg forudskikke et Par Bemærkninger; den første at man ej maa tage Ordsproget lige efter Bogstaven, thi da frygter jeg meget for, at endog det flyg tigste Blik eller den hurtigste Ligen bag Forhænget, vilde opdage saadanne Spor af Ælde, at man undertiden vilde anse for en Ruin fra et Par Seckler tilbage de Steder og Egne, som, endog kun for faa Aar siden, vare Amors og Amoretternes mest yndede Ophaldssteder. — Jeg taler ikke aldeles uden Erfaring i dette Stykke, thi jeg er engang kommen til at see ind igjennem en Aabning paa Forhænget hos en Kone, der var 105 Aar gammel, og jeg fandt saa mange Huullveje i denne ellers saa yndige og vel udsavnede Eyn, at jeg, om det havde været min Agt at see hen til Slottet eller Herregaarden, neppe skulde have kunnet finde Vejen dertil.

Min anden Bemærkning er den, at, ligesom enhver ting kan betragtes fra 2 Sider, saaledes ogsaa det Feldt, Ordsproget giver mig Ret at tumle mig paa. — Jeg holder mig til Forsiden ej blot af gammel Vane, men ogsaa fordi den ved alle Bygninger, og især ved den Herovenhandlede, er den interessenteste, overladende til en kommende Grandster, om han maatte have Lyst til at undersøge Bagsiden eller Ordsprogets Ægthed med Hensyn til denne. — Heller ikke vil jeg undersøge om Ordsproget mener den heele Strækning paa Forsiden af den opgivne Tumleplads, eller kun en Deel af samme;

jeg vil; i denne Henseende ere vist baade dem sammen Beliebtheds, som Dødsforagt, ikke. — Altsaa: hvo bestaar til Evighed kiender ingen ældre og kiere end Himmel Gud. —

Sara, Abrahams Hustrue, naaede en temmelig høi Alder; men hun var ikke at finde noget fuldelig gammel paa Stadt Hendes Liv; thi hun blev 2 Gange bortført af vellystige Konger, Pharao og Abimelech; og dem gik ned ei nie antage, at hun selv skulde gaae Aldrene til Mode, i sin høi Alder som hun den Gang stod, saa Lav at dog ei mogter, at hun stie en Kone i sit 90de Aar, skulde jo være fuldkommen Ungdoms Kiønlyst i Dale, som bekiende sig inden for den ret Dødsforagt afskyelige Troes. —

Dronning Semiramis sad ved Statsraadet i uvigtige og høitvigtige Sager, afskaffet snedes Mand, Ninus, ved Døden var afgaaet. — Hun var da vel en Kone til Aars; ikke desmindre fortalles Historien, at hun neiede sig mod at røbe Ungdom og vinde ved Ungdoms Brand paa Statet. —

Den danske adelige Skikkelse, som skulde skiønt sit Kiød indtil sin sidste Time 99de Aar gammel, uden som du skulde, at Naturens skiulde Skiønhed en Tid, som hun stedse forsøm sine Sandheds Vidnesbyrd for at den mindre kunne anbefales sig ved sine sande omgivende sig til den, af alle sandselige Dødsfader, uden som tog feil, og i sit 81 Aar bragte til Verden at kiende Livets uendelige Høihed, skiønne ogsaa at afskye at Livets Faa, at Dødsforagt er sandt. — Lei at antage dette forhen. man ogsaa det, naar man — skiønt den ikke saa skrækkelig skulde sig — saae en Mand paa 80 eller flere Aar. at skabe sig til Kvindekammeraten af en ung Mand, som ikke skiønne mindre for, eller dog i det mindste, for Alderens Skiøn, Enden som baaret til Daaben. — Tilfælligvis af os, som ere for tilstede, som jo ogsaa skiønt en Mester i det, som, ønskte skiønne en Kone paa omtrent 50 Aar, og selv var ikke 70 Aar gammel, dog under Tiden skiøn paa eller anden Kones Skiønhed, som, naar han, som selv sagde, var i Krig for Kvindefolk, men dette var vanskelig naar at Livets paa Aldersmodighed med Ungdoms Kiøn, til selv skiønne Kaaben til Kiønlighed at forsøge dem fra at sætte Hensyn til paa Skiønhed og at blive skuffede ved at skiønne Kjønnene.

Det for resterende maatte vel at oplyse, at det forbundne Dødsforag ikke er grundet. — Det det er skiønt Livet jeg ikke paaskuer. — Jeg vil blive sørge at skiønne Kjønnene melskjønt og skiønne ærlige Kiøntlige Ord, som skiønne at vise dertil. — Hvem skiønne:

En atten Vars Kjerlighed har, som man veed,
imellem en skikkelig varme:
men den, der skal være ret Elnaisk-heed,
maa söges i Jebermöes Arme. —

Det vilde kanske være lige saa let paa den anden Side at opstille en Række af Exempler paa Fruentimmer, som baade i den yngre og den ældre Alder, ere blevne gamle paa det omhandlede Sted, der som ikke saa-danne Exempler skulde grunde sig paa non facta, hvilke, som bekjendt, ej tillelig lade sig oplyse eller bevise. — For dog imid-lertid at godtgjøre, at jeg er upartisk i saa Henseende, skal jeg anføre det eneste Exempel, som nu falder mig ind paa at Bruspreget har Uret. — Dette Exempel er en Isabella af Gonzala, en Hertuginde af Urbano. — Hun havde det Uheld, at blive gift med en Mand, som var aldeles impotent. — Ikke destomindre vedblev hun at leve i Egteskab med ham i 20 Aar og at elske ham saa høyt, at hun var nær ved at dør af Sorg den Tid han döde. — Hun vedblev at leve i Enkestand sin øvrige Tid uagtet der ej fattedes hende paa Tubud, og uagtet hun var erkjendt for at være en udmærket elskværdig Person. —

M. H. H.! jeg har nu opfyldt min Pligt, efter Tour, at saakke for dem i 5 Minutter. — Jeg har vist ikke udtomt mit Emne, men Emnet er ogsaa uudtömmeligt. — Skulde Nogen af dem finde Lyst til at komme til yderligere Vished i denne Sag, han gjøre da selv den nærmere Undersøgelse, og jeg er vis paa, at hans Erfaringer pro ikke skulle blive færre, end de han skal have contra. —

X

Til X. d. 24 Febr.

Du tager Afskeed, Hære Ven!
fra K... og Fra vor Bye;
men 4 vedlighed faaer dig igjen
ret ligesom paanye
En Borgerven du altid var.
for dette, som for meer!
vi takke dig — men Afskeed tåer
vi først ved Döden her.

O

Jeg mig nødsaget seer at bede,
At I om Tanker ej vil lede
I det, som her jeg bringer frem
Thi, efter mangt at Hem, og Hem!

og aftar al vennedt Umagn,
Skal ingen Ting jeg Lave vidaga
Som Vandt og Mening dave nevi.—
Nu vel — saa gaar vi dem forbi;
Og skriver hyskey Lave i Lougat,
Saa kommer Vor da saytaus vogat —
Men vej! det nil min Evon vj gaar!
Jeg ingen Ting Lave skulde gaa.
Dannedig da jeg Vor mean skotta
Og dett Evaar i Vollens gutta.

Uvar tversammetar af Bergsie Addressa mies

1— af Minemester Heyckel. (1795.)

Jeg indsees over disse tvende Minemester-Vænder, som saa er nu komna til Bigne, at de saa forlaugt mig paa Landskinne saa at aflegga Visit saa dem. Jeg saa efter Anbefaling til Lougen nydt min Ærinde at blive Mosse, og siden svant mit Borgerskab af den sidja Magistrat saa paa Stadt. Allsaa vil saa jeg at sidja Lorda i min Nordmandsa maatte samlegga mig at Visit, saa vist at jeg dem ikke Lænde ogsaa nu Stavanger; og siden om nu ligga allar to Lænde undfalde, saa Lænde jeg dem skrive. Saa det vil nej Lave jeg

Heyckel

2— af Gortner Olsen — (1825.)

Hjaarne af nu Forskjellige, som saa nogle Dage siden er indkommen i min Hænde, og som saa mig er indsat saa at undgaa videre Skade, beder ofgantal saa

N. C.

Lien den 18 Marts 1825.

M. G.! Du maa, at det er ligesom nu saa Fødselsdag i Dag, og vilde derfor ikke finde det upassende at jeg talte vidre Eidne, Livet og dermed besiegtede Gjenstande. Man Lænde dele Livet i Stadier og given disse Stadier forskjellige Navne alsom denne Inddeelse — Barndomsstadiet, Ynglingestadiet, Mandhomsstadiet, hvoraf igjennem den første, 2den og 3die o.s.v. og til sidst Alderdomsstadiet. Den første eller Barndommen kaldes Lænde og Lalder Glædens-Stadie, hvi sikkerlig er den Regel den alle den som er vigtig saa Sad der kan forundre — Jorden, disse er nidkiær saabart, saaer nidkiær i saadanne Alder — ingen Vellyst saaer Sammenligning for dragant det Lænde Ord for at sige os ud derfra — saa Glæder; dog tage de efterfølgende underlig af. — Livet og Le det 10de til 20de Aar er det at Ynglingen skal sadle for det vig vigtige Liv, den Lorstand, hvoraf Manden siden skal tage for dette Liv at vælge.

Den som i det 20de Aar intet vord, i det 30te intet vil, i det 40de intet gør kan Lommen aldrig at nide, eller at vove eller at forsage Nogat —

Mandoms Dvaderne ere saare forskjellige, og som oftest aldeles afhængige af Barndoms- og Ynglings-alderens Tilmeadelse. — Borg og Gods — Krigt og Kaab ere de Ting, som Indbyggerne oc gemeenlig dreje sig om. — Mennesket af Kiød og Blod er Aand og Dyr, sjæl Legemet; Den Legemlige og sandselige er fornemmelig, er som den bør vare — det saa dog, som mangen tit, som Tidtagelser. — Jeg saa Gandt Lørdag Morgen sol tidligt blev overskyet — jeg saa Gandt Oldinga, nat. Straffen Oldinga, som Livets Afslag var mork som Natten. —

Jeg er nu med Tiden af med Livs 4de Decade — det var en af de bedste i mit Liv, saa skjøtter jeg skjendsom saa tilsammen-maleg med det Forskjel, som dog gjør alt til det bedste. — Om jeg skal tro ind i den 5te Decade, vil den skal blive bedre eller værre — Gud vore Kundt for, at det er skjedt — nidste jeg den skulde vorde værre vil saa Gold og Gods — saa blev min Lovgaae efter den mandske Retfærdighed — og nidste jeg den skulde blive ved sortere — o! det vilde angaae mig betterlig at saa Gaget ind bag Forstanden

Dan originalt, som det skjuns, vilde jeg dog at skrive mig selv til min snart forstaaede Fremgangsmaade. Gjæt dog, det vil jeg skje, at ønske mig selv alt godt, og saa gjør ikke det!

Sit mihi, quod nunc est: etiam mensis: et mihi vivam
Quod superest avi, si quid superesse volunt dii:
Sit bona librorum et provisa frugi in annum
Copia; neu fluctu dubia spe pendulus hora. —

O.

Del O.
i Anledning af den 13de Marts 1895

Jeg vilde gjerne skjønne bede,
at den i Aar dig vilde lade
lidt skjøn paa Lysbuen være
mens det faldt mig skjønd ind,
at du jo saa gjerne vilde skraae,
at ungsva selv du mente attraae.
Du sær jo Livets skjønne Gode;
en trofast Ven, og maaske Fader,
god Hælbred, at forædle Sind,
og heller Lykken du føster ind.
Du er omgiven af en Venners Kreds
og i det skjulte finder dig tilfreds. —
Dog er der Noget, som du ind imellem
Gaar attraae; jeg Dig ønsker dette:

god Helbred for din T... og din Faer,
og længe at beholde hvad du har!

X

Til O., d. 13 Marts 1825.

Ved Skiven er i Dag en Fest,
En liden Fest af Kunst,
Som ere bedne indi til Gjæst
i O. Huus.
Hans Fødselsdag har samlet dem.
Til Lystighed og Spas,
Og derfor kryber jeg nu frem
Med denne Gratulats. —

Den er ej just af første Sort
Den falder noget mat;
Men den skal blive ganske kort.
Hør nu — nu tær jeg fat:
Det bedste, jeg dig ønske kan,
Alt forud jo du har.
Hvad skal jeg sige da — Velan:
Bliv stedse den du var!

Til den Samme.

Min Tid er knap og knapt mit Ord
Derfor mit Ønske simpelt byder:
Lev længe lykkelig du ædle Broer
om muligt: vox i Hæder og i Dyder
Din Viv og Børn tilfredse følge dig
saa længe du at vandre har paa Livets Vej

Copie

Saaledes som Dr. Kgl. Hjds. vidtomfattende Anskuelse af alt hvad der kan bidrage til Nytte for Staten, saaledes som den ædleste Virken hertil stedse har besjælet Dr. Kgl. Hjds., saaledes vover det N. S. har i Stiftet og Byen sig til at haabe at dets Dristighed i at anmelde dette Selskabs nu i et Halvhundrede Aars Tilværelse, ved underdanigst at overlevere den af B. N. ved sammes Semisecular-Fest holdte Tale, der viser Selskabets Virken, og som vi ønske ikke maatte misshage Ni. Vice-Konge, Landets Huab. —

Anecdot.

En Dame tracterede ofte sin Herre Egtemand med Hug og Slag og drev det en Dag saa vidt, at Stakken tilsidst saae sig nødsaget at krybe under Bordet. — Hun befalede ham at krybe fram, eller han skulde faae mere Prygl. — Jeg vil ikke, svarede han. — Hvorfor vil du ikke? sagde hun. — For at vise dig, at jeg er Herre i Huset, svarede han. —

X

Eda
Dan 1ste April 1824

Min Hjerte!

Det første jeg bør gjøre denne Aftenstund paa aar, at dette Dag er den 1ste April, – Skulde de derfor, som de dog maatte kunde finde Fornøielse, narre Dem en Gang i Dag, maae de tilgive at jeg maae advaade dem, at De ikke mere end een Gang i Dag bruger Ordene: „April! April!“ –

Allerkjæreste Eda!! Dersom I skriftlige med Velstandens Statistiker, mine Statistiker ere i vor ophøiede Oldingalder nogtet gjøre at fare, mine Øine mørke og Hænder at forlange, at de skulle nøre til for at følge mig, – Jeg skriver saa mørt Hjertelave, og denne bekjender jeg mig af. – Jeg fortæller:

Jeg er en underlig Creatur Fjerdag og jeg er jeg bragt til Verden og Confirmeret for i Dag fyldt jeg Aar, Skiød og Magt for endnu at gjøre mig Fædrelandet og Snarrum til det tilsyneladende Skjønne. – Men fuldt Skiød nægter det dog ikke nikkat by Ære; thi især for at bringe Hjertet i mit Skjød Fare Nærsted og Skjæbnens mørke mine tvende Søstre. – Allerede Naturen derved jeg klog dannet mødte, at dem Mand, som skulde bringe den ganske Skjød for Dagenes Lys, skrog efter fuldt mogte Lægtens Fryde ned i Graaben og brat sin Hals. – Mine Moster maatte falde i Ede fjendtlige Hænder fra den Eid som sendte dannet mig mildt fuldt Skiød i Ede indbringe Fare sammenpakt, som sandsynligvis ved den sande indskibet, Skjæbnen forfulgte dem, som maatte gaae den Forfærdelsen fare sande gennem, dennem alt forgjæves. – Min første Hjerte var en Mand, som fandt jeg ved megen Agtelse og Ære, og ved den Kraft, som Læsningen maatte at indbilde Sjæl at der var endnu Forening, Ære jeg bragt til mange underlige Ting – Ved at blive bragt til at bygge et Hjemlag Cirkeln jeg Hjemfarten, mens Fatteevnen ødelagt sammen indtalte mine Indskrivelser. – For Hjemfinde, Landsyge, Vanskelighed, Skader og Lort passt for alle uhyrlige Skjønne var jeg at Praktisk Middel. – Men da mine Læger Hjerte bragte mig til Hjemlivet altid under fiere Hjem maatte jeg nøre Vidne til fiere mange blandede Handlinger med grundlige Personer som maatte at betragte, og som det gaaer i Egteskab at mange gjøre blive overmodig og ofte ufornøiagtig, saaledes gik det ogsaa fare. – Hjerte Ære grubet i Skjødud, overbrudt og kvæstet Hjerte. – Mine næste Hjerte var en fromme Hjerte, som bandt mig ikke Baand, fang mig fast Brystet og i Kjødom bad til mig og anvendte den Trylleskraft, som Hjemmet sender forsk Skjønne der findes i min Indskrift. – Et Hjemgreb for Hjertet Hjerte Hjemfart Lort efter af Forening, som Hjemfarten gav dragt sig ved at fjerne mig Hjemmet fare nær fast Hjertet. – I min Nød af Ære var jeg i Hjemmet Hjem, og under forskjellige Afsavnelser nødte jeg mine Hjemmed mindre eller større Afsked. – Efter mange, mange Aars Forløb Even jeg i min Hjemmets Hjem, – Gaaen fandt mindre Fellet til mine Kræft, og fare

an Folge deraf vare i deres Eid en lykkelig Forandring af mig i mine andre Børn og paa hans Eid. — Forgangne Natt i Nøgne var mindre gode Tegn for mig. mellem i sin Time og gjorde Dommer til dennes Kraft. — Han blev ellers vild og mandte selv til. — Jeg var Natten nærmest besindigt at vogte dem af mine Forældre Hjem, men forsøgte vogte paant sat gaa den forrige paa Veien blev til ikke for en anden Gang. — I mindre end 8 Dage vare vi saaledes spadseret fra Plassen med Hundrede Fiskere hele Dag, og blev da omsider fornøiet paa Hundrede af Hjemad. — Jeg blev jeg i Plassen Hundrede Mand. forfulgte Hundrede ønske at vogte afsende min Forgængere Fiskeren, endskjøt at nu forjaget Krabbe Lyst over mig og i sit Løb lod jeg fast i mig og tog mig ned. — Dennes Gang var Lyden min Frelser ønskelig, thi nedmin Hjerte blev paa befriet fra sin Forfølger. — Af denne Grund holdt paa mig fast ønske afsin Hænde gjøre vogte ugentlig Brug af mig og i lang Tid skabte paa mig ned jeg, men aldrig mild jeg ned paa Hjerte Hænde Lyset ned Landet ogsaa Hænde paa ikke uforsigtigst ind ved Fiskens Hat. — Nu blev jeg atter bragt ind Hus for Vogne Øje og ned Hænde at forblive der vogte for mig, — men vogte var den Hammer Fisker, der strax sagde bemærket mig og gaadet mig til sig, Lyset ned Landet. forinden vi Vår Landsted paa Land og paa ned mig og sig ned Hans maatte til Hende. — Der blev jeg forfulgte i Aabet af Mat, og da Hænde var blød, fandt jeg alt Dybden og Dybden ned i Døre. — Dagsidder blev jeg, ned vi til selskab Vogne Holdning, tilbage ned min middags Dragning Aftal og af Landt. og vi vor Hyggelig Landsager af det Hvilke jeg var indskjænket i Brat mig middag Hjem af Skarnet. — Han troede strax at faa fundet den Stat og saa tog Heller i Sin Fiel, men vogte Hende paa for mindst sig om det Lykkelige jeg indfaldt forinden at Aftg Hver fulgte paa omgaa. — Han blev glædig, satte mig paa Land udgodt Udkommen, forfulgt og vogte paa Veje at blive Vant til Skraf omme i Hytel — alt for min Skyld. — Vi smiler jeg stille — Hænderlader mine Fornuftighaben skal blive, derfor længer at Løsning Lyst paa for Hvor Ender det vil komme til at gaae min Skjæbne. — Fornemmelig blive jeg Lyst paa vi Hjælp. og forundrer sidens Omhold mig og Hjemmet paa Skrivet. Hvorom min Underbragt er forsvundne i min Fødte Lyst Lange Hvile, vil jeg for vedmindelig blive usikker, og kun paa tie Bekjendte for en gunstig Grundsten, der vil ved Hænder min Hjemmen Hvidskrift — Caspar. Balthazar. Melchior. —

Uddrag-Avis.

Datteren Anne kan faa sin grandfragtede Hjem tilbage ved den belønnede Finder, naar han melder sig paa Borgens Adresse. Ovenover for den gamle Hede paa Skudehavnen efter Overretsbrugs afsagt Dom

Da det vanligst har behaget Gud og Lougen d. 7de denne at gjöre min Søn til Ordets Broder, og der möder saare Hyldest denne vanartede Hjerne alle at lemme ordinaire förend efter de 2de nu forestaaende Höytider. — Min elskende Moeng sad tilgamen nesten en uut sötgade Sader om saa ladne sammen med Barsagen, som for den vi saa vante den Glede at see saa saabefulde Sön forvandlede i fuld Dodmer Drapt til Himle i det mindste saabrede Höy, at de Hjed sangimen Hjerte betoute saare til Höytiderne, med det siunt Forhaabning, som saa Lunde saare vaedet med at oppose sig til Moengfaderen Hjemsta saa saa mangen vi Höytidsdag i Kirken. — Den ogsaa mig saa glad Skulde afgaaen dagelt dermed i mit Natog til en stor Dagleg Hamelse, er jeg Höy ganske tilfreds. —

D. Luther pr. X

2de

Min Søn A.B. skal med det forste ordineres til J. Lagellan med den altid godhedsfulde D. S. Moengsad. — Det vilde vore mig behageligt Gjenmeeting for denne min förstefödte, som det for mig var saa sadeglade, om Moengfaden til den mig forestaaende Höytid vilde gjöre saa langsom paa, at den Gudhjemmig saa Lolig Sader i saa mangen Aar var i de sidste Ar., Aag, om jeg saa maae tale, vender mit paa Himmelsommen, med og saa med denne indrader til det salige Forsamlinger. — Hvilke skal, om Gud vil, staae Lort efter Höytiden. — Hvorfor da ikke offre saare nu, som vor saa allerede Moengfaders Egner, saalidt saae jo Aag, efter Lort eider for Lob, skal vorde? Hvorfor ikke gjöre mit Kjedsgjerte denne Glede! Jo! jeg er vis paa, at den altid gaymilde H. S. Moengsad ikke skulde saa vel gjelde sig tilbage. —

Gjen vore da saa vel anbefalet til Moengfaders Hjerte saavist som jeg ikke skal mangle, at indgrunde saare de Grund sat mange, skikke jeg saly, vorde Gjæst hjemme, saa at talle for. at jeg til denne Dag ikke saa saamt, som. med at faa Rom og 12 Bönder. —

D. Luther.

3die

For at fortelle, ja vor nærligst Dod Sidgrener af den salige Lutherdesse, der nærmer med nær Gang er gjort Bekjendt, at det sidst allermeest foretager til Landsmodet, finder det at passende at bekjendtgjöre, at Bedekabet efter mangen Klager og mange mange Indskrænger er Commen i Forfatning, og med den vigtigste Landsdagssag er Commen til fuld Enighed om Dagsadene af følgende Dagsager. —

1. Kong Hagen Adelsteens fodte Bolgang, fordelt med Condition mant, Dog for Lugten tabt sig noget. —
2. Dronning Astrid efter Gjord med Olaf den Hellige i Nidsal, som Kong efterglemt med saadan Klage. — Canonisation besvaret, men Pinsdagen for Haab om med Gjeldnagler at faae den Ære Ret. —
3. Skoednöma Lagerthar Mordom. — De vanskjönne maae belonge at sloe sin Hjerte omkring er tilbage. Dens Lugt og Smag frist. og behagelig. —

Dissidenter. Bedekabet for Byrges Skal i Christiania 9. Nov. 4

Den 1ste April

I Gaargnold det mig nu vaun Gaade,
som mig i lang Tid ej Gav Fandt:
mit Øje jeg mild tie at taade,
og saa jeg fik det rigtigst taadt.
Det flaabber Fraa — man Gør nu rigtig te —
mans Fraa just. "Den første i April."

X

Den 1ste April 1826.

Billedt den Mand Ej Salig var
Som Løn i Dag Deg Gjæk for Nar;
De klogste Mennesker vidt omkring
Løbe dat Gale Ej April —
Lar, Ej Ete og Folkegjæk.
Gaar gjaaer og i Kog og Gjæk,
Naar ni den Tvar at Gaar fat;
Lar de vor ud, og Gede gad Nat;
Ere Gjæk og Dumstab og Gorlighed
Gaar til Gaae nu Eyghvad for vort Gjed.
Fu er det Løn, som Folder Ord,
Og dog Gan Lidet ej Gjort Gaar Gjord;
Mord er Gaar Navn — Gaa Gjøger ej
Naar Gan taar Fred ud og jeg Gaar Fri Dej;
Dog lover Gan mi Gal Gar igjaar
Gjæstrin, Løn og trofast Par;
Gjed vel, Gaa naaver vel ej April,
Og det vel mest Gaa Gor Gaa mit —

O

Fr Munk Lagde vaar at vaar Hat af Hovedet, og vandsaug Fri-aar i Glasset med Løn aar at ødrink dreaa ümælaaaen Hjerte. — Derfor Lagde Friaaren til Gaaa:

Signa te Signa! temere me tangis at angis. —

Det uærdelige Forvid er, at ritter maae løfte Dinæstraaaer for, eller bag for, faaae maae de Gammen Dod ud. —

=

Ebl.

Dgae 11 Feb. 1826.

P. NB. Den 13 Marts er vaar Formagt og Fuder anført vaa Stranden.
Klokken 2 April. —

Vil. Gor!

Longe er det nu, siden vi Gar Fidst naaet Gammen; Longere med det nu-gaaende Gar vaar ej Gaaet. — Mine er det mae at ündres vaar, at vaar Gammen Reuster blive Gjedlaaae, at vaar gamle Moder Eb Gan ofte Gaae Fred i Gjemmet end Gag, Gaae i Forvejr Dage. — Gjem Gar jo Gaadt ikke Gjaaer igjaar — skogle af den dvaga ud til anden Egne; Anden vaar Dodden af Gaadt Gaaaa. — I Dag vaa 14 Aar Gaaründaa Gjaae vi

förste Gang saaledes, og kom af mit Kammer over gangen til sam, saasom Jeg maatte tilbage igjen. — Jeg ikke længe siden fulgte mit lille Barn til dets, vor Fr, lille sidste Hvilested. — I en Alder, som gjorde mig for Mandens i sin fulde Kraft, bar sam Døden byttet. — Den frygtelige Alvorlighed omringede, ubeskrivelig for sam efterladte for gelige Død. — Maaske var det ogsaa sam meislige Forfatning, den Lørdag formiddag, man laede Morgensang, der forkortede sam Dage? Gjør Ej vor: "Lemmer for at lam"! — Kjørden blev sam for tung, og sai sank under dens Vægt. Gjør de Gamle sam, med Ærbødighed som Mennesket, at sam, ved Alter, sig sælv, bar sin Lemmer, ikke at nærdele dem. — Gam ikke sig ofte allerede og Ærlighed, som det dog ikke kan forlade, at sam Dag ligger maatte ængstes over. — For dem, til Gjør! Forsømmer sig ikke for ligevel at beskjæftige dem i mange Gjerninger, fjendtlige, men skadelige ugrimtige og mistænkelige Mands Lidenskaber. — De Gamle sam jo alle. — Kun for altsaa mogle sam Ærke! De mille som sig, ofte sam Mennesket Gu Gjør! Forklinde det sig mig, naar blomen sam Natur, at ikke sig de en Strøm af Gamle Død, sælv da, naar sam mennete alt kan det Bedste, aller rette sin, naar sam slet intet mennete derved; forbinder sam aldrig mild skikkelighed, men sætter ikke sat sat Liv i sine Fjender, at andre mon sam til Ubelighed; forbinder Ensomhed mon sam det Utaalelige af alt, gaar det mig Gjør Gjennem af mogle blandt de Mange, for hvilke sam tit mon maatte fører ild blandt os, mens som lyksalt, indtil sam sidste Dags, blamfor andre. — Men de ikke Gamle sam ikke Lænde ofte og lat tage sit i at bekjæmpe sam, thi sam Død mon skjænke, og Lemmer ikke sam Fordringer bandt aldrig sam Mange; mens Lib den ikke skjænkes mogle Kort, sam mon det ikke ikke for forskjellige at forandre. — Det mon blamen sam til Mand, og sam Mand sande, som vi alle vide, at ikke mod skjænkelig Kjærlighed mon sam.

Gjør sam Lem jævnlige, sa mon sam altid gjærne, fordi sam altid mon ikke Forandringer, altid sam, ærlig og ugrimtig. — Det falder mig ind at bekjende sam, som skrive mod; mogle misbilligen mild sam da og sam falder sig tilbage, mens mon sam Lænde Lemmen og gaar, ofte mogle Forsøg, idet at blive bemærket anderledes, ved Hjælpen mogen Rolle, sa mon det sam tilgjør, thi sand man Kalder mange Uskjønsomheder; Lænde sam jeg mogen Mands Lidt. — Derfor sagde sam altid sin Mening ligefrem; derfor skrev sam, som sam talede, og talede, som sam skrev, ikke at gjøre jeg, uden Blik bagfra mod Forandringer. — Dem de sande sam ind, forlader jeg sætte sam sine Kanter, forlader jeg Kasserede sam den jeg skjænket ubekjendt over, i sælskab drager de fra Lem, sælskab mon Forvirrelse born mine ind skikkelse; derfor mild sam i sam Bjærgdrue og mogen Lade jeg mig ikke, at mogle mangler Gamle, mens dommer! det lod jeg ikke skjæle. — Gjør sam. gode mandelige, mine Lamper mon ikke, og sam tabte. — Gjør jeg sig jeg, tabte! Nej — mindst for sam — I Jordan as der stod, sam Fordre jeg-

I Ela vila vi dessa vinska sane tilbaga, medskjondt vi sörga ved sane bortgang og vor Sorg er billig, thi det er Vanskelig sane somme Gader dem. — Skjenket Gud os vel lidt Vansmod maaa vore os sennetalig og trugt, thi vi kunne ikke trösta os sane Daatorne om sit Förlorede med, uden "vi sane Magt, sane ved vi taba Land". Neste:

"Sorg og Glede de maadre til sabe
Ey Ela og Ulykke gange paa Rad."

Dem skammer, sane sjelder ved Sind ved Betragtninger af. os ofte Vore Öd, den Lindres ved Tanken om, at vi dog ikkun ere sane mange tilbage, at vi kunne samles, for paa denne vore Vandringer Skjebnedag, vi ikke at Lesse at blive tilbage paa de forsvundne Venner, der vinde os ere mangen blid Stund, ere mangen muntre Historier, sane fra forsvundne Hjemmet Lesse sin Skrue Ela paa vor Vej, men og for at sane Dine Livsfaldag, gode, ! atter selle Dig, sane vi Ljelleig mene, med gode Onsker og glade Forventninger. —

Ja vinen Venner! jo mindre Lodsane bliver, jo tettere skulle vi os til hinanden; jo mere kunde vi skjonde vi Vandskaben af sine skjonne Ord:

"Sine Venner vi gjor at vinskeligt Land.
af Verdenens sorlige Kjed!"

Maatte de skjöne Ord, sane fra vort Oldskabs fjerne Dage kundt denne Ede, maatte Vandskab, Evighed, og Glede vedvinde taga denne gamle Skaders sted, og i vore Hjerter være Vinnen konster ved os ældre blive, dog vedvinde indtil den sidste, forskjonne Aftenr os skue! Ly Dö, O Skue! sane vi med vor gamle Moder indtræde i det vigt klare Hjem, Dit Dig Ede-Skjönne! Hjem er smag og afholdig; det vinde Ord vistes Sande afstar det medt, sine Svaner vinde Gresse og groder, og der skal kunstige Lovgaardstorde, sane vil alle sane at selbrede Sande, vinde Ord at Selde Sande i Live. —

Du dejlige er i Naturommens Kraft, og indtræder i det nye Aar med yndige andre Ostjster. —

Lad ogsaa under dette Morgen for Dig, og Aftenen, Gid Du, naar dine Dage ende, maae med Velbehag sane tilbage paa dette Ord, og Sande med forvinget Kraft gaae mange, mange lykkelige Aar i møde! —

Lad Skovlide d. 11 Feb 1826.

Hagen

I Sjor du fik vin Ding som Skovmand,
vi Maaneder du kaun spad Kraft;
fast oplöst var det Gaala Vosme. —
Af dine Dönner vorist forladt
det vind Dig var Sand vispet fast;
og ak, du maatte mistte Vosme. —
Dalv Vosebier du yndig er
og dine Dönner sware Sjör.
O! maatte de Dig Live bevage!
da tol jeg vin Dig Ellynge vil,
og önske Dig al Ey Ela tit
at kaun vind i mange Vage! —

X

Den 11 Febr 1826.

Det Budskab... "Quodlibet, i Qvel!"
Og mindet om dets Glæder
mig Sygling gjorde frisk og vel
Og til en Hull fra Skræder. –
O Hære Mater! tag igjen
forlorne Børn til Naade!
Vi angre mi Forvildelsen –
Bad er vor egen Baade. –

O.

Tie!, d 11 Febr 1826.

Endskjøndt jeg har din Broders Pen,
Ei med hans Aand jeg skriver;
Geburtsdags Varsel, gode Ven!
Og derfor skeis kun bliver –
Men dog i eet mit Vers er lyst
Det, du faaer fra din Broder,
Det ønsker dig saa broderligt:
Nyd længe Livets Goder!

O

Ditto

Min Hære Broder!
Skjøndt jeg ogvoder
mit Pulter Kammer;
det dog en Skam er;
jeg ei kan hitte
den mindste Bitte
som til din Ære
jeg frem tør bære. –
Du Ø... ikke
jeg Bud vil skikke;
og ej det nytter
til Madam Pytter
til Chordeque Lange,
thi deres Sange
i Himlen lyde. –
Hvad skal jeg byde?
Jeg gaaer til Sagen:
al Held med Dagen!
Gid tet den Kamme,
det Himlen til Fromme!

X

Cuba
Den 13de Marts 1826.

Min Gud!

Det vort Selskab i Eder Lovgave er idag Virksomhed, som vi det mangen Gange, ere vi Enige om, som vi alle med Taknemlighed erkjende, og som jeg tør for Eder bekjende at være. — Skjøn af mange Forskjellige Nationer, Sprog, Religionsforhold, Dragter og Maneer. — Den store Frihed og uindskrænkede Ligestilling udmærket Karakterer til vor forenede Virksomhed. — Nationerne Enede altså for at vinde Udbytte, men den er det Eder, Egenskabet som vigtige medens Nationerne i Baggrunden. —

Mine Forgængere have først Karakteren Gud er Kjær, i den Overdrevne, som uforanderlig var Forudsætning Gud og med os, i den Enkelte, vi, inden vor Lille Kreds Grundsætning, samme Lidt. —

Jeg følger alt for meget, for Gamle disse Karakterer ere, til at jeg skulde forsøge paa at indvende noget derimod. — Jeg holder Eder for, at vi vilde som Ideal, om vi troede, at disse Karakterer vare de mindste, som Gamle klagede over Virksomhed; og det er i denne Anledning jeg vender mig mine Gr. Herr Collegier til at vise denne ringe Skrivelse, at den for os og vort Selskab Betydning, Karakterer, som Egenskaber, i mange Eder vinde med Sinde, som bidraget til at vor Gamle Grundvoldede Virksomhed er for Gamle. —

Da vi for 13 Aar siden troede som paa Daaren, vare vi — det er Sandt — udrustede med Gudsdommelige Egenskaber, som Enede gik og medlyksalde Liv og Virksomhed. — Men lader os ikke glemme, Øjeblikket der gav dig Lys paa den Borgerlige Horizont, Gilde Skranker der Gamle vare Gamme, Gudsdommelige Kjæle ind i vor Afkrog, og Gud de dog nogle Liv og Glede. —

Den Lov Gud Carlos, Pr., og Pollux M.M., Gjøre den Gjennem Gjennem de Klogeste, Magtigste, Bøger og Breve taalsø, Gud dig i Gjenvordighed os, Gud os end i den Gristelige Mand, at jeg ikke Gjør at vanke Gud. —

Majestætisk og Gog Gud den Gang Gollen Gaard med Lutherske Gjennemvandre paa Gat Gade Gjord, Gjennemgaa Gjennemlever Gud. — Gud Gud Utrolighed Gi mig for, at vi ikke Gulde mangle Gloste Lyster, og de mangfoldige Gjønne Bøger, Gud, Gud at Gige ind Enhver Gud, Gudvarede os, Gud Gud Gud Gud, ni Gud Gud Gollar, ni Gud Gollar, mindre af os ved Gud Gud Gud Gud Gud at maatte Gjøre at tragte efter Gud at Gjelde de Gud Gud 5te Minutter, vor jeg vidste ved i Detail ved Gud vor Gud Galjender, for jeg tvivl Gige Gudskabet Gigkyndelse vaagelig Vidne for og ved os. —

Ved Gidens af Gud Lys Gjennemde i Gjem Gaga Gjyseler Gl., Gra Gud ufuldkommelige Gjord de Gjønne Gkabninger i Gele Naturriget Gjennemede ind Lyset som romantiske Lys Lyster, Gud Gud Gjem

jan til Lod vor jra ind i nu ellar andra Brau, der ellers skulja
Sanda vorat mörk for vor. –

Jara Sjun eid Rod Wanio. M: H: lya vaar for Jupiter J. raud, vy
Elar vy vögnen, vy afvel Endar vo maagt at Gnad til sin Frön –

Dy nu Morei L., jnor tel Syrgefatta i Ela Sjun vaar Jaana,
Suart med sin alaskska Eakar, Suart med sin Syrg forlyjadar,
Suart med sin Dufvaag for sin Landsdöttra Hjö, dan Gaa Lod
dagvan va gos Sjy, for at Lugna Kiedar Skulda taga dan fra dam. –

Eyelander Urania M., Snella Dauga, Snilla aandhafar Sjyda
ni alla Sanda Inspirationar

Jag Lunda nidan Lauga Stima ned at vy regnar Saadanna Sy-
Sanda Hjaanar, Saa Sora Dariin Gj, vy Merkuriin B., Snis
Intlog, Dauga vy Dauba Sundvan nid vy ni originali Erob ind
i vor Sprak, – Taurii, N., vy aurora, K. ja Sely dan blida
Herjeriin, A., Snor Sjungla Dialogar, naagangang forlyjsada
vo. – Man jag Sryggtar for at Gnda alt for mygat mod au
alt for Lang Hjorgnesa. – Jag gaar dersor nidra i min
Betragtningar, vy Sjörgar: Snor ar nu Sjun Lumina Calestia?
i Sjorton Stjeld, Land under Hori gvarlan Sgula Sjy Castor vy
P-B., vy Pollux., M. M. Mari, H., vy Jupiter, J. Venii M. H.
vy Arii, L, Dariin, G, vy Merkuriin, B, vy Herjeriin, A.,
Urania M. Snoner i Kördet Beaut vo, vy Taurii, N. med Gaar
aurora K, ar a gangna Gaar at Lysa i andra Regionar. –

Vi Skulda maa ne tro, at nan ellar andra Lysanda Hjaarna
maatta Gaa nagot Sjy i Sjun Hot; men nonne ung dem, min Hjr!
ver da Lunna, Sjy Gan dat ikka Hjaelp Sjor dar mal nägot Sjy
ne Lunat, eyemnen Sjun Lauga Sjona Hjala naa Sjydeligar
Gan Skinla Nordsjarnan; men redan Sjor dan i Hjn Sjunat
Gart vy Lauga nok for at gy lim vo. – Dan Saala Sjunalbin
ovar vy vedbrug vo, ar i vigrigt ödan nodvalig Krydder,
ut – gylja Sjun Malaryna. – Hjorat Lunnar for ni
Kor Dral dan Verdsrymd, Snori ni bana. –

Sjy vi Ster dersor at nor nordlja Hjemisfara Snart igjan
maatte vorda gryddat med Sandana Eyr, Sjun Lunar ingsjar
vart Hjnvärdligt. – Lungofationar, Lig dan, nora Sjorlöllar
indsjelda i Hjlsjakats Sjista Naringar! Gid ni Saa nisk maatta
Sja dan dil Lunnan, Sjun ni nu Hjelda i dag Silja dan 5te Martii!
Jamen dag Sjyerkend Norja an Hön, Hjidna Skakaran an Hjrlen,
Bergen an Borgar, an alsjelig Samlin at Hjand, Hjnvärdligt at Madam vy
vo an Sna, af Snam da alla nud ligi dat ara Skolte! – Damen dag mar
vo lauga an Sand Hjalda dag. – Gan nora dat ned i manga Aar. Saa
gaar dat dag, nar Hjan O. Sjun ni af Hjarlat an Sa dag,

Da faae vi stedse forniget og forøget Anledning til — som nu — at sige:
vi gratulere med den 13de Martii! —

X

Til O d. 13 Martii 1826.

Ei Nogen veed.
Hvad grubler og fortred.
Hvad Møje og hvad Sveed.
Det koster mig, min gode Lyder!
At bringe Noget frem,
Som Vers betyder —
Du eppederer dem
Med Ethed og med Ynde
Men jeg —
Jeg kommer ingen Vej
Ihvordan end jeg vil begynde. —
Før gik det, end skjønt slet
/: det veed vor Herre :/
Dog i det mindste bet.
Men nu desverre!
Jeg bruger al min Flid
Men kan det ikke drive
Jeg sparer ingen Tid —
Scheis vil det dog kun blive —
Skjønt i Enfoldighed saa dybt jeg stikker
Saa taer Du dog min gode Vilde an
Du altid var en billig Mand. —
Du veed, at naar Din Skaal jeg drikker
Paa denne Dag, da først Du Lyset saae
Mit Hjerte Ønsker, det dig vel maae gaae
At gammel Du engang maae see tilbage
og vel tilfreds paa de henskundne Dage. —

Ditto

Vend ned, vend op paa dette blad.
Vend hvor Du vil — Du intet finder
Jeg ingen sinde skrive god,
og skriver ej — fordie min Aare ikke rinder. —
Dog skal jeg skrive — saa jo lyder Ordet —
til Hellen paa hans Fødselsdag,
som kneisende, forventningsfuld ved bordet
alt Haanden foldet har og føler Pulsens Slag
Det faaer Du skee — velan!
Til Lykke med Dagen
min Hære Hr O!
alt ønskeligt Held
jeg spaaer Dig i Gvel. —
Gid ofte den komme
og stedse Dig finde
med Daler i Komme
ved Siden Din Gvinde.

Dine Born uhindret at gaae
Og mi gik min Muse i staae.

Gravskrift.

Vor Ch. L. gik af Verden ud
Een-Videnskabers store Hinder.
Strengt holdt han paa Moralens Bud
og strengt han tiigtet Kjødels Synder. —

Bekjendtgjørelse.

Rekommen — et Drama, som man for længst troede fortabt, vil, paa forstkommende N. gives paa Bergens Theater til Bedste for Forskjønnelses Committeen. —

Taksigelse.

Naar jeg tiltales i Gjuders Sprog.
undselig jeg er og fast et Drog.
Der for jeg sedeste Gang ej kunde tale.
men nu min Tak vil Eder afmale. —

Placat.

I Aften vil undertegnede første Gang have den Ære paa Huste-Comedien at forevise Publicum. Pumpemanden, eller den uforanderlige Caracter. — Først vil Pumpemanden vise sig som en talende Vandpost.; derefter som en Muldvarp.; siden som en Skade, derpaa som en Roise-Kat, atter som en Rev, derpaa som en Köve, og nu igjen som et Faar. — Endelig vil Pumpemanden, i sin første Skikkelse af en Vandpost, med en skjøn Tenor synge: O du lieber Augustin! alles ist weg. etc. Under alle Omvexlinger af Skikkelser vil den ogmærksomme Tilskuer forhaabentligen hos Pumpemanden opdage Hustefødder og lange Øren, der spille imellem Hure og Esels-Øren. —

X

M. H. H.!

Tale den 7 April 1826.

Det har i de senere Aar været mig tungt, naar jeg skulde skrive en Qvodlibets-Tale, dels fordi jeg følte at jeg skrev disse Talelser alt slattere og slettere; dels fordi jeg tænkte mig tilbage i Qvodlibets første Dage, da vi samledes, ikke som nu een Gang hvert Halvaar, men een Gang hver Uge, samledes alle 9 om Kongen, med andre Ord om Præsidenten; men nu, ak! nu ere 3 af vores lille Samfund under Jorden, og tvende henslængte ved Ulykkens eller, om man vil, ved Ulykkens Kasteboed langt fra os paa Jorden. —

Lise 3 Aviser — for at tale Forbrydelse og for at blive i Lejligheden — Lise 3 Aviser
staar ude i gaa Haanden, eller rettere sidder i dette Øjeblik om Aftenen Lampe
— neue saa Lise Lampe i Aften? en Skodder Lampe, nemlig ud da saa har
sin Skik paa petroleum. Den gang Lise saa ofte til Forbrydelse Lise til Kjøl
og glad i Sin og gik smut og nødigt bort igjen — og saaledes gik det ogsaa
mig: naar de Lise til mig — nu der ved Lisen I smut til mig og gaa
til Kjøl og gjorde bort igjen. Den gang Dale er ude til den i Kjøl,
men ogsaa paa Fodre Side, nu Gjø: finder jeg nogen Kjøl. Vi vare alle
ude derude ved vi vare for 10 Aar siden. Kan De saa faa Aar gjøre
saa stor Forandring i Menneskets Stemning? og vil de gjøre det? Du
saa lort Ord Lise gjøre Forandring, dersom Lise jo ikke gjorde, da
var ogsaa Forfaring, dersom! Hvad er det med Ja — men nu saa Lort Ord
bør gjøre det er at andet Øjeblik, for nu jeg for mig Tank ikke hvad
en ved Mig! Men ved nu Gang bebreider jeg mig, naar jeg sidder
Gjennem og Tilbageviser, at jeg ikke i mindelige Stunder Tyer Lise til Fader mine
gamle Bemærk. Gamle Bekjender, gamle Dage ikke jeg aldrig nogen Gang
glemt — sidder det jo — og dog bliver jeg Gjennem — det mærke, som for
svarer mig ved mig selv, er at jeg ikke søger nye Bekjendte og nye Dage
jeg gaaer flot ikke ud — men dette er det, som jeg saa ofte bebreider
mig selv for. Hver Lit staar det ikke naar jeg gaaer forbi de Gjeder
for Li forskjellige Boliger, forbi Us, forbi Las, forbi Vis Bolig i Bristed
og gaa Vaterlooplads, og gaa Strøgaden, at jeg ved indelig Glæde tænker
mig de mange ufortjente Aftener, jeg der har bragt, I de Huse og Gjø
gaa, Rette Øjeblikke og Minutter skjøddes det forkastelige Bogar — ved ni
ved Klokken paa Gaaen, ni ved Jeg ikke bort fra ny Forstand at
Gjø: Glæde naar Kjøl Gjø, naar ogsaa, I Lutter jeg dreaf — at Forandringen
dreaf er mig som den behagelige Lugt af et Lar, Gjø de har nogen
Rogelse. — Ja, Nydelsen Gjø er Forandringen ved den — for
der ingen Gjø mig ondt og forundrer mig gjøre det, Jaa er det,
at jeg ikke ved disse Gjeder Bekjender Dage ved — ikke Gatte tilbørlig
Gjør derpaa, ikke takkende Gud, Gjø for en Gjendelig ting, at eilfærdig
Øjeblikke ikke Gjø jeg Gallen mig — Forgjæves Lod mig minde Gjø:
Gjeder Mennesker Gaa mine Øje. Min Glæde var ligesom Kjøl
Kone — Lise ikke Lise! Gjø: Bekjender Gaar jeg aldrig mere. Gra
mere Fort, og Adskillelsen Gjør Gjeder Melancholi ødelægger mig
fra dem. — Men mindes Gaar mig jo Fodre Gjø, Fodre Gjerde
aabne? Gjør for lyser jeg ikke derhen? er det talende at vaske sig selv,
Gjø det dog ene Gjenden er, naar man Gjerne Kone, og naar
ingen Bekjen gjør det, Gaa Gjerne jeg Kone, fordi jeg ikke Gjenfinder
mine tilbageblevne Bekjender ved det ovede Liv, Gjø Dagene Glæde og
Glæde, Gjeder og dog Gaa ofte vegalene mig ved min Aftener — Gatte
er Gjø ofte Aarsag til at jeg Gjeder Gjenden og taaler ved Gjeder

Vennerne som mit Eiere de skønne solblide Aaar og Vennerne Døgn, sidder og Timerne lysrøde som Blomme, den forstandige forlod det blide Hjem, mit Sidder og Timerne sov sov os paa den røgne Hjemfart i Skibet og Vogn. - Men dennem Kjøre sov jeg ikke godt af - jeg vil, jeg maa, jeg vil mig omvende. - I mellem Lagen bibelen med mig saa bedjeg er. - Naar Vennerne ind bjeder sider til store Gjestebud, vil jeg tage dersom i det Hjemme for at indvende Natte-mues og Brudstabets Einvirkelsen, for med Eieter Dantes med sin Guds Hjem-gjør mig for de Hjemmets bedst alle Nydelser - Natteimues og Brudstabets og formed Formed Hjem bruger mig saa bedst dig Kjøbende unter dem Graser -

Naler Ludelia følgte os fordum Dantes og Vennes, paa Landveje Hjem-liga Heid og Vandring - ikke tvivl under at den voxne aldrende Matronen nu bliver lidt Hjørdig og vrantom, naar sin morder, vi skal ikke vi saa voxne med Hende at skaffe - Lader os tage saa tre Hende igjen, sin er det mal mord for alle de Gjester, sin fordum Hjemkomst os - Dog, jeg bærde begynde paa min Sake, men de 5 Mennesker som omme, og mig selv vel: ohe jam satis est. -

O

Protokollen oplæsning.

Da jeg saa Bøn, med sin Opførsel og Ludelse jeg sidmedtil Forsamlingen vel forvoxet, og jeg vover det bedste Haab om, at Aarene skulle gjøre dem med alle Lovgaver og Hjemfordjerne, med de sidste vare, vil jeg i Ede bekjende dem for Kandidater vover det Forsamlingen, jeg, med dem selv, mener, jeg mener mine Protokollater. - Jeg forhaaber dog, at alle mine Børn skulle gaae ligt i Arv: at Protokollaterne skulle vore Fallere Hjemdom for alle med min Død gjemlemmede, og at dem Hjemstemmede skal blive mer og mindre klart Hjemmet deraf. - Hjemlem, om Hjem vil, lade dem tage Del, selv eller Fotostatens, selv dem eller skjenke dem til offentlig eller privat Brug. - Hjem er lidt i Protokollaterne, som ikke Hjemmed kunde tænke at blive bekjendt, Tretal, som jo maae løbe om 30 Aar, og saalænge mener jeg min sidste Bøn skal Hjemme. - Jeg vilde ogsaa mene, at Protokollaterne skulde afgives til Bibliotheket eller Rigsarkivet. - De indeholde Hjemmer af en vis ethisk Del, som saadanne bør gjemmes i Kjøb eller Mund. -

Naar jeg vil gaae at mine Vennesømmer blive Fædrene Hjem vilde jeg paalægge de første, naar Hjem to af dem mene tilbage, at sammenskrive alle de sidste: at skjenke dem Protokollaterne og at sige: heri findes mærkelige Spor af Ederis Faders Tidsfordriv. Samler Eder, som de gjorde, mener Eder som de, være taus som de, og fremfor alt Vanner som de -

X

Ditto

Naar jeg er Dødsventer jeg at mine egenlevende Sønner drage behørig Omsorg for at give mig en hæderlig Begravelse. – Jeg vil derfor, at de skulle lade mine Protocoller indbinde i Marmoreret Bind med forgyldt Snit, og derefter skjænke denn til Selskabet for Norges Vel, i hvis Samlinger de skulle være langt sikkrere for Opgravning inden de af Ørme ere forlærede, end paa nogen af vore andre Kirkegaarde

Ditto X.

Jeg 4 vodlibel kundgjør:
at naar engang jeg døer,
som meget snart kan hende,
thi ingen af os veed,
at give ret beskeed,
om sine Dages Ende,
saa skal mit ringe Boe,
– jeg ejer ikke meget –,
som kaldes kan mit eget::
at Boxbys eller to,
et Skrin og nogle Bøger,
samt naar man nøye søger,
en Hammer og en Sæk. –
alt sammen kastes væk –
men med Forsigtighed,
at ingen skal fornemme,
i hvilket lønligt Gjemme
man lagde Skatten ned –
Et Alter skal oprettes
som Skrinet har til Fod.
paa det skal alt opsættes,
som jeg mig efterlod –
og naar det opreist er,
skal den af mine Sønner
som sidst tilovers er,
med Suk og fromme Bønner,
opofre alt til Ildens Gud. –
det er min Vilie og mit Bud. –
Men Executor intet faaer,
for sin Umage,
lidt Aske kan han sagtens tage,
naar hjem han gaaer
og gjemme den, hvis saa han vil,
til Minde om at jeg var til. –
Men Gild jeg ikke har,
og ikke søgte,
Det ej min Allraae var
jeg lov og spøgte,

Og da jeg dit og i mange Aande,
Saa lagde jeg mig lil at klinde —

Ditto

Aar 1816. i Sprit Maaned var i Grundtvigs Navn og efter dets Medlemmers enstemmige Forskrivning nedlagt at afgive Bergenske Selskabets efterlevende. nemlig:

Dersom efterlevende, der fornemmelig bestaar i at klaamabet Skrin og mange Samlinger det er til og Een mellem de øvrige efterlevende, og paa indeværende Selskabets Medlemmers Forsamlinger. — Naar Samlingen den man efter den mindre er gjældet af. forbliver det Gaven skjenkende og maaa af dem omhyggelig vel opbevares, dette Tidspunkt ej bliver, og endelig af dennes bestyrere forbrugt. — Naar dette forbrugt bliver det at indlemmes af Samlingen Skrin bevares, naar ogsaa Gaven er bortnaadvant. og overantvorde bestyrerne af det Bergenske Museum, til hvem nu Gjenstanden i Livsvart af dennes Bestyrere er overgivet, med Indvarsel mig vel: at dette ej maae aabnes førinden at de Forfattere, hvis Navne paa Løsmarken findes anførte, og som maae være alle de, der paa nu eller anden Maade ej vel skulle bekjendtgjøre, ved Døden vor af gangen. — Bestyrerne for dennegang med Hensigt at forbeholde for Fremtiden Løsningsnaalene, i Ole Jolly eller med nogen anden som det maatte behage dem Fundet for Dagens Lys. —

Først da naar efterat den Sangt Commede, og alle de, som kunne være anførte paa den, dette Øieblik, er det bestyrerne tilladt at aabne Skrinet. og dennes Overantvorelse under en foranstaltet Høitidelighed at skee den 11te Febr i det tiende Aar. Samme Bestyrere som nu skrivt af Museets contribuerende Medlemmer. Bestyrere og de bestyrede af Bergenske Medlemmer. Samt fri Adgang til at afskrive Protocollerne, men ved Erhvervelse maatte Tilladelse derfor indhentes Skrin bekjendtgjort. — Saaledes skeet paa Bellevue

Ad. P.

Velkommen til Hjemmet lille Gjæst.
Og vidd: gammelt Bondskab ej binder af Brøst.
Bergt nydt du, om du drømme skal mit Fest
Som ofte saa mange ej: det nye Brøst.
I aftens mildeste Øie Velkomst læs.

Paa 9de Maj 1826.
Eugen Sahl !?

Eet glædt Øie mig aften fremmer
i fordums Dit paa denne Dag,
og skjønt mer der Sorg og Gammen
paa mørke Aa Sørfærdag.

Vad förer mi ni Dig og Hjerte,
Da Dagen tog, sind för den Dag,
mens ned ni förer Dog at gnede
at Mindes-Hyad ved Brunnens Brad. —
Og mens i Dilfad ni forunden
ved Barnets Hjertens Strenge Leen,
Der Ø dreyer i Sit Leben
med Dilfald förer ned dragen. —

X

Paa Vei til Dr. Abildsens Hus.

Hvad kan den menneskelige Natur i dette Aldersforhold, eller hvorfra kommer, kan bevæge mig til at udgyde de Følelser, jeg holder for mine Øjne d— i øjeblikket. — Dr. Abildsen skulde til alle Tider, med alle Livets Goder, være uforsonlig, og uagtet vi som vel i den Følelse Christi, hvorefter at tage, kunde vi dog ikke paaskjønne af vore Lidelser sætte denne Livskrist: den forlyster at tage ikke for os, naar den er til Hp byggede for den Enkelte, saa kunne vi vel. D! hvor ungdommelig Tilfredsstillelse ligger til vore Dages saa store Selvgodhed: det er ofte en Fare ung Elsk at komme ud for. — Paa torsdag d— — Vognprøve; jeg troede ogsaa min salig Fader. — Naar jeg saa ret forunderer mig over saa Meget, at beskæftige mine Øjne Menneskets Hjerte, saa er jeg vel ved alle anvendelige Tilfælde, saa skuer jeg og med mine 12. Øjne skjønne: hvor taage vi Hvid, at disse Timer ofte vilde indeholde mig ikke med dem anvendelige Lidsfordrer, og naar Mand med mine store Ønsker for Fædrelandet ikke eier de uvurderlige Timer. — Samtalen faldt for 12 Uhrs Vognprøve til min Egen d— — Morgenhvil; Klokken gaaer, inden jeg begynder min Skrivning for Dagen, hvorfor Hvile, uden at mindste Stilling gaaer mig derfor. —

Samtale.

W. God Dag Monsieur, hvor lever Du?

H. Godt, og Du?

W. Jeg har Doctor H. at takke for, at i Dag maae der skjønnes i dette Skybrud? Hvilket Held. — Han har forresten ret Ung. — Der for reiser jeg og agter jeg kan ogsaa. — Man kan kjøre eilivt til den Mand; De unge Ægtefolk det er godt nok! men de som Dog ingen Penge. — Ney Penge Monsieur! Penge er Hvad Jagten. — Hvad gjør mig til den Dierlige Forskjel jeg er? Penge er — i Eder Jesuit Monsieur! —

H. Meget rigtig —

Undskyldning

Da hid jeg skulde gaae,
Jeg først erindred' paa
Hunt Testament;
Men da i dette nu
Heel skeis med mig i Hu
Det er bevendt;
Saa at jeg gjerne saae
Mit eget for mig laae
Saa seer enhver,
at jeg undskyldes bør, —
Tænk naar jeg heller dør,
End Remirier smør —
Kan der forlanges meer?

Tale den 7de Decbr 1826.

M. H. H.!

Dette Udtryk er en herlig, en høytidelig begyndelse paa, en Tale, og hvem af Tilhørerne venter ikke efter at fra Talerens Side saa submis, nedladende og ærbigt Udtryk, saa venlig Tiltale, at faae noget ret Zurligt, Hjertligt og overbevisende behageligt at høre. — Og dog hvorofte, ja jeg tør næsten sige bestandig skuffes ikke den ædle Tilhører. — Det Zurlige kunne Platheder, det Hjertelige Koldt og det hele et sammenskrabet i sammen hængende Dræv.

Saaledes og ikke anderledes maa De, m. H.! i Aften betragte, hvad jeg i disse Minutter er nødtvingen at fremsige; thi Gud skal vide, at det ikke er af Lyst jeg taler, ej heller af begjærlighed efter Ros og endnu mindre af Overbevisning om Evne og kraft til at kunne tale. — Jeg har tit og ofte sagt, at jeg aldeles manglede saadan Evne og maae derfor saa meget mere beklage, at det netop i Aften skulde falde i mit Lod at være Ordførende, at enviere dem, som det i Aften er ett af vort Samfunds Festdage. En Dag der saa ofte har givet os Anledning til sand Glæde og Lyst og som vi med Glæde vil tyde til saa ofte den kommer til os igjen. —

Ja saavidt er jeg kommet; men destovære allfor lidt — for kort et Stykke til at det kan passere blot som en Undskyldnings-Tale. — Som en Indledning maa det gaae an. — Men hvor fra henter jeg Stof til at tale over, og fandt jeg det end, hvor finder jeg Evnen til at udvikle det i Form af en Tale. — Imidlertid er jeg jo, som jeg tilforn har bemærket, nødsaget at tale og da der endelig skal tales maae jeg nødvendigvis have et Emne at tale over var det selv 'ft Intet'. — Jeg vil da tale om Fortid — og Nutid. — Vist nok et stort et rigt Emne

Lov Mennesket ikke det Lumen nogen Klog til at faae nidkjærlig Klarhed ikke trænge ind, og en Aanagt ikke alle Tidens Forandring og Form kunde forandre til andre og andre de mangfoldige Omvæltninger, som vil ikke alene Skikke og Skik som indenlandske Klader ind bjerde. — Dersom saa skulle Grundsætninger saaledes som de for nogen vedgaaet, forkastet og aldeles forkastet ikkjen. — Alle Historien vor vil Mand at forderve og Jorden forvandle i Grundvoldige. — At vise dyrere Opfindelser, dersom Forfald og andre dersom Kold. — Alle Statistiken at vigtigt kan vise til at oplyse Enkeltskabers og Nationskabers Oplysninger og Fremskridt, dersom Forfald paa nogle Steder og Tider dersom skjønne paa andre. — Kunstens Opfindelse, dersom Fremskridt og Undergang, og andre Tilbageskridt, og atter nye at indskibe sig paa dersom Kvindens, Ord sagt, at vigtigt Fremmed — for vigtigt for os Evig, og mangt for vigtigt for Grundsætninger, mere Lemen-Tallet er nødvendigt og derfor maa jeg i min Stilling dem gaae videre. — Jeg vil da bede Forsamlingen at oplyse mig til vor Livs Rede, og Jeg. at oplyse Grundvi vare; Grundvi ere vi. —

Hvad vi vare? Et Samfund, som formaaer for Øieblikket nødvendigt at forbinde sidder med Hjem, Livet og Lemen — og som for at gjøre selve ansvare for at gjøre Nogle dertil bestemte Gjerninger at vare inden Livets Dør. — Skulle vi os tilbage med skulle Hjemmet og Stræben, med skulle Lemmer vi tjene til Hjemmet-Formaal. — Med skulle Grundsætningen vi efter Ovenia verba, anvende alt ikke vor, Lagde Mærke til det for vor Livsopgave at bruge det Fremmede, — Hvorledes andre Folkeslaber, særlig Slægtskabet af Folkeslabet vi vare tilsidst, maatte staae tilbage for dem. — Jevnlige Forandringer som vi ikke da mærkede Kortid og Mistid. — Hvad Evne du vore Adgang til denne omfattende Villighed? Visheden for Hjemmet gjort voldsom Indskrænkning i dette af Livs og Formaal Samfund. — Den Nødvendighed for den for Grundvoldig skilt vor nød; — trænge for den Evne ind i andre Stillinger i Livet, saa at de maatte skifte Hjemmefund. — Hvor skal vi finde dem Kvindet fra Samfundet, saa at det for Evig og ikke fra Fremmed. — At der ofter saa voldsom Indskrænkning maatte medføre en betydelig og betydelig Forandring mellem de Tilbageblevne og vi skal vel nu Forskjellige. — Men da Hjemmet var grundig Modsætning til det virkelige Samfund, jo ringere i Evne, desto mere

Barn tya sammen og rund Huset omkring og tænke paa de Forgangne. — Det er i virkeligheden mig saa mangt paa dette paa at de sidste 6, 7 ja 8 Maaneder inden at de er vogne sammen igjen. — Dette burde alle paa at være — thi er alle Forsigtighed ved midt imellem som i forrige Dage? Mangler det mig mere end den Gang, at der i disse vilde Tider kommer Kadaver, Marodører eller Ligsvin! Hvorfor søger de Medlemmerne alle at samles dette, hvorfor dette og ingen Hensyn at vorderne dem? + Sammenhold paa burde det være. — Jeg vil ikke tilstaa, — som ogsaa af anden tilfælde er bemærket. — at Eidsvoldsmændene ere anderledes, og at i fremtiden Norden inden ere de ikke sammen, saa ere vi det alle. — Hyggelig, Kjærlig og Velgjerningsfuld taget til med sidste Dag og gjør at vi forandre ere ved at Norden inden ere blevne sammen. — Men ved at Hjørnemaal: ere de vi Hjemmemænd begynde paa gamle at Hands for den oprindelige Hensigt skjød være glemt? Dette blot tilbage paa vor gamle ☐ og skjøt paa samt Mindetræsk, ere paa ved Cabalerpiben imellem Hænderne lidt Nordt rundt. — Og er vi vogne af os selv ved paa allerede nær den Gang? Nej sandelig! saalidet bli det os at være og jeg vil derfor indbyde til Gjenmæle for Selskabet ved vi Linie af Stokfleth, af ☐ paa gamle Gang:

Vi Leve, vi bør, vi maae paa vi vil vor Fædreland!

Og vi til dette Nu i vor Nytid. — Det er i Dag vor Broder og Venner X^s Skjæbnedag: at lade den ubemærket gaae hen vilde være ugudeligt. — Jeg vil for Dig mine Brødre! til Ære ved Dagen. — Gid den ofte maae komme igjen for Dig — Dig til Trost og vor til Glæde. — Gjem at Eidsvold og Eidsvoldsmænd ved paa Dag maae tiltage — en fremdeles følge Dig paa alfaret af deres Ånd, og paa bede vi Dig, at du ikke for din øjeblik Datter — Dit Barn alt Sønnerfjeld og ægte Børn — vil gaae glemme den gode Moder; i hvis Liv Du har smilet saamangen lykkelig Stund — være paa vel din Lykke og Velfærd at vinde Sinde og ihjel. —

1.

+ Og maae vi vi ikke vor paa Norden, de nærmeste Slægter tilhøre, ved hinanden Venskab og Broderfølelse, tæt sammen i Velstand og ved paa i fortrolige Broderskab og Samarbeidelser, ja ved paa den uadskillelige Forbindelighed, hvorved det forsøgte for gamle ordlige Stammer at Evnen paa spilden tilsammen. — Lad os dertil bruge de Midler ved os vore disposable ere, vende i fordums dage dalevarede at vel overfølge; at vor paa Ven selv ikke maa tilbage paa Skadt vilde paa at de skiel holde sin sædvanlige Sammen Lemster. +

Til X
d. 7. Decbr 1826.

Forlængst jeg er af Vane
Med Versemagerie;
Men, da Du paa dim Bane,
En Milepæl forbi
Idag har atter løbet,
Min troe, og Hære Ven!
Saa er min Musa Tróbet
Undselig frem igjen. –

Dog blye og meget bange,
Hun har ej mange Ord
Hun bruser ej i Sange
Med høje Jubelchor. –
Nej, kun paa Harpens Strænge
Med svage Haand hun slaaer:
Lev bykkelig og længe!
Bliv karsk, som i din Vaar!

Ditto

At komme tomhændt paa din Fødselsdag,
Det gaaer ej an; jeg derfor vil gjentage
in nuce, hvad jeg tidt sang i vort Lag:
"Lev blandt os endnu mange glade Dage!"

Hvorledes? lever endnu Quodlibet?
Javiss! det lever, og rimer sig paa bibet.
og er saa virksomt, paa min Sjel!
som Sælskabet for Norges Vel!

Adresse-Avis.

Prædikanter Søndagen d. 10. Decbr. 1826

i Domkirken – H. L.
" Korskirken J. b. L.
" Nyekirken W. Kr.
" Mariekirke F. P.
" Hospitalet J. bs. K.

Placat.

Da Gaderne nu med stor bekostning ere blevne brolagte, og det med Hørme er fares, at ulallige Høns, Gjæs og Ander, trods Politiets og Vækternes virksomme Foranstaltninger, gaae omkring og nedtræde, samt paa fleere Maader beskadige Brolægningen; og da det ej har villet hjelpe, at man

som ogtagit og konfisseret medens af dette skjøde skadelige og fordærvelige Dyr, befales herved, at ingen forsøger maae nye nogen Hvas, Hund eller Ræv, med mindre skjønner Hensigt findes nødvendig: Ringe-Hjorten, og at ingen som lader saadanne fordærvelige Dyr komme ind paa Ejendomme eller Almindinger, skal bøde til Politikassen for hvert saadant Dyr: 5 Rbdl. og dræbes som Forbudet forbrudt.

Politi-Kammeret den 7de Decbr 1816.

Skiftelysninger.

Da Efterretten for nylig har taget under Behandling Boerne efter Afdøden. Bartle og Kjøge, anmoder Boernes Fuldmægtige om jo før jo hellere at indfinde sig, da alt snart de Afgangne som efterlader sig er. Lossund.

Auctioner

Mandagen den 12te. dennes bliver i Hjørbygt Altona solgt ved Auction over en Hob af gamle Beholdninger, som sig ved Ophævning i mit Kontoir, bekjendtgjøres for Kjøbere, saasom: et Parthie Herlighed, 2 Ovl. Ved Feldenfad, en Skalle Kobber og Kobber Kjedler, item over middel ruskent Tøi med flere ubrugelige Dage. N. N.

Til Kjøbs.

Kogen, i store og smaa Fjerdinger, samt hel Gjær i mit Brendevins-Brænderie. N. N.

Bøger

Endelig. Lin og Lommt; nu sandfordig til Trykkeriet, med Anmodninger af J. M. N. J.

Nye Projekter; i 2 Bind, Forsalg paa nye Kat, følger i mit Hjem ligt for N.K. allerede paa mit Kontoir paa F. Kund.

24 eller otte forskjellige Materier findes i vort Dag følger af Forfatterinden J. Dr. L.

En Kort og fornøjelig Komedie, Gavelig for Enfoldige Folk, som gaae om Kjøbing, er at faae hos Forfatteren.

Frederiks ene af det Kjøbenhavnske Morgen-Efterhaandsblad, findes i H. Kjøbmands for 2 nyeste Kjøbenhavner, følger til Kjøbs for de Vindskrøbe Kjøbenhavn for 16 S.

Bortkommne. Sager

Manuskriptet af min Indbydelses Tale til min Ven og Kollega N.N. er tabt Søndagen den 9de dennes paa mit Hjem til ergjerrigt. Da Indbydelsen Gjerne ikke vil mangle, hvorfor at kjøbe mig til Gjest, indkommer en Præmie af 100 Rbdl. for Tilbageleveringen, især da jeg selv har skrevet, idet at indgive mine 6 andre Indbydelses Taler, hvorved jeg kan komme fælles med. N. N.

Fundne Sager

Et lidet Spor af Ærlighed er nyligen funden i en af vore ældste Advocaters Procedure, indhyllet i en Act; som laae paa Gaden. — Er det Stedkommende om at gjøre at faae dette tilbage, kan det afhentes paa Trykkeriet; mod dette Avertissements Bekostning. —

Adskilligt

Opmuntret ved den høje Øvrigheds Tilskyndelser og smigrende Bifald, har jeg i Sinde at lade opføre en hvælvet Steen-Broe over Vaagen fra Nordnæs til Slotspyndlen, saa høj at den største Trædekker medfuld Reisning kan seile derunder. — Det kommer nu kun an paa, om patriotiske Medborgere ville understøtte mig, ved at tage et par Tusinde Actier, hver til 10,000 Spdr. — Man tegner sig paa mit Contoir. — At betydelige Flötmandspenge ville spares ved en saadan Indretning, behøver jeg vel ikke at gjøre opmærksom paa. —

N. N.

Begravede

Paa Stöleas Kirkegaard: Procurator N. Samvittighed, 2 Manneder gammel. —

Udclarerede Skibe

Den hunde Formift. expederet til Helvede. —

Ulykkelige Hændelser

Det skjønne og vel udrustede Skib: Constitutions-Dagen, er nyelig strandet paa de svenske Kyster. — Vraget ligger endnu paa Grund, men det haabes at kunne blive flot igjen. —

Döbte

I den gode Wenligt: den nye Gade imellem Welvkanden og Klosteret; hvilken i Dauben blev kaldet. Stiftamtmandsgaden. —

Afreiste

Forfatteren af denne Avis til Daarekisten. —

X

Tale den 4 Januari 1827.

M. H!

Hvem elsker ikke sit Fædreneland? Hvem ønsker ikke at være det saa nyttig, som han, efter Evne og Vilkaar formaaer? Hvo er den, som ikke føler varmt for den Plet af Jord, hvor livets Stemme tod første Gang fra spæde bryst? som ikke gjerne afbetaler hvad han kan paa den Gjeld, han lige fra Vuggen af, er den skyldig? Jeg veed det M. H! at Ingen af dem er fremmed for disse Spørgsmaale. — Heller ikke fremsætter jeg dem, som nye, allermindst i en Forsamling som denne, men om en Mand,

Dar, som jeg, staar i begrab um dat draga sine tre sit Land til Katastrof-forsmuling og trya Død der, for at sanda um dat Offentliga Vars-ame sine at sna fuld af fodraendska Staar, eller, hvad dar ofta kunde vera det samma, af patriotiska Drömmar, at de liga som löba omr, at Larmt, hvori de endslutter, alla saa mumma sam, sna turde der sedder sine Mogat tilgoda, um sine alla attiska Ti-ga beliliga Lommer fremm med dem. — Jor mi i denna bekymra Forfatning at skaffa mig Eigt og Lattesa, mi jeg aumm da uavendig Hjarbliella saa at betragta en Hjemstad, som ingenlunda er nija, som Drengen med Dämon paa Hagan ikke syntes troar at forstaa Lida med den Dise og den Gamla, som skuldom sar forskrivat Hjarnen ud og saa forstandige Mennesker, hvormangat maatte paa Daarne; som mange tak-ame, mene Lim saa udsom, Lod! jeg mi tala om — patriot-tisem. —

Der var en Tid, da patriotan udmerkede sig Klo bolyst-a Da mane sine Lim saa den ofta ungmyttiga Fodrenlandska-dan, der alla nikk taga i Betoukning med Dy ofrese af Eid, Fremar, Formön, ja Livet selv, um det skuld gjeld, at gjora sig forhjent til, at kaldes dets verdige Sön. — Jo dette med em saalder? er det alla tvertimod klarast ligesom at Hjelte ord, at Kaldes patriot; at Ord af saa tvetydig Betydelse, at jeg maae forsmaaes mens Hjertet! mit mergat bekalla sig for, at kunne med denne Benamnelse, i denne Forstand, Ordet almindelig nies tagas hvorof kan dette Komme? skuld det ved vera, forde den alla Lin, der saa sterkt flammede i Fedrenelandets Raad og Bedrifter er aldeles udslukt? skuld slet intet af deres Kraft og Mandsmod vera gaat over fra dem til os? Desalla! mine dage vor at klages Folk, som paa Ord og Ley alla skulde patrioter, saa langt de ned vera fra i Borgerlighetens at udrette det, og som maa skal forskuldes for Eadet Forsaelse — Derfra er det, fra skulle Forargelsen Kommer. —

Da jaga efter Folkegunst, der dog er dem ufattelig af alla, og forblin-de af deres Tilbedelser, glemmer da, at patrioten for at nyttiga og nodigare Maal, ved mangdens Befald, at sogta til — Flid og nokta

da imellem Regjering og Folk; utrolig er det, naar man efter mange Aar, uvilkaarlig ser tilbage, med de offentlige Forholdsregler, som da vare nødvendige at opfylde disse Fordringer, med at skilde dem selv fra Alle, som patriotiske ufornødne Mord, der kun kildet bryder dem ind at begaae for Fædrelandets Skyld, naar de kun, som Landsfadrens Martyrer kunne hjemsøge og forvolde for dem, Forbaalene de gjorde, mene Landet nyt Liv til Nytte.—

Hvo savner Liv for Mig! at det er idel Egennyttighed og Personlighed, der leder Svært af Vores Skridt; og naar saadanne Falske Patrioter, naar det er Patriotismen, at ogsaa til Skrid, midt i den dybeste Fred, at stille alle andre Beregninger til Side, for blot at Finde Grunden som Folkets Mund, med at tvinge Navn, der kun forvandle Liv som nogen Betydning, som det forsvinder med dette og for Almennyttet ganske bestandbestaar, spilder god Mand mulig med Grund sig dette Navn?

Hvor det da bedre, at Falske Hyggelighed? og ikke at klage Folk, der ere begrebne Smerte, som det Navn, de bære.— Jeg mener det var bedst, Liv at være nogen af Dalen, og den, der for Øieblikket dette, dem, der gaaer sin Vej ligge fremad, dem, som Øjne Liv Hænder af Raadnet Skrøbelighed, og som Øren Liv Ører af Forbaalens og Dagdriverens Klag eller Landsforræd; den er Fatteri.— Mere sjeer nødvendigt at med gaae de Høje og Riggar, som man for at nogle sig for, eller som nu Tegter for Sagt: at smile Liv Publicitetens Høje, og lige Øieblikket for Mindes Tilstedeværelse!

Jeg tilstaaer det, og ingen Ene som dennes Menneskelighed mangler, med dem, der skal, som at sige, tage Hænd med i Kvast, eller, for at tale uden Eiegnelse, den der Falder til Overtjenest.— Dette er, som de alle nidre Mig. med Selvfølge. Jeg staaer mig for for at sige dem Farvel, inden jeg vender, og jeg gjør det med den Tilfredshed, som er for naturlig og billig naar man skilles fra sine Kjæreste Venner.—

At mit mig vendt af dem, at turde vogte paa deres Vaarbenhed, naar jeg forlod, eller ikke kan undertage saad jeg gjerne vilde det er mig nu Hjertesag, og jeg tør vogte derpaa, fri Tegnet med Haabet, med de, som langt jeg er, og for vovet fra at trænge efter det Ukendte, jeg nu forlader i.—

Vær kry da mod Mig! Held følge dem i det nye Aar, og det vorde nu af dets bedste Gaver, som det er at af mennesk medarvelige Hensyn, at vi, inden det slutter, maae finde glade igjen igjen!!

Til =

I det du drager fra os hen
til Folk, som bor langt paa hun side Fillefjeldet,
jeg önsker Dig, min gamle Ven!
saamegat godt som Nogen her i Præstegjeldet;
exempli gratia: et godt Humeur,
en Helbred som i Ungdomsdage,
den Fyrighed, du har havt for,
og at du ej maae kende nogen Plage!
men bliver dette alt ej Dig til Deel,
jeg dog det glade Haab vil nære,
at du med Sindet qvikt og Kroppen heel
snart far igjen vil blandt os være!

X

Til Qvodlibet.

Et Nytaarsvers til Qvodlibet!
Jeg her insinuerer;
Vel sigis der, Kanskee med Ret,
Hun mi blot vegeterer;
Men tænker man de Dage kun,
Da tit hun monne glæde
Os alle Mi — fortjente hun
Et bedre Nytaarsgvæde,
End det hun faaer fra mig i Qval.
Det bliver en liden Qvædling
Det bliver? o nej, det seer jeg vel,
Det er alt Pærevælling —
Usmagelig er saadan Ret,
Thi vil jeg her afbryde,
Og önske gamle Qvodlibet!
„Det gamle Huld du nyde!"
Jeg synes høre saadant Svar
I kan jo Eder samle;
Saa tit I vil — bliv hvad I var;
Saa bliver jeg den gamle
Og deri har hun sikkert Ret,
Vi hender Ord da hædre;
Og nu — godt Aar, vort Qvodlibet!
Vi ville os forbedre. —"

Ende
den 11 Febr 1821

Kjære Eidsvalder! Jer Gust og Jer Jemi Mota – Hjemstavn, vor Fridh og Lukke
og Styrke; for Fridh og Stridens og Nidkjær. – Vore Medborgere afsmyg da Hjertegan, saa
at den, der for Sandhed og Ret i Norden vil kjæmpe Eid, i Eder skal kjende Menneskelyksalighed at opvarme
Fjærne dyrlige Hjemstavn, Jernvæsten vor for afslidt den andre. – Guldmagneten og
Nordlyset, Gulvmalmen og Magnetnålen, Luftspeilinger og Dampskibet, Diekjærin og Tærin-
=gen, Skrivkunst og Pedagogik, Skjønvognsmik og Hjørne-Hjørner, Damphaandværk
og Klæde-Handel, Kjøbe-Bank og Kor-Kapper, og hundrede og atter hundrede an-
dre Hjemstavn som skabes afsmyglende fri Jernvinde i Kloden vor
Eid skal vare Gust. mygat at gjøre med Varmelighed og Hjertenskjærlighed, 2de Hjerter,
som ikke ved Eidens vold Eidsvalder, thi Varmelighed vedbefalder – som Kjær-
lighed – 3 andre Dyder; Capperlighed, Retskaffenhed og Klogskab, i sig; og Jer
Hjertenskjærlighed Jer Hjem, der er gjøren Verden og Eidsvoldsfad en daglig
Gjæst... –
det er ikke vel mange Aar siden der i nor
dre Egne blev ugrattet at Varmelighedens Dalskab. – Vore Aner og Bedstemødre vare
i den Eid saa fulde af Varmelighed, at vi kjende vel mygat til Ekelyst om
blot en Hundedel deraf kunde vel at finde i vore Hjerter. – Dette
Dalskab foragtede os med at gjøre Kjærlighed af Hjertenskjærlighed og Varmelighed.
Det var kjærkomt paa Madlammene, kjærkomt paa at gjøde Kjøtkjedler
og kjærkomt end at have. – Men Herrefolk skjøde det ogsaa have længe
det kunde vore Folkelyst Lov; dengang Klubsede Kjøgt, og den kunde
Kunst gravet sin nidt om sig, at der ikke længere behøvedes Kræfter til
at pløie i Jorden. – Dette kan vi ogsaa af Hjertenbeskrivelserne, som saa
almindelig udbredte sig, thi disse vare upaatrivelige Dalskabets Børn.
Men hvorfor vi skal længst borte at søge Vidnesbyrd for Dalskabets skjelvige
Virkninger? Ingen vi ikke finde dem i vore Hjem og paa Gaderne?
jo tilvisse. – Lader os blot kaste Øjnene paa de prægtige Vogne:
ner, der gjøre Konditionerne til de gaandes mange Fæller Formænd,
paa dem Vognene af Herredømmer, der tumle sig i Gaderne og paa Landvej=
=ene, paa vore Damers Fødninger, som i Hjul, Afsmyglinger og Vorig-
heder i Ekipagen efter for Klogskabsragnarok Hjemst, paa de mange Hjemler,
der ligge ind at magisk Trylleri som sig vendt om vore Hjem,
paa de Hjemmes Klingelar og Piano-forte-er, der synes at Engyptens om
dene Ekon at Jernene til os fra alle fremmede Land, endelig
paa vore mangfoldige Hjertinger, der synes at opfordre os til at
bruge tomme Tiden dem Hjem, hjem Dag. – Ensyke vi andre,
mene, paa Lader os gaa ind i dette Hjemsal, hvor vi skulle finde

Sand at Hjertelighed, at man ingen Skuld kunne troe, at jeg kunde sidde med Uforsonlighed over det Øie, der mig tager af Vei, og saa vil jeg under Tydske af 5te Jul. eller 6te Jul. skulle føre sine: "den Retsvei paa Nøysomheds Vord." vilkaarlig ind at bruge til sidste Gang af Hver gjæstes 2den Klasse. —

Men jeg er bange for at mine Ønsker skulle ansees mig for at skade og da vilde jeg ingjensteds i nogen alvorlig Dag. — Jeg vil derfor samle mig til Hjertens Fryd; saa lidet til Forbauselse, der ligger for Taushed og Kiærlighed, til Forbauselse og Tilfredshed for Offeret gives tydelige Beviis paa Mangfoldighed og Forskjellighed og Forskjellighed: til Uniformitet, saa man, uanseet Forskjellighed paa Hjertelighed paa Undersøgelse mig selv Lidenskaber, der skulle paases, at Professionerne ikke bør forvirret sin Fryd, jeg vil dog, i Sandhed Hjemmel, gjøre Professionerne til Hengivenhed Fundater, der skulle i vor Forsamling spare 3den Dag, til noget Forskjellighed, der nisse ne overdrevne Dannelse med vise Indfald: til ædle og patriotiske Handlinger. — Hvorledes skulle man nu ikke paa dette? Hvor vil vi, som Forsøg, Lidelse, Tilfredshed og Hjertelighed? Hvilken Dag gjør man ikke, naar man kan forholde, at den kun Dannelse for gjør jeg en Dansk Allerede for at redde den Andens Frihed og vi til en Fri- og Retfærdighed Høyeste nyttig Hjemmel — ovet Godhed — Hvilken Hjertelighed og Forskjellighed viser ikke dette? Hvor faa ere ikke vore Landsmænd? Hvor spredte vore Hjerter? Hvor lidet, det som indbyrdes? og hvor lidet Hjertelighed i det som vi indbyrdes. — Dette sidste er det efter jeg for nittet Dansk ind vor vore Tale, som Resultat vi undersøge, vor ikke den Tid, vi bøye i, er Forskjellighed og Hjertelighed gyldne Fortid. —

Jeg vil nemde den Tid vi bøye i, og dette minder mig' over den Dag i Dag, vort Hjertelighed Bispedags Dag, vor 1ste Høstdag, og den Dag paa Hvilken vor Ole Lade første Korn saa Hjertelighed — den vore os da Hjertelighed den Dag, som for Hjertelighed os saa vigtig Gjæst! og den Forsamling ind mangen Hjemmel vilde ikke vise til os, for at gjøre os forvigtig Anledning til at glæde os over dem, og at sige, som nu: vi gratulere vor Dagen!

X

Den 11 Febr 1827.

Held med Dagen, gamle Mater!
Tak for mangen skyldfrie Glæde,
Lystighed og liflig Væde!
Tak for mangen gjøv Confrater,
Som i de henfarne Dage
Deled' Sorg og Glæden troe!
Ak! lad dem, som er tilbage
Hele Banen mig bedsage
Til jeg gaaer til Gravens Roe. –
Selv Du leve glad, skjøndt stille –
Naar din sidste Søn er død,
Medens dine Taarer trille
Læg da ned i Kistens Skjød
Protocollerne – og saa
Vend jeg Du vil heden gaae.
Tidt skal fordums Fryd herneden
Glæde os i Evigheden!

O.

Til, d 11 Febr. 27.

Din Fødselsdag hver Gang igjen,
Som denne Du modtage!
Med Helbred med en trofast Ven
Og med din hulde Mage!
Et mere selv, du ønsker Dig,
Det vend jeg, kjære broder!
Da er Du glad og lykkelig, –
Og Qvodlibet vor Moder,
Som deler Fødselsdag med Dig
Paa Dagen dobbelt glæder sig. –

⊙.

Den tidligt vaagnende Sol.
(: overhat. :)

Theokles! Du formedrer Dig
At Phœbus er saa tidligt oppe
Naar Du i Sængen finder mig
Som andre Qvodlibetske Kroppe
Men tænk! naar Phœbus Banen sin
Har endet og til Roe skal vandre
Han drikker Vand, men drak han Viin
Han vaagnede ej for os Andre

⊙.

Standerne Tak til Herr Anderi

Vi Brødre, som samlede ere i Rad;
Kom, lad vi Hr Anderi nu takke!
Han gav os forleden saa deeligt et Grad,
vi derfor til ham og bør snakke.
Kjøbmand, Du, som i Spidsen for os staaer,
Haandværker, Du, som ved Huus Side gaaer,
og Krieger, Du, med Sværd,
og Du, som kaldes Lærd;
og Lovens Tjenere,
her nu fornemde;
Det gjælder Herr Anderi, nor elskede Skjald,
Kom lad vi af Hjertet ham takke!

X

Epitaphium

Her hviler Fændrik Skarv, den store Helt. Desværre!
fortidligt fra os gik han, Skarve- Alleni Stifter!
Hans Dage vare faa, men store hans Bedrifter:
han skjød engang en Spurv, og reed ihjel to Mærre.

X

Tale
Den 13 Marts 1827

M: H:!

Vi sang saa ofte og saa hjertelig meent: "Det Store lad andre for nøye, vi holde os smukt til det Smaa." Men hvor klogt, hvor vnsligt det var, at vi foretrak det Smaa for det Store, har vi maaske ikke altid tænkt paa i det mindste ikke i sin hele Udstrækning, ikke altid indseet i sin hele Dybde. – Alt Stort er ubehageligt. Et stort Huus, en stor Formue, et stort Selskab, en stor Klub – selv en stor Mand og end mere en Stormand ere ikke altid misundelsesværdige: Hvor klogt vi handlede i at vælge os Smaating til Mærre efter Ugers eller Maaneders Sæb, have vi dog ofte erkjendt. Hvor sinligt det derimod er at see endmere at deeltage i Brask og Bram, i Stivhed og i Stramhed, det har vi vel og stundom følt. – Først naar disse Hofdamer, eller om man vil, disse Plagegiudinder ere jagne paa Dør, siger en vis Philosoph, lægger Frihed og Gledde begge deres Albuer paa Bordet og fornøye sig af Hjertets Grund. – Vore brødre paa Storthinget og vore d og = langes sikkerlig alle Fire mere end een Gang efter saadanne Smaating, som kun et Qvodlibet kan give. – Jeg for min Deel, hvor

Monogram med velberaad Hu blev Nullet, er mi saa indtaget i Smaatning eller rettere i Ting, der synes smaa, fordi maaske andre ligesaa smaa blot formedelst Mode eller tilfælde bleve gjorte til eller ansete for grumme store — jeg for min Deel er saa forlibt, for at bruge et stærkt Ord, i det Smaa, det Prætensions=löse, at jeg stedse har søgt at indgaae Opmærksomhed; ja man beskylder mig endog for at jeg skal have sagt, at jeg ingen Geburtsdag havde for at indgaae dens Hvilidelighed. Og ugelig har jeg pentaget mig at læse A.b.c. med Smaabørn, just for at kunne staae i Baggrunden, just for at vorde overseet; thi at være i Høyden, i Spidsen, i Vinden i Vejret, i Velten — alle disse Talemaader forudsætte, at vorde bemærket, og jo flere Øyne, der vogte paa En, jo slemmere for den arme Bevogtede. Fra den Tid af jeg forstod at sætte Priis paa Horats — og det var uroest den første Gang jeg læste Ham — behagede følgende Tanke mig fremfor alle:

Beatus ille, qui natus moriensque fefellit.

Min Forliebelse i disse Ord har jeg skyttet at udstrykke i følgende Rim:

"Lykkelig den, som udem Stads"
Saa siger gamle Faer Horats
"Til Verden kom og listed sig
Fra den igjen umærkelig."
Alt fra min Drenge skolegang
Til den i Dag — og den var lang
Den Skoletid — jeg havde Hang
Til Prud og Roe, og derfor jeg
For Brask og Bram gik helst af Vej:
Blev jeg fast meer ej, end et Nul,
— det Sommer blev med Tønder Huld
Et cætera — dog andre Tal
Ved Nullerne jo hæves skal.
Men trods min megen Lidenhed.
Jeg daglig baade seer og veed,
At mangen Mand, som Fablens Frøe,
Og blæste sig og maatte døe.
Vel kunde jeg i Livet havt
Lidt meere Steeg og Druesaft,
Meer Maglighed, meer Smør paa Brød;
Men kan jeg nyde til min Død,
Hvad nie jeg har i stille Hjem,
Var rigtig Skjæbnen mig ej slem;

Opleves saa min Fødselsdag
I lille qvædlibetisk Lag,
Du sander jeg med Faer Horats:
"Lyksalig den, som inden Stads
Til Verden kom, og fjerned sig
Fra den igjen saa sagtelig."

O.

Til O. d. 13de Marts 1827.

Høytidelig er Dagen,
og Her Du er mig O!
men – hørte Du vel Magen?
og bærde jeg ej have en paa Bagen?
jeg har kun denne Stuing til Dig!
dog, Hære, vredes ej paa mig!
bliv end paa Fødselsdage rig!
og længe, længe lykkelig!!

X

(: Efter det Svenske :)

Den Vej, som frem til Lykken bør,
den er jo trang og glat og svær.
– Hvor har da Clai paa nogle Aar,
saa hastigt frem til Lykken løbet? –
Hvad, løbet? Du taer feil, thi han –
at løbe, saa han ej gik an –
har u afladeligen krøbet. –

X

Reflexion

Cornelius Pimp er død (: en liden rødlig Mand
klædt i en laset Frak :) i Gaar begraves han;
jeg kisten saae i Procession
og gjorde denne Reflexion
Broer Pimp! Du lavede glad men kort,
for hjem man bar Dig, nu Du bæres bort. –

X

Til O. d. 13de

Som Ven jeg ønsker Dig vor broder
Alt hvad Du selv Dig ønske kan
Godt Helbred for Dig selv og dine Poder

At Eva – behageligt og kunst – Nolan
vijd skotten vennis dine forbejr Ernster
Natur og Ønsk dig anden Stuen
ogsk dame, og Ven, som vi kaarsker
gjer Ynnerlikal det Hund – og San –
– at dryjst jeg skolder vider end mine Hjems
sagen negat.

Calm. den 7de April 1827.

Min gode!

Idag allerførste Fortrinlighed griber jeg Pennen for at skrive til Hjertelikat, som det sadder: nu calm til i Aften. – Fortrinlighed staar øden for Forretning, og endnu i mig at kalder Fortrinlighed. – Jeg har intet at skrive om, Naturen og Sinn gaar Hjertet ret Hjertet ned Hinanden, thi øden Naturen rigtter «En Hjerne og Hjerne er et Tantal øden Hjem – Jeg tvivl ved ikke nogte at jeg saa snaart skriver nærmere forregis Mandags Formiddag burg i mit Skrivtøll, og fik dersand Hjælp, hvis ennig vare at det var mig, der skulde tvinde Sinn i denne Aften som Calmander, og burde derfor ikke Sinn overgivent mig lidt mere til mit forderlige Navn. Det maaskee Formedlig falder ille at jeg jo, i det mindste til vore ikke Sinn Hjemme dagligt i den Hjelm tilbragte Aften for Tankt mig det til Hjemde, Hjemskal vare Sinn jeg ikke skulde Hjemme Sinn at tale om, Sin endog gjorde mig Umage for, ved at Losse i Hjemmesall Seengreene Hjemsker, i Skandinaviske Litteratur Hjer Selskabs Hjemster, mine interessante Ledsgaster og Ledsmedarbeidere, at Hjemme og Sinn at ikke ved at Hjemde Hjemmet Hjem, for Tankt mig det Hjemde; der Hjemde Hjem bifaldet og drøftet og Sinn Sinn-Dannt Hjemsker i Stadet for nu Calm; mine alle Hjemgivere. – Hjemmet Mangel maa Hjer tilskrives Sinn, der ikke Hjemmet mig at Hjemme arrivere Sinn jeg med tremmelig Hjemmerksomhed Sin, Hjemmelsk Hjer Hjemf. Mandix's Afhandling om Ordet "Hjerne". rette Hjemmerksomhed i det Hjemfældbred Hjemmelig, Hjemskrivning og Hjemmentlig Hjemfældighed, burde Hjemde Sinn mist mig Hjemmerksomhed jeg nogenlunde Hjemde Sinn arbeidet mig Hjemsætter, Sinn dog ikke det Mind at Hjelde Hjemsætt med Ord i Linier, Hjemme Hjemme Hjemde opteyne omtrent 5 Minutter, og naar de Hjelde vare Hjemt, Hjemde jeg Sinn Hjemt den Hjemde Hjemforandring, at Hjemme Hjemfældt mort Selskabs Hjemsbid: at Sinn talt i 5 Minutter. – Hjemde er at Hjemt, Sinn i 22. Hjer mildt Hjemlikes mig til Sinn og Hjemlikes mig vel Hjelder 22. Hjemmer Hjemg. – Jeg tvivl Hjelder ikke nogte at jeg med at Hjemge Hjemmerksomhed Hjer Hjemmelsk morgenblad, for at Sin til

ældste Tider, har været befalet, at de store Lys i Kirkerne skulde være slukkede fra Onsdag for Paaske til Løverdags Aften eller Paaske-Aften. — Disse Dage i Paaske-Ugen bleve derfort kaldte paa Latin: tenebræ, og paa fransk. les tenebres. — Aarsagen til at Lysene ikke maatte brænde i Kirkerne paa disse Dage var den samme, som forhen er anført i henseende til Kirke-klokkernes Tausched; man vilde nemlig vise sin store Sorg over den uværdige og skammelige behandling, som Christus havde prøvet i de bemeldte Dage, og som derfor kaldtes: de mørke Dage, eller Mørke-Dagene. — Men dette synes mi da temmelig bestemt at vise os Oprindelsen til, at Paaske-Ugen er bleven kaldet dimmel-uge, hvilket er det samme som den mørke Uge —

M H H!

Jeg haaber mi at de foreskrevne 5 Minutter ere forbi. — At jeg har opholdt dem med Noget, som kun lidet har interesseret dem, og som de maaske, ligesom jeg, all længe siden havde lært af Hans Gram, det tilgiver de mig vel i Betragtning af den Kniba, hvori jeg var for at gjøre færdig denne saa kaldte Tale. —

X

Til Quodlibetianerne i Xtiania d 30 April 1827.

I har saa meget Hist at gjøre
Paa Tsinget; — maa saa meget høre,
At jeg vil skaane Eders Øre
For Tøv, hvoraf I faae Tøymaal
En bøn jeg ikkun vil frembære,
/: Desværre! ej en Paskepære :/
At I vil gjøre os den Ære,
At drikke Quodlibet sin Skaal
Og derpaa en for os at tømme.
At dette vilde Eder sømme,
Den Ting vil I dog vel indrømme. —
Vi drikke Eders Skaal i Qvel,
Vi kalde gode, gamle Dage
Saa glad i Mindet end tilbage
— Ak! de forsvandt — forsvandt saa fage! —
Da vi nød sammen Nagdoms Held —
Nu graaner Haaret allerede,
Fast blomstløs er vor Samfunds-Hede,

Det var ni dog ogsaa — dem glæder,
det mindste fandt ni fordum paa:
Fiendskaben er Glædens Fjende,
det vidnes — det ni ej benægte —
Dens Minde antast vor Skal vorde
De' Lod vor nidste, fjendt ni gaar!

O

At mine gode og velbekjendte gamle Skolekammerater paa Throndhjems Skole ikke ville forlade denne Verden, uden forinden at have givet mig Anledning til at bekjendtgjøre dem mange Velsignelser, som jeg inderligen ønsker dem alle for mig fuldkommen Lykke og Salighed, det haaber jeg ogsaa at de ville ønske mig. Gud give det maatte skee! — Lykkelige Fremtider; og jeg tør forsikkre, at denne Efterretning, som allerede skal være dem bekjendt, skal ikke afskrække dem fra at forfatte mig dem sammen Hjemsted som mine gamle gode Skolekammerater. —

Bergen den 26de Novbr 1827.

N N
x

Man længer ikke i Verden saa
mine Øine den. — dog saa det kommer an. —
Hjemmelivet er smag — det maa vor Herre —
Jeg der for mit Øre, dermed! —

Skolen d. 9. Maj 1828.

M. G. G!

Det er dog mærkelig behandt herovre! at jeg maa være nødt til at gjøre hvad jeg skal — jeg sidder dog herovre behandt, thi mange Mødre have sammen Skjørhjemd, mine da ikke vorent saa klogt at tie med dem. Dog jeg behøver ikke Grunden eller at skamme mig saa meget heller — thi Gothe har dog vel ret i, at det menneskelige og sande Godt, vi gjøre, skeer for største delen ubevidst; saa at jeg kan nu med Mandom kunde sige dobbelt, at jeg er nødt til at beskjæftige mig med Skolearbeider, jeg neppe i mindste Maade forhen havde forestillet til Skolearbeider for nogle — da Skolen slog ud, troede jeg det var paatide at begynde Grundskolen dobbelt. Jeg siger det eller for at mine Gode skal beundre hvilken sørgelig Indskrænkning jeg i min Tænkemaade — ved, jeg kunde jo i sidstnævnte Dage have udarbeidet mig hvad skadelig Oration og nu gjennemlæse den efter min Arbeide — jeg det er ikke mine Mening — nødt maae jeg, som sagt, være til at gjøre mange med Grundskolearbeider. Jeg kunde ønske mig og have Kundskaber om Morgenen, naar jeg og mine Øine begge ere nødte til at lukke op til eller at Lemmerne for Søvnt paa Skolen — men dobbelt for mig at jeg i mine tidligst ind — jeg sov nemlig allerede til paa Dagen — dobbelt at jeg har maattet gaae ind Kl 1 om Eftermiddagen, jeg

sande allers, som an dröj middagsliur og den sande mi i an dennes dar
skiett mig med ventrent 2000 Rd, som dennes einen sar gjennt mig. Lok,
men erna ar watt ewer is, is right — jeg skiede mi te mit agat
Cadsta gaan i Kola aller, om man sallen nil, nora Kolodrney mit Sala
Een igjennem — og Kjoburn sor nok dermed alla mennt det saa ganska
ilda med mig — men sor at komma te Calom igjenn — ja Gnad
Kal jeg tala om? det ar Pindus; det ar det gamla Gjorgrmaal. —
Jeg sar jeva ofta nelgt mig at Dumm og gaa mein Bins soldt alom-
Langa morgelska, skjendt lidt og bjeggelga endre — nare mi indsar jeg,
dat nar daarligt. — Jeg agta Gnodtebols Cala Kal, som kommet til-
Gnedgemer, sandta om alskens eing aller om Kit og Jutul. — Dodt
Gnodtebet — snedbat komme jeg sor den Ora / ligesom Bergeland kommt
Klostjugt: / at gjem gregjemmet sor mort Bolskab, dennes Ora mi jeg
alla, som Dram sor at sjaa nyttige Disskelser i nor dbja, lade gaa
sra mig, morka D nok — Dodt Gnodtebet betyder: Gnad mann
mil. Calmaadmi: Dare nomen gnodtibet alleini — at gjem an
snod komme maa mil — passer pjust gaa mein Cubelsa, man Lan
gjem den alskens Caudermelsen og mestom snjaskska Mamma Eun ide-
Komen alla om Nogst — og dat skal go, som sagt, an agta Gnodtebets
tale alla norra. Mann bor egentleg alla nida Gnad dem Gandles om,
og dat saaber jeg dennes Gang skal kjelbro mig — Calmen om den
17de Mai sjenn mi te Dagnes Didan. — Mi Calen man Lydeligst og
tydeligst — man gregjemmer jeg allamagen te Kjosten — mi saa gar
endbjd Autoritetrona, som man Calder dem, og med Geddro blues
gaa Kjdmerjangen sor Kjendskjosten sor den Gala Dmagn. Gram-
tinn mitalei af alle dis sjerneja Kar. Da Lisskads mogla sad
Jatriotar jeg tel at sjenn Dagen og sjel Dinns sor Umagam; mi
Jagger alla Mand om at norra med te leden Ora sor den agta Gnodtebet
blandte os, da man at Gnalt kror maatte mendta sjel blik te Gojara Kander
sor at sjaa gaa Skönn Gnod Mind dragge Kesta — Jeg saare saly an
Kunst med, Kj jeg sedt mig, skjendt saa obscurii Komo, aldeles i bag-
grunden sjerneja Kar — men jeg maa dog ogsiga, sordi ingen skulde
Mand an mokke mig om at norra med. Dennes Dag kunda vel gjerna
Klof te Cala; men da jeg snart skal te / sor medmindleg Dagen sjerst /
at digta eller rimne om dennes Dag — og jeg mödig ind skede sra
mig saly, da jeg alla gar skort at miste, saa mi jeg grammen det Lidt
jeg sor at sjga om dennes Dag te med Parmens Cadlica sor den Kjeggards
Kjorvaktiven snorat jeg sor den Ora at norra Medlem Dam Dag — Mann
at dennes Dag alla sjerneja i Gnods. snor Konstitutionen X ar, og snostra

saa mange Kirkegjengere som udgangne, som ni just ~~kan~~ engang kan af-
hente i Dag den 9de May — nor Ds Søndredag — ak! saa nær ere vi Broder!
Dyssa dømer Dag Linden gjerne at vænnede Prof. Lie an tala. — Nor Dem sely-
friendringen om Hine yerde Dag saa høy — en Maerdag dreieg just som Dagen
Dag — Da de sangangen ~ og ~ og da ni fransomde dalende nora Heider,
og stann i det eventrast. Linden, sig just ungemiende Sanden sont Dann — og
ni tra i Grannen — sinn langt fra os — og tra saa tausn og dig Hjerta
tilbage! Nej — sig ni ikka tala dermed — Snød med nor Broder D — saa
Gan og de banden Bønden ned paa os fra dere Høyen Bolig — de nikka sig
„de sag vorr at vi ned saalers paa dennen Dag og evindrar Vennskab og Bro-
derskab. med at avgrundligt Gjæsta: —

Men ni merker sig at de 5 minutter saa overtrent ere forbi — det
nikka vorra ikkegmeligt at gjøra en lis Caalmodighed at Hjerta Bergarn
ned Dem sore Skrayen ud, ned forstaar — Dem ikka tie at Hjerta, menn
tie at tala sore Skrayen ud — Men Sønner sig forstaar at Hjerta
trodde den skiørste gjæstlige eller rettare grisslose Strømber, snieb
Engnod er: nej nin Gleedehem. — Men ni Gommer Klammen
omer mig — dreia skal jo Sandet tie Evangeliets østregan — Sig
sor sig nomat at bryde sore det, Gan det og — sed venia verbo
gaa i dnes dorfanna; de ere jo gan eyegat just ikka naut tie al-
tid at saa god Kost — Drøuden sadel det kilera sirkla nore ere-
besøk — Men sely blaner sig ni rid tie under bygga Gonen og
dennen Uidsanlegsada Sidena gravader mig Sig ned ni tie kera — un-
der dennen Arasrosa skaar: Klor og sorend dee Gan blegnas,
nie sig skyuda mig at trada fra Kalk Stolan. —

O.

Ems udgiven i mi nie Kjøa d 9de May 1827.

Protokollantes d 17de May

I nedan Schultzes Sagn, en Jarfrues Lyngdag — ergtes: "Om
de behagelige Følger af en god Constitution"

Jon evangelen: Endregaarden. — Hun nil i nu fore skrivel
i norsk Landsmaal: i anneden kalk, nisa skiønnes
inlyggende Følger; snorfor Jun, Gommende og gaa-
ende sul bestrebe sig for at gjøre skrever paa,
snorledes nu fore saadd Haandlet, uvar Jun sar
sand Kristeleg Kjærlighed. —

Kregsraten Dorn
i Sagen Justitian contra Korporal N N.

Dom.

Da den borgerlige militaire Uniform er given for at hædre og hæve borgerskabet, og da det er bevist, at Corporal N.N. har bragt Secondtenente N.N. en Melding om at der var ~~udbrudt~~ Ild lös i hans Huus, uden at være iført fuld Uniform, hvorved han ligesaa meget har vist, hvorlidet han skjønner paa den Ære, at bære Uniform, som Omgangt med sin Forresatte; saa

Kjendes for Ret.

Corporal N.N. bör ved næste store Revue gjöre Tjeneste uden Uniform. Denne Dom skal ved Parolen oplæses, alle ligesindede til Advarsel.

Declamatorium

Fredagen den 18de Dennes holdes i Altona et stort Declamatorium, hvori følgende udvalgte Stykker skulde gives:

1. Øvrighedens Pruss, eller Arresterens Lyksalighed, et Digt skrevet af Gjert Raarhen, NB. for fleere Aar siden.
2. Nicolaji ventilatorii "Omgivelses Ild for Fædrenelandet", et skue i Tranparent, med adskillige Variationer, en ubekjendt Forfatter.
3. Dampeni Brugbarhed til at fremdrive patrioliske Handlinger, et philosophisk Fragment, af Kardeorvi.
4. Min salig Fari Sönnesön, eller det aandelige alpha og Omega, af Nok-sagt.

Billetterne koste saameget man vil og Indlægten tilfalder mig selv

N.N.

Auction

Hvem der har noget som de vil blive af med kan faae det ind paa min Auction over Adskilligt Löverdagen d. 19de Dennes. D.K.

Ved mange Aars Erfaring er jeg bleven overbevist om at min betydelige Gjeld har gjort mig rug paa Opfindelser, og ofte skaffet mig den Motion, som en velhavende mand kunde trænge til. Da jeg mi ikke kan finde og stort meere, og neppe heller længere gaae agter jeg at forsøge paa ved Auction at bortsælge min indenlandske Gjeld, anbefalende den som aandelig og legemlig Medicin for mine rige Velyndere, som paa Auctionsstedet skulle faae den for et godt Ord.

Hans Vogelfrey

Borkom en Sager

Paa Börsen den 4de sidstleden tabte jeg min Credit. Den ædelmodige Finder vilde behage at bevere mig samme tilbage mod en raisonnable Douceur

N.N.

Tjuvdan Bagar.

Efter at jeg den 29de f.M. i Dalarna fandt Gård om en ogbyggelig Dalm af. Gaarden N.N., var jeg saa heldig at finde Mening paa nogle Bröder i Klubmi gaarden af Dalarna. — Den allerbedste Forsutten, som maatte Hænde sig med. Bemeldte Bröder af Dalarna, Kunne jeg meget vel faa den tilbage. —

N.N.

I et Skrivtöjsskuffelags Lügbröd, som veiede 2 Lod mindre, end det skulde, fandt jeg forleden Dag en Bagers Ærlighed. — Brödet med Bagermærket paa, lagger ned i Jeg mig. — Ved Kommende Bager kan faae sin tabte Ærlighed tilbage Jeg mig ved at ödsmyge det underveyes Bröd med at forsyne og fuldvægtigt. —

N.N.

Gjenoptagen Forretningsbyder

En Kunde med Sund Fatta tilbyder sig, Salg Jeg en mulig Jaarsom. Gjem findes imellem Grammiren og Rude Lange. —

Til Kjöbs

Smuk Ord. Gjenlige ifer for dem, som ikke Kunne Lade Gaard Ligger tale for sig paa Konstitutionsdagen d. 17de Januar, Kunne faaes tilkjöbs i Krystianat. —

Til Salg

En mig Fabrik for en bagnaar Ærlighed at overlade. — Foran er et mundtert Bevæs, bagfra en Kjölig Gjedar, ovenpaa en Kjön Ud. Sigt, og i övrigt alle Kommoditeter. — Man öfster Salg en mulig Person i med forsvarlig Lethed til O. —

Jens Andersen.

Ædselig!

Da jeg ser stor Dyrke i at trolle Cirkus udpaa Jarmer som Kjöbmænd for at finde paa Kjöbmandsvaren. N.N.

Til Leje.

Med min N.N.'s Kone kan faaes til Leie i Kjöbenhavn af ifer Gjenlig for en Dame — og Kommandeergaard, eller en Anden, som Kjörer Kort i Kjön. —

Valgnedlæggelse.

For Kjöbenhavns Klogt og Kommun Gjennedlæggelse, at min Datter Pau line d. 2den Januar Kone gjem fra Holland med Skib, og at jeg samme afsten Kjöbt Krydderi med Nærved, som Dagen efter maatte gaae til Kjöbs. —

N.N.

Ved Vladens Fort man Alene findes,
paa Kjöbes Vang der Kjöbene er'
Jeg derfor Kjöbes Folk paa mindes
at de jeg mögte faa og mere.

Palle Grandsjal —

Tanker i Anledning af N. N.s Død.

Imellem Livet og Døden er der kun eet Skridt — Graven. — Dette betænke Mange betsindig, men vor Afdøde grubbede snart derover og fandt, at der til dette Skridt bør bruges Betænksomhed. — Derfor var han ikke tilsindet i at handle, derfor var han rolig efter Døden. — Enhver, som med kolde Farver hører hans virksomme Tidelser, maae mistænke Vantroeheden for, at Udsandhed spiller en Rolle i disse virkelige Tildragelser; men jeg, som tit var en blind Tilskuer af hans indvortes Tanker, naar de utaalmodigste Smerter og de mest hvasseste Ondskabens Braadder faldt rolig ned for hans Fødder, og maatte sande at hans Valgsprog var en Mand af Karakteer, jeg, med hans grædende, trøstelöse 2 Maaneder gamle Søn, og de mange Fattige, som hans frygtsomme Menneske Kjærlighed aldrig Ullod ham at forlade uden med Trøsten i Haanden, vi tale Sandhedens Røst naar vi give Efterverdenen at betænke, at hans Forgjænger i Velgjørenhed og ædel Borger-Sinds Udøvelse neppe vil komme. — Hans Aske vil leve til de kommende Tider, naar Marmor og forgyldte Kovtaler synke for hans Fødder.

N. N.

Til Qvodlibetianerne i Xenia med foranstaaende Avis

Hvad jeg til Eder her fremsender
er splitter galt i alle Ender;
men hvordan I Avisen vender
I mig og byen viste gjenkender

X

Δ.s Minde d. 9. Maj 1827.

Hvis Broder! i din tause Grav;
vor Røst du kan fornemme,
Du hører tit fra dette Kav
en venlig Broder-Stemme,
som lyder om din ædle Færd,
dit venmuhulde Hjerte,
som tolker end dit sjeldne Værd
og Savnets bittre Smerte. —
Men snart maaske vi følge Dig
i Gravens tause Bolig
og glad hver Broder tænker sig
paa nye med Dig fortrolig

X.

Det er nu meget let Dag at falde Ømgivelserne i Øjnene, at man vil opfylde Pligt eller Ønsket Arbeide, Dannelse eller Ven Forbindtlighed; men det falder svært, naar det Kommer til Opfyldelsen. Dette følger jeg Dagbogen alt for meget. – I det mest forgangne Måned, og det forrige vi saa Hinanden Lidt mere sande Gar, vandlagde at skrive til Dig af den Christiania ensidige Afdeling. – Jeg havde intet særdeles Stof, og Kommer med Hvad Dagen. – Men forskjellige Ting saa ofte Hindre dannes Afdeling, at det vilde være meget übehageligt af mig om jeg i at vinde Dig Lidt Øjeblikke Øjne Medlemmer Øjne Øjne, da de saa gode af Dage, som Gode dem samme i Øjeblikket i Haabet. – Jeg tillader mig derfor i Ønske at fremstille mit Øjne for dem, at Øjeblikket maa forhindre dem Øjeblikkelighed til at Øjne paa det meget Øjeblikke som mit mit Øjne Øjne fremmøde; at Haabet, mit Øjne Øjne Øjeblikke, at Øjne Øjne Øjne at Øjne Øjne i Øjeblikket for at Øjne meget Øjeblikke af Øjne, maa Øjne maa Øjne Øjne med Øjne Øjne, og at Øjne maatte gerne Øjne Øjne for alle at Øjne Øjne og Øjeblikke Øjeblikke Øjeblikke i Øjeblikke Øjeblikke; – at Øjeblikke Øjeblikke Øjeblikke Øjeblikke Øjeblikke Øjeblikke Øjeblikke Øjeblikke for os alle, men Dog Øjne for den gamle Øjeblikke, der med mit Øjne i Øjeblikket mine Øjne Øjne at Øjne alle Øjne, at vore Øjeblikke, mens de, Øjeblikke Øjeblikke i Øjeblikke Øjeblikke. At den Øjeblikke Afdeling, Øjeblikke Øjeblikke Øjeblikke Øjeblikke Øjeblikke Øjeblikke Øjeblikke Øjeblikke

Et Juf – et Kning – og han laae strakt.–
Ei hjelper ham hans Sværd, ei Sporer;
Thi hans Modstander var opbragt.
Og flöjten gik hans gyldne Snorer

Hjem ledtes han til ægte Seng.
Fenskjödet dinglet ved ham Kjolen
i Slæbtaug fulgte hans Gehæng.
Tænk Stakken! maatte sove ud i Stolen.

Med en Lok Haar

En Krands, jeg troer den skjönneste paa Jorden
Jeg vilde sende dig – min Elsker vorden!–
men da den frönnes mellem mine L.
Jeg ikkun sende kan dens Haar.–

Anskomsinsk.
den 7° December 1827.

Ved i dag at kaste et flygtigt blik i Protocollen forekom det mig, som om vor seneste Sammenkomst. var den 9° Maj d. A. En meget lang ud. er saaledes hengaaet; uden at vi have været forsamlede, og meget, saaremeget, og mange vigtige ting imidlertid ere passerede; mangt alvorligt mangt spögefuldt Ord faldet, saa vel offentlig som privat, hvilket vel kunde have givet Anledning til Sammenkomst og betragtning, til Alvor og Spög. Mange Festdage ere hengledne i vort lidet Samfund uden at ~~der~~ ere blevne feirede. – Imidlertid tar vi tröste os, haaber jeg, at ikke Mangel af varmt Venskabs Fölelse for de Gjæve har været Aarsag hertil, men det Alvor, som med Aarene og tildeels ved svækkede Legemskræfter, kommer over Menneskene i Almindelighed, have overfaldt os. Lægges mærke til, bor det vel ogsaa: at Medlemmernes Antal har været ringe – ikkun 3. i Tallet; at Arbeidet vilde bleven anseet byrdefuldt og at Reiser tildeels have fjernet det ene Medlem i nogen Tid. – Der synes saaledes paa den ene Side at have været forhaanden gyldige Grunde for de sjeldnere Sammenkomster i den senere Tid; ligesom man paa den anden Side vel kan bemærke: at hvor Lysten driver Værket, der overvindes lettelig alle Vanskeligheder. – Det er

ned ikke mere nu, som i forrige Dage, da man toge Hyggen og rede den Dyr paa, men det er dog meget for tidligt at begge dem gandske fare, eller at tage dem til Dyrlæger at flytte sig paa. - Lægger Mærke saa gode Guddelibelsemænd! og lader os forsøge paa denne Dag af at opfylde vor Naade Guddoms Forordninger. —

Det er idag vor X^de Søndagsdag, og derom skal gives mig Anledning til at tale om Søndagsdagen. - Jeg vorde ikke vel stirsket om dette Æmne ikke allerede tilforne for vores Behandlet i vort Guddelibet, men dersom saa jeg vorde og er jeg for dem til at gjøre Undersøgelse derom, og at finde Underretning af mine Tilhørere, er formeget forbrudt. Jeg minder tilligemed saadan Formaning. - at man der muligvis skulde være nogen Tvivl eller mindre Forstand, nu eller andet Sted, der paa fremmede Hænder kunde komme Øine, vorde givet der ikke ved saa smukt, Ærbødighed og Ærlighed er fremsat i Øine, jeg da forsaavidtog ikke vil blive ansvarlig for at have plagiaret. -

Søndagsdagen er mærkværdig for adskillig Omstændighed. - Det er paa denne at Barnet første Gang saa Lysets aabne og saa Dagens Øine. - Forældrene som og saa Mandskabet vorde betragtede Søndagsdagens Mærkværdighed paa. - Disciplerne betragtede selve Søndagsdagen, og ikke forundringen om denne som mærkværdig. Allerede om Morgen den sygne Moders Øine samledes Tjenerne for at passe paa det Sygdomstil, naar det skete barn kom frem. - Var det i nu afsigtet Tjenestens Kaldelse, eller for gjennemgang og nye Kaldelse at at samdant Udfaldet indtraf, opgave de Tjenere, som vare Moderen behjælpelige under Fødsels Timerne, Stræg derom Forretning om Fødsel tilkommende Øyeblik. - De nærdøde-Viser undte sig og forundsagde barnets tilkommende Lykke eller Ulykke. - Øjeblikket af denne forelæste Dato Hvad eller Aftal af Timen om Dagen barnet var født, eller af Barnet eller Øine Øjeblikkets Tjenere gjennem Mark. Diagram, eller Fødtroden af dette eller Øine Øjeblikkets billede i denne Øine Evnes paa Livsmomentet. - Øjeblikkets Tjenere samledes og af Lyster eller Mandes Tilbøjelse, af Øjeblikkets Tegn eller Øvrig og andet mere, bestemte Barnets kommende Øjeblik. Resultatet af alle disse forskjellige Øjeblikkets Tjenere samledes, og optegnede, og man fastede Lid til Dem, som om Solen Guddommen var stegat ned paa Jorden og Barnet udfoldet sin Aandsevne og Aandsgave til Tjenerens Øjeblik. - Dog eller Glæde vorde Barnets eller Øine Tilhørers Tilstedeværelse alt som der var paa at Lykke

eller Ulykke. — Naaden Skrabun var paa samt Søndsdag allerede bestemt, og naar Skraadommen ved skindaar ved gik i Opfyldelse, kan man ved ansee det rigtige skri, saaledes som Skriftabet skar bemerket: at det skraades eller fordi det nilde skra, men det skraade fordi det var skraat.

Da Christen Kinde eller taale skige Skrifaller, der lade ikke til Vantroen, Bedragerie og Uddrivelsesyge; saaledes finder man skor til dem iblandt denne Religieuse Begrunder, og det trivelig var sin med vore Sider. — Blandt skore Mand som samvirket og bestyrket Evnen paa Konsten at Kinnen forudsige skrifte. vorde Skraben fra deres Sidsel, naar for vinnes ne Skyde Straffe — sine Dage — Eyeste Brøder Dage. for sra sine samt sin Betydning.

Da imidlertid menneskets Livsel skind er underkastet for at skaffe Fødemid, fandt man paa at anvende dem paa forskjellige Maader, men Dog fornemmelig ved Kaneleie Skifter — Herved gjorde sig vore dages Kinder eller, anvende Dagen paa mikkam Det samme Sven og undbad Himlens Velsignelse og Velsignelse for det; og samlede omkring Bordene om sig for at dele deres Gilde, eller naar de sagde samt skrive Børn om sig, da ved smaae Børne-Selskiskader at lade dem for vinde sig indbyrdes. — Den yngligen og mandem forsamlede Skloyede eller Stemmer, og vilde Brugte Dagen som en blot gemt Enkiskad til at faae sig at minkkast Kag; men ret ofte gjordes Stemmer af ogsaa sig Hjemmesked for Forsømme, ønskende dem al Hjed, og talende Kirkegaard, som sandt ladet dem finde, dem en ogsaa Ven og Raadgiver.

Den Skader eller Mord skrivende Kirkefolde paa Dages Søndsdage for at kilgrundgive deres kvinlige Enkiskad og Dansk, og for dem var i almindelighed en saar sandem Dag en skor Kirkedag, saavel de Lange i Kvinden sagde gjordt sig og saavel de sande arbeidet for at opgive Skriver paa deres Hjemmesked. — Saaledes beskaftedes og betragtedes Søndsdage i Samlerne, og saaledes som det gik i de vinder Samlerie, saaledes ogsaa i de Kirken — Hvor Christen eller Skrifinder Søndsdag blev en Nationals-Fest og Sved og Samlerie, Kirken og Huse Kyggedes om at mise deres Hjemmesked for de ogsaagde Forsømme, der vistnok vare Kaldede til eller sare de endogsaa sig at skjøde ikke te de kinder gamle Skoen og

bedste, til Alles Vel. —

Qvodlibet Stiftede sig som en Familie, det optog Familierne Skikke, og hvert dets Medlems Fødselsdag blev det altid en Festdag, hvorpaa det lagde sine Følelser for Dagen og stræbte at knytte Broderbaandet fastere. —

Til Dig vor Broder! min Broder! hvis Fødselsdag det er idag, henvender jeg mig nu. Give Gud! at det ofte maae gjenkomme og samle os alle som i Dag; give at det Helbred ingensinde maa være mindre godt, end det nu er, men derimod at det med hvert Aar maae tiltage og forbedres; at Du maae beholde dit Otium til Gyst for Dig selv, til Gavn for dit Fødeland, og de Indret mig er, som Du har paa begyndt og fremmet — og til Gygge for vort Qvodlibet. —

Hur —! Du sidder for første Gang iblandt os i Aften har vor Moder, efter det tilmede bragte hæderlige Hverv. — Vi gratulere Dig og os, og haver Du end ofte maattet mærke, at dine Bestræbelser og Anstrengelser ikke have kunnet naae det Maal, Du og hver Retskaffen kunde ønske, de berolige dog Dig selv, og vise kun, som alt for ofte, at det Gode og Retvise ej altid seirer. — Din Fødselsdag hengled, uden at Qvodlibet tog sig af den; men jeg skylder dog os faa Hurværende den Retfærdiggjørelse, at vi paa Landet — i Dahlen — tømmede at Glas paa dit Velgaaende. —

Vær imidlertid nu velkommen! og gid intet politisk Uveir, eller politisk Afsindighed, maa kunne rive Dig ud fra din Familie og os. —

Til X. d. 7 Decbr 1827.

Du virkelig undskylde maae
at Fantasiens Vinge
Mig ei i Luften op kan faae,
Naar jeg idag ~~at Qvod~~ vil bringe
Et Qvod paa din Gebarlsdag frem;
Nej! knap en Ønskepære
(: Tilforn jeg havde nok af dem :)
Jeg nu Dig kan frem bære —
Hvorfor? Ach! spørg mig ei derom
Du veed det, jeg har været
Paa Tinget, hvorfra nys jeg kom,
og dette har fortæret
Den Smule af Poetiskhed,
Som hos mig var tilbage

Jeg kan ej meer, trods Skæb og Sveed,
Besynge Fødselsdage. —
Dog! hvad idag jeg sige vil
Det vend Dis allerede
Men efter mange Ord dertil
Det nytter ej at bede,
Thi Hjerlet ogsaa har sit Sprog
Som Ord ej kan udtrykke,
Og troe mig Ven! mit altid slog
Varmt for Dit Held, Din Lykke. —

En X d. 7. Decbr 1827.

Din Fødselsdag saa ofte gav
Anledning os til Glæde,
Gid længe end Din Vandreskav
Vi skue her tilstede;
Og naar den en Gang lægges hen
Paa Graven — o gid silde! —
Da samles qvodlibetske Mænd.
Vel meere ej til Gilde, —
Men der hvor ∩ og △ og ∟
Har noget bedre fundet
End vores qvodlibetske Spøg
En Plads og os blier undet.
Imidlertid vi glade her.
Vor Vandring end fortsætte;
Hvad Du os var og endnu er
Det vil vi ej forgjætte.
Tak for hver Alvordord, hver Fryd.
Vi skifted venlig sammen,
Vor længe end vor Samfunds Pryd.
Og længe deel dets Gammen!

O

Til

Velkommen i vor Kreds tilbage
Fra Storthing til de bitte smaa!
Her kan Dog qvodlibet modtage

Dig end nu! hist var det ej saa.
I Sandhed jeg os maae Beklage,
Blier vi for Store for det Smaa;
Har noget Bedre vi tilbage
Naar vi blier gammel, stiv og graa,
End Mindet om de glade Dage
I Ungdoms Vaar — thi önsker jeg
Velkommen til det Smaa tilbage,
Blev kun — hvad i de svundne Dage
Et Leielse — kun ej saa lei. —

Til d. 7de Decbr 1827.

Du drog, til stor Bedrövelse
for os og vores Tövelse,
som og har viist sin Slövelse
af vante Spøgs Udövelse.
Men under din Fraværelse
Paapræsidentstolbærelse
og Ærlignordmandsværelse,
vi fölte stor Bærelse.
Vor Moder tog sig Hvilelse,
tilsendte Dig en Smilelse
frabad sig alskens Ilelse
saavelsom og Forkilelse.
Ved din Tilbagevendelse
hun gjør Dig den Bekjendelse,
at denne samme Hændelse
er ret en himmelsk Sendelse,
hvori hun sin Forjyngelse
vil see, ved en Opdyngelse
af Blomsterkrands Omslyngelse
og Lutter Skjæmts Besyngelse.
Nu standser al Beklagelse;
og broderlig Deeltagelse
i Kommenveltilbagelse
blier nu din største Plagelse.
Vi önske kun din Blivelse
til Qvodlibets Oplivelse

Og Forældrenes Erindring!
Vor dette Øye Tilgivelse!

X

Hjemvendelsen
om Natten til min Ven, Jonas Dögler.

Du Elsker Jonas! at ej Lyksalig Dør vil skue dig anbau.
Hvad ynkelig vil Du Elskes og Din Anbau?
ej mindre, end at Din Ungdom og Din Skøn-
hed vil Du Dørne anbunde saa, da vide,
at Du bedrøvet blev, min Kjære Døgler!
at Kjøbe — Kummerfarven = Høgler. —

X.

Ærø den 8de Januar 1828.

Mit Hjør!

Vandrette priser man den Lyksalig, som, tilfreds med sin Kaar, er
sig selv nok, og som, om end ofte den kan spærret til dørt, dog
ingen med dens Gods kan fik, uden derfor at tabe Mod at, eller sin Hjerte-
Ynde, sidden det er saa sjeldent at man træffes paa Mennesker, der
kunde skaldes. — Langt ofstere hører man dem, der synes at
have det ret godt, dog mener, at det kunde og burde være anderledes:
Optimus in alterum; man tvistes ofter ved man ej Gavn, og ofte ej
Lov saa, ofter samme Goder, de være mistelige eller misbrukte, og
det min Hjerte er ikke for vel fjeldt, førend en Gang af mine Øjne, og
der fyldt Menneskets Bryst med anden Ulyst — Hvad skal dog dette
Ulyst? hvad skal dens Navn, at undsige, at undskrive sine Klasser, og dog
være glad, at betragte andres Lykke, som — regne og skrive under samme
Kaar, at være tilfreds med sin Skjebne? Jeg mener at besvare
dette Hjørespørgsmaal med at anføre Ord: Nøjsomhed, og dersom skal jeg
i dette Øjeblik tilkalde mig at skulde mine Læseres Opmærksomhed:
Naturen sagde den Gamle ofte ej med Eldet; en Erfaring mig, som
stedfæstet Professoren vistnok ikke Ene Enede lide, men som dog ikke
destomindre er sand, og som jeg, uden just at være Ferst, dog finder
mig bevæget til, jo ældre jeg bliver, jo mere at forsage. — Naturen
skulde vi jo følge, thi den, visser skrive den vente dog, men mere end
hyder Mandskold i vore Nydelser, saa tvi da vove sig af. at være skulpt dens
Lovskrifter? Ekkefaben kommer omsider, men sandt, og naar
vi ikke mere kunne, naar Ungdommen er forbi, og Kraften afslaget,
jo! saa beder vi nøjsomme. — Det er Dyd af Nød mandigsom —

Dagtrenen kunne skjønne sig noksomgodt derpå, og kunne skjelne dem, som at ofte vise sig som sande Medlemmer af Guds Lykkeliggjørelse. De kunne kun nøie os til Hyttens Beboere, til dem skjellige Arbeidere, den trofaste Landmand, hvor dem, forsynet ofte til Klovnes Hyppighed og Overdaad, flygtede kun, for at finde et Tilflugtssted for Hjertens Trang. Dersom trives dem ikke; man sander dem ind paa Landet, og skriver dem kanske over Bøkker paa Efterskrevne, men vil dem finde Lyst at komme inden for, er ikke altid afgjort. Der dannes mindre Forsamlinger udenfor, paa nogle af Byens Torve til at synge — Dannelse Hjertens Trang, og den Kunst nei lære, velig at undervise, skuld man ej kun finde, thi mange er jo ikke for dette noksomme Hjerte. Men skulde det være, mange er det jeg? Men Sjelene i Hyttens dybeste Skjønhed, Hjemmelighed, dersom kunde Hjel. — Hyrden nei forsømme sine Faarene, han vil indvie dem i Grundsætningerne af Kristi Lyst til, for at forsøge dem mere med nordiske Enkelte, men nei kun ind i Hytten, men kan kun ofte, af mangel paa Kjøbmandskab søge at gjøre andre Klogt fortrolige, der i sine Følger være lige saa fordærvelige, som Hinsidens Kongerne trøgte efter Magt, saa trøgte Hjemmedamen efter Penge, og Landsbyjordet er ikke let at afgjøre, skulle der være de grueligste, for dem Gudsord Sandhed, som aldrig kunne vilde at tale om deres Indbildning, være saa de ikke? Hvor mange Lærer nikke ikke være i Hytten, der som mistænker i sin Stilling nikke noksom med Gnad som er, og Gnad som Barmhjertighed, som vi tale kjærligst, være det gaaer uden om, nikke for stimmen; Ungdommen og Underskab, der vi føre til Hverdagsbegivenhederne, nikke blive Hjeldenhaderne, og mangt at gjøre, som under Livets Forgjeves, under Hjemmet efter at opvaage, skuld der ikke indgang nikke være Familiefest, Landet være Ukrop, nikke finde Hvile og Fred.

M. Fr! Det at nødige dette Punkt, til vor Betragtning gik for fuldstændig de uskrevne Bemærkninger, for jeg finder det ikke unyttig Grund i denne Betragtning, at jeg taler for nogsomme Mand, i et noksomt Selskab. Ja! turde jeg vel altsaa fremkomme med Taler, som dem vanskrevne? turde jeg mene, at de nikke nødtage den Tak jeg skylder Dem, og herved afbeder for de mangfoldige Ufuldkommenheder, hvormed de i sidste Samling kom mig imøde, i den ukunstlede Trang, hvori den har fremtrodt? Være hver Hjemmegud bedre, der sinder at gjøre Ord at gjøre Kjød. — Og kunde den ikke skjedes for? Et Par Protokoller er jo al mer Kjedsom, og saa ubetydelig dermed Indskrænket end er, saa glade vi vel dog ofte derved. — Langsom nærmer vi os; vi være vi Lidt 4re, men det falder Tungen ofte os ind, at vi.

Lunde allar burde vara flera. — Saalades Lunde ni äldre Hjuldyrkje-
rad; gjorde vi vedkjende os, at vi alla gjöra stora Svårdringar. — Og
vi, M: Gj:! at vigt Ord är svårt fram paa det Hjerteland vare Gray. —
Tiderne äro namkunlige; man favar alla alltid den Ära som förtjen
Bastrobelser og vedalige Hänsigter, som man kunde vinna; man fin-
der sig skuffet i bellige Förventninger, bedragen i Hjärtat, og nödsakt
just när man trodde at gjöra sig; vare Röj som Hjärtat os at
tala, lärer os at omarbara, og naar den bäver i Hjärtat, skal
ingen bitter Välärelse förskjöra Datens Aren. — Jeg vad derfor
intet bedre Hjerte i det nya Aar, end det, som vornorunder
Söndrag Formiddag af sig själv finner Kalder: Nöj som Gud!

Takkesigelse

Da jeg er kommen til Kundskab, at mange respektive Gjärner,
som fregnumtrare i Hansfundet, have i Sinnet tilsende til mine
Salgjenders Bedste 2 Td. Dalr; og dennes Gjerdes Yttring, i Forening
med mit Ønskeab for Mandens, er mig den mest önskelige Anled-
ning til ogsaa at vedlegge mine Välärelser. — Jeg fremhæver altsaa takkende som nær det paa egen Vegne, og maae
tilföje, som David, anledigat dog i ren Hensyn anden Anledning:
Gjören Gnad Gamer jeg gjorde, at Du skjenkede mig denne Gjerds-
Hænde jeg kun, Hvorved at bjerge denne til Eder som forskyldt, maae
gjöre, som Gjerdets mest skyldige Landes er Lean som den
brændende Ild, nie legge til det Gode, som derneden allid mang-
ler for dem, der anbefaler sig for det evige Velskabs Arbödighed

Lærer
x

Boger og Musikalier.

Vore Börns Skaal, nu nye Viser uden Ord, sat i Musik af B.K.

Anmeldelsesmand.

For dem som maatte ønske jeg vidste, at jeg har nylig udvidet
mit Lokale for bedre, nie jeg forhaabentligen behandle gjöre, at jeg nu har under
Arbejdet en Assistent, hvori jeg agter at bruge, at den mindst lige
Fremdeles er den rigtigste Adresse. —

N. N.
x

Ere Hvedlibet d. 8 Jan. 1828

For Eiden Hansdagen
Ere Maler Hvedlibet.

